ŠERLIJA ENDRŪZA

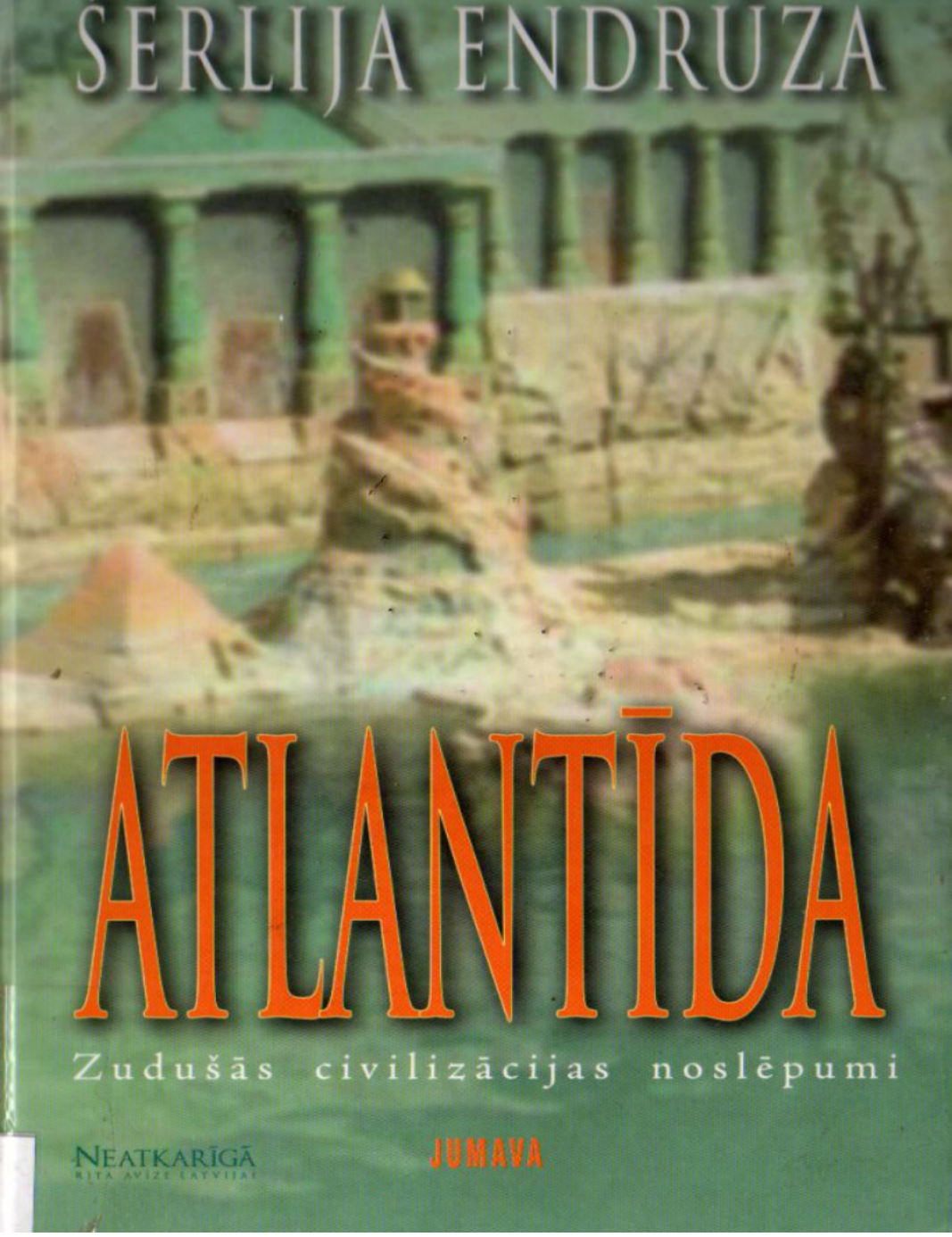

ATLANTĪDA

Zudušās civilizācijas noslēpumi

NEATKARĪGĀ
RĪTA AVĪZE LATVIJAI

JUMAVA

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Šērlija Endrūza
Atlantīda - Zudušās 'civilizācijas noslēpumi
No angļu valodas tulkojusi Sandra Volšteine
JUMAVA
Insights From a Lost Civilization

Par Atlantīdas zelta civilizāciju, kas senatnē zudusi vareno ūdeņu aukstajos dziļumos, vēsta dziesmas un leģendas. Ber ko mācītie vīri ir atklājuši par Atlantīdas sabiedrību un vēsturi? Ko var teikt par tās reliģiju, mākslu un arhitektūru, zinātni, tautas dziedniecību un sadzīvi?

9789984384924

Šērlija Endrūza darbā "Atlantīda. Zudušās civilizācijas noslēpumi" no japna liek palūkoties uz zemi, kas reiz atradusies pie Vidusatlantijas grēdas. Patiesības meklējumos autore ir ceļojusi no Centrālamerikas džungļiem līdz Azoru salām, veikusi intensīvus pētījumus, izstudējot Britu muzeja bibliotēkā, Čikāgas universitātē un Virdžīnijas Pētījumu un apgaismības biedrības bibliotēkā pieejamos materiālus un sintezējusi tos ar zinātnieku un Edgaram Keisijam līdzīgu cienījamu mediju sniegumu.

Māksliniece Vita Lēnerte Atbildīgā redaktore Mārīte Gulbe Literārā redaktore Injja Bērze

Korektore Ita Sila Makctēlājs JurJfis Sudārs

© Apgāds "Jumava", izdevums latviešu valodā C Sandra Volšteine, tulkojums latviešu valodā © Vita Lēnerte, mākslinieciskais noformējums

ISBN 978-9984-38-492-4
www.juwava.lv

Izdevējs — apgāds "Jumava", Dzirnavu ielā 73, Rīgā, I.V-1011 Iespiests un iesiets SIA "Valmieras tipogrāfija I-apa", A. Upīia ielā 7, Valmierā, LV 4201

"Atlantīda: zudušās civilizācijas noslēpumi" demonstrē izcilu pētījumu, lieliskas rakstnieces dotības un fascinējošas detaļas. Paredzu, ka darbs kļūs par savas jomas klasiku.

Rūta Montjļomerija, "Sākotnējās pasaules" autore

Noskannējis grāmatu un FB2 failu izveidojis Imants Ločmelis

Atlantīda ir zudusi, bet nav aizmirsta

Ir tādi, kas tic, ka Atlantīda kādreiz pacelsies no ūdeņiem. Citi domā, ka tās vietā celsies zelta laikmeta apgaismība un garīgums.

Ja mēs sekosim ilgi dzīvojušās Atlantīdas civilizācijas piemēram un vienkāršosim savu dzīvi, liksim lielāku uzsvaru uz mīlcsnbu, līdzjūtību un vienotību ar dabu ui) galu galā ņemsim vērā kosmosa viesu padomu, cilvēku rase un Zeme ftdzīvos.

Tad Atlantīda garā atkal atdzims.

Pateicības

Darbs "Atlantīda. Zudušās civilizācijas noslēpumi" nekad nebūtu iznācis bez manas ģimenes un draugu atbalsta, palīdzības un iedrošināšanas. īpaši vēlos pateikties Bilam Endrū- zam par viņa pacietību, palīdzot man apgūt sarežģīto dator- tehnoloģiju, un vērtīgajiem ieteikiuniem, kā arī par laiku un pūlēm, ko viņš veltSa, ar datoru pārrakstot jaunus teksta variantus. No sirds pateicos Ketrinai Mīnai, Kārenai Tcilorei, Mariannai Trostai un Rcbckai Zinsai par viņu rūpīgo rediģēšanu, kā ari Dzimām Kikairj, Mērianam un Dikam Torntoniem, Sūzanai, Kcrolai un Rojam Endrūziem, Terijai Beikcrei, Pegijai Deivenportai, Džonam Rīdām, Barbarai uU Džekam Volfiem par viņu noderīgajiem komentāriem un ieteikumiem.

"Atlantīdā" esmu paudusi-savus uzskatus, un ne visi, kuriem esmu izteikusi pateicību, pieņem tos/

Lasiet, nevis lai noliegtu un atspēkotu, ne ari ticētu un pieņemtu kā pašu par sevi saprotamu, bet lai izvērtētu un pārdomātu… Vēsture cilvēkiem atver acis.

Frānsiss Bekons

SATURS

Pateicības • 6
Ilustrācijas 11
Priekšvārds 13
Pirmā daļa
SENĀ ATLANTĪDA 15
Ievads ' ' 17
1. Ģeogrāfija ,, 24
2. Vēsture 38
Senā Atlantīda līdz 48. gadu tūkstotim p. m. ē. 38
No 48. līdz apmēram 10. gadu tūkstotim p. m. ē. 44
Otrā daļa
ZELTA GADI. 20.-10. gadu tūkstotis p. m. ē. 55
3. Tauta 57

Paražas un ticējumi 59
Apģērbs un izskats 64
Izklaides 66
Mājdzīvnieki 70
Valoda 72
Rakstu valoda 73
Izglītība 75
Tēlotājmāksla 77
Pārvalde 84
Noziedznieki 86
Bruņotie spēki 87
Reliģija 91
Okultisms 98
4. Arhitektūra 107 Zelta vārtu pilsēta 107 Celtnes, sienas un ceļi 116
5. Zemes, jūras un debesu ietekme 125 Zemkopība 125 Kuģniecība 129 Aviācija 134 Citplanētiči 137
6. Zinātne / 143 Enerģija (143
Medicīna 155
*
x Trešā da|a
BOJĀEJA UN JAUNS SĀKUMS 163
7. Bojāeja 165
8. Izdzīvojušie j ' 169
9. Aizceļošana 174 Tie, kas kuģoja uz austrumiem 174 Tie, kas kuģoja uz rietamiem' 188
10. Nākotne " 204
Pēcvārds 210
Pielikums 211
Piezīmes 219
Bibliogrāfija 227
Par autori 232

ILUSTRĀCIJAS

Atlantīdas laika robežās vēsturē ' 18
1. attēls. Atlantīda — 48.-28. gadu tūkstotis p. m. ē. 25
2. attēls. Atlantīda un kontinentālie šelfi 18. gadu tūkstotī p. m. ē. 27
3. attēls. Atlantīda pirms bojāejas 10. gadu tūkstotī p. m. ē. 29
4. attēls. Vidusatlantijas grēda un kontinentālie šelfi mūsdienās 31

5. attēls. Līdzenums, kanāli,ˆpilsēta un osta 108
6. attēls. Zelta vārtu pilsēta' • 110

•
• PRIEKŠVĀRDS
• PIRMĀ DAĻA
• IEVADS
• Avoti par Atlantīdas pastavešanu
• Kur atradās Atlantīda?
• ĢEOGRĀFIJĀ
• Nepastāvīga vieta
• Trīs iznīcības periodi
• Virspusē?
• Vidusjūras hipotēze
• Atlantīdas apogejs
• VĒSTURE
• SENĀ ATLANTĪDA LĪDZ 48. GADU TŪKSTOTIM P. M. Ē.
• Mitoloģija *
• Pirmās konferences
• NO 48. LĪDZ APMĒRAM 7 10. GADU TŪKSTOTIM P. M. Ē.
• Pametot Atlantīdu
• Antiļa
• Jukatana
• Dienvidamerika
• OTRĀ DAĻA
• TAUTA
• PARAŽAS UN TICĒJUMI
• Laulības
• Šķiršanās
• Kuvāde
• Apgraizīšana
• Bēru paražas
• APĢĒRBS UN IZSKATS
• IZKLAIDES
• MĀJDZĪVNIEKI
• VALODA
• RAKSTU VALODA
• IZGLĪTĪBA
• TĒLOTĀJMĀKSLA
• Šamanisms un māksla
• Kristāla galvaskauss
• Mūzika
• PĀRVALDE
• NOZIEDZNIEKI

- BRUŅOTIE SPĒKI
- RELIĢIJA
- OKULTISMS
- Alķīmija
- Maģija
- Upurēšana
- 4
- ZELTA VĀRTU PILSĒTA
- Apļveida pilsēta
- Metala darbi
- Poseidona templis
- Inkala templis
- CELTNES, SIENAS UN CEĻI
- Debesu būves
- Atbalstsienas
- Atlantīda Kārību jura
- Tiavanako
- 5
- ZEMKOPĪBA
- KUĢNIECĪBA
- Kartogrāfija
- Briesmas jūrā
- Sarkanas krasas tauta
- AVIĀCIJA
- Levitacija
- Karstā gaisa baloni
- Lidojošās laivas
- CITPLANĒTIEŠI
- ZINĀTNE
- ENERĢIJA
- Levitācija ar skaņu
- Gāzes un lāzeri
- Kodolenerģija
- Kristāla enerģija
- Magnētiskie lauki un līnijas
- Zvaigžņu spēks
- Simbolu enerģija
- Citi enerģijas avoti
- MEDICĪNA
- Sapratīga medicīna
- Dziedinošās krāsas
- Skaņa kā ārstniecības līdzeklis
- Dziedināšana ar metāliem un akmeņiem
- Centieni pagarināt mūžu

- TREŠĀ DAĻA
- BOJĀEJA
- IZDZĪVOJUŠIE
- AIZCEĻOŠANA
- TIE, KAS KUĢOJA UZ AUSTRUMIEM Āfrika
- Ēģipte
- Lielā piramīda
- Ēģiptiešu ruļļi
- Laijonesa.
- Votans
- Eiropa
- Tuvie Austrumi
- TIE, KAS KUĢOJA UZ RIETUMIEM Centrālamerika
- Dienvidamerika
- Ziemeļamerika
- NĀKOTNE
- PĒCVĀRDS
- PIELIKUMS
- PIEZĪMES
- Par autori

ŠĒRLIJA ENDRŪZA
ATLANTĪDA

PRIEKŠVĀRDS

Jau kopš meitenes gadiem manā galvā pastāvīgi rosījās doma par zemi, kuru sauca Atlantīda un kura — es biju pārliecināta — atradās Atlantijas okeānā. Pieaugušie beidzot man iedvesa, ka tās tur neesot, bet, līdzīgi adoptētam bērnam, kurš meklē savus īstos vecākus, mana neremdināmā interese par šo noslēpumaino zemi neizzuda. Tagad,man liekas, ka, iespējams, savā iepriekšējā dzīvē Atlantldā, lai gūtu varu, es savas zināšanas un spējas esmu izmantojusi ļaunprātīgi. Kā priesteri iesācēju mani iespaidojis vecāks mags, kurš mani iedrošinājis izmantot sievietes, negodīgi liekot lietā savas spējas citu pakļaušanā. Es saprotu: kā atlīdzība par maniem toreizējiem nelabajiem dar biem man tagad ir jāpastāsta viss, kas man zināms par atlantīdiešu sasniegumiem, cerot, ka ar to es netieši uzlabošu un palīdzēšu saglabāt dzīvību uz mūsu planētas.

Gadiem ilgi, kad vien tas bija iespējams, es lasīju par Atlantīdu. Es mācījos no senatnes izglītotajiem cilvēkiem, zinātniekiem, mūsdienu pētniekiem, indiāņiem, Edgara Keisija un citu atzītu mediju lasījumiem. Tas man ļāva apjaust, cik labi mediju pārraidītais materiāls saskan ar daudz tradicionālākiem ziņojumiem. Agrāk es biju pilnīgi pārliecināta, ka pirms apmēram 12 000 gadu atlantīdieši zēla un plauka uz zemes Atlantijas okeānā, kura, tāpat kā daudz kas uz mūsu nepastāvīgās planētas, vairs nepastāv.

Milzīgais zināšanu apjoms, ko esmu ieguvusi par Atlantīdu, ir svarīgs arī mūsdienās. Mūsu senči atlantīdieši savu dzīvi vadīja miermīlīgā saskaņā ar dabu, tai nenodarot pāri. Viņu dzīvesveids bija apbrīnojams. Tas līdzinājās tam, kādu mēs tagad cenšamies sasniegt. Tā ir dzīve, kurā indivīds pilnībā izprot sevi, apjēdzot Visuma bezgalību un spēku, un iedraudzējas ar to.

Edgara Keisija viedoklis veicina zudušās zemes tālāku pētīšanu. Viņš ap galvo, ka daudzi kādreizējie Atlantīdas iedzīvotāji vēlējušies atdzimt šajos laikos. Šie cilvēki saglabā apslēptas īpašības, kas ietekmē viņu tagadējo uzvedību. Vieni interesējas par zinātni un tehniku. Citi, tāpēc ka viņu zeme tik šausmīgā veidā tika iznīcināta, izmisīgi tiecas pēc harmonijas, miera un Zemes saglabāšanas. Dzīvās atmiņas par kādreizējo pagātni ir noglabātas cilvēku zemapziņā, un daudziem tās nozīmē Atlantīdā piedzīvoto. Ceru, ka teorija un intuīcija par zudušo zemi un tās cilvēkiem palīdzēs mums radīt labāku pasauli, kuras paraugs būs šī izcilā aizvēstures civilizācija.

Manu aizvēstures pētījumu laikā acīmredzamas kļuva paralēles starp šu- meru — apdzīvoja apgabalu starp Tigru un Eifratu apmēram 4. gadu tūkstotī pirms mūsu ēras — izcilajiem sasniegumiem un atlantīdiešu dzīvi. Cenšoties saprast šumeru neticami straujās attīstības

cēloņus un līdzību ar atlantīdiešu varoņdarbiem, es pievērsos slavenā zinātnieka Zahārija Sičina un citu pētīju miem, kuri apgalvoja, ka citplanēticši senāk apciemojuši ņiūsu planētu un paātrinājuši pirmatnējās sabiedrības progresu. Ja senatnē būtnes no kosmosa apmeklējušas Zemi, minerāliem bagātā Atlantīda, kurā neveidojās ledāji, varēja būt viņu loģisks galamērķis. Tas izskaidro Platona atsaukšanos uz dievu Poseidonu, kas apprecējis mirstīgu sievieti un apmeties uz dzīvi Atlantīdā, kā arī atlantīdiešu pārsteidzošos sasniegumus. *

Precīzas zināšanas par senatni iegūt na < f iespējams, jo daudz kas ir zudis laika miglā, tomēr vēl daudz ko apspīd spoža saule, un zināšanas atklājas tiem, kas tās meklē. Cerams, ka šis darbs izraisīs lasītāju interesi un zinātkāri un pamudinās šo aizraujošo temati studēt jaunos un dažādos virzienos.

PIRMĀ DAĻA
SENĀ ATLANTĪDA

IEVADS

Mūsdienu cilvēku suga — Homo sapiens — parādījās uz Zemes pirms vairāk nekā 100 000 gadu. Kamēr postošie plūdi, zemestrīces, vulkāni, leduslaikmeti, komētas un asteroīdi pilnībā iznīcināja daudzas citas augu un dzīvnieku sugas, šie neaizsargātie cilvēki spēja izdzīvot. Izmantojot savu augsti attīstīto intuīciju un prātu, kas kompetences ziņā neatpalika po mūsējā, viņi ne tikai eksistēja, bet pat uzplauka, kad vides apstākļi to ļāva. *

Skolā man mācīja, ka rņūsu senči pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē. bijuši lielas, spēcīgas, mežonīgas būtnes ar apmatotu ķermeni. Tās dzīvojušas alās, uzvedušās kā zvēri un nav valkājušas apģērbu. Kad uzzināju, ar kādām grūtībām saskārās amatnieki, atjaunojot savus pa-

* *

rastos akmens darbarīkus, es aptveru, ka ikviens ar tadam prasmēm un pacietību varētu viegli izgatavot solu sēdēšanai un uzcelt māju dzīvošanai. Mans priekšstats par aizvēsturiskajām ģimenēm, kas sēž klinšu alās, drīz vien tika aizstāts ar reālistiskāku ainu par viņu dzīvi akmens vai koka mītnēs ar galdiem, krēsliem un gultām.

Lai gan viņu izcilās celtnes sen pārvērtušās pīšļos un nav liecību par viņu eksistēšanu, izsmalcinātās dzīves pēdas paliek. Antropologi ir atraduši kaklarotas, ko mūsu priekšteči atstājuši uz apbedīto ķermeņiem pirms desmitiem tūkstošiem gadu Dienvidrietumeiropā. Krelles, kuru izgatavošana prasīja simtiem stundu darba, bija rūpīgi savērtas ar smalkām adatām. Aizvēsturiskās tautas varēja izmantot šīs adatas, lai pašūtu mīkstus, ērtus apģērbus no dzīvnieku ādām vai kokvilnas un linu auduma. Kad man izveidojās reālistiskāka mūsu senču dzīves aina un es sapratu, ka viņi patiešām mums līdzinājās kā garīgi, tā fiziski, ticamība, ka ir eksistējusi augsti attīstīta atlantīdiešu civilizācija, tikai

pieauga.

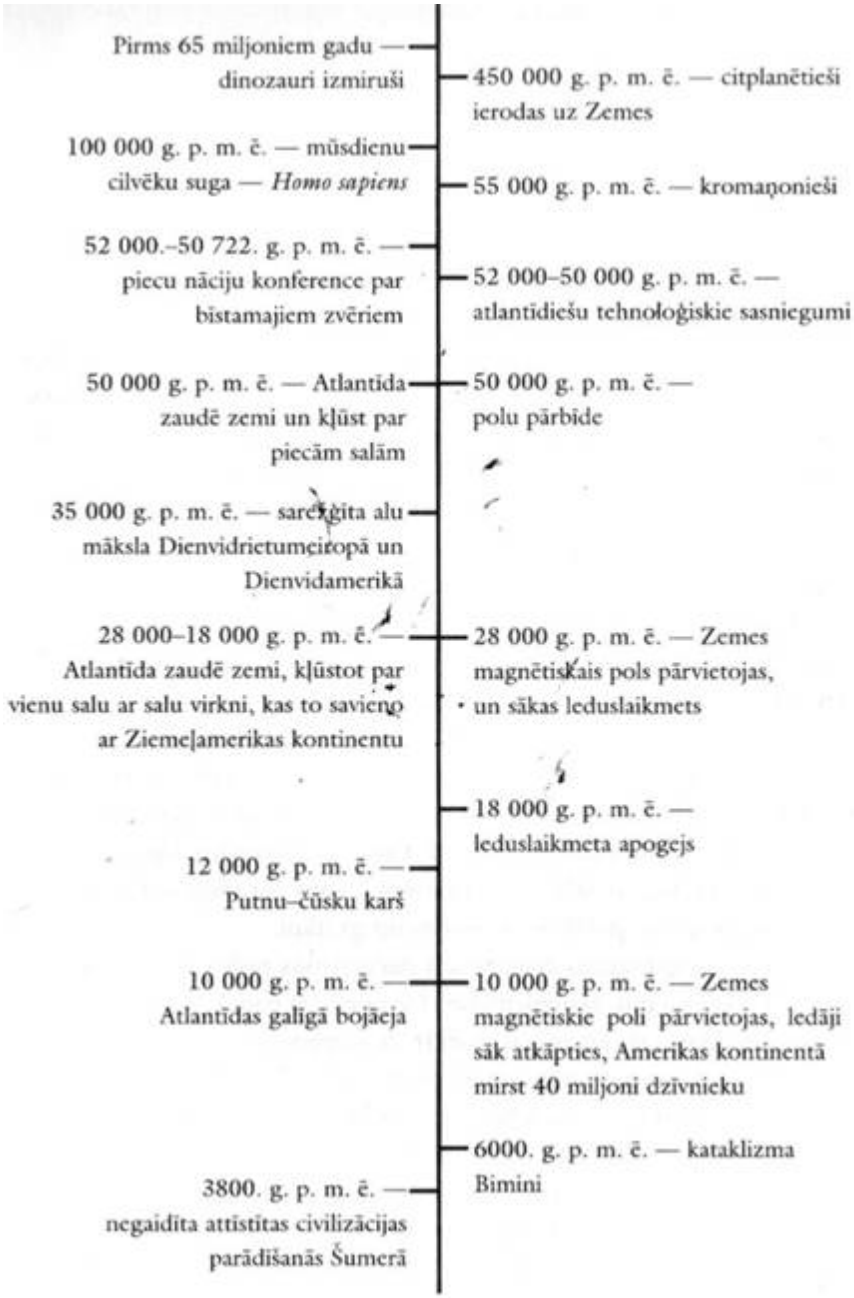
Pirms 65 miljoniem gadu — dinozauri izmiruši
450 000 g. p. m. ē. — citplanētieši ierodas uz Zemes
100 000 g. p. m. ē. — mūsdienu cilvēku suga — *Homo sapiens*
55 000 g. p. m. ē. — kromaņonieši
52 000.–50 722. g. p. m. ē. — piecu nāciju konference par bīstamajiem zvēriem
52 000–50 000 g. p. m. ē. — atlantīdiešu tehnoloģiskie sasniegumi
50 000 g. p. m. ē. — Atlantīda zaudē zemi un kļūst par piecām salām
50 000 g. p. m. ē. — polu pārbīde
35 000 g. p. m. ē. — sarežģīta alu māksla Dienvidrietumeiropā un Dienvidamerikā
28 000–18 000 g. p. m. ē. — Atlantīda zaudē zemi, kļūstot par vienu salu ar salu virkni, kas to savieno ar Ziemeļamerikas kontinentu
28 000 g. p. m. ē. — Zemes magnētiskais pols pārvietojas, un sākas leduslaikmets
18 000 g. p. m. ē. — leduslaikmeta apogejs
12 000 g. p. m. ē. — Putnu–čūsku karš
10 000 g. p. m. ē. — Atlantīdas galīgā bojāeja
10 000 g. p. m. ē. — Zemes magnētiskie poli pārvietojas, ledāji sāk atkāpties, Amerikas kontinentā mirst 40 miljoni dzīvnieku
6000. g. p. m. ē. — kataklizma Bimini
3800. g. p. m. ē. — negaidīta attīstītas civilizācijas parādīšanās Šumerā

Atlantīdas laika robežas vēsture (visi dati ir aptuveni)

Avoti par Atlantīdas pastavešanu

Ja mēs koncentrēti aplūkojam pagājušos 100 000 gadu tā, lai tie atbilstu vienam gadam, un iedomājamies, ka mūsdienu cilvēces vēsture ietilpst šajā divpadsmit mēnešu periodā, tad fiksētie fakti sākas ar decembra pēdējo nedēļu. No jūlija līdz decembra sākumam Atlantīdas civilizācija zeļ. Periods no janvāra līdz decembra pēdējai nedēļai attiecināms uz aizvēsturi, uz laiku, par kuru mums gandrīz nav rakstisku vai fiksētu faktu, bet ir daudz informācijas.

Liela avotu daudzveidība atrodama par Atlantīdu no 100 000 līdz 12 000 gadu senatnes. Apdāvinātā gaišreģa Edgara Keisija lasījumi sniedz ieskatu par šīs zemes izvietojumu un sadalītību, kā ari par tās sabiedrības sasniegumiem. Visi Keisija sniegtie dati saskan ar daudz tradicionālākiem ziņojumiem, par kuriem viņš nevarēja zināt. Vairākums gaišreģu apraksta dʿīvi Atlantīdā tikai vienā tās garās vēstures periodā, parasti beidzamajā. Kcisijs ir izņēmums. Lai gan lielākā daļa viņa lasījumu ir saistīti ar Jcultūras pēdējiem 20 000 gadu, viņš bieži vien sniedz arī detaļas no agrīnās Atlantīdas. Gaišreģi V. Skots-Eljots un Rūdolfs Steiners arī sniedz informāciju par tās civilizācijas sākumu.

Papildu ziņas par Atlantīdas tautu ir atrastas angļu un īru nostāstos, kur attēlots tūkstošiem indivīdu, kas lidojuši uz Angliju un Īriju no zemes, kura nogrimusi Atlantijas okeānā. Indiāņi atceras zudušo zemi no leģendām, kuras viņi rūpīgi nodevuši no paaudzes paaudzē kopš savas pastāvēšanas sākuma. Sicīliešu ģeogrāfs un vēsturnieks Dio- dors Sikuls 1. gadsimtā pirms mūsu ēras bija liels ceļotājs un pieredzējis informācijas apkopotājs. Savos Āfrikas pētījumos viņš bija uzzinājis un atzīmējis daudzas detaļas par Atlantīdu. Senatnes nostāsti un leģendas pelna nopietnu ievērību. Senajām tautām tā nebija zinātniskā fantastika. Informācija, ko viņu stāstnieki nodeva tālāk šādā veidā, bija pamatota ar faktiem. Mutiska ziņojumu nodošana bija vairāk atzīta, jo tai bija ilgāks mūžs nekā pierakstīšanai uz materiāliem, kas ātri bojājas. Faktu sakritības par zudušo zemi nav iespējams izskaidrot, negūstot priekšstatu par Atlantīdu.

Neskaitāmi zinātnieki pievienojuši savu daļu šajā pāri malām plūstošajā kausā par Atlantīdu. Skotu mitoloģijas un seno laiku vēstures pētnieks Lūiss Spenss (1874—1955) ir apkopojis ziņas, kas attiecas uz atlantīdicšicm un viņu nāciju, balstoties uz daudzveidīgiem avotiem, ieskaitot Hērodotu — grieķu ceļotāju 5. gadsimtā p. m. ē., Ēģiptes Pepi Pirmo (2800. g. p. m. ē.) un vēlākos britu dārgumu meklētājus Kačaleinu Fionu, Ledžeru Makrimptienu Lebreidu un Manananu Osiņu. Viens no Rietumu pasaules lielākajiem filozofiem

grieķis Platons (429.-347. g. p. m. ē.) detalizēti apraksta Atlantijas okeāna lielākās salas Atlantīdas ģeogrāfiju, iedzīvotājus un pārvaldi pirms 9000 gadiem. Viņš rūpīgi izklāsta savus avotus un četras reizes divos dialogos — "Kritijs" un "Tīmons" — apstiprina savu ziņu patiesumu par seno zemi. Platona precīzais apraksts 355. gadā pirms mūsu ēras par Atlantijas okeāna galveno salu ģeogrāfiju un viņa pieminētais kontinents aiz tām liek ticēt Atlantīdas pastāvēšanai. Ne tik senie Edgartona Saiksa, Deivida Zinka,ˆNikolaja F. Zirova, Ignatija Donelija un daudzu cituvlarbi ir izmantojami zudušās zemes izzināšanai. \

Daži aizvēstures laiku dzīves aspekti, kas saglabājušies līdz mūsdienām, sniedz daudz taustāmāķu informāciju par dzīvi Atlantīdā. Ar spiritisma formu šamanismu, kas valdīja 40 000 gadu, nodarbojas visā pasaulē. Emocionāli mākslas dafbi, kas radīti pirms 30 000 gadu, ir redzami uz alu sienām un griestiem Francijā un Spānijā. Sie brīnišķīgie gleznojumi sniedz neskaitāmus pavedienus, kas palīdz izprast tos radījušo meistaru dzīvi.

Daudzas Atlantīdas apraksta detaļas savāktas Rietumu pasaules izcilajās bibliotēkās, kur bija iespējams pētīt dažādus pirmskristietisma gadsimtu materiālus. Viena no ievērojamākajām — ar vairāk nekā 500 000 grāmatu — atradās Ziemeļāfrikas krastā — Kartāgā. Kartāgieši bija izcili jūrnieki. Viņu arhīvos ir kartes un fakti par pasauli, ko atklājuši viņi un viņu priekšgājēji. 146. gadā pirms mūsu ēras, kad romieši nopostīja Kartāgas bibliotēku, Ziemeļāfrikas cilšu valdnieki izglāba dažas no vērtīgajām grāmatām.*1* Viņi tās rūpīgi glabāja simtiem gadu, un šo seno laiku zināšanu fragmenti beidzot sasniedza Eiropu ar mauru palīdzību.*2*

Aleksandrijā, Ēģiptes ziemeļos, bija plaša grāmatu krātuve, ko, pēc Edgara Keisija domām, atlantīdieši nodibināja ap 10 300. gadu p. m. ē.*3* Milzīgajā universitātē, kuras centrs bija Aleksandrijas bibliotēka, bija Medicīnas, Filozofijas, Matemātikas, Astronomijas un Literatūras fakultāte. Mūsu ēras 391. un pēc tam 642. gadā neizglītotie iekarotāji nodedzināja bibliotēkas un iznīcināja vairāk nekā vienu miljonu vērtīgu sējumu. Haosā un apjukumā vietējie iedzīvotāji saplūda ar marodieriem un izglāba dažādas nenovērtējamas grāmatas. Karstums, kas nāca no ugunskuros degošajiem manuskriptiem, sildīja ūdeni Aleksandrijas pirtīm vairāku mēnešu garumā. Kad 8.-15. gadsimtā Ziemeļāfrikas mauri okupēja daļu Spānijas, viņi pārveda dažas savu priekšteču saglabātās senās grāmatas uz Eiropu.*4* Maikls Skots (1175-1232), skots, kas prata arābu valodu, 1217. gadā ceļoja uz Spāniju un tulkoja Āfrikas manuskriptus. Tajos bija arī ziņas par atlantīdiešu dzīvi.

Informācijas avots, kas parāda atlantīdiešu prasmes, ir seno laiku kuģotāju kartes, kuras bija saglabātas Ziemeļāfrikā un Vidējos

Austrumos. Mūsu ēras 13. un 14. gadsimtā, kad bija pamats domāt, ka pasaule plešas tālāk par Gibraltāra šaurumu, šo detalizēto, precīzo karšu kopijas parādījās Rietumeiropā. Kartēs bija attēlota Ziemeļciropa ar tās ezeriem un ledus segu pirmsr ledāju kušanas 10. gadu tūkstotīp. m. ē., kā ari nepazīstajās salas Atlantijas okeānā.

Kur atradās Atlantīda?

Platons, mediji un tūkstošiem leģendu apraksta senu kontinentālu zemi Atlantijas okeānā. Okeāna dibena intensīvi detalizēti pētījumi Vidusatlantijas grēdas tuvumā, ieskaitot okeāniskās garozas paraugus, apgabala ģeogrāfiju, ledāja atliekas,* lavas iežus, koraļļus, smilšu depozītus un augu paraugus, dod pārliecinošus pierādījumus, ka daļa no Vidusatlantijas grēdas atradās virszemē līdz 10. gadu tūkstotim pirms mūsu ēras.

Vidusatlantijas grēda bija cilvēkiem iekārojama vieta. Auglīgā vulkāniskā augsne bija dāsna, Golfā straumes siltie vēji glāstīja zemi. Ledāji, kas bija nesuši postu neandertāliešiem netālajā Eiropas kontinentā, apstājās pie Atlantīdas vistālākā ziemeļu apgabala. Apkārtesošie okeāna ūdeņi nodrošināja aizsardzību pret laupītājiem, bet mazo salu virkne ļāva piekļūt pārējai pasaulei. Gluži tāpat kā ideālie salas apstākļi veicināja milzu zirnekļu attīstību Kanāriju salās, milzu bruņrupučus Galapagu salās un jardu garas ķirzakas Grankanārijā, Atlantīdā tie sagādāja ideālus dzīves apstākļus, lai izveidotos pirmā mūsdienu, attīstīto Homo sapiens grupa, ko pazina kā Kromaņonas cilvēkus.

Kromaņonas cilvēki dažādās vietās uz Zemes parādījās apmēram 55. gadu tūkstotī pirms mūsu ēras. Tūkstošiem gadu pirms viņu rašanās cilvēku rase nebija mainījusies. Šiem ļaudīm bija attīstītākas smadzenes un spēcīgāka ķermeņa uzbūve; lai gan šīs atšķirības varētu izveidoties izolētībā un ilgstošā attīstības periodā, viņi negaidīti parādījās pavisam dažādās vietās, kur viņiem nebija priekšteču. Bībeles skolotājs Zahārijs Sičins piedāvā Kromaņonas cilvēka noslēpumainās izcelsmes skaidrojumu. Pētot Veco Derību, Sičinu fascinēja Bībeles norāde uz nefilim, kas pavadīja laiku uz Zemes, un frāze Pirmajā Mozus grāmatā 6:4: "Tanīs dienās milži bija zemes virsū, arī pēc tam, kad Dieva dēli bija gājuši pie cilvēku meitām un tās bija dzemdējušas bērnus. Tie bija varoņi, kas bija senlaikos, vīri ar vārdu." Sičins iedomājās: lai gan nefilim allaž tulko kā "milži", tas burtiski nozīmē "tie, kas no debesīm nākuši uz zemi". Viņa biblisko frāžu izcelsmes meklējumi noveda pie senās civilizācijas Tigras un Eifratas ielejā un pārliecības, ka senās ziņas par nefilim attiecināmas uz ļaudīmfko šumeri dēvēja par anun- naki, "kas nonāca uz zemes no debesīm", un ka anunnabi bija no ārpuszemes civilizācijas. Sičins domā, ka citplanētieši apzinājās plašās minerālu atradnes uz Zemes. .Ģˆrībā radīt vergus bagātīgo zelta krājumu iegūšanai, kas tiem bija nepieciešams, lai .atmosfēriski aizsargātu savu planētu, viņi strādāja pie*cilvē<;es ģenētikas uzlabošanas. Kro- maņonieši bija viens no viņu pūliņu.rezultātiem.

Citplanētiešu ģenētiskās pūles vainagojās idilliskajā Atlantīdā, kur kromaņonieši attīstījās ideālā klimatā. Visi dati par 10. gadu tūkstoti p. m. ē. un senāk ir aptuveni, bet apmēram 30. gadu tūkstotī p. m. ē. Atiantīdas nedrošo apstākļu dēļ daudzi šie izcilie ļaudis pameta savas mājas un aizkuģoja mazās laivās uz kaimiņzemēm Dienvidrietumeiropā un Dienvidamerikā. Viņu mākslas darbi, kauli, instrumenti un juvelierizstrādājumi palika Atlantijas okeānā ieplūstošo upju ielejās, kur tie rūpīgi tika novietoti pirms tūkstošiem gadu. Strādājot Eiropā un Dienvidamerikā, vācu arheologs Marsels F. Ome atklāja, ka kromaņoniešu apbedīšanas paņēmieni divos pilnīgi atšķirīgos apgabalos, tāpat kā skeletu atliekas, instrumenti un personiskās mantas, ir ļoti līdzīgi.*5* Patiesībā arheologi bija atklājuši, ka Kromaņonas cilvēki pirms parādīšanās Eiropā bija dzīvojuši Dienvidamerikā. Kromaņonicšu senās kultūras identiskā okultā prakse un citas līdzības Atlantijas okeānam tuvajās zemēs sniedz informāciju par to kopējo avotu — par okeāna vidū atrodošos salu civilizāciju. Attēla salikšana vienīgi no pierādītiem, nekļūdīgiem faktiem par mūsu zemes aizvēsturi un tās iedzīvotājiem Atlantīdas periodā no 100. līdz 10. gadu tūkstotim pirms mūsu ēras nekad netiks pabeigta, izmantojot tradicionālās arheoloģijas un antropoloģijas zinātniskās metodes. Tāpat kā vēsturnieki ir aptvēruši, ka vikingi jau ilgi pirms Kolumba bija apmeklējuši Amerikas kontinentu un ka Troja nebija tikai mits, tāpat Atlantīda beidzot tiks iekļauta vēstures grāmatās. Lai pamatīgi aprakstītu Atlantīdu, es apvienoju šķietami ticamus datus, ko man sniedza plašs indivīdu loks, ieskaitot intuitīvi apdāvinātu mediju uztverto informāciju. Dažbrīd varbūtības ir nepieciešamas, bet, cik vien bija iespējams, es aprakstīju savus avotus un izvairījos no pieņēmumiem un pārspīlējumiem. Ticu, ka tālāk rakstītais attēlos šo "paradīzes zemi" un tās iedzīvotājus tik labi, cik vien tas pašlaik ir iespējams, un ka daudz kas no tā kādu dienu tiks apstiprināts, lai nestu labumu mūsdienu civilizācijai. Tā, ar atvērtu dvēseli, atgriezieties tālajā Adantīdā un, runājot Frānsisa Bēkona vārdiem: "Lasiet, nevis lai noliegtu un atspēkotu, ne arī ticētu un pieņemtu kā pašu par sevi saprotamu, bet lai izvērtētu un pārdomātu… Vēsture cilvēkiem atver acis."

ĢEOGRĀFIJĀ

Mūsdienās Atlantijas okeāns pārklˆ-gandrīz visu seno Atlantīdu, kas čūskveidīgi kādreiz pfctās no pašreizējās Grenlandes ziemeļos līdz Brazīlijai dienvidos un no Amerikas Savienotajām Valstīm gandrīz līdz Āfrikai. Kad auglīgie kontinentālie sēkļi, kas robežojās ar Atlantijas okeānu, atradās krietni augstāˆ, daudzi atlantīdieši pameta savu nedrošo zemi un apmetās šajās pievilcīgajās vietās. Atlantīdas dažādajā topogrāfijā ietilpa plaši bagātīgas sarkanas augsnes līdzenumi, dziļas upju ielejas un robotas kalnu grēdas, no kurām daudzu virsotņu smailes bija mūžīgo sniegu klātas. Zeme pakāpeniski atgriezās okeāna dibenā, tur, no kurienes tā bija nākusi. Mūsdienu sonāricrīces, kas izmanto reflektētas skaņu vibrācijas, lai noteiktu iegrimušu objektu atrašanās vietu, attēlo Atlantīdai raksturīgo fizikalitāti tieši tādu, kāda tā bija pirms tūkstošiem gadu, kad zeme atradās virs ūdens.

Atlantīda sāka parādīties no karstajām, šķidrajām Zemes dzīlēm pirms 200 miljoniem gadu, kad paleokontinents Pangeja, kas aptvēra visu mūsu planētas sauszemi, lēnām sašķēlās. Atdalīšanās notika pa tektonisko plātņu līnijām — lielām, piecdesmit piecas līdz septiņdesmit piecas jūdzes biezām iežu masām, kuras pārklāja planētas virsmu. Plātnes slīdēja pa karstu, biezu šķidrumu — mantiju — kā pa verdošu, biezu zupu peldoši koka gabali. Pēc Pangejas atdalīšanās šķidrā lava un vulkāniskie ieži plūda no dziļlūzumu vietām starp Amerikas un Eirāzijas plātņu robežlīnijām. Šie plašie izvirdumi no Zemes iekšienes apvienojoties izveidoja Vidusatlantijas grēdu, daļu no okeāna dibena ziemeļu-dienvidu virzienā Atlantijas okeāna vidū. Šī grēda un Azoru plato (150 000 kvadrātjūdžu relatīvi līdzenas zemes grēdas ziemeļaustrumu pusē) veidoja Atlantīdas cietzemi.

1. attēls. Atlantīda — 48.-28. gadu tūkstotis p. m. ē.

Mūsdienās jūras dibens starp Amerikas un Eirāzijas kontinentu turpina atdalīties nepastāvīgā ātrumā, caurmērā ap puscollu gadā — apmēram tik ātri, kā aug nags. Pirms 200 000 gadu kontinenti okeāna pretējās pusēs atradās tikai divas jūdzes tuvāk viens otram nekā pašreiz. Grēdas iežu noslāņojumu pētījumi atklāja, ka seno kristālisko iežu slāņi ir identiski mūsdienu Dienvidamerikas un Āfrikas kontinentā, kur tic reiz jauki saderēja. Vidusadantīdas grēda, kad tā atradās virs ūdens, aizņēma platību starp Ziemeļameriku un Eiropu.

Sākotnējo Atlantīdas dienvidu robežu iezīmēja Romanša — dziļvaga tuvu ekvatoram, kas atrodas starp divām kalnu grēdām virzienā no Āfrikas uz Dienvidameriku. Šādas dziļas okeāna lielieplakas gandrīz vienmēr atrodas vai nu kontinentu, vai salu tuvumā. Romanša ir vienīgais izņēmums — kopš Atlantīdas laikiem, kad tā kādreiz, atrazdamās blakus dziļvagai, negrima jūrā, seit tuvumā nav zemes.*1*

100 000 gadu laikā vai ilgāk, kad cilvēki dzīvoja uz Vidusadantijas grēdas, dzīvošanai piemērotā platība mainījās. Kad plašu mūsu planētas virsmas daļu pārņēma pamatīgi ledāji, to sniega un ledus masas saturēja milzīgu daudzumu okeānu ledainā ūdens. Tāpēc Atlantijas okeāna virsma dažreiz atradās 400 pēdu zem pašreizējā līmeņa, atsedzot plašas zonas gan pie Vidusatlantijas grodas, gan pie kontinentiem. Līdzīgi putniem, ko ziemas vidū pievelk nesen pildīta barotava, augi, dzīvnieki un cilvēki drīz bariem plūda uz šīm labajām

dzīvesvietām.

Nepastāvīga vieta

Atlantīdas reģions daudzu iemeslu dēļ bija un joprojām paliek nepastāvīga vieta. Divas tektoniskās plātnes virzās uz Vidusadantijas grēdu, ietekmējot Zemes trauslo garozu un padarot šo rajonu par vienu no visaktīvākajām zemestrīču un vulkānisma vietām pasaulē. Trīs plātnes mijiedarbojas Azoru salu rajonā. Kad lava izšaujas no Zemes garozas lūzumvietām, okeāna dibens iegrimst, lai ieņemtu tukšo vietu. Okeāna dibena nestabilitāte Vidusatlantijas grēdas tuvumā bija skaidri redzama 1923. gadā, kad Rietumu Telegrāfa kompānija meklēja pazudušo telegrāfā kabeli, kas tur tika novietots 1898. gadā. Izmērot dziļumu precīzajā kabeļa novietošanas vietā, inženieri konstatēja, ka okeāna gultnes virsa divdesmit piecu gadu laikā ir pacēlusies par gandrīz 2 Vi jūdzēm.*2*

2. attēls. Atlantīda un kontinentālie šelfi 18. gadu tūkstoti p. m. ē.

Vidusatlantijas grēdas nestabilitāti veicina arī papildu faktori. To veido okeāna garoza, kam pamatā ir bazalts — smags, blīvs vulkānisks materiāls no Zemes iekšienes. Bazalta slānim virs ūdens ir relatīvi īss mūžs, tas beigās kļūst arvien neizturīgāks un sadalās. No otras puses, kontinenti ir veidoti galvenokārt no granīta slāņa un miljoniem gadu saglabā relatīvu stabilitāti. Granīts ir diezgan viegls, tāpēc kontinenti

turpina peldēt cietās garozas virspusē pat tad, kad tie virzās un saduroties sadalās. Bazalta struktūras, tādas kā Vidusadantijas grēda, ir smagas un grimst.

Trīs iznīcības periodi

Atlantīdas zemes briesmīgā sadaljˆanās notika pakāpeniski, bet vislielākais posts to skārastrīs dažādos ppriodos. Edgars Keisijs sniedza aptuvenus faktus par galvenajiem postījumiem un tiem sekojošu zemes pazušanu Atlantijas okeānā. Tie saskanēja ar laikposmiem, kad nopietnas slāņu pārvietošanāˆ ietekmēja Zemes nestabilo garozu. Keisija dati par Atlantīdas pilnīgo pazušanu atbilst laikam, par ko Platons stāsta "Tīmajā": "Atlantīdas salu aprija jūra, un tā pazuda."

Apmēram 50. gadu tūkstotis p. m. ē. •

Plašas Atlantīdas daļas iegrima. Piecas lielas un daudzas mazas salas palika virspusē. Kaut kas mainīja Zemes garozu, un Ziemeļpols novirzījās no Grenlandes jūras uz Hudzona līci.

Apmēram 28. gadu tūkstotis p. m. ē.

Lēnām vairākas daļas no Atlantīdas zemes pazuda Atlantijas okeānā. Beigās palika tikai viena liela sala un mazāku salu virkne, kas to savienoja ar Ziemeļamerikas kontinentu. Šajā laikā Zemes magnētiskais lauks ievērojami pavirzījās.

Apmēram 10. gadu tūkstotis p. m. ē.

Okeāna ūdeņi pārklāja atlikušo Atlantīdas zemi, izņemot dažas kalnu virsotnes. Pēdējais lielākais leduslaikmets beidzās, un sākās lieli plūdi.

Ziemeļamerika

Ekvators

\Grenlande]

Eiropa

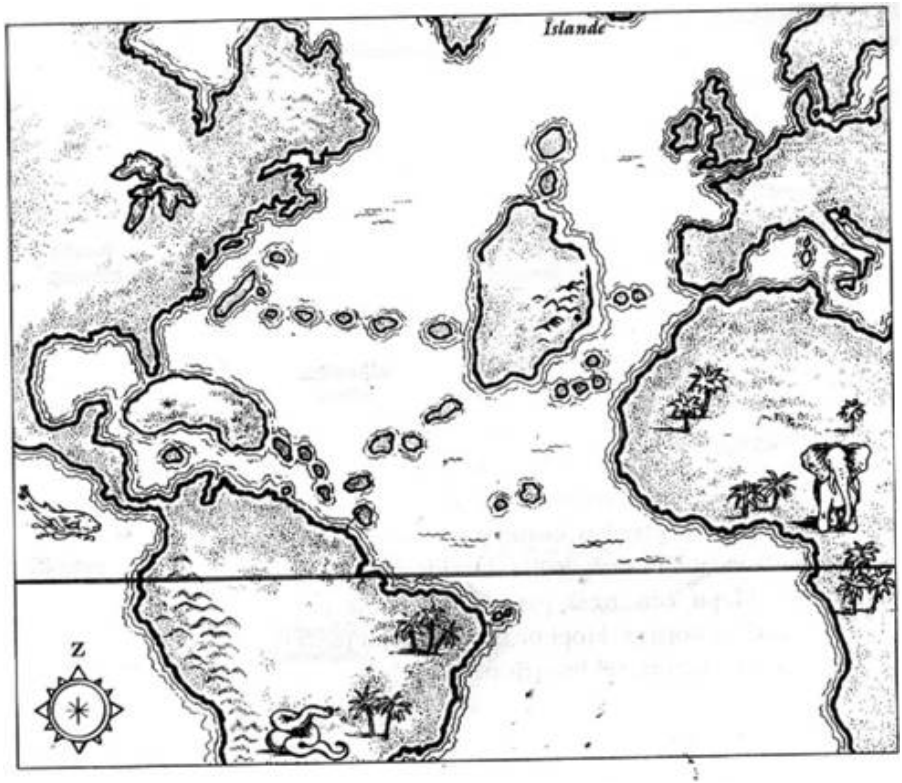

Atlantida
Atlantijas okeāns
Āfrika
Dienvidamerika

3. attēls. Atlantīda pirms bojāejas 10. gadu tūkstotī p. m. ē.

Katra no šīm trim galvenajām katastrofām turpinājās simtiem gadu un iespaidoja visu Zemi. Daudzas augu un dzīvnieku sugas izzuda, un cilvēki, kas izdzīvoja, bija zaudējuši visu, ieskaitot par savu civilizāciju liecinošos pieminekļus. Grieķi, tibetieši, indieši, kā arī senās tautas, kas apdzīvoja Amerikas kontinentu, atceras Zemes pilnīgu izpostīšanu, ko paveica uguns un ūdens. Hopu cilts — dzīvoja Amerikas Savienoto Valstu dienvidrietumos jau pirms fiksētās vēstures — vēstījumos sniegtas spilgtas epizodes par viņu trīs iepriekšējo pasauļu jeb dzimtās zemes bojāeju. Viņu apraksti par trim galvenajām nelaimēm tradicionāli sakrīt ar trim Zemes garozas sairumiem, kas masveidā iznīcināja Atlantīdu 50., 28. un 10. gadu tūkstotī p. m. ē. Hopi uzskata, ka vulkāniskās aktivitātes un uguns bija vainojamas pirmajā lielajā nelaimē. Otro reizi nepareizas griešanās dēļ Zeme zaudēja līdzsvaru, kļūmīgi apgriezās \in divreiz apvēlās. Tam sekojošā haosa laikā Zemes ziemeļu un dienvidu rotācijas asu novirzes izraisīja Zemes sānsveri, mainot planētas formu kosmiskajā telpā, pirms jaunās asis un jaunās pasaules nostiprinājās, jfcveidojās biezi ledus slāņi, kas

pārklāja visu. Hopu cilts trešā pasaule piedzīvoja pjūdus, kas sasaucas ar Atlantīdas bojāeju. Hopi tic, kJ mūsdienu pasaule ir ceturtā un ka to nosvilinās uguns; vēl būs trīs pasaules."

Virspusē?

Tagad Vidusatlantijas grēda ir zemūdens kalnu grēda ar smailām virsotnēm, kas paceļas no okeāna dibena. Tā stiepjas ziemeļu-dienvidu virzienā, kaut ari to bieži vien krusto mazākas grēdas. Biezs dubļu, lavas un vulkānisko pelnu slānis neļauj detalizēti izpētīt okeāna dibenu pie Vidusatlantijas grēdas. Lavas sastāvs,*4* zemūdens koraļļu rifii analīze, dūņu vietas, kas parasti tiecas uz salu pusi,*s* kā arī urbšanas un bagarēšanas operācijas — tas viss parāda, ka Vidusatlantijas grēda atradās virs ūdens 10. gadu tūkstotī p. m. ē.

1948. gadā zviedru ekspedīcija, strādājot pie Vidusatlantijas grēdas 500 jūdžu attālumā no Āfrikas krasta, izsmēla Zemes garozas paraugus no gandrīz divu jūdžu dziļuma. Kolekcijā bija vairāk par sešdesmit saldūdens aļģu veidiem. Šie mazie saldūdens augi, pirms tos aprija jūra, dzīvoja ezerā Atlantīdā. Aļģu pārbaude norādīja, ka pēdējais "virsūdens" periods reģionā bijis pirms 10 000-12 000 gadu. Kopš 1948. gada zinātnieki ieguvuši daudzus līdzīgus paraugus, kas

4. attēls. Vidusadantijas grēda un kontinentālie šelfi mūsdienās

satur saldūdens dzīvnieku apvalkus no Atlantijas okeāna dzelmes pie Vidusadantijas grēdas un Azoru salām.

Vidusjūras hipotēze

Ir cilvēki, kas tic, ka Atlantīda atradusies Vidusjūrā, bet ir plaši pierādījumi, kas to noliedz. Viens no pirmajiem Vidusjūras hipotēzes izteicējiem bija Dr. Spiridons Marinatoss. Viņa meita Nano Marinatosa, kas strādāja kopā ar viņu, pauda nopietnas bažas parˆdeju "Atlantīda Vidusjūrā". Teorija balstās uz faktu, ka ap 1628. gadu p. m. ē. milzīgs vulkānisks izvirdums sašūpoja Vidusjūras reģionu, izsviezdams atmosfērā piecdesmit kubikjūdžu iežu ar piecdesmit ūdeņraža bumbām līdzvērtīgu spēku. Vulkāna atrašanās vieta Tēras salā izveidoja milzīgu bedri, un tagad tā ir kluša lagūna. Kopi-1967. gada arheologi veikuši izrakumus attīstītās Mīnoļa civilizācijas lielākajās un mazākajās tuvējās pilsētās, kuras šīs senās eksplozijas dēļ bija dziļi apraktas zem lavas un gruvešiem, un popularizējuši ˆplāmo priekšstatu, ka šī vieta ir zudusī Atlantīda. ,

Marinatosa sekotāji mēģiTiāja- pamatot savus pieņēmumus par Atlantīdu Platona "Ilmājā" un "Kritijā". Tomēr, kad atradumi par Mīnoja civilizāciju nesaskanēja ar Platona Aprakstīto, kā tas bieži gadās, viņi nepareizi interpretēja Platonu, izteica nepatiesus pieņēmumus, neievēroja vai mēģināja diskreditēt viņa darbu. Vidusjūras Atlantīdas teorija daudzējādā ziņā neatbilda Platonam. Tēras vulkāns izvirda ap 1628. gadu p. m. ē., bet Platons ir pareizi iezīmējis Atlantīdas beidzamās izpostīšanas datus — 9000 gadu pirms sava laika vai apmēram 9500. gadā p. m. ē. Lai attaisnotu šo neatbilstību, Platonam un viņa ticamajiem avotiem jāpiedēvē papildu kļūdas. Platons raksta, ka sala bijusi lielāka nekā Ziemeļāfrika un Mazāzija kopā, bet ne Tēra, ne Krēta nevarēja tuvoties šim lielumam. Mīnoja zeme bija sausa un izkaltusi, bet Platons norāda uz "purviem, ezeriem un upēm". Platons Atlantīdā apraksta ēdamu lietu ar biezu apvalku, kura izmantota "dzērieniem, gaļai un ziedēm", kas vedina uz domām, ka viņš runā par kokosriekstiem, kuri neaug Vidusjūras reģionā. Platona Atlantīdā tika pieminēta bagātīga zelta un sudraba lietošana, vērtīgi dārgmetāli, kas netika atrasti Tēras izrakumos. Platona Atlantīdā zelta un sudraba bija papilnam. Tās kalni bija Spānijas Sjerramorcnas kalnu

tiešs turpinājums caur Madeiras salām. Tie bija bagāti ar šiem dārgmetāliem.*6*

Platons skaidri izklāsta, ka Atlantīda atradusies Atlantijas okeānā aiz Hērakla stabiem (Gibraltāra šaurums). Viņš apraksta salu virkni, kas plešas uz rietumiem no Atlantīdas, dodot iespēju no tām šķērsot okeānu "uz veselu kontinentu tām pretī". Viņš vēsta, ka Atlantīdas tauta valdījusi pār šā atšķirtā kontinenta daļām, kā arī zemēs pie Hērakla stabiem. Lai cīnītos ar šo pretrunu, Vidusjūras aizstāvji netieši

norāda: Platons domājis, ka tāda vieta, kas nebūtu tik pazīstama kā Vidusjūra, varētu atstāt lielāku iespaidu uz viņa lasītājiem, bet Platonam šāds teātris nebija vajadzīgs. Par Atlantīdu viņš rakstīja, būdams vairāk nekā septiņdesmit gadu vecs, cienījams filozofs, kam nebija jāpārspīlē, lai iekarotu auditoriju.

Kā savu Atlantīdas informācijas avotu Platons min augsti godātu grieķu advokātu Solonu, kas 579. gadā p. m. ē. ceļoja uz Ēģipti. Daži Vidusjūras versijas aizstāvji apgalvo, ka Solons, "gudrākais no septiņiem gudrajiem", ir mainījis Atlantīdas atrašanās vietu no Vidusjūras uz Atlantijas okeānu. Tas tomēr ir ļoti neticami. Ceļojuma laikā pa Ēģipti Solons runāja ar priesteriem, kas bija nodevušies aizvēstures pasaules zināšanām. Viņi teikuši, ka zinātnieki neko nezina par senajiem laikiem un ka dabas katastrofai iznīcina visu taustāmo informāciju. Izglītotie vīri ari sacījuši, ka bijušas un vēl būs daudzas cilvēces bojāejas, lielākā — no uguns un ūdens. Viņi bija apgaismojuši Solonu ari par Atlantijas okeānā zudušo zemi pirms 9000 gadu. Ēģiptieši, kas stāstīja Solonam par zudušo zemi, ļoti labi apzinājās Hērakla stabu saistību ar Atlantijas okeānu. Viņu jūrnieki kuģoja pa jūrām 450 pēdu garos kuģos, atgriežoties savā zemē ar ziloņkaulu, zeltu, smaržām, krāsvielām un citām eksotiskām precēm no tālienes. Viņi ļoti labi pārzināja Vidusjūras un okeāna robežas.

Atlantīdas apogejs

Tāpat kā vientuļas baznīcu smailes paliek virs ūdens, kad aizsprosta vainas dēļ pārplūst pilsēta, tā arī tikai dažas Atlantīdas virsotnes tagad paceļas virszemē. Azoru, Madeiras, Kānariju un Zaļā raga salas, kuru klinšainās nogāzes ieslīd taisni okeāna dibenā bez zemūdens platformām, reiz bija Atlantīdas kalnu virsotnes.*7* Atlanta kalns bija visstāvākais, vismasīvākais kalns visā Vidusatlantijas grēdā.

Tagad to sauc par Pico Alto un tas atrodas Azoru salās. Šā garā pa- kāpienveidīgā vulkāna izvirdumi vērta Pico Alto arvien augstāku, veidojot veselas terases, pirms jūra aprija Adantīdu.*8* Krievu jūras ģeologs Dr. Nikolajs F. Zirovs norādīja: terases apstiprina, ka šī vieta ilgāku laiku atradusies virs ūdens, un tāpēc ir mainījies tās augstums. Pašlaik Pico Alto paceļas 17 600 pēdu augstumā virs okeāna dibena, lai gan tikai 7600 pēdu no tā atrodas virspusē. Liekas, ka Adantīdas laikā Adanta kalns bijis milzīga kolonna, kas izauga deši no zemes. No tā vulkāniskajiem dziļumiem pastāvīgi nākuši tvailti, tāpēc mākoņi, kas vienmēr ielenca tā diženo virsotni, likās balstām debesis. Varenais kalns tika nodēvēts par Atlantu, jūras dieva Poseidona pirmdzimto dēlu. Sniegiem klātais Atlanta kalns un tā kaimiņi sniedza visfantastiskāko panorāmu, kurai līdzvērtīgu pašlaik būtu grūti atrast — pat ne Alpos un Himalajos. Kādam brīnišķīgam skatam vajadzēja atklāties tiem, kas no dažādām zemēm kuģos tuvojās Atlantīdai!

Laikam ejot, Vidusatlantijas grēdas reģions un Azoru salu plato, kas atradās virs ūdens, kļuva' par īstām debesīm uz Zemes, Bībeles Ēdenes dārza kopiju. Kapt<?iais Boids, kasˆapmeklēja Azoru salas 1835. gadā, tās apraksta jūsmīgiem vārdiem: "Ja tās izdaiļotu māksla un civilizētas dzīves izsmalcinātība, tās kļūtuˆ>ar paradīzi zemes virsū, padarot cilvēku gandrīz pārlaimīgu zem šā mēness." Mūsdienās, tāpat kā Adantīdas laikos, kalni uzņem mitrumu no dominējošajiem rietumvējiem, un, tam kondensējoties lietū, veidojas mazas straumes, kas traucas lejup pa stāvajām kalnu nogāzēm, vispirms lēni, tad aizvien ātrāk, radot kūleņojošus ūdenskritumus, kuri izšļācas kristāldzidros baseinos.

Negaidītās vietās bagātīgi, burbuļojoši avoti divdesmit vai trīsdesmit pēdu diametrā darbojas kā caurumotas ūdens caurules, izšļācot no Zemes dziļumiem augstu gaisā verdošu ūdeni. Platons vēsta, ka "izmantojamie gan auksta, gan silta ūdens avoti bija bagātīgi tilpumā un ikviens no to veidiem bija lieliski piemērots lietošanai to ūdeņu dabiskās garšas un augstvērtīguma dēļ".*9* Minerālavoti Azoru salās mūsdienās ir slaveni to gremošanu veicinošo un dziedniecisko īpašību dēļ. Lopi, juzdami avotu dziedniecisko spēku, paši uzmeklē šo aromātisko, vibrējošo gaisu, lai atbrīvotos no parazītiem vai

sadziedētu ādas brūces un jēlumus. Avotu tuvumā aug spilgtas, smaržīgas puķes, ko pievelk mitrums un auglīgā augsne. Tā veidojas jauki, dabiski dārzi, kā tas bijis jau tūkstošiem gadu.

Erozija Atlantīdas rietumu un dienvidu piekrastē radīja smalku smilšu pludmales, kas tagad guļ okeāna dibenā. Smilris ir erozijas produkts un veidojas vienīgi seklā ūdenī gar piekrastes līniju, tādējādi tām nevajadzētu atrasties lielā dziļumā. Kad amerikāņu okeanogrāfs Dr. Moriss Jūings 1949. gadā no zemūdenes pētīja Vidusatlantijas grēdu, viņš ziņoja, ka diezgan lielā dziļumā redz smiltis, dažbrīd pat 1000 jūdžu dziļumā. Tests fiksēja to vecumu ap 10. gadu tūkstoti p. m. ē. plus mīnus pārsimt gadu; dziļākie urbumi atklāja, ka zem tām atrodas smilds, kas radušās 20. gadu tūkstotī p. m. ē. Sanesu ieži starp diviem urbumiem apliecināja, ka zeme bija klāta ar vulkāniskiem pelniem.*10* Krievu zinātnieki, kas bija rūpīgi izpētījuši Vidusatlantijas grēdu no zemūdenēm, arī aprakstīja okeāna dibena smiltis. Azoru salu tuvumā un citās vietģs tās gulēja uz zemūdens šelfiem tūkstošiem pēdu zem ūdens virsmas nošķirtās, rfiierigās vietās blakus nogāzēm vai ļoti dziļā ūdenī, kurˆnav iedomājams, ka tās varētu nogulsnēt straumes vai vēji.*11* Smiltis Romanšas dziļvagā tāpat norāda, ka arī tā reiz atradusies virszemē.*12*

Koraļļi Atlantijas okeānā ari sniedz pierādījumus par Atlantīdu. Koraļļu rifi ir koloniju koraļļu kaļķakmens veidojumi, kas radušies jūras dibenā no dzīvu koraļļu kolonijām, kuri'ncvar dzļvot virs piecdesmit pēdu dziļuma. Atlantīdas rietumu piekrastes seklie ūdeņi pievilināja mazo dzīvo radību un aļģu bagātību, kuru plaukšanu nodrošināja vienmērīgā straume. To skeletu lielais skaits, akumulēts un pārvērsts koraļļos, kas beigās radīja rifus, aizsargāja pludmales no okeāna spēcīgajiem, skarbajiem viļņiem un vētrām. Silto ūdeņu koraļļi, kas veidoti no kaļķakmens nogulām uz Atlantīdas seklās piekrastes līnijas, tagad guļ dziļi okeānā uz Vidusatlantijas grēdas rietumu nogāzēm, droši piestiprināti pie pamatieža.*13* Koraļļu veidi, kas atrasti rifos Rietumāfrikas tuvumā, ievērojami līdzinās tiem, ko atrod Vestindijā. Zi- rovs norāda: lai veidotos šāda nepārtrauktība, salu grupai ir jāstiepjas pāri okeānam no Vcstindijas līdz Rietumāfrikai tā, lai šis ceļš ietvertu Fernandu di Noronjas salu, Sv. Paula klintis un nogrimušās Atlantīdas salas.*14*

Islande, bazalta zeme uz Vidusatlantijas grēdas, dod iespēju pētīt zemi virs ūdens, kas atrodas tālāk uz ziemeļiem, bet kam ir Atlantīdai līdzīga topogrāfija. Ezeri, karstie avoti un kalni iezīmē apvidu, un bieži ir redzamas dūmu grīstes no aktīvajiem vulkāniem. Islandes virsma ir pakļauta nozīmīgāko zemestrīču sērijām apmēram katru astoņdesmito gadu. Vulkānisko aktivitāšu atstāto iespaidu uz Atlantīdas tautu var vieglāk izprast, ņemot vērā vulkāna izvirdumu Islandē 1783. gadā. Tikai divpadsmit kubikkilometru bazalta lavas

izšļākšanās beidzās ar septiņdesmit piecu procentu visu mājlopu un divdesmit piecu procentu iedzīvotāju nāvi.*15*

Vistālāk ziemeļos esošā Atlantīdas daļa pieredzēji aukstu laiku,*16* bet zemes lielākā daļa bija svētīta ar ideālu klimatu. Golfā straumes mērenie ūdeņi plūda no ekvatora apkārtnes, apskalojot piekrastes un sasildot dominējošos rietumvējus, kas traucās pāri zemes centrālajai un dienvidu daļai. Vienmērīgās gaisa straumes sniedza pastāvīgu vēsmu, dodot atelpu no karstās saules. Atšķirīga situācija bija Eiropas kontinentā, kad Atlantīdas zemūdens klints daļas atradās virs ūdens. Tā kā Adantīdas augstie kalni aizturēja Ģolfa straumes siltos vējus, šeit bija ievērojami aukstāks. Bieži vien'DĪstamie, kustīgie ledāji pārklāja Eiropas ziemeļu un centrālo daļu. Putekšņu paliekas apklāja, ka pirms 20 000 gadu ledāji pletās apmēram vienādā 'attālumā uz dienvidiem kā Eiropā, tā Ziemeļamerikā. Klimats abos kontinentos tajos pašos platuma grādos bija līdzīgs.*17* Apmēram 17 500. gadJ p. m. ē. neatkarīgi no platuma grādiem sniega līnijas uz ziemeļu-dienvidu transekta abos kontinentos bija vienādas. Mūsdienās tā vairs nav. Dominējošie rietumvēji, kas paiet garām Golfa straumei un ko vairs neaiztur Atlantīdas zemūdens klints, nes silto gaisu uz Britu salām. Tādējādi ievērojami siltāk ir Londonā, Anglijā, nekā Labradorā, Kanādā, lai gan abas vietas atrodas gandrīz vienādā attālumā no ekvatora. Kad Atiantīda 10. gadu tūkstotī p. m. ē. nogrima, siltie vēji, kas pūta Golfā straumes viņā pusē, sasniedza Eiropas kontinentu un kļuva par iemeslu ledāju kušanai, ātri nomainot laiku Britu salās pret daudz mērenākajām pašreizējām temperatūrām. Arktisko jūru dibenu augsnes paraugu analīzes norādīja uz pirmo karsto plūsmu no Golfa straumes, kas ieplūda šajos ziemeļu ūdeņos pirms 12 000 gadu, kad Atlantīda pazuda okeānā un Eiropā kusa ledāji. Aukstumu un siltumu mīlošo foraminīferu fosiliju atrašanās vieta Atlantijas okeānā sniedza papildu liecību par to, ka pirms 12 000 gadu ūdeņu cirkulācija bijusi atšķirīga.*18*

Atlantīdas pludmalēs auga kokospalmu rindas, milzīgi melnkoki un laurkoku zaļās masas klāja tās mežus, ar lavu bagātā augsne bija labvēlīga augiem, bagātinot ar tiem iekšzemes rajonus. Gaisu pildīja saldi smaržojošu ziedu aromāts, visapkārt lidinājās migrējošie krāšņie dziedātājputni, atdarinātājputni skandēja priecīgas dziesmas, lidinājās nemierīgās kaijas un augstu lidojošie albatrosi. Ja nebūtu zemestrīču un aktīvo vulkānu, Atlantīda laikā, kad tur sāka dzīvot pirmie cilvēki, patiesi būtu ideālākā vieta visā pasaulē.

VĒSTURE

Atlantīdas 90 000 gadu vēsturē ir vērojama konsekventa sistēma. Dabas māte cilvēkiem biiži liek ciest, kad tā varmācīgi tricina zemi zem viņu kājām, nomoka ar verdošu lavu vai vulkāniskiem pelniem un applūdina zemes. Spītējot šie/n biedējošajiem apstākļiem, trīs reizes lielas civilizācijas attīstījāt, uzplauka un sasniedza pārsteidzoši

augstu līmeni, pēc tam pagrima un gandrīz izzuda. Lielās nelaimes un dabas katastrofas parasti bija cic|i saistītas, vienlaikus ietekmejot pārējo planētu.

Tāpat kā atlantīdieši- bēga no savas nedrofes zemes, ari Atlantīdā ieradās pirmie iedzīvotāji, meklējot glābiņu no savām nestabilajām zemēm. Vēstures gaitā Atiantīda bija gan glābiņa meklēšanas, gan izceļošanas vieta daudzām ļaužu grupām.

SENĀ ATLANTĪDA LĪDZ 48. GADU TŪKSTOTIM P. M. Ē.

19. gadsimta beigās Tcozofiskās biedrības loceklis gaišreģis V. Skots- Eljots vēstīja, ka pirmo Atlantīdas iedzīvotāju skaitā bijusi augsti attīstītu cilvēku grupa no Lemūrijas — zemes, kas tagad atrodas Klusā okeāna dibenā.*1*

Pirms vairāk nekā 10 000 gadu gudrie lemūricši, paredzēdami, ka viņu arvien nestabilākā zeme varētu sabrukt un nogrimt, pameta savas mājas un devās uz Atlantīdas dienvidu daļu. Lcmūrija bija sena zeme, kas līdzīgi Atlantīdai bija pakļauta pastāvīgām seismiskām aktivitātēm un vulkānu izvirdumiem, pirms lielākā daļa no tās pazuda okeāna ūdeņos. Neskaitāmi mediji, ieskaitot Blavatskas kundzi, kas bija Teozofiskās biedrības dibinātāja, uzskatīja Lemūriju par cilvēces šūpuli. Klusā okeāna reģiona leģendas vēsta par salu grupām — visu, kas palicis pāri no reiz plašās Lemūrijas zemes. Nesenajā desmitajā Pasaules Klusā okeāna zemju kongresā Džordžs H. Kronvels ziņoja, ka ogļu un senās floras atklājumi Rapas salā, kas atrodas uz dienvidiem no Mangarevas salas, liecina: kontinents reiz atradies šajā Klusā okeāna daļā.*2*

Ceļojums no Lemūrijas uz Adantīdu bija grūts, bet iespējams. Aizvēstures laikos piedzīvojumus meklējoši cilvēki veica garus attālumus pāri visai zemeslodei, un novatoriski ļaudis, kas bija apmetušies pie jūras, enerģiski ķērās pie peldošu transportlīdzekļu izgudrošanas, lai paātrinātu pārvietošanos. Lemūrieši, kas apmetās Atlantīdā, un viņu pēcnācēji dzīvoja laimē tūkstošiem gadu.

Šie sākotnējie Adantīdas iedzīvotāji dzīvoja saskaņā ar dabu, mazās apmetnēs, kuras ieskāva dārzi un koki. Materiālie priekšmeti nebija vajadzīgi pašpietiekamības apziņai. Cilvēki cits citu vērtēja pēc rakstura īpašībām, nevis pēc tiem piederošā īpašuma. No alkām brīvi indivīdi meklēja laimi sevī un dzīvoja harmonijā ar ārpasauli. Šajā periodā atlantīdieši pilnībā apzinājās savu miesu un dvēseli un atradās tuvu ideālajam eksistences stāvoklim — apmēram pfecdesmitj > rocentu garīguma un piecdesmit procentu praktiskuma/

Vēl nesen dažām mūsu civilizācijas neskartām ļaužu grupām bija līdzīga dzīve tai, kāda bija Atlantīdas pirmsākumos. Zaks Kusto apraksta "akmens laikmeta" aborigēnu augsto eksistences kvalitāti, kuru senči bija apmetušies Austrālijā 40. gadu tūkstotī p. m. ē. Brīvi no elektriskajām ierīcēm un citām mūsdienu ērtībām, aborigēni izbaudīja drošību, brīvību un apmierinājumu. Viņu veselīgais dzīvesveids nozīmēja daudz brīva laika un stingri iedibinātu labklājību.*4*

Edgars Keisijs norāda, ka atlantīdieši izmantojuši savu gara spēku, lai kontrolētu ķermeni.*5* Tas atspoguļo viņu augsti attīstīto lemūriešu senču mantojumu. Viņi spējuši pēc vajadzības palielināt savu fizisko spēku, tāpat kā tagad ārkārtējā situācijā cilvēks dažkārt spēj veikt parasti neiespējamo, piemēram, pacelt automašīnu, lai glābtu zem tās pakļuvušu cilvēku. Mūsdienu sabiedrībā hipnotizēta cilvēka muskuļu darbība arī var sasniegt tikpat pārsteidzošus rezultātus, jo senču spējas mūs nav pametušas. Mūsdienās labi trenēti cilvēki ir guvuši panākumus, atmodinot un izmantojot šos talantus, lai kontrolētu savu ķermeni. Viņi spēj mainīt savu sirdsdarbību un asinsspiedienu. Tibeticšu vientuļnieki praktizē tuomo — ar prātu izraisītu ķermeņa karstumu, kas tiem ļauj pavadīt ziemu lielā salā bez drēbēm.*6*

Informācija par patīkamajiem dzīves apstākļiem Atlantīdā izplatījās tuvējā Āfrikas kontinentā, uri spēcīgas, agresīvas ciltis devās uz ilgoto zemi. Iebrucēji lēni atvirzīja lemūriešus uz zierrieļiem, un starp divām grupām sākās šaušalīgi, ilgstoši cīniņi. Tās neizbēgami sajaucās, un divu atšķirīgu grupu gēni apvienojās.

Mitoloģija *

Platons vēsta, ka dievs Poseidons un viņa mirstīga sieva Kleito apmetās patīkamajā un auglīģajā Atlantīdā viņu civilizācijas sākumposmā. Pāris dzīvoja lielā salā un audzināja piecus "komplektus" vīriešu kārtas dvīņus, kuri savukārt radīfa lielas ģimenes. Poseidons sadalīja salu desmit daļās — pa vienai katram dēlam. Vecākais dēls Atlants saņēma viskārotāko teritoriju — to zonu, "kur dzīvoja viņa vecāki. Zemi un apkārtējo okeānu viņam par godu nosauca par Atlantīdu.*7* Grieķu valodā vārds Atlantīda nbzīmē — Atlanta meifca. Grieķu dievam Atlantam, kas balstīja debesis, bija sepdņas meitas, kas kļuva par Plejādēm. Vārds atl nozīmē ūdeni gan Ziemeļāfrikas berberu valodā, gan na- hautlā, senā meksikāņu dialektā. Poseidona loma grieķu mitoloģijā atspoguļo viņa saikni ar Atlantīdu. Viņu dēvēja par zirgu, zemestrīču un jūras dievu, kas Zemes cilvēkiem mācīja jūrniecības pamatus. Rosināts viņš spēja izraisīt vētras, plūdus un zemes grūdienus. Ar sava trijžubura vēzienu viņš varēja pacelt salas no okeāna dibena un tāpat likt tām nogrimt.

Grieķu mitoloģijā Poscidons un citi dievi un dievietes ir aprakstīti kā reāli cilvēki ar emocijām un dzimumspējām. Tā kā viņu rīcībā ir spēcīgi ieroči un viņi ceļo ar milzīgu ātrumu, viņi piedalās cilvēku dzīvē, tomēr nav pieejami. Dieviem no lielās Zcva zāles ir uzkrītoša līdzība ar Sumcras dieviem, kas mezopotāmiešu plāksnēs attēlod kā viesi no debesīm. Šumeri izturējās pret citplanētiešiem kā dieviem, jo viņi nāca no debesīm un šķita visvareni. Daudzas grieķu tradīcijas un reliģijas cēlušās Sumerā un sasniegušas Grieķiju no Mazāzijas caur Krētu un citām Vidusjūras salām." Platona atsaukšanās uz Poseidonu, kas savienojies ar mirstīgu sievieti, līdzinās tiem notikumiem, kas aprakstīti šumeru tekstos, piktogrāfijā un bibliskajā atsaucē Pirmajā Mozus grāmatā 6:4 (sk. 22. lpp.).

Pirmās konferences

52. gadu tūkstotī p. m. ē. bīstami lieli dzīvnieki un putni skaita ziņā pārspēja cilvēku rasi un terorizēja cilvēci uz visas planētas. Atlantīdā tie padarīja dzīvi gandrīz neiespējamu.*v* Neskaitāmi ziloņu veidi, mamuti četrpadsmit pēdu augstumā, masīvi mastodontu bari, izbadējušies kaķi un vilki un lieli savvaļas zirgi brīvi klejoja vietās, kur cilvēki centās dzīvot. Kad šie nepatīkamie radījumi nobradāja augļu dārzus un iznīcināja labību, bieži vien tika zaudēta visa sezonas pārtika. Gaišreģe Rūta Montgomerija, kura saņem informāciju no saviem ceļvežiem garu pasaulē automātiskā diktāta veidā, apraksta šos gaļēdājus mežoņus, kas izcīna savstarpējas cīņas, lai nolemtu, kuram būs priekšroka apēst kādij, cilvēku.*10* Milzu putni lidinājās virs galvas, gatavi aprīt jebkura dabūjama cilvēka, īpaši bērna, atliekas. Kad izmisušo atlantīdiešu šķēpi un zobeni atdūrās pret dzīvnieku biezo ādu, viņu ieroči vienkārši sačokurojās kā papīrs. Tikpat neefektīvi darbojās liesmumetēji un spridzekļi.*11* Kaut*kas bij'a jādara.

Meklējot citu cilvēku palīdzību, Atlantīdas vadoņi sūtīja ziņnešus kājām un mazās laivās uz ikvienu planētas daļu. Viņi apzinājās, ka mežonīgie zvēri bija bezpalīdzīgo cilvēku problēma visā pasaulē. Meklējot idejas cīņai pret uzbāzīgajiem dzīvniekiem, nogurušie adantīdieši šķērsoja bīstamas jūras, izkaltušus tuksnešus un lediem klātus kalnus.

Cerībā atrast apmierinošu risinājumu bīstamo zvēru problēmai Atlantīdā notika vairākas konferences. Pirmā tikšanās bija 52. gadu tūkstotī p. m. ē. Tajā piedalījās viedi cilvēki no piecām nācijām, pārstāvot piecas rases. Tie nāca no tagadējās Krievijas un Tuvajiem Austrumiem, no Sudānas un augšējās Rietumāfrikas, no vietas, kura vēlāk pārvērtās par Gobi tuksnesi, no tā, kas bija palicis no Lemūrijas, un Atlantīdas.*12* Delegāti no Indijas un Peru jeb Ogas, kā to toreiz dēvēja, pievienojās sākotnējām grupām, lai piedalītos nākamajās konferencēs.*13* Tika akceptēti atlantīdiešu iespējamie eksperimenti ar ķīmis kajiem spēkiem uz zemes un gaisā, cerot, ka šis plašais pētījums va rētu sekmēt viņu ieroču arsenāla attīstību.*14*

51. gadu tūkstotī p. m. ē., Atlantīdā attīstoties zināšanām un progresīvām tehnoloģijām, ikdienas dzīve mainījās. Lauksaimniecības metodes uzlabojās, izglītība attīstījās un materiālās lietas cilvēku dzīvē ieņēma arvien lielāku nozīmi. Labākas derīgo izrakteņu ieguves metodes nodrošināja lielu daudzumu zelta, sudraba un dārgakmeņu, ar ko atlantīdieši gan paši bagātīgi rotājās, gan dekorēja savas celtnes. Domas un prāti aizvien vairāk pievērsās materiālajām rūpēm, cilvēki kļuva arvien analītiskāki, un viņu smadzeņu kreisā puslode sāka dominēt pār labo. Cieņa pret cilvēku līdzās un tuvās attiecības ar

dabas pasauli mazinājās, tās nomainot pret ambīcijām un neiecietību. Vairākums atlantīdiešu vairs nekultivēja domu pārraidīšanu un citas intuitīvās spējas, neticēja un neuzticējās savām iedzimtajām spējām.

50. gadu tūkstotī p. m. ē. divas dažadas grupas meklēja Atlantīdā spēku. Vienu Edgars Keˆijs apraksta ifā Bcliala dēlus, kas dievināja bezrūpību un baudu, meldēja taustāmus labumus un bija garīgi amorāli.*1* ' Otra grupa —• Viena likuma,, bērni, kuriem galvenā bija mīlestība. Viņi kopā praktizēja lūgšanas un meditācijas, cerot vairot savas dievišķās zināšanas.*16* Viņi piederēja pie Viepfa likuma bērniem, jo aizstāvēja Vienu reliģiju, Vienuˆ,valsti; Vienu māju un Vienu Dievu.*17*

Drīz pēc pēdējās konferences 50 722. gadā p. m. ē. "visvarenais Dievs" sadumpojās par adantidiešu pagrimuˆ u. Zemes magnētisko polu novirze un atlantīdiešu vieglprātīgā apiešanās ar sprāgstvielām izraisīja zemestrīces un mūžīgi nemierīgos vulkānus. Daži polu nobīdes pētnieki izsakās, ka tad, kad poli tiek ietekmēti, mūsu planētas virsma pārvietojas ap savu šķidro centru pat deviņdesmit grādus, nesot tās iedzīvotājiem nelaimi. 50. gadu tūkstotī p. m. ē. vairākums bīstamo dzīvnieku gāja bojā šajā haosā un atlantīdieši paši pārdzīvoja lielas ciešanas. Kad zeme zem viņiem spēcīgi drebēja, tūkstoši gāja bojā, indīgo gāzu un karstās lavas, kas nāca no Zemes iekšienes, pieveikti. Drīz tika applūdināti lauki un mājas, atstājot izdzīvojušos bez pārtikas un pajumtes. Kad zeme pakāpeniski sašķēlās piecās lielās un daudzās mazās salās, nožēlojamie upuri sablīvējās uz pagaidu plostiem vai nelielās laivās un pameta savu nopostīto zemi, cerot uz jaunu dzīvi citā vietā.

Daži laimīgie, kas izglābās, apzinājās gan iespējamo patvērumu priekšrocības, gan neizdevīgumu, jo jūrnieki, kuri bieži apmeklēja zemes ap Atlantijas okeānu, pārveda mājās informāciju no novadnieku mazajām kolonijām. Netālu no Āfrikas atradās visu zaudējušo bēgļu populāra apmešanās vieta. Klimats bija labs, un daudzie dzīvnieki savannās nodrošināja viegli iegūstamu pārtikas avotu. Tie atlantīdieši, kas glābiņu meklēja Āfrikā, dzīvoja laimīgi, un, civilizācijai uzplaukstot, populācija pieauga. Tā kā nodrošinājums ar savvaļas radību šķita bezgalīgs, mednieku entuziastu bari nedomājot slaktēja nevainīgos zvērus, bieži vien sporta pēc. Tūkstoš gadu laikā (ap 50. gadu tūkstod p. m. ē.) daudzas dzīvnieku sugas, kas klejoja pa Āfrikas līdzenumiem, izzuda.*18*

Auglīgais Amazones upes baseins arī bija viegli sasniedzams atlantīdiešiem 50. gadu tūkstotī p. m. ē., un uzņēmīgas ģimenes veiksmīgi sāka grūto ceļojumu uz Dienvidameriku. Iespēja apstrādāt auglīgo augsni viņiem šķita pievilcīgāka nekā lielās medības Āfrikā, jo viņi uztraucās, kādas pārmaiņas miesā un dvēselē varētu notikt, ēdot dzīvnieku gaļu. Šie atlantīdieši uzskatīja, ka, spiesti lietot gaļu, viņi

bija pārrāvuši ķermenī plūstošo enerģijas straumi, un tas bija novedis pie psihisko spēju un fiziskās /izturības samazināšanās. Amazones upes baseins kļuva par mājām tūkstošiem bezbailīgu kolonistu, kuru pēcnācēji ierīkoja plašas plantācijas ar labības un dārzeņu laukiem, augļu dārzus ar bagātīgiem augļu kokiem un Jcrāšņus, spilgtus augu un puķu dārzus." '

Tie atlantīdieši, kas nokļuva Dienvidamerikā, priekšā atrada tur jau dzīvojošus svešiniekus. Peru Atlantīdai bija derīgo izrakteņu avots, un daudzi lietpratīgi zelta un sudraba meistari šeit bija ieradušies 50. gadu tūkstotī p. m. ē. Tomēr drīz viņi sastapa olmus, kas jau bija labi iekārtojušies šajā vietā. Pirms daudziem gadiem olmi bija atlidojuši uz Dienvidameriku no nedrošās Lemūrijas.*20* Olmu vadonis bija vārga, nepopulāra persona, kas bija pazīstams ar savām seksuālajām pārmērībām, un, kad atlantīdiešu ierašanās izprovocēja asiņainu karu, tautai radās iespēja viņu gāzt. Olmi bija sajūsmā, ka var atbrīvoties no nicināmā vadoņa, un laipni uzņēma jaunatnācējus no Atlantijas okeāna, kas viņiem iemācīja progresīvākas lauksaimniecības, kā arī kalnrūpniecības metodes. Atlantīdieši palīdzēja nodibināt valdību, kas nodrošināja vienlīdzību, uzcēla kopīgas noliktavas, lai neciestu no pārtikas trūkuma, kā arī uzlaboja izglītības sistēmu.*21*

Atlantīdiešiem, kas pameta savas applūdinātās zemes, dodoties uz Āfriku un Dienvidameriku 50. gadu tūkstotī p. m. ē., klājās daudz labāk nekā viņu dzimtenē palikušajiem biedriem. Drebošais pamats un vulkāniskie izvirdumi Atlantīdā šķita nebeidzami. Meklējot sausu dzīvesvietu, ģimenes rāpās augšup pa kalnu nogāzēm, kur tās drīz bija spiestas atgriezties pie dzīvnieku dzīvesveida. Nemierīgais posms ilga apmēram 4000 gadu. Tas ievērojami pārsniedza mūsu pašreizējās civilizācijas kopējo laiku.

NO 48. LĪDZ APMĒRAM *7* 10. GADU TŪKSTOTIM P. M. Ē.

Nestabilās Adantīdas izpostīšana SOļˆadu tūkstotī p. m. ē. bija tikai viena no tās lielajām dabas katastrofam..Tajās izdzīvojušo cilvēku ciešanas bija briesmīgas, bet civilizācija vienmēr atdzima, un, lai ari ar nelielām atšķirībām, tā Virzījās uz priekšu tāpat kā mēs. Sākumā pateicībā, ka ir dzīvi, cilvēki turējās pie dabas, bet, attīstoties zinātnei un tehnoloģijai, viņi kļuva agrešivāki, tiecās pēc materiāliem labumiem un pagrima arvien vairāk. 28. gadu tūkstotī p/m. ē. un 10. gadu tūkstotī p. m. ē., tāpat kā tas bija noticiš 50. gadu tūkstotī p. m. ē., kad uz zinātni un tehniku liktais uzsvars pieaugaˆ morāles standarti pavājinājās, dzīves garīgā kvalitāte pazeminājās,- un tam sekoja izviršana. Ļaunu cilvēku domas un darbi kaitināja viņu tautiešus. Tajos laikos no Atlantīdas plūstošā enerģija radīja nekārtības kosmiskajās vibrāci- jās, kur viss ir savstarpēji saistīts un atkarīgs. Neapšaubāmi, ka atlantīdiešu ļaunprātīgi izmantotie varenie enerģijas avoti un/vai ar dabu saistītie notikumi ietekmēja Zemes nestabilo garozu pie tektonisko plātņu līnijām. Kustība sašūpoja vulkānus un izraisīja milzīgus paisuma un bēguma viļņus. Auglīgā, apdzīvotā zeme un uz tās dzīvojošie cilvēki pazuda alkatīgajā okeānā.

49. gadu tūkstotī p. m. ē., kad vulkāni bija norimuši, sekoja 50. gadu tūkstoša p. m. ē. nelaimīgie notikumi, un dažu Atlantīdā izdzīvojušo izturīgie pēcnācēji nolēma pamest robustās kalnu alas, kas bija devušas pajumti un drošību neskaitāmām paaudzēm. Viņi ilgojās pēc maigāka klimata un daudzveidīgāka ēdiena. No saviem augstajiem patvērumiem tālu lejā viņi redzēja zaļus augus un mazus kokus, kas pakāpeniski iznira no vulkāniskajiem akmeņiem. Ar trūcīgu iedzīvi ģimenes lēni pārvietojās lejup uz ielejām un līdzenumiem, kas reiz bija auglīgi.

Truši, vāveres un citi mazie dzīvnieki ari atgriezās zemienēs, un tas viss, ieskaitot piekrastes vēžveidīgos, nodrošināja ar pārtiku un minimāli nepieciešamo. Vienīgi visčaklākie un ar izdomu apveltītie atlantīdieši bija pārcietuši pagājušo gadsimtu ārkārtīgi grūto eksistenci, un, beidzot apmetušies viņiem labvēlīgā vidē, šie spējīgie cilvēki guva ātrus panākumus. Bērni pārsteigumā vēroja, kā viņu pavecie vecvecāki, atceroties senču stāstus, pina un auda zāles, lai būtu zvejas tīkli, kā arī uzraudzīja stabilu māju būvēšanu ar logiem un durvīm. Ārpus- zemes civilizācijas pārstāvji, kas no augšas vienmēr uzmanīja jaunas derīgo izrakteņu vietas uz Zemes, neapšaubāmi ievēroja uzlabojumus atlantīdiešu dzīvē un atgriezās, lai atkal piedāvātu palīdzību šīs zemes apdzīyošanā un attīstībā.

Cilvēce attīstījās simtiem gadsimtu, un pakāpeniski jauns dievs — zinātne — ieguva pieaugošu nozīmi. Tehnokrātus interesēja materiālās lietas, un necieņa pret reliģiskajām un ētiskajām tradīcijām ņēma virsroku." Arvien vairāk izplatījās krāpšana un citas amorālas darbības." Sievietes galvenokārt bija i/priecu līdzeklis, izplatījās tādi noziegumi kā slepkavība un zagšana. Priesteri un priesterienes praktizēja pat cilvēku upurēšanu.*24* 28. gadu tūkstotī p. m. ē. Adantīdā bija gaidāms otrs lielākais trieciens, un daudzas uzņēmīgas ģimenes, sajutušas nelaimi, steidzās projām, pirms nebija* par vēlu.

Daudzi augsti kvalificēti amatnieki, neapmierināti ar pieaugošo materiālisma ietekmi Atlantīdā, iedrošinājās mazās ādaš laivās pārvarēt relatīvi tuvo attālumu līdz Spānijas un Francijas dienvidrietumu krastiem un devās uz auglīgo upju ielejām. Vispirms viņi mitinājās nokarenos kaļķakmens klinšu patvērumos, kuru šajā vietā bija papilnam, bet drīz vien cēla ērtas mājas no baļķiem, dzīvnieku ādām un akmeņiem, kas bija vērstas pret sauli, lai tā sasildītu. Tā kā tagad viņi bija atbrīvojušies no lielākām problēmām, brīvais laiks viņiem ļāva atgriezties pie saviem amatniecības darbiem, kam viņi bija labi sagatavoti. Daži no viņu meistarīgajiem mākslas darbiem, kas atspoguļoja augsti attīstītu kultūru, kura Atlantīdā bija veidojusies tūkstošiem gadu, palika Francijas un Spānijas dziļajās alās. Tās bija sieviešu statujas — Veneras statuetes —, ko amatnieki rūpīgi un izsmalcināti veidoja no ziloņkaula vai akmens. Līdzīgas statujas tika kaltas arī turpmāk, bet agrākās, kas radušās 28. gadu tūkstotī p. m. ē., izceļas ar prasmīgāku tehniku.*25* Kromaņoniešu atkārtota izceļošana uz Eiropas kontinentu notika viļņveidīgi, kas saskanēja ar Atlantīdas bojāejas laiku. Pēdējā — Azilas-Tardenuā — kultūra bija 10. gadu tūkstotī p. m. ē., kad nogrima pēdējie Atlantīdas fragmenti.

Ap 28. gadu tūkstoti p. m. ē. kaut kas nopietni ietekmēja Zemes garozu. Austrāliešu ģeologi Maikls Barbeti un Maikls Makelhinejs ar radiooglekļa metodi uzzināja, ka tajā laikā Zemes magnētiskie poli bija novirzījušies par gandrīz 4000 gadiem. Pārmaiņas neparādās dziļjūras magnētismā reversēšanas īslaicīguma dēļ." Atlantīdā, it kā protestējot pret zemes izvirtību, pamati sašūpojās spēcīgi, un Zeme no savu vulkānu mutēm izsvieda kausētu lavu un iežus. Biezs pelnu un gruvešu slānis pārklāja visu, bet masīvi zemes nogruvumi iznīcināja kokus un apraka ciematus. Atlantīda atkal kļuva grūti apdzīvojama.

Pametot Atlantīdu

Izklīdušās grupas savāca dažas mantas, piekrastē piepulcējās citiem ļaudīm un sāka bīstamoˆeļojumu pāri atklātiem ūdeņiem. Šajā laikā sāka veidoties ledāji, un beigās apmēram,, 14 miljoni kubikjūdžu okeāna ūdeņu pārvērtās ledājos, pazeminot jūras līmeni par 400-500 pēdām, salīdzinot ar mūsdienām.*27* Trīspadsmit procenti no Atlantijas okeāna ir gandrīz 600 pēdu dziļš kontinentālais šelfs,*28* un tā lielākā daļa kļuva derīga dzīvošanai. Atklāta zeme Īrijas dienvidrietumu krastā sniedzas gandrīz līdz Atlantīdai. So plašo vietu, kā arī vēl 90-100 jūdžu plato šelfu, kas atradās blakus Ziemeļamerikas piekrastei, un arī papildu telpu, ko tagad sedz Kārību jūra, adantīdieši varēja sasniegt. Mazo salu virknes piedāvāja ērtus ceļus uz Āfrikas, Ziemeļamerikas, Centrālamerikas un Dienvidamerikas kontinentālajiem šelfiem.

Atklātie kontinentālie sēkļi izrādījās lieliska mājvieta. Golfa straumes silto ūdeņu tuvums nodrošināja patīkamu klimatu, salīdzinot ar Eiropas ziemeļdaļu un Ziemeļameriku, kur ledus atkal daudzās vietās veidoja jūdzi biezus krāvumus. Atlantīdiešiem, kas bija atjautīgi, spējīgi un fiziski spēcīgāki par tiem, ko viņi satika jaunajās vietās, bagātās zemes bija labvēlīgas. Pārtika bija viegli iegūstama, jo bija bagātīga briežu, mamutu un citu savvaļas radījumu pārpilnība, kuri aši pārvietojās uz vietām, kur var ganīties sulīgā zaļā zālē. Zvejnieki mūsdienās turpina izmantot mednieku harpūnas un mastodontu zobus, kas atgādina par senajām nodarbēm kontinentālajos šelfos.

Antiļa

Otrs Atlantīdas bēgļu galapunkts 28. gadu tūkstotī p. m. ē. bija Antiļas sala Atlantijas okeāna rietumdaļā. Šeit, netālu no Amerikas Savienoto Valstu dienvidu piekrastes, no Atlantijas okeāna dzīlēm paceļas gara kalnu grēda. Pašlaik tikai tās augšējais punkts — Bermudas — atrodas virs ūdens. Pirms 30 000 gadu grēda un salu arhipelāgs uz ziemeļiem no šīs vietas, iezīmēti ar koraļļu rifu paliekām, bija piemērota apmešanās vieta. Atmiņas par attīstīto civilizāciju, ko atlantīdieši veidojuši šajā pievilcīgajā zemē, jūrnieki cits citam nodeva neskaitāmās paaudzēs. Tūkstošiem gadu vēlāk Antiļa bija pēdējais pieturas punkts neskaitāmiem piedzīvojumu un patvēruma meklētājiem. 6. gadsimtā' svētais Brendans un viņa sekotāji aizbrauca no Īrijas savās ādas laivās, cerot apmeklēt Antiļu. Pēc septiņiem gadiem viņi atgriezās ar stāstiem par brīnumainām salām, kuras apmeklējuši, un par "jauku zemi, tik plašu, ka nav vapējuši tai atrast ne gala, ne malas, kaut arī to mēģinājuši četrdesmit dienas".

Antiļas salu 8. gadsimtā turpināja uzskatīt par pievilcīgu galapunktu. Mūsu ēras 711. gadā, kad mauri iekaroja Ibērijas pussalu, liels skaits kristiešu bēga, lai pasargātu savu dzīvību. Septiņi portugāļu bīskapi un 5000 viņu sekotāju, apkrāvušies ar mantām, cik vien spēja panest, rāpās kuģos un peldēja pa Atlantijas okeānu uz rietumiem. Viņi plānoja kuģot uz zelta zemi Antiļu, lai baūdītu reliģisku brīvību, bet viņi to nekad neatrada, jo plašās salas lielākā daļa bija pazudusi okeāna ūdeņos. Daži no viņiem noenkurojās Floridā un nodibināja Kalo pilsētu, nosauktu par godu vienam no viņu vadoņiem arhibīskapam no Portokalo. Pēc astoņsimt gadiem de Soto ekspedīcija apmeklēja Keilas pilsētu netālu no Floridas rietumpiekrastes. Keilas iedzīvotāji ir kristieši un, iespējams, portugāļu imigrantu pēcteči. Otri varbūtējie to ģimeņu pēcnācēji, kuras meklēja Antiļas salu 711. gadā,

bija melungi, kas bija dzīvojuši attālā ielejā Tenesijas ziemeļaustrumos jau pirms pilsoņu kara. Sie savrupie ļaudis ir kristieši, un viņu valodā ir kaut kas no portugāļu valodas. Melungo — afroportugāļu vārds, kas nozīmē "darbabiedrs uz kuģa". Daži citi viņu paradumi un tradīcijas netieši norāda, ka melungu senči ir atkuģojuši no Vidusjūras rietumiem ilgi pirms Kolumba.*29*

Tāpat kā atmiņas par Adantīdu pastāv nenoteikti, arī Antiļu atcerējās Kolumba laikā. Kad Kolumbs meklēja ceļu uz rietumiem —

Indiju —, viņš vadāja sev līdzi Toskanelli vēstuli, kas ieteica Antiļu kā ērtu pusceļa punktu.*30* Nespēdams to atrast, viņš, atklājot salu virkni starp Ziemeļameriku un Dienvidameriku, tās nosauca par Antiļu salām. Zudusī Antiļas sala parādījās Atlantijas okeāna rietumdaļas kartēs tikai 16. gadsimta sākumā.

Jukatana

Cits patvērums visu zaudējušajiem atlantīdicšiem ˆ8. gadu tūkstoti p. m. ē. atradās Kārību jūras piekrastē. Tajā laikā, kad okeāna līmenis bija simtiem pēdu zemāks, gara zemes strēle ar vienīgi divu vai trīs upju pārrāvumiem stiepās no Venecuēlas šķērsām pāri tagadējām Mazajām Antiļu salām un turpinājās līdz pˆt Jamaikai. Beigās reģions sadalījās, lai izveidotos Vestjndijas salas. Tajā pašā apgabalā Meksikas Juka- tanas pussala izpletās gandrīz līdz Kubai.

Pēc Atlantīdas otrās nozīmīgās izpostīšanas ap 28. gadu tūkstoti p. m. ē. reliģiozo bēgļu grupa no dzimtenes mazās burulaivās devās rietošās saules virzienā. Nedeļām ilgi iztiekot ar nelielu daudzumu ēdamā un ūdens, viņi nonāca ļaukajā Jukatana. Ļaudis no Lemūrijas, Ēģiptes un Ogas (Peru) bija laimīgi dzīvojuši vispievilcīgākajās vietās. Viņiem bija radušies tikai pāris konfliktu, jo auglīgā augsne un plašā teritorija nodrošināja mierīgu līdzāspastāvēšanu." Dievbijīgie atlantīdieši vairāk nodevās reliģiskām ceremonijām nekā dzinās pēc materiāliem labumiem. Edgars Keisijs apraksta dievkalpojumiem paredzētos izbūvētos akmens apļus, kas līdzinājās dzimtenē atstātajiem. Viena no ceremonijām, kas notika šajās spēcīgajās vietās, bija koncentrēta uz indivīda miesas un dvēseles attīrīšanu no nevēlamām egoisma iezīmēm."

Dažādu grupu locekļi no tik atšķirīgām pasaules daļām piesardzīgi pētīja cits citu un pakāpeniski savstarpēji saprecējās. 28. gadu tūkstotī p. m. ē. civilizācija Jukatanas pussalā uzplauka.

Galu galā zemestrīces un plūdi izpostīja atlantīdiešu pēcteču mājas Kārību jūras piekrastē, bet upuraltāri, sarkanā okera gleznojumi, spirālveidīgie petroglifi un falliskie simboli saglabājās. Uzraksti Laltanas dziļo alu divdesmit astoņās telpās pie Okskackebas Jukatanā ir datēti pirms vairāk nekā 15 000 gadu." Gadu gaitā ūdens bieži gan pārklāja alas, gan tās atsedza. Tomēr svētnīcas garīgiem mērķiem tika izmantotas tik ilgstoši tāpēc, ka tās izstaro milzīgu enerģiju. Zemūdens nirēji, jūtot šo intensitāti, sakopo spēkus Laltanas alās, uzskatot šīs katakombas par daudz spēcīgākām nekā Lielā piramīda Ēģiptē.*34*

Centrālamerikas karībi ir saglabājuši nostāstus par lielu grupu, kas kuģojusi uz rietumiem no Adantīdas 28. gadu tūkstotī p. m. ē. Tā sastāvējusi no septiņām lielām ģimenēm, un katrā no tām bijis daudz radinieku, tātad pietiekami daudz ļaužu, lai piepildītu septiņas flotiles. Kad beidzot atraduši salu, kur apmesties, viņi to nosaukuši par Karaibu.*33* Šīs Kārību leģendas attiecas uz Atlantīdu kā uz "veco sarkano zemi", gluži tāpat kā Meksikā acteku priekšteči tolteki raksturo savai senču dzimteni kā "vecu, vecu sarkanu zemi". Viņi

stāsta, ka tā atradusies uz austrumiem un tagad to klāj ūdens.*36* Sarkanie māli daudz dāsnāk sedza vietas, kas ledāju laikos atradās Atlantijas okeāna virspusē. Tas izskaidro šo plaši izplatīto terminoloģiju Atlantīdas senajos nostāstos.*37* Atlantīdiešu pēcteči Karaibā ļoti ilgi dzīvoja laimīgi. Priesteri, kas ieradās no ^tlantīdas, ļaudīm mācīja tupu reliģiju un viņus sauca par "tupiem", kas nozīmēja Pāna dēlus — arī tā apzīmēja veco sarkano zemi.*38* *

Pēc daudzām paaudzēm, pēc ļoti postošas dabas katastrofas Karaibā, tupiem bija jāpamet sava grimstošā mājvieta sala. Viņi kuģoja mazliet tālāk uz rietumiem ār septiņām vēl lielākām flotilēm un nonāca jūrā, ko nosauca par Kārību jūru — par godu Karaibai, viņu sākotnējā patvēruma salai. Šeit viņi sadalījās. Vieni apmetās tuvējās kalnainajās salās, kur apstrādāja zemi, ierīkojot terases — ar paņērriienu, ko leģendas attēlo kā viņu attālo senču paņēmienu, kuru tic izmantojuši Atlantīdas stāvajās kalnu nogāzēs. Citi devās uz dienvidiem un kuģoja augšup pa Amazoni. Gvarani*43* no Paragvajas un citi Dienvidamerikas indiāņi mūsdienās turpina pielūgt dievu Tupanu. Novērojot un pētot lingvistiski savstarpēji savijušās indiāņu ciltis gar Amazones upi, vācu arheologs Marsels Ome atklāja, ka viņu kopējā tupu-gvaranu valoda satur idiomas, kas ir pārsteidzoši līdzīgas basku valodai.*39* Baski bija atlantīdiešu bēgļu grupa, kas devās uz Dienvidrietumeiropas Pireneju kalniem.

Vismaz viena no septiņām Karaibas grupām devās uz ziemeļiem — uz Misisipi upes ieleju. Ilgu laiku septiņu lielo ģimeņu pārstāvji satikās katru 104. gadu, lai saskaņotu kalendārus un salīdzinātu piedzīvoto, bet sazināties kļuva arvien sarežģītāk, un galu galā viņi zaudēja kontaktus.*4* *'

Dienvidamerika

Dienvidamerika, kaut arī tas bija garš, grūts ceļojums no Atlantīdas, bija otrs iecienīts emigrantu galamērķis 28. gadu tūkstotī p. m. ē. Drēbes, sēklas un kāds dzīvnieks bija viss, ko viņi varēja iespiest pieblīvētajās laivās, steigā pametot savu nestabilo zemi. Vajadzīgu lietu trūkums viņus piespieda dzīvot ļoti primitīvi. Tāpat kā mūsu civilizācijas pēdas būs sadalījušās mūsu ēras 12 000. gadā, arī atlantīdiešu radītās lietas svešajā, jaunajā Dienvidamerikā neizbēgami saira un pakļāvās džungļu varai. Gleznojumi- uz akmens, šā visilgāk pastāvošā materiāla, bija vienīgais, kas saglabājās.

Kad adantīdieši sāka dzīvi jaunajā zemē, viņu pirmie darbarīki bija no akmens. Efektīvu instrumentu ^gatavošanai bija vajadzīga talantīgu amatnieku uzm\nīga plānošana un bezgalīga pacietība. Bija svarīgi, lai amatmeistars ļoti labi izprastu katra akmens gabala sastāvu, lai izvēlētos pareizāko veidojumu, kā arī padomātu, kā to iespaidos karstums, un veltītu lēnai uq jjfc manīgai kalšanai garas, apnicīgas stundas. Mūsdienās tikai daži spēj atkārtot seno akmeņkaļu sasniegumus. Kad viņiem bija laiks, talantīgie indjvīdi konstruēja akmens vai koka mājas un izturīgus krēslus, solus^ galdus un gultas. Bija vienkāršāk paveikt visus šos uzdevumus nekā izveidot vļņu lieliskos akmens ieročus un instrumentus. Ir saglabājušās darbnīcu paliekas, kurās apdāvinātie amatnieki pavadīja savas dienas, centīgi atšķeļot akmeni. Kāda daudz izmantota kromaņoniešu novietne Amazones baseinā ir identiska citai Vilmorā, Francijā, 15.-12. gadu tūkstoša periodā p. m. ē.*41*

Līdzīgi kalumi klintīs abos kontinentos arī apliecina tur kādreiz dzīvojušo cilvēku kopīgo izcelsmi. Kromaņoniešu tautas Amazones ziemeļos, Francijas dienvidos un Pirenejos uz alu sienām attēlo rokas ar sakropļotiem īkšķiem vai nogrieztiem pirkstiem.

Adantidā pēc lielā posta 28. gadu tūkstotī p. m. ē. izturīgie izdzīvojušie ļaudis lēni sapulcējās kopā nelielās grupās un cītīgi atjaunoja savu dzīvi. Kā nozāģēti koka zari, kas dzina asnus vairākās vietās, parādījās daudzas mazas patvērumu vietas, kuras aizstāja pagātnes pilsētas. Balstoties uz iepriekšējo pieredzi, adantīdieši aptvēra, ka Zeme ir vesels, dzīvs organisms un viss un ikviens, kas uz tās atrodas, ir savstarpēji cieši saistīts. Tūkstošiem gadu viņi izturējās pret savu apkārtni un cits pret citu ar cieņu, ikdienā koncentrējot savas darbības uz dabiskās vides saglabāšanu. Dzīve lēni uzlabojās, un apmēram 15. gadu tūkstotī p. m. ē. Atlantīda atguva savu veiksmīgas lielvalsts pozīciju.

Tās beigu periodā, īsi pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē., Adantīdā problēmas radīja iebrukumi no ārzemēm. Netālu no Āfrikas dzīvoja

liela un bīstama cilts — amazones. Tās vadones bija spēcīgas sievietes, kuras, sapratušas,- ka viņu dzimuma spēks slēpjas cīņā, novērsa jebkuru kontaktu ar vīriešiem, lai saglabātu potenciālo karotāju jaunavību.*42* Pēc intensīvas trenēšanās šīs sievietes kļuva par nežēlīgiem kareivjiem, kuri centīgi kalpoja armijā. Atlantīdieši, kas dzīvoja savas zemes austrumu piekrastē, nekad nevarēja iedomāties, ka simtiem mazu burulaivu ar amazonēm varētu nakts tumsā nobraukt īso attālumu no Āfrikas un nikni uzbrukt viņu kopienai. Barbariski slaktējot un slepkavojot, apspiežot jebkuri pretošanos, amazones palaikam ieguva īslaicīgu kontroli pār neaizsargātajiem piekrastes ciemiem. Ieguvušas atlantīdiešu izsmalcinātās zelta un sudraba lietas, viņas atgriezās dzimtenē, lai plānotu un trenētos citam izaicinošam uzbrukumam. Pēc militārā dienesta beigām amazones bija brīvas un viņām atļāva precēties.*43* Pēc daudziem gadiem kattāgiešu ģenerālis Hannibals, kas 218. gadā p. m. ē. šķērsoja Alpus ar 35 000 oilvēku lielu karaspēku, izmantoja amazoņu kavalēriju no Āfrikas. Viņas nesa šķēpus un aizsargājās ar čūskādas vairogiem (atlantīdiešu simbols).*44* 1. gadsimtā pirms mūsu ēras, ceļojot pa Zicmeļāfriku, Diodors Sikuls uzzināja, ka ari gorgonas ir bijušas agresīvas atlantīdiešu kaimiņienes. Grieķu mitoloģijā gorgonas ir attēlotas kā sievietes, kuru galvu klāj drīzāk čūskas, nevis mati, padarot viņu izskatu tik briesmīgu, ka tie, kas viņas uzlūko, no šausmām pārvēršas akmenī.*45* Gorgonu galvas liek atcerēties briesmīgos atlantīdiešu kareivjus, kuri kaujā devās ar čūskām.

Trešā un beidzamā lielākā Atlantīdas sagrāve notika ap 10. gadu tūkstoti p. m. ē., kad atkal kaut kas bīstami ietekmēja Zemes virsmas stāvokli. Kā dabiska reakcija tam sekoja zemestrīce un vulkāna aktivizēšanās, kas nopostīja šīs zemes pēdējo lielo salu, un lielākā tās daļa nogrima jūrā. īsā laikā ātri kūstošo ledāju dārdošie ūdeņi pārklāja mazās salas, kā arī kontinentālo šelfu biezi apdzīvotās piekrastes zemes.

Miljoniem cilvēku gāja bojā ne vien Atlantīdā, bet visā pasaulē. Mamuti Sibīrijā nobeidzās tik ātri, ka tie sasala, kā stāvējuši, un nesen apēstā barība palika kuņģī, lai pētnieki to atklātu pēc 11 000 gadu. Dzīvnieku šūnu analīze parādīja, ka temperatūra varēja būt nokritusies līdz 26-150 grādiem pēc Fārenheita skalas.*46* Vienlaikus Ziemeļamerikā un Dienvidamerikā, Eiropā un Āzijā izzuda vilnainie mamuti, aszobainic kaķi, mastodonti, zirgi, briesmīgie vilki, lielie zemes sliņķi, milzīgie alu lāči un senie bizoni. Postījumiem pievienojās gandrīz pilnībā izzudusi augu dzīve.

Par Zemes garozas viļņošanās iespējamiem cēloņiem 10. gadu tūkstotī p. m. ē. tika sniegti dažādi skaidrojumi. Ievērojamais vācu fiziķis un inženieris Dr. Oto Muks uzskatīja, ka ap šo laiku liels, liesmojošs meteorīts ir ietriecies Atlantijas.okeānā,*47* izraisot

zemestrīces un atmodinot vulkānus, kā arī izraisot Bībelē pieminētos lielos plūdus. Šāda veida trieciens varētu izraisīt simtiem pēdu augstu vilni, kas spētu pārklāt plašus apgabaluˆ apkārtesošajos kontinentos. Milzīgais mitruma daudzums, kas izgaroja no liesmojošā, karstā objekta, varēja atgriezdes uz Zemes lietusgāžu veidā.

Ir gandrīz iespējams, ka apmēram 10. gadu tūkstotī p. m. ē., tuvojoties Zemei, sasprāga komēta un milzīgiˆ tās gabali trāpīja mūsu planētai, tāpat kā tas notika ar Jupiteru 1994. gada vasarā. Ja liels kosmisks ķermenis, traucoties milzīgā ātrumā, ietriecās Zemē, ar to varēja izskaidrot ārkārtējās temperatūras izmaiņas Adantīdas pēdējās izzušanas laikā. Kad masīvs iznīcinošs objekts ietriecas zemē, tas izsit milzīgu krāteri, no kura atmosfērā tiek izsviests liels daudzums putekļu un akmeņu. Tie nomāc saules gaismu un neļauj saules stariem sasildīt Zemi. Citas sekas, ko izraisa šāda lādiņa eksplozija uz mūsu planētas virsmas, vienalga, vai tas trāpa zemē vai ūdenī, ir tādas, ka trieciena šoks tik vardarbīgi iespaido iekšējās mantijas šķidrumu, ka jutīgie vulkāni aši izmet dūmus, pelnus un nāvējošas gāzes. Kad šīs neskaitāmās daļiņas paceļas debesīs, tās arī aizsedz saules siltos starus. Temperatūra strauji krītas, un plašos apgabalos sākas nepārtraukts sniegputenis. Radušies sniegi un ledi pārvietojas, lai aizmēztu visu savā ceļā, arī sarežģītās civilizācijas. Lcduslaikmetā izveidojies ledus satur apmēram trīsdesmit reižu vairāk putekļu nekā jaunākie ledus slāņi.*48* Zinātnieki piedāvā trešo iespējamo ārkārtējās temperatūras izmaiņu izskaidrojumu, ņemot vērā objekta spēcīgo triecienu. Ja Zemi satricina tāds spēks, ka noliecas zemeslodes asis, tas maina dažādos platuma grādos saņemto saules enerģijas daudzumu. Tas sasaucas ar hopu aprakstīto viņu otrās pasaules sagrāvi (sk. 2. nodaļu).

Tālāks 10. gadu tūkstotī p. m. ē. nodkušo postījumu skaidrojums vedina domāt, ka mūsu Saules sistēmā ietilpst desmitā planēta, kuras garā, eliptiskā orbīta to aizved no kaimiņiem pārāk tālu kosmosā. Neskaitāmas seno šumeru diagrammas attēlo ne tikai Sauli, Mēnesi un deviņas planētas to zināmajās pozīcijās, bet ari desmito planētu un plašo ceļu, ko tā veic. Ievērojamais zinātnieks Zahārijs Sičins apgalvo, ka pēc katriem 3600 gadiem desmitā planēta atgriežas un ceļo caur mūsu segmentu Saules sistēmā.*49* Viņš tic, ka šis debesu ķermenis ir apdzīvojams, jo radioaktīvie elementi tā dziļumā ģenerē siltumu un biezā atmosfēra ap to norobežo šo siltumu, darot iespējamu dzīvību arī tālu no Saulei. Blīvais pārvalks arī pasargā populāciju no spēcīgajiem saules stariem, kad viņu lode tai pietuvojas. Tieši šīs aizdomīgi biezās atmosfēras dēļ šumeri aprakstīja planētu kā "oreolā ietērptu".*50* Sičins izteica domu, ka ap 11. gadu tūkstoti p. m. ē., kad šī lielā masa no kosmosa bija pienākusi tik tuvu Zemei, tās gravitācijas spēks izraisīja ledus segas slīdēšanu nq Antarktīdas, radot uz mūsu planētas virsmas milzīgus paisuma viļņus. Tas ir gandrīz iespējams, jo

smagā ledus spiediens un rīvēšanās savienojumā ar Zˆemes siltumu zem tā varēja izveidot dubļainu, slidenu slāni, kas darbojās kā smērviela starp ledāju augšā un zemi apakšā. Ledus segas izjaukšana varēja to padarīt irdenāku, un tā varēja iekrist okeānā.*51* Par laiku, kad bija lielie plūdi, Bībelē teikts: "Visas lielo dziļumu strūklakas sašķīda, un debesu logi atvērās."*52* Sičins uzskatīja, ka "lielais dziļums" attiecināms uz Antarktīdas vistālāko dienviddaļu un Antarktīdas ledus segas pārbīde, kā arī lieti bija biblisko plūdu cēlonis.*53*

Tālās pagātnes dabas kataklizmas, kas vienā laikā iznīcināja divas trešdaļas dzīvo radību sugu, bieži vien izraisīja spēcīgu objektu ietriekšanās mūsu Zemes jutīgajā apvalkā. Amerikas Savienoto Valstu Nacionālās aeronautikas un kosmosa pārvaldes (NASA) zinātnieki ir atzinuši, ka daudzi daudz lielāki asteroīdi pienāk Zemei bīstami tuvāk, nekā agrāk varēja iedomāties, un ka mūsu planētas virsma ir nosēta ar simtiem iedobumu, kas izveidojušies, objektiem, dažreiz pat divu jūdžu diametrā, tajā spēcīgi ietriecoties. Pētnieki ir izstrādājuši plānus, kā izsekot šos potenciāli bīstamos lādiņus, un cer ievirzīt liesmojošo ķermeni jaunā orbītā, pirms tas ietriecas, tā novēršot "kodolziemu", ko cilvēku rase ir piedzīvojusi senatnē.*54*

Bet kā gāja dem, kas dzīvoja Adantīdā pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē. un pārdzīvoja nemieru un haosu, kas iznīcināja viņu civilizāciju? Ko mēs zinām par šiem mūsu senčiem?

OTRĀ DAĻA
ZELTA GADI
20.-10. gadu tūkstotis p. m.

TAUTA

Atlantīdieši, lai arī viņi dzīvoja ļoti sen, pamatos bija tādi paši kā mēs:, dkpat gudri un apņēmīgi. Viņi smaidīja, smējās un mīlēja, bet reizēm bija vīlušies un dusmīgi. Viņi kalkulēja, novērtēja, plānoja un pārdomāja pagātni, tagadnj un nākotni. 100 000 gados viņu īpašības mainījās gluži tāpat, kā vairākuma amerikāņu attieksme un mērķi atšķiras no tiem, kas bija viņu senčiem, kuri dzīvoja pirms 200 gadiem. Šeit runāšu par viņu civilizācijas pēdējo periodu — no apmēram 20. līdz 10. gadu tūkstodm p. m. ē.

Tūkstošiem gadu spēcīgi, garīgi indivīdi, kas atkal apdzīvoja Atlantīdu pēc tās sabrukšanas 28. gadu tūkstotī, strādāja, lai Viņiem būtu līdzsvarota un harmoniska dzīve. Viņi apzinājās saikni starp sevi un varenāku garīgo būtni un koncentrējās uz reliģiju un skaistas, dabiskas apkārtnes saglabāšanu, kas bija viņu atbalsts. Kad viņi savām dienišķajām vajadzībām jau varēja atļauties veltīt dažas stundas dienā, viņi nevis nodevās darbam, tā iegūstot vairāk personiska īpašuma, bet gan koncentrējās uz mīlestību un prieku citam par citu un apcerēja savu lomu uz Zemes un savu vietu Visumā. Kad viņi izslējās, viņu brīnišķais izskats atspoguļoja iekšējo spēku un skaistumu.

Šo atlantīdiešu dzīvesveids sniedza papildu labumus. Viņu stāsti un leģendas par pagātni mācīja, ka ar citu palīdzību cilvēks spēj labāk izdzīvot dabas katastrofa. Ikviens gādāja barību un rūpējās par tiem, kas to nespēja, tā veidojot rasi, kura dzīvoja ilgāk. Skarbajos Rietumeiropas apstākļos neoantrops jeb Kromaņonas cilvēks izdzīvoja arī tad, kad viņam bija sešdesmit un vairāk gadu, kamēr viņu priekšteči neandertālieši mira pirms četrdesmit piecu gadu vecuma sasniegšanas.*1*

Dzīve, kas bija vērsta uz mīlestību un skaistuma novērtēšanu, neizbēgami rosināja tālāku interešu attīstību un veicināja izaugsmi. Lieliskās gleznas un skulptūras, ko atlantīdieši un viņu pēcnācēji atstāja Eiropas kontinentā, atklāja neparastus mākslinieciskus talantus, sdpru kultūras pamatu un augstus dzīves standartus. Arī gaišredzības iezīmes plauka un attīstījās Adantīdas auglīgajā atmosfērā. Pieaugušie respektēja jaunāko atklāsmes un sapņus un veicināja intuīcijas attīstību, bērniem nobriestot. Tika plaši atbalstīti iedzimtie talanti, tādi kā spēja paredzēt nākotni, kā ari rīkstniecība jeb spēja noteikt neredzamu objektu atrašanās vietu, piemēram, pazemes ūdeni.

Atlantīdiešu dzīve augsti attīstīto psihisko spēju dēļ atšķīrās no mūsējās. Edgars Keisijs viņus raksturo kā ļoti intuitīvus un spējīgus sazināties, pārraidot domas.*2* Pilnvērtīgs kontakts bija iespējams visos saprašanās līmeņos bez vārdiem. Viņi pat pārraidīja ziņas un attēlus lielā attālumā, spējot sazinādes atšķirtības brīžos.*3* Spēja kontrolēt

savu prātu arī veicināja viņu izredzes uz līdzvērtīgākiem pamadem komunicēt ar augsti attīstītajiem viesiem no kosmosa.

Ļoti lēni, tuvojoties pēdējās civilizācijas beigām, atlantīdieši mainījās, lai ari dziļi sevī viņi saglabāja savu priekšteču iedzimtās psihiskās spējas — dzīvajām būtnēm joprojām piemītošos slēptos talantus. Pieaugošais uzsvars uz zinātniskajiem sasniegumiem veicināja pakāpenisku viņu interešu, dotību un temperamentu pārveidi. Tāpat kā mēs esam izjaukuši relatīvi apmierināto aborigēnu sabiedrības kārtību, ieviešot mūsdienu ērtības, tāpat, iespējams, kontaktējoties ar cit- planētiešiem, kas palīdzēja "celt" viņu dzīves līmeni, materiālo lietu iegūšana kļuva arvien nozīmīgāka. Saplūšana un harmonija ar dabu vairs nebija vissvarīgākais. Viņi no mierīgas, apcerošas dzīves pievērsās tādai, kas pastāvīgi prasa izvēlēties stratēģijas, lai dzīvotu labi rosības pilnos, izaicinošos apstākļos. Pieauga viņu nelokāmība, labā organizētība un noteiktība. Tā kā viņu uztveres spējas daudzkārt pārsniedza

mūsējās, viņi daudz vieglāk saprata nezināmā noslēpumus un matematikas un filozofijas sarežģītību. Sīs raksturīgās pazīmes, savienotas ar padomiem, ko sniedza atnācēji no kosmosa, sekmēja viņu zinātnisko spēju augstu attīstību, kā to aprakstījis Edgars Keisijs.

Dabas katastrofas arī veicināja atlantīdiešu temperamenta pārmaiņas. Kad viņi pievērsās zinātniskiem centieniem, viņu cieņa pret dabu un tās pielūgsme mazinājās un arvien biežāk notika neparcdza- mas mazas zemestrīces un vulkānu izvirdumi. Daba kļuva par viņu cīņas objektu. Tiecoties paturēt virsroku pār viena visvarenā Dieva destruktīvajiem dabas ieročiem, viņi kļuva kareivīgi un kauslīgi. Kad viņu augošajai populācijai bija nepieciešams sagādāt papildu apgabalus, lai aizstātu zemi, ko tiem bija atņēmusi jūra, viņi bija labi sagatavoti, lai nikni cīnītos ar citiem cilvēkiem. Platons Atlantīdas kareivjus attēlo kā agresīvus militāristus, un indiāņi viņus atceras kā nežēlīgus ļaudis.

Papildus iedzimtajām psihiskajām spējām atlantīdiešu pēcnācēji saglabāja tās iezīmes, kas bija raksturīgas cilvēkiem, kuri izdzīvojuši zemestrīcēs, vulkānu izvirdumos un plūdos, kas pakāpeniski aprija viņu zemi. Pie apbrīnas vērtajām īpašībām pieder atjautība, sīkstums un neatlaidība. Tomēr, kad mūsdienās cilvēki lieto spēku, lai sasniegtu savus mērķus, viņi daļēji atgriežas pie aizvēstures cilvēku uzvedības, kuru dzīve nereti bija nepārtraukta cīņa, lai paliktu uz nestabilās Zemes virsmas.

Atlantīdā dzīvoja divas fiziski atšķirīgas cilvēku grupas. Vienai, iepriekš aprakstītajiem kromaņoniešiem, bija garš, šaurs galvaskauss ar 100 kubikcollu smadzeņu kapacitād, lielāku nekā vidēji mūsdienu cilvēkam. Viņiem bija mazi un līdzeni zobi.un sejai bija raksturīgs relatīvi garš deguns, augsti vaigukauli un iespaidīgs zods. Vīrieši bija

gari, bieži vien viņu augums pārsniedza sešas' pēdas. Sievietes bija īsākas. Viņu ķermeņa uzbūve bija līdzīga mūsējai — ja kromaņonietis mūsdienās ietu pa ielu, laikmetīgi ģērbies, viņš izceltos vienīgi ar savu skaistumu. Otra atlantīdiešu rase, kas atšķīrās no kromaņoniešiem, dzīvoja zemes austrumu kalnos. Viņi bija tumšādaini, ar resniem locekļiem, drukni un ļoti spēcīgi. Viņi galvenokārt bija kalnrači. Atmiņās saglabājusies viņu lieliskā humora izjūta, kas viņiem palīdzēja izdzīvot skarbajā kalnu apvidū. Sie atlētiskie ļaudis bija labi cīnītāji un noderīgi atlantīdiešu armijai.*4*

PARAŽAS UN TICĒJUMI

Aprakstītās atlantīdiešu paražas un ticējumi, kas pastāvēja reģionos ap Atlantijas okeānu, piedāvā provokatīvai, bet nepilnīgu to cilvēku dzīves ainu, kas apdzīvoja nogrimušo zemi tās pēdējās civilizācijas laikā.

Laulības

Atzīdami ģimenes dzīves morālās vērtības un uz Zemes kopīgi pavadītā laika nozīmīgumu, divi pretējā dzimuma cilvēki Atlantīdā parasti vēlējās nodzīvot savu mūžu kopā. Ja sievietes vai vīrieši deva priekšroku dzīvei vienatnē, viņi parasti pievienojās templim, savu dzīvi veltot garīgai un mentālai attīstībai un spredi̦košanai." Homoseksuālisti Atlantīdā arī tika vispārīgi atzīti. Adantīdieši ticēja reinkar- nācijai un tam, ka, ņemot vērā viņu neseno iepriekšējo dzīvi pretējā dzimuma ķermenī, homoseksuālisti nevēlējās savienoties ar tā dzimuma cilvēku sekojošās dzīves laikā. Tā kā viņi vēlējās būt pāriesi pret iepriekšējo sevis daļu, homoseksuālistus fakdski apbrīnoja par viņu uzticību.*6* Vārdu sakot, iedomājieties, ka tagad jūs esat sieviete, bet veiksmīgajā iepriekšējā dzīvē bijāt vīrietis. Pagājušā laika atmiņas jūsos par sevi kā par vīrieti ir spēcīgi nogulušās zemapziņā. Šīs atmiņas ir daudz varenākas par jūsu lojalitāti pret savu pašreizējo sievietes statusu. Aiz cieņas pret savu pagātnes "es" jūs tagadnē izvēlaties nesavienoties ar citu vīrieti.

Laulības tika sauktas par "savienību". Divi mīlētāji, kas vēlējās savienoties, satikās ar vietējo priesteri, kurš lika lietā savas augsti attīstītās intuitīvās spējas, lai novērtētu viņu dvēseļu evolūciju un noteiktu viņu saderību. Uz ilgstošām laulībām varēja cerēt tie, kas atradās uz vienādas garīgās attīstības pakāpes, it īpaši tad, kā tas reizēm gadījās, ja viņu sākotnējā pieķeršanās bija pirmām kārtām fiziska un balstīta uz dzimumu pievilkšanos.*7* Irokēzi, čiroki un meln- pēdieši, kuru tālie senči bija atlantīdiešu izcelsmes, izmantoja līdzīgu praksi savā zemē. Pāri, kas cerējās, tikās ar cilts dziednieku, kurš pētīja viņu auru (krāsainas gaismas joslas ap ķermeni), un cerēja, ka piedāvātā kombinācija būs labvēlīga.

Atlantīdā pēc laulības apstiprināšanas priesteris abus svētīja un iedeva viņiem savienības aproces, kas bija jāvalkā uz kreisās rokas." Partneri bija līdzvērtīgi, kaut gan tika apsvērts vīra pienākums sargāt un rūpēties par savu dzīvesbiedri bērnu dzimšanas laikā.*9* Beidzamās Atlantīdas civilizācijas pēdējo dienu laikā bija atļautas divas sievas, varbūt tāpēc, ka daudzi vīrieši cīnījās ārzemēs. Šīs mājsaimniecības parasti bija harmoniskas, jo bērniem tika mācīts mīlēt un cienīt viņu tēva otro sievu, kas savukārt centās izturēties pret viņiem kā pret saviem pašas bērniem.*10*

Šķiršanās

Ja atlantīdiešu pāris bija nelaimīgs, viņi atgriezās pie priestera, kurš centās palīdzēt viņiem radīt harmonisku kopdzīvi. Ja tas izrādījās neiespējami, reliģiskais vadonis viņiem noņēma savienības aproces, un nesaderīgais pāris šķīrās. Atlantīdieši uzskatīja, ka nav jācieš visu mūžu jaunības kļūdas dēļ." Kad šķīrās pāris ar bērniem, ja neviens no pieaugušajiem nevēlējās rūpēties par jaunākajiem, vecākie ļaudis, kuru pašu bērni bija izauguši, uzņēmās atbildību. Pamestie bāreņi atrada mājas ar gādīgu vecāko pilsoņu palīdzību.*12*

Kuvāde

Savādā, nepievilcīgā kuvādes paraža aizvēstures laikos bija pietiekami populāra, lai izdzīvotu tūkstošiem gadu abās Atlandjas okeāna pusēs. Pēc bērna piedzimšanas jaunais tēvs devās uz gultu un vairākas dienas, kad sieva par viņu rūpējās, ēda ļoti maz. Dažos gadījumos pēc badošanās viņa draugi un kaimiņi vai grupas vadonis pakļāva viņu graizīšanai ar nazi un citām cietsirdībām. Ja viņš šādu apiešanos pārcieta labi, ikviens viņu cienīja un apbrīnoja, un dcēja, ka sāpes neskars viņa pēdējo atvasi. Ja viņš neizturēja šo dīvaino uzvedību, tad abi — tēvs un bērns — bija pakļaud riskam. Bērna pirmajā dzīves gadā tēvs atturējās no asu priekšmetu lietošanas vai piedalīšanās tādos pasākumos kā, piemēram, medības, jo viņš dcēja, ka katrs nodarījums sev pašam var pakļaut briesmām bērnu. Jādomā, ka kuvādes praktizēšana sākās centrā — Atlantīdā — un tālāk izplatījās uz kaimiņu zemēm. Tā tika novērota Meksikā, pie karībiem un aravakiem Centrālamerikā,*13* uz austrumiem no Atlantīdas — Īrijā, pie ibēriem Spānijas ziemeļos, Francijā un vēl pavisam nesen pie baskiem.*14*

Apgraizīšana

Apgraizīšana sākās Adantīdas karstajā klimatā kā higiēniska piesardzība. Tā izplatījās ārzemēs, un to praktizēja ēģiptieši, kas Hērodotam 5. gadsimtā pirms mūsu ēras teica, ka tā radusies "vistālākajā senatnē". Senajā Ēģiptē apgraizīšana nebija obligāta, ja vien vīrietis nevēlējās kļūt par priesteri. To parasti veica, kad zēnam palika četrpadsmit gadu, lai gan izvēle tika atstāta vecāku ziņā.*15* No Ēģiptes šī paraža nokļuva pie feniķiešiem un ebrejiem. Ignatijs Donelijs rakstīja, ka pat pēc tam, kad metāls k|uva viegli dabūjams, ebreju rabīni ceremonijā turpināja izmantot akmens nazi. Donelijs uzskatīja, ka tas norāda uz akmens laikmeta praksi.*16*

Bēru paražas

Paražas mainās pakāpeniski, un apbedīšanas un reliģiskie rituāli ir vissenākie. Jaunas ietekmes varētu atspoguļoties mazāk, bet aizvēsturē stilizētas apbedīšanas ceremonijas ar mazām modifikācijām pastāvējušas vienmēr. Pārsteidzošas līdzības, kuras attiecas uz laiku pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē., ir redzamas to tautu bēru paražās, kas dzīvoja zemēs, kuras sasniedzamas no Adandjas okeāna. Šie paradumi, kas ietver sarkanā okera izmantošanu un mūmiju izgatavošanu, sniedz ieskatu Atlantīdas — kopējās izcelsmes vietas — dzīvē.*17*

Atlantīdā nemirstība tika uzskatīta kā pati par sevi saprotama, tāpēc cilvēki no nāves nebaidījās. Tā kā viņi dcēja, ka dvēsele dzīvo tālāk, bija svarīgi saglabāt dažus cilvēka ķermeņa komponentus, lai nodrošinātu ietvaru pēcnāves dzīvei; ja dvēseles māja uz Zemes tiks pilnīgi iznīcināta, tā zaudēs savu nemirstību.*18* Sarkanais okers, divkāršā apbedīšana un mumifikācija bija tehnoloģijas, ko izmantoja, lai sagatavotu ķermeni tam, kas sekos. Pārdomātie apbedīšanas rituāli pārliecināja norūpējušos ģimeni un draugus, ka mirušais ticis labi sagatavots, un paradumi nodrošināja stabilitāti un izturību ikdienas dzīvē. Ikviens sēro pēc saviem mīļajiem, kad viņi pamet šo pasauli, bet, tā kā viņi zina, ka beigu beigās tiks savienoti, viņi necieš no sirdsapziņas pārmetumiem vai izmisuma, ko izraisījis zaudējums. Atlantīdas iedzīvotāji veltīja milzīgi daudz laika un pūļu, sagatavojot mirušo ķermeni nākamajai dzīvei, daļēji tāpēc, ka tā bija reliģijas prakse, _. *v* ko akceptēja viņu labi apmācītie, varenie priesteri. Sie vadoņi nepārtraukti stiprināja ticību, ka dvēsele, ko radījusi un kontrolē kāda augstāka būtne, nemirst līdz ar cilvēka sirds apstāšanos.

Relatīvi vienkāršākas apbedīšanas gadījumā ķermenis tika rūpīgi noklāts ar sarkano okera kārtu, lai nodrošinātu asinis nākamajai dzīvei. Mīlošie radinieki izgreznoja apģērbto līķi ar kaklarotām, jostām un rokassprādzēm, kas bija darinātas no gliemežvākiem, krellēm vai dārgakmeņiem. Bieži vien viņi kapā ielika īpašus priekšmetus, ko nelaiķim lietot nākotnē. Priesteri ķermeni novietoja sēdošā jeb embrija pozā, ar ceļiem augšup, lai tas būtu gatavs atkal ienākt šajā pasaulē. Kro- maņonas cilvēki, apbedīti šādā veidā Adantīdas laikos, tika atrasti Āfrikā, Rietumeiropā un pāri okeānam Dienvidamerikā. Sarkanais okers ķermeņu apgleznošanai dka izvilkts no hematītu raktuves Āfrikā pirms 40 000 gadu." Afrikāņi, kas to turpina izmantot apbedīšanas ceremonijās, pierāda bēru paražu ilgdzīvošanu.*2* "

Lai nodrošinātu, ka līķis saglabā čokurā sarāvušos pozu, bija nepieciešams to sakārtot pirms vai arī tūlīt pēc nāves, pirms iestājas

stingums. Ja bija par vēlu to novietot embrija pozā, priesteri mirstīgās adiekas ietina drēbē vai šķiedrās un tās žāvēja virs uguns. Kad ķermeņa mitrums bija zudis, viņi to ierīvēja ar mīkstinošiem taukiem un eļļām, līdz tas kļuva pietiekami padevīgs. Sēru dziedājumu ritmiskās skaņas, kas pavadīja šīs izstrādātās sagatavošanas ceremonijas, kā arī kopāla un citu degošo zāļu aromātiskā smarža palīdzēja draugiem un piederīgajiem, kas piedalījās ceremonijā, ieiet transam līdzīgā stāvoklī un sazināties ar mirušo.

Dažās Atlantīdas vietās ģeogrāfija nebija piemērota apbedīšanai zem zemes. Tā bija ierobežota kalnainajos rajonos un iespējamo plūdu dēļ ari piekrastē. Adantīdieši izmantoja dažādus līdzekļus, lai saglabātu vismaz daļu no aizgājēja ķermeņa. Viens no tiem bija divkāršā apbedīšana, kas bija ievērojami sarežģītāka par standarta procedūru. Lai to paveiktu, ģimenes locekļi vispirms apglabāja līķi ar priestera palīdzību. Pēc miesas sairšanas viņi izcēla skeletu no kapa, nospodrināja kaulus un nokrāsoja tos sarkanus. Beigās viņi no jauna apraka skeletu, bieži vien lielā traukā, ko varēja glabāt virs zemes un pārnest uz jaunu vietu, ja daba apdraudēja. Atlantīdieši un viņu pēcnācēji rīkoja divkāršas bēres savās ap Adantijas okeānu apdzīvotajās zemēs. Dienvidamerikā atrastās Kromaņonas cilvēku urnas un sarkani krāsotie kauli dažreiz atdecās uz agrāku periodu nekā viņu eiropiešu līdziniekiem.*21* Tas norādīja, ka viņi šeit ir vai nu apmetušies vispirms, vai arī ka attālajā Amazones rajonā nav notikusi tik liela kapeņu izlaupīšana kā Eiropas alās. Ļaudis, kas dzīvoja pie Amazones upes, kaulu atbrīvošanai no miesas, lai sagatavotu līķi pārapbedīšanai, lietoja atjautīgu metodi. Ģimenes locekļi ielaida mirušo personu upē, kur miesu ēdošās zivis, piemēram, pakomoni un pirajas, ātri pārvērta ķermeni skeletā, kārtīgi to sagatavojot otrajām bērēm.*22* Dakoti, čoktavi un siū, visi Atlantīdas emigrantu pēcnācēji Ziemeļamerikā, pirms kaulu spodrināšanas un krāsošanas sarkanā krāsā novietoja mirušos uz platfbr- mām. Tādā veidā ķermeņi stāvēja atklāti vienu gadu, jo viņi ticēja, ka mirušā gars ir piesaistīts Zemei divpadsmit mēnešus. Laiks pirms mirušo adieku apbedīšanas garam vai dvēselei deva iespēju apgūt putnu norādījumus.*23* Coktavi mirušā kaulus krāsoja sarkanus tāpēc, ka tā bija "vecās sarkanās zemes" krāsa, zemes, kas tagad atrodas austrumu okeānā,*24* tāpat kā Centrālamerikā pēcteči atsaucās uz savu senču atlantidiešu zemi.

Mumifikācija bija otrs paņēmiens, kas attīstījās Atlantīdā, lai ķermeni saglabātu virs zemes, un apliecināja, ka tas būs dvēselei pieejams nākamajā dzīvē.*25* Zemes daudzās pret plūdiem un vulkāniskajiem izvirdumiem drošās alas nodrošināja mīļoto mirstīgajām atliekām telpas, lai tās šādā veidā saglabātu. Mūraijas, kas apliecina atlantīdiešu radītās ievērojamās balzamēšanas spējas, ir atrastas Peru, Meksikā, Ēģiptē un Kanāriju salās — visās Atlantijas

okeānam tuvējās zemēs. Šo zemju iedzīvotāji vēl ilgi pēc Atlantīdas pazušanas turpināja balza- mēt savus mirušos.*26*

Civilizācijām Adantīdā mainoties un jauniem cilvēkiem atmetot vecās paražas, drosmīgi indivīdi eksperimentēja ar kremēšanu. Pieredzējuši gaišreģi, kuri mainīja materiālo objektu sastāvdaļu vibrāciju ātrumu vai blīvumu, tādējādi uz laiku panākot izmaiņas atomu uzbūvē, izmantoja savas spējas līķu sadalīšanai.*27* Edgars Keisijs vēsta, ka Jukatanā apmetušies emigranti praktizēja kremēšanu un pelnus novietoja tempļos, tāpēc viņu apdzīvotajās vietās nepalika apbedījumu vietas.*2* * Kad adantīdieši kremēja līķi, viņiem likās, it kā gaisa, zemes, uguns un ūdens gari, tas ir, katrs no tiem, apzīmē to ķermeņa aspektu, kas cēlies no šo garu sfēras. Rituāla daļas, kas ir šā procesa sastāvdaļas, ir izdzīvojušas vispārējā bēru frāzē: "No zemes tu esi nācis, par zemi tev jāpaliek.

APĢĒRBS UN IZSKATS

Siltā klimata dēļ, kas bija raksturīgs lielākajai daļai zemes, atlantīdieši parasti valkāja vienkāršas, funkcionālas drēbes. Edgars Keisijs atklāj, ka vīrieši un sievietes valkāja līdzīgus apģērbus, visvairāk no lina.*30* Uzsvārcis, kleita vai augšdaļa ar īsām vai garām biksēm bija normāls tērps. Pārsvarā kājās bija sandales, bet arī kailas pēdas bija pieņemamas. Atlantīdieši deva priekšroku gariem matiem, uzskatot, ka tic viņiem piešķir fizisku un garīgu spēku." Pēdējā civilizācijas posmā, kad pieauga interese par materiālajām lietām, personiskais izskats kļuva arvien svarīgāks. Vīrieši, sievietes un bērni sevi greznoja ar kaklarotām, rokassprādzēm, gredzeniem, šinjoniem, piespraudēm un jostas izrotāja ar pērlēm, sudrabu, zeltu un krāsainiem dārgakmeņiem.

Atlantīdiešu priesteru drānas norādīja uz viņu attīstības līmeni un specialitāti. Viņu tērpa pamatkrāsa un plata drēbes josta, auskars, kareklis, gredzens, aproce vai galvassaite rādīja, vai viņi ir dziednieki, studenti vai skolotāji un kādu līmeni viņi ir sasnieguši." Sākot ceļu uz priestera amatu, iesācēji valkāja bāli zaļus talārus. Pakāpjodes augstāk, viņus pazina pēc gaiši zila apģērba, un beigās viņiem atļāva uzvilkt baltas drānas, kas bija paredzētas augstāka ranga ordeņiem. īpašas tumši zilas mantijas tika nodotas no vienas zintnieku paaudzes nākamajai, un tās vilka tikai ļoti retos gadījumos. Dziednieks, kurš nēsāja sudraba galvassaiti, specializējās mentālajā dziedniecībā, bet cits ar orihalka galvassaiti bija lietpratējs terapijā vai ķirurģijā."

Keisijs vēsta, ka Atlantīdā purpurs bija populāra apģērba krāsa,*34* un jūras purpurgliemenes no tās pludmales bija lielisks avots nokrāsas iegūšanai. Atlantīdiešu pēctečiem, ieskaitot ēģipdešus, kuru tirgotāji dedzīgi meklēja purpura krāsvielas, tūkstošieņi gadu purpurs bija iecienīta krāsa. Tuaregi, kuru atlantīdiešu senči apmetās Atiasa kalnos Āfrikā, līdz pat 20. gadsimtam turpināja tērpties vienīgi ļoti tumši zilās, gandrīz purpura krāsas drānās. Romiešu zinātnieks Honorijs Augustoduncnsis mūsu ēras 1300. gadā, rakstot par Platona Atlantīdu, pieminēja, ka zeme bija slavena ar savu ļod balto un pūkaino aitu šķirni, kas deva labāko vilnu purpura krāsas iegūšanai.*35* No aitas vilnas austo āra apģērbu siltums bija nepieciešams šīs zemes kalnos un ziemeļu rajonos.

Mēģiniet sevi iedomāties Atlantīdā pirms 20 000 gadu, ietērptu vēsā, baltā linu kleitā vai biksēs ar gaumīgi izšūtu purpura apmali. Ap kaklu jums ir mirdzošu pērļu un gliemežvāku virtene, un vienkārša čūskveida zelta rokassprādze apvij roku. Mīkstas, no palmu lapām austas sandales aizsargā pēdas. Iespējams, jūsu, vīrieša vai sievietes, garie mati ir sasprausti ar ziloņkaula matadatām un jūs rotājaties ar

starojošiem kristāliem, lai paplašinātu savu augstāko apziņu.

Kad atlantīdieši pārvietojās uz Eiropas dienvidrietumiem, kur bija aukstāks, bija nepieciešams vairāk drēbju. Tā laika alu zīmējumi attēlo cilvēkus, kas ģērbušies cieši piegulošos un labi pašūtos kreklos ar apkakli un piedurkņu atlokiem, svārkos, žaketēs, garās kleitās ar jostu un biksēs ar kabatām. Kapzeķes, kurpes un kažokādas zābaki dod siltumu kājām.*36* Sievietes attēlotas ar kokvilnas šalli vai cepuri galvā. Vīriešu mati ir kārtīgi saķemmēti, un ūsas, kazbārdiņas un apgrieztas bārdas rotā viņu sejas.*37*

Pirms 12 000 gadu Eiropā dzīvojošie atlantīdieši un viņu pēcnācēji izgatavoja mazas adatas, lai tērpus padarītu skaistākus ar smalku izšuvumu. Sarežģīd kreļļu virteņu izšuvumi rotāja vestes, priekšautus un citus apģērbus.*38* Dažas krelles bija dk sīki izstrādātas, ka amatniekam vajadzēja simt stundu darba, lai izgatavotu kaklarotu no piecdesmit sīkām sastāvdaļām.*39* Gliemežvāki un okeāna pērles Eiropā pirms 20 000 gadu bija vienas no visizplatītākajām personiskajām lietām. Tirgotāji tās veda simtiem jūdžu, lai iekšzemē nogādātu sajūsminātajiem saņēmējiem, kuri sevi kāri izrotāja ar šīm pazīstamajām jūras veltēm.*40*

IZKLAIDES

Pieaugot materiālajām interesēm, adantīdieši dievkalpojumus pārcēla uz iekštelpām — gaumīgi greznotiem tempļiem. Bija svarīgi novietot šīs celtnes tā, lai gūtu labumu no Zemes un Visuma derīgajām enerģijām. Viņi saprata, ka visu veidu smalkā pasaule ietekmē mūsu miesu un dvēseli. Lai izvēlētos vispiemērotāko novietojumu, viņi izmantoja fenšui jeb ģeomantijas zinātni. Tika rūpīgi apsvērts, kā zemes aprises, pazemes straumju novietojums un citi dabas faktori ietekmē apkārtējo gravitācijas, elektromagnētisko un elektrostatisko lauku ener- ģiju.*41*

Šīs varenās celtnes ar zemi ap tām, kur vienmēr varēja nodoties mierīgām pārdomām un atsvaidzinošai meditācijai, nosēja visu Atlantīdas ainavu. Pretstatā savām vienkāršajām mājām adantīdieši bagātīgi izgreznoja savus lolotos tempļus, zinot, ka citi par tiem varēs priecāties vēl ilgi pēc tam, kad pašu vairs nebūs uz šīs Zemes. Amatmeistari rūpīgi noklāja iekštelpu sienas un griestus ar izsmalcinātām zelta un sudraba mozaīkām vai inkrustēja tos ar dārgakmeņiem.

Vīrieši, sievietes un bērni apvienojās, lai izveidotu jaukus dārzus, kurus vēl skaistākus vērta vēsās straumes un dīķi, pildīti ar košām zivīm. Viņi stādīja augstus kokus, arī augļu kokus, lai ligzdojošie dziedātājputni varētu papildināt idillisko gaisotni. Tuvējais templis un ap to esošais parks bija iecienīta pikniku, peldēšanās, relaksācijas un dabas baudīšanas vieta.

Reliģiskas izcelsmes festivāli, pasākumi, kas godināja dabas dievus, un ceremonijas, kas bija saistītas ar dzimšanu un nāvi, — tas viss piederēja pie atlantīdiešu aktīvās sabiedriskās dzīves. Bailes iedvesošie vulkānu dievi bieži dārdināja, un daudz laika tika veltīts mēģinājumiem tos nomierināt. Norādītajās dienās visi sapulcējās ar svaigu augļu un dārzeņu šķīvjiem un nogādāja tos kalnu virsotnēs vai alās, kas bija izkaltas vulkānu nogāzēs. Tā bija paraža, ko pagātnē ievēroja dažas kaukāziešu tautas, tādā veidā saviem dieviem pasniedzot ziedojumus. Bija saglabājies simtiem šķīvju, ko atlantīdieši uznesa kalnos. 1949. gadā Amerikas Ģeoloģijas biedrība, vadot zemūdenes izmēģinājumu Atlantijas okeāna kalna tuvumā uz dienvidrietumiem no Azoru salām, izcēla apmēram tonnu pārkaļķojušos disku no 1000 pēdu dziļuma. "Jūras cepumi", kā tos dēvēja, visi bija apmēram vienāda lieluma un formas. To vienai pusei vidū bija ieplaka, piešķirot tiem šķīvja formu. To virsma bija relatīvi gluda, izņemot raupjo ieplaku. To diametrs bija apmēram sešas collas, biezums — pusotras collas. Testi rādīja, ka šķīvji varētu būt apmēram 12 000 gadu veci un tajos izmantotais materiāls bija veidojies zematmosferas apstākļos." Kaļķakmens diski jeb "jūras cepumi", līdzīgi

tiem, ko izcēla no okeāna dibena pie Azoru salām, tika atrasti arī Bahamu salās.*43*

Viens no vispopulārākajiem pasākumiem Atlantīdā bija Jaungada festivāls, kas noritēja septiņas dienas Zelta vārtu pilsētā pavasara ekvinokcijas laikā. 1903. gadā Dr. V. P. Felons izklāstīja šādu svētku aprakstu, kas piedāvāja garīgu izaugsmi un atjaunošanos, kā ari draugu apciemošanu. Saule bija Jaungada festivāla godājama viešņa, jo nākamajos trīs mēnešos tā ar katru dienu paildzināja savu atrašanos debesīs. Apmēram trīs dienas pirms šā notikuma ceļotāju rindas no visām pusēm lēni virzījās uz metropoli. Kad pilsēta bija pārplūdināta un apmešanās vietas pilnas, vietējie iedzīvotāji apmeklētājiem parkos un dārzos uzslēja balta lina vai kokvilnas teltis. Sajūsmas pakāpe bija tāda pati kā maziem bērniem pirms dzimšanas dienas balles.

Jaungada festivāla sākuma ceremonija notika saullēktā Poseidona templa plašajā teritorijā. Kad parādījās pirmie gaismas stari, sanākušais pūlis pagriezās pret austrumiem. Liels koris, kas stāvēja uz viena no svētās celtnes lieveņiem ar skatu pret ļaužu masām, sāka zemu, melodisku, ritmisku dziedājumu. Pakāpeniski, godinātāju balsīm pievienojoties korim, dziedājuma intensitāte pieauga, un varenā saule ienāca redzeslokā. Tūkstošiem cilvēku, gandrīz hipnotiski šūpojoties mūzikā, sveica gaismu. Pēkšņi, saules stariem apspīdot pacilātās sejas, spēcīgs trompešu kora pūtiens pavadīja dziedājuma pēdējo noti. Pielūdzēji nokrita ceļos, noliecot galvu klusā pateicībā šai visas dzīvības un spēka avota varenībai.

Pēc saullēkta ceremonijas cilvēki satikās, piedalījās spēlēs un apmeklēja pārrunas un lekcijas par reliģiju, filozofiju un zinātni. Katru festivāla dienu visi pusdienlaikā pārtrauca savu darāmo, lai pagrieztos pret templi. Kad saules ugunīgā bumba debesīs sasniedza apogeju, priesteris augstā tornī šūpoja kristālu, tverdams tās starus un sūtīdams spožu gaismu visos virzienos. Ikviens koncentrējās uz brīnišķīgo enerģijas avotu un pateicās par tā klātbūtni. Vakarā, kad majestātiskā lode nolaidās, austrumu vietā ļaužu pūlis pagriezās ar seju pret rietumiem un, klusu stīgu instrumentu skaņu pavadīts, dziedāja atvadu dziesmu mīļotajam debess ķermenim.

Pēdējā vakarā pēc saulrieta ceremonijas templa koris iesāka citu — daudz varenāku — melodiju. Pielūdzēji pievienoja savu balsi korim, un, kad smeldzīgas, spēcīgas mūzikas vibrācijas atbalsojās no tuvējiem kalniem, priesteris stāstīja pūlim par saules vērtību, un viņa teikto pastiprināja netīkamā sajūta, ka trūkst gaismas. Kad viņš nobeidza ar pārrunām par tumsu, nāvi un vientulību un uzsauca "Lai top gaisma!", daudzi priesteri vienlaikus iededza lampas templa logos, torņos un uz jumta, spoži izgaismojot krāšņo celtni.*44*

Bez Jaungada festivāla vēl citas vietējās ceremonijas papildināja atlantīdiešu sabiedrisko dzīvi — graudu sēšana pavasarī, rituāli, veltīti

vulkānam (vulkānu uguns dievam), vasaras saulgriežu dienas dievkalpojumi un pilnmēness nakts pasākumi. Ziemas rituāliem bija vajadzīgi daudzi ugunskuri, kas aptvēra tik plašus apgabalus, ka dažreiz šķita: liesmo visas pakalnu nogāzes. Ikviens Atlantīdā dedzīgi sekoja saules un mēness ceļam, piedaloties nākamajā pasākumā. Kad bērni sāka staigāt un runāt, vecāki viņiem mācīja piemērotas dziesmas un precīzi stilizētas dejas, liekot viņiem vairāk iesaistīties un sdprinot ģimenes vienotību. Ierastās formalitātes sabiedrībai nodrošināja stabilitāti, paceļot dalībniekus vienā līmenī un sasaistot kopējām saitēm.

Atlantīdiešu ceremoniju pēdas saglabājušās līdz mūsdienām. Senie algonkini, kas ieradās Amerikas Savienoto Valstu dienvidos ap 20. gadu tūkstoti p. m. ē., atveda sev līdzi deju, veltītu saulei. Viņu pēcnācēji, Dakotas siū, kas tic, ka deja bija viņu "atpakaļceļš uz rītausmu", turpināja šo ceremoniju tūkstošiem gadu.*4* ' Sākotnējā ceremonijā, tuvojoties pavasarim, maija pirmajā dienā noteikts skaits karotāju, kurus pavadīja pievilcīga jauna meitene, ko dēvēja par "skaisto ienaid- nieci", aizdejoja prom, meklējot koku, lai to izmantotu kā kārti. Kad viņi atgriezās, sievietes un bērni piestiprināja krāsainu ziedu virtenes koka galotnē, bet vīrieši to atbrīvoja no zariem. Beigās viņi koku kārtīgi iestiprināja zemē, un ikviens sparīgi dejoja ap to dziedot un uzjautrinoties. Šis pasākums bija Maija kārts dejas priekštecis.

Adantīda bija bagāta ar patīkamām izklaidēm. Pārgājieni kalnos bija iecienīta, bet bīstama brīvdienu nodarbe. Ceļojums uz augstākajām vietām dažreiz izvērtās par bīstamu piedzīvojumu, jo gaiss pēkšņi kļuva smags un indīgs, ar kodīgu amonjaka, sēra un dūmu smaku un karsta, šķidra lava lauza sev ceļu caur stāvās, klinšainās kalnu nogāzes plaisām. Kad izkususais metāls ātri vijās lejup, pa nogāzi, tas noklāja visu, kas pagadījās ceļā, ieskaitot taku. Bija nepieciešama laba virziena izjūta un ašas kājas, lai ātri atrastu jaunu mājupceļu. Dienvidrietumu piekrastē koraļļu rifi aizsargāja no okeāna varenajiem viļņiem sārtu smilšu pludmales, un tur vienmēr bija atvēsinoša vēsma, kas veldzēja no saules svelmes. Atlantīdiešiem patika atpūsties zem palmām un peldēties mierīgajos ūdeņos.

Beigu gados kļuva populāras citas izklaides. Visā zemē tauta deva priekšroku asiņainām vēršu cīņām un zirgu skriešanās sacīkstēm, nevis laika pavadīšanai pludmalē vai mierīgai atpūtai klusos tempļos un to apkārtnē. Kad materiālo lietu iegūšana kļuva arvien svarīgāka un izveidojās sabiedrības šķiras, bagātie izklaidējās bieži un ekstravaganti. Viesi izrotājās ar zeltu, kristāliem un dārgakmeņiem. Kad viņi ieradās pie namatēva durvīm, kalpotājs viņiem galvā uzlika svaigi grieztu ziedu vainagu. Ikviens apmeklētājs novilka apavus, un palīgs vara bļodā nomazgāja viesa kājas. Kad apmeklētāji bija

nobaudījuši plašu un daudzveidīgu krāšņu ēdienu klāstu, apkalpotāji pasniedza dzērienus spožos sudraba kausos. Starp viesiem cirkulēja viņus izklaidējoši burvju mākslinieki, dziedātāji, dejotāji. Pagrimušās viesības bieži vien ilga daudzas dienas, līdz dalībniekiem apnika bagātīgie ēdieni un viņi bija noguruši cits no cita.

Adantīdas pēdējos gados daudzi cilvēki par īpaši nozīmīgu uzskatīja ēšanu, dzeršanu un sabiedrisko dzīvi. Atmiņas par šo izplatīto gaisotni nav pilnībā izplēnējušas. Atlantīdiešu pēcnācēji, kas tūkstošiem gadu vēlāk dzīvoja Vcsdndijā, apstiprināja, ka Atlantīda bija vieta, kur ikviens dzīroja, dziedāja un dejoja.*46* Velsiešu leģendas vēsta: ja tika spēlēta īstā mūzika, atlantīdieši dejoja kā lapas vējā.

MĀJDZĪVNIEKI

Atlantīdas civilizācijas pēdējo 20 000 gadu periodā, kad plēsīgie zvēri skaidiskā ziņā nepārspēja cilvēkus, kā tas bijis tūkstošiem gadu iepriekš, ļaudis sarunājās ar dzīvniekiem un putniem tāpat, kā tie dažkārt dalījās domās cits ar citu. Brieži, lauvas, kazas, cūkas un citi dzīvnieki brīvi klaiņoja apkārt, bet neticami liels skaits neiesprostotu kanārijputniņu, žubīšu un strazdu laidelējās pie mājām un, iespējams, uzsēdās uz labu vēlošajiem pleciem. Savvaļas radības uzticīgi piedalījās savu draugu cilvēku dzīvē un aizsargāja viņus. Līdzīgi kā Kali- fornijā pirms spāņu ienākšanas, kad indiāņi ar lāčiem kopā lasīja ogas un abpusēji saskanīgi baudīja cits cita sabiedrību.*47*

Kaķi, suņi un čūskas bija īpaši vēlami dzīvnieki, jo tie sajuta zemes vibrācijas un pēkšņu elektroniskās aktivitātes palielināšanos, kas vēstīja par zemestrīces un vulkāniskās aktivitātes tuvošanos. Cilvēki ari zināja, ka ilgstošam sausumam sekojošās stiprās lietusgāzes bieži vien bija zemestrīču vēstneses. Šie apstākļi, kā ari suņu un kaķu nemierīgā izturēšanās diezgan precīzi pareģoja tuvojošos postošo dabas katastrofu.

Okultie priesteri, kas ļoti lietpratīgi sazinājās ar dzīvniekiem, turēja lauvas un citus kaķu dzimtas pārstāvjus. Gandrīz katrā ģimenē bija mājas kaķis, jo viņi ticēja, ka dzīvnieku psihiskās spējas noder, lai pasargātu to saimniekus no citas pasaules iemītnieku pāridarijumiem.*48* Kaķi un kaķēni likās daļa ģimenes, un, kad vien tas bija iespējams, emigranti savā bagāžā atrada nelielu vietiņu šiem mazajiem radījumiem ceļā uz citu zemi. Mājas kaķi parādījās Ēģiptē ilgi pirms oficiālās vēstures. Iespējams, viņu priekšteči ieradās kopā ar atlantidicšicm. Bimini uzbūvē aerofotogrāfi attēlo pauguru izsdeptas kaķa pozas veidā ar garu, uz muguras izliektu asd. Dzīvnieka figūra ir vairāk nekā 700 pēdu gara un atrodas blakus taisnstūra veidojumam, kas varētu būt Bastetas templa drupas.*49* Tas ir templis, kas veltīts ēģipdešu kaķu dievietei, un domājams, ka tas atradies šajā vietā.

Suns, ko mēs pazīstam kā čau-čau, tiek uzskatīts par vienu no visvecākajām šķirnēm, un tā izcelsme nav zināma. Iespējams, ka ar kosmosa viesu lietpratīgas ģenētiskās manipulācijas palīdzību čau-čau dka radīts Atlantīdā kā palīgs zemes lielajiem bruņotajiem spēkiem. Rūpīgi audzējot, dka izveidoti šie dzīvnieki ar spēcīgajiem kauliem un ļoti asajiem, lācim līdzīgajiem nagiem. Teilora Hansena piedāvā interesantu ieskatu šā suņa vēsturē, ko viņa uzzinājusi no Roberta Beka, ēģiptiešu kultūras lektora. Beks apgalvo, ka šis suns pirms tūkstošiem gadu bijis populārs Sumerā, kur tas godam sargājis templus un kļuvis par hetu cīnītājsuni. Kambodžā čau-čau arī sargāja aizvēstures templus. Vēl nesenāk — apmēram 150. gadā p. m. ē. —

Haņu dinastijas laikā suņi tika portretēti Ķīnā. Hansena apgalvo, ka adantīdieši bezbailīgos čau-čau veduši kuģos uz Tālajiem Austrumiem, lai tos izmantotu cīņās. Saimniekiem atgriežoties mājās, dzīvnieki, kurus atstāja Austrumos, tika izmantoti par tempļu sargiem.

Aitas, kaut arī tās izmitināja ārā, bija vērtīgs papildinājums mājsaimniecībā. Bērni izrotāja dzīvniekus un devās ar tiem apciemot draugus. Aitu vilnu izmantoja spilvenu pildīšanai vai arī to savērpa un auda drēbes. Dzīvnieku mēsli bija lielisks augu mēslojums.*50*

Delfīnu audzēšanai Atiantīdā tika pievērsta īpaša uzmanība.*51* Atlantīdieši šiem jautrajiem radījumiem būvēja baseinus savu māju tuvumā un izturējās pret tiem kā pret līdzīgiem. Viņi mācījās saprast to ātrrunu un cienīja to prāta un gara spējas. Delfīni piekrastē pierādīja, ka tie lieliski pazīst jūru. Varbūt mēs iemācīsimies sazināties ar delfīniem un vaļiem, tāpat kā to prata adantīdieši, lai tie mums varētu uzrādīt okeānos izsviestos radioaktīvo un citu bīstamo materiālu atkritumu konteinerus.

Zirgi, kas bija daļa Adantīdas ainas, tika nodarbināti fermās, nodrošināja ar transportu un piedalījās zirgu skriešanās sacīkstēs Zelta vārtu pilsētas milzīgajā hipodromā. Tie īpaši noderēja atlantīdiešu ieceļotājiem no Dienvidrietumeiropas. Viņi ķēra savvaļas zirgus un tos apmācīja aizsargāt savus ziemeļbriežu ganāmpulkus no vilkiem un citiem plēsoņām. Atraktie kauli, kas attiecināmi uz Francijas un Spānijas dzīves ainu 20. gadu tūkstotī p. m. ē., norādīja, ka ziemeļbrieži veidoja vairāk nekā deviņdesmit procentu no cilvēku uztura," bet ziemeļbrieži pārvietojās siltākā laikā. Ar zirgiem jājot sadzīt ziemeļbriežus, atlantīdiešu imigranti ieslodzīja dzīvniekus aplokos, lai sev nodrošinātu iecienīto uztura avotu visu cauru gadu. Tuvējās alās rūpīgi sava amata meistari gleznoja un greba zirgus ar virvju pavadām un attēloja vīrus ar akmeni virves galā, līdzīgu bolās, ko argentīniešu kovboji izmanto mūsdienās. Tā laika zirga galvaskauss bieži vien ir apstiprinājums nervozajam gremošanas paradumam, kas nodeldē zobus. Tas atspoguļo nebrīves spriedzi un nekad nav bijis raksturīgi savvaļas zirgiem.*53*

Atlantīdiešu pēcteči abpus okeānam saglabāja savu sazināšanās prasmi ar savvaļas dzīvniekiem, piemēram, dzīvnieku sasaukšanu. Amerikas kontinentā melnpēdicši nodibināja stingru saikni ar bifeļiem. Kad viņi tos gribēja nokaut ēšanai vai citām vajadzībām, viņi tos sasauca. Sieviete, kas virs galvas tur bifeļa ragu, simbolizēja šo spēku. Pirms 30 000 gadiem līdzīgs attēls ar kailu sievieti, kas augstu paceltā labajā rokā tur bifeļa ragu, tika iegravēts klinšu alas sienā Francijas dienvidos.*54* Melnpēdiešu senči, kas uz Amerikas kontinentu aizceļoja no Atlantīdas pirms tūkstošiem gadu, izmantoja un saglabāja tādas spējas kā sazināšanos ar dzīvniekiem, kuras bija apguvuši savā dzimtajā zemē. Līdzīgi rīkojās tic, kas aizceļoja uz Eiropas kontinentu.

VALODA

Kuģojot atlantīdieši visur sazinājās ar cilvēkiem, un viņu valoda pakāpeniski tika akceptēta kultūras un tirdzniecības sakaros. Agrākās runas formas novecoja, kad atlantīdiešu leksika kļuva par pamatu daudzu citu pasaules valodu izveidei. Vienas universālas valodas laikposms tika pieminēts Bībelē Bābeles torņa laikos, kad "uz visas zemes bija viena valoda".*55* Senajā maiju grāmatā Popul Vuh apgalvots, ka viņu senčiem, pirms tie devās uz rietumu puslodi, bija tikai viena valoda.*56* Lingvistu skola, dēvēta par Nostratics, lēni vāc kopā proto- pasaules valodu, cenšoties atrast protoindoeiropiešu valodu dzimtas priekšteci, kādā, domājams, tika runāts pirms 5000 gadu. Viņi uzskata, ka šī valodu grupa bija kopējās valodas, kādā tika runāts pirms vairāk nekā 10 000 gadu, atvases. Viņi rekonstruē pamatvārdu krājumu, kas ir visu valodu pirmsākums.'*7*

Baski, 700 000 ļaužu grupa, kas dzīvo relatīvā izolācijā Pirencju kalnos Dienvidrietumeiropā, turpina fragmentāri runāt atlantīdiešu valodā. Šī īpašā rase apgalvo, ka viņi ir atlantīdiešu pēcteči, kuru attīstītā civilizācija atrodas okeāna dibenā.*58* Basku valoda ir unikāla, un neliekas, ka tā būtu pielīdzināma ķādam citam dialektam."" Viņu vārds naža apzīmējumam burtiski nozīmē "akmens, kas griež",*60* uzturot pārliecību, ka viņu valoda ir vecākā pasaulē un cēlusies akmens laikmetā.

RAKSTU VALODA

Sākotnēji atlantīdieši neuzskatīja rakstītos simbolus par nepieciešamiem un vēlamiem, tāpēc viņu drošības izjūta nebija no tiem atkarīga. Viņu garīgā dzīve pilnībā bija saistīta ar dabas pasauli, arī nepierakstot tika nodrošināta nepārtrauktība un izturība. Viņi uzskatīja, ka pierakstītais veicina aizmirstību un vienlaikus kavē atmiņas attīstību. Cilvēki baidījās, ka, veidojot rakstu zīmes, viņi vairāk koncentrētos uz simbola ārējo izskatu, nevis uz domas padeso nozīmi. Vārdu sakot, pierakstīta ideja ierobežo zināšanas, bet nepaplašina tās. Tūkstošiem gadu garumā stāstīšana bija atzīta izglītības forma. Ģimenes daudzas stundas pavadīja kopā, kad cienījami veci ļaudis mierīgi un lēni uzbūra pagātni un nodeva tālāk senās zināšanas, kas noderēja ikdienas dzīvē.

Pakāpeniski Atlantīdā parādījās dažādi simboli — spirāles, svastikas un zigzaga līnijas —, kas bija domāti, lai paustu abstraktas jūtas, konkrētus notikumus un viedokļus, kuru izteikšanai vajadzēja vairāk vārdu. Ceļojot apkārt Atlantijas okeānam, atlantīdieši izmantoja šīs zīmes savos darījumos ar citiem. Tās bija zīmes, ko universāli izmantoja, lai aprakstītu emocijas, nesenos notikumus un plānus. Aizvēsturē jūrnieki un emigranti attēloja gandrīz identiskus simbolus uz alu sienām Kanāriju salās, Dienvidamerikā, Dienvidrietumeiropā un tad nogrimušajās Laltanas alās Jukatanā. Mūsdienu civilizācijas neskartajiem cilvēkiem ir saglabājusies paraža tetovēt šos simbolus uz sava ķermeņa. Viņi tic, ka zīmes palīdz gūt papildu spēku no Zemes un kosmosa enerģijas.*61*

Izmantojot asus akmeņus, āmurus un kaula kaltus, senie jūrnieki centīgi kala precīzus petroglifus klintīs un laukakmeņos. Viņu zīmes palika augstos upju krastos un uz klintīm — vietās, kuras spēja sasniegt vienīgi cilvēki laivās, jo tad ūdens līmenis daudzkārt pārsniedza tagadējo. Zīmes, kas atkārtojas gar seno upju gultnēm un ir iekaltas pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē., ir redzamas Āfrikā, Kanāriju salās, Kārību jūras salās, visapkārt Meksikas līcim un daudzās citās vietās, kas piekļaujas Atlantijas okeānam, kur ūdeņi kādreiz plūda uz jūru.*62* Ieži runā dažādās valodās. Kopš ariantīdiešu jūrnieki navigācijā izmantoja zvaigznes, viņu petroglifi bieži vien ir zodiaka zīmes. Kalendāri ir iecirsti klintīs. Ziņojumi vai kartes dažreiz attēlo pretstraumes topogrāfiju. Sie klusie stāsti akmenī palīdz ceļotājiem atrast pārtiku un ūdeni vai vietu atpūtai un spēku atgūšanai. Tāpat kā starptautiskās satiksmes zīmes, ģeometriskās formas un dzīvnieku attēlojumi ir līdzīgi visā pasaulē.*63*

Viena no senatnē bez elektrības dzīvojošo ļaužu visnozīmīgākajām nodarbēm bija izpētīt un kārtīgi atzīmēt saules, mēness un zvaigžņu

pārvietošanos. Pirms 30 000 gadu Eiropas dienvidrietumos debesu vērotāji uzmanīgi un rūpīgi iegravēja savus novērojumus uz ērgļu, mamutu un briežu kauliem. Hronikās tika sīki un precīzi atzīmētas mēness augšanas un dilšanas fāzes, atgādinot mums, ka tik tālā senatnē dzīvojuši izsmalcināti un talantīgi cilvēki.

Mums pazīstamie rakstītie simboli Atlantīdā lēni attīstījās no bilžu simboliem. Agrākās zīmes tika balstītas uz dzīvo būtņu skaņām, tieši tāpat kā līdzskaņi senebreju valodā simbolizē Zemes skaņas. Ir palikušas daudzas norādes uz aizvēstures literatūru. Platons vēsta, ka Adantīdas likumi tika iegravēti kolonnā un Atlantijas valdnieki rakstīja savus spriedumus uz zelta plāksnes, kad tic sapulcējās, lai radītu likumus. Senie babiloniešu teksti, kas atrasti plašajā Nīnives bibliotēkā Sumerā, piemin apmierinājumu, kādus valdnieks pirms 2000 gadu saņēmis, lasot pirmsplūdu laika sacerējumus.*64* Donelijs sniedz trīs atsauces uz informāciju par pirmsplūdu laika literatūru, ko viņš savācis no senebreju, grieķu, ēģiptiešu, gotu un ķīniešu dokumentiem. Teologs un pedagogs Aleksandrijas Klcmcnts (mūsu ēras 1. gadsimts) rakstīja par dieviem, kas dzīvoja starp cilvēkiem Ēģiptē. Viņš stāstīja, ka dc ir ieradušies pirms plūdiem un atnesuši četrdesmit divas grāmatas, ari sešas medicīniskās aprūpes grāmatas, kas saturēja senās priesterības zināšanas.*5* Kad feniķieši ceļoja uz zemēm pie Atlantijas okeāna, viņi savāca seno zīmju un simbolu fragmentus, kuri bija izveidoti Atlantīdā, un iekļāva tos fonēdskajā alfabētā.

Lietpratīgajiem inkiem un viņu priekštečiem, kuri, kā mums stāsta Keisijs, bija cēlušies no adantīdiešu Dienvidamerikas emigrantiem,*66* bijusi sava rakstības sistēma, bet visas tās pēdas izzudušas pirms 16. gadsimta. Ir saglabājies nostāsts, ka reiz tālā pagātnē briesmīgs mēris bija izpostījis Andu tautu un dievi teikuši vadoņiem: ja viņi likvidēs visu rakstīto informāciju un nekad vairs to nerakstīs, slimība beigsies. Izmisusī tauta iznīcināja visu, kas saturēja jebkādus rakstu darbus, un pēc tam nogalināja ikvienu, kas rakstīja.*67* Inki par atgādinājumu izveidoja sarežģītu krāsainu un mezglainu virteņu sistēmu, ko sauca par kipu.

IZGLĪTĪBA

Kā visi bērni, arī mazie atlantīdieši izglītību, guva no vecākajiem ļaudīm un apkārtējās pasaules vērošanas. Stāsd bija galvenā dzīves daļa. Cilvēki klausījās savu vecvecāku stāstījumos par Poseidonu, Kleito un atlantīdiešu vai tautiešu pagātnes piedzīvojumiem zemestrīcēs, plūdos, aptumsumos, ar zvēriem. Jauniešu atmiņa uzlabojās, mācoties neskaitāmus dziesmu tekstus, ko kopiena dziedāja ceremonijās ap akmeņu apli vai pilnmēness naktīs. Pavadīdami laiku savā dabiskajā vidē, viņi sarunājās ar puķēm, sadraudzējās ar putniem un mazajiem dzīvniekiem, sajuta, ka akmeņi un ieži ir dzīvi un veidoti no sīkām, ļoti kustīgām daļiņām. Viņi pētīja apkārtējās pasaules daudzos sarežģītos noslēpumus.

Meitenes un zēni uzmanīgi pētīja rīkstniekus un, sekojot viņu piemēram, mēģināja noteikt pazemes ūdens atrašanās vietu vai atrast pazudušu priekšmetu. Bērni eksperimentēja ar labās smadzeņu puslodes izmantošanu un mācījās sazināties un draudzēties ar dzīvniekiem un cilvēkiem, kā to darīja Svētais Francisks daudzus gadsimtus vēlāk. Jaunekļi atklāja, kā paredzēt gaidāmo vētru vai bīstamu dzīvnieku bara tuvošanos, pirms to izdzirda vai ieraudzīja. Tā bija spēja, kas dažkārt glāba viņu dzīvību, dodot iespēju ātri atgriezties savu akmens māju drošībā. Bērnībā gūtās izglītības dēļ atlantīdieši bija gudri, saprata pieaugušos, bija saskaņā ar sevi un labi sagatavoti dzīvei dabas pasaulē.

Visas civilizācijas tomēr novecoja, un dzīve Adantīdā pakāpeniski mainījās. Ap 14. gadu tūkstoti p. m. ē. pieauga zinātnisko un izglītojošo studiju nozīme, un mācīti iedzīvotāji kļuva vajadzīgi vispārējai labklājībai. Jauno izglītošana attīstījās tempļos, kur bērni apguva lasīšanu, rakstīšanu, astronomiju un matemātiku. Domu pārraidīšana jeb telepātija tempļos bija privileģēta mācību tehnika.*68* Lai sasniegtu uztverei nepieciešamo meditatīvo stāvokli, studenti relaksējās, dziļi elpojot zemu, ritmisku skaņu pavadībā? Kad viņu prāts nomierinājās, priesteri ar viņiem sazinājās bez vārdiem. Dažreiz pasniedzēji uz atsevišķiem studentiem fokusēja īpašu baltu gaismu, kas staroja viegli pamanāmos viļņos, ceļot bērna enerģijas līmeni un paaugstinot viņa spējas mācīties.*69* Tempļu skolās rakstveida informācija tika pierakstīta uz elastīga pergamentveida materiāla, ko sarullēja un fiksēja ar salvetes gredzenam līdzīgu kerarfiikas riņķi.*70* Jauniešiem bija iespēja paplašināt savas zināšanas ikgadējo ceļojumu laikā uz Jaungada festivālu Zelta vārtu pilsētā, kur viņi varēja bez aizspriedumiem klausīties pieaugušajos, kas bija iesaistīti erudītā domu apmaiņā.

Divpadsmitajā dzimšanas dienā katram bērnam tika dāvāta

privāta saruna ar vietējā tempļa galveno priesteri. Šajā laikā augsti mācīts un jutīgs vadītājs novērtēja jaunieti, lai izlemtu, kāda nodarbošanās viņam vai viņai būtu vispiemērotākā. Ikviena dzīves uzdevums tika noteikts atkarībā no viņa gara evolūcijas līmeņa un karmisko problēmu un talantu iezīmēm.*71* Pēc šīs intervijas vairākums pusaudžu apmeklēja tehniskās skolas, kur viņi apguva lauksaimniecību, zvejniecību vai citu praktisku profesiju.*72* Daži apmeklēja akadēmiskās skolas, kur mācību programma tika papildināta ar augu un ārstniecības augu medicīnisko īpašību studijām, kā arī ar mācībām studentu psihisko spēju attīstīšanā, piemēram, garīgajā dziedniecībā.*73*

Atlantīdieši Zelta vārtu pilsētā uzcēla lielisku universitāti. Tā bija atvērta visiem, kas bija sagatavoti, neatkarīgi no rases, ādas krāsas vai ticības.*74* Universitāte sastāvēja no divām koledžām: Zinātņu koledžas un Inkala Okultās koledžas, kas atradās Poscidona templī. Zinātņu koledžā bija augsta līmeņa specializētā izglītība, tāpēc tūlīt pēc iestāšanās studenti izvēlējās studiju jomu. Populārākās bija medicīna, matemātika, mineraloģija vai jebkura cita zinātnes nozare, kas kalpoja cilvēces vajadzībām. Pieprasīti bija pārvaldes kursi, un, lai labāk izprastu savas zemes nestabilitāti, jebkurš ieguva zināšanas ģeoloģijā."

Inkala koledža, ko uzraudzīja Poseidona tempļa priesteri, specializējās okultajā fenomenā, uzsverot studenta garīgo izaugsmi. Tipiskas studiju jomas bija astroloģija, pareģošana, domu lasīšana, sapņu izskaidrošana, domu pārraidīšanas un domu projekcijas izmantošana priekšmetu materializēšanai.*76* Studenti mācījās sazināties ar garu pasauli, lai saņemtu padomu un palīdzību visās lietās. Dziednieki, kas studēja Poseidona templī, ieguva spējas, kas atšķīrās no studiju biedru spējām, kuri apguva medicīnu Zinātņu koledžā. Visi adantīdieši guva labumu no diagnosticēšanas un fizisko un garīgo problēmu ārstēšanas paņēmienu plašā klāsta.

TĒLOTĀJMĀKSLA

Atlantīdas labvēlīgais klimats tās iedzīvotājiem deva iespēju bez dienišķās cīņas par maizi un pajumti veltīt pienācīgu laiku estētiskām nodarbībām, piemēram, mākslai un mūzikai. Mākslas meistaru talanti tika rādīti lieliskos tempļos, kuri tagad, klāti ar lavu un dubļiem, guļ okeāna dibenā, bet daži no viņu radītajiem darbiem ir izdzīvojuši zemēs, kas robežojas ar Adantijas okeānu. Dienvidrietumeiropā dažas graciozas skulptūras, unikāli gleznojumi un brīnišķīgi juvelierdarbi no kaula, ziloņkaula un pusdārgakmeņiem atspoguļo ilgu mākslinieciskās attīstības periodu Atlantīdā. Sie gleznojumi, skulptūras un juvelierizstrādājumi rāda, ka tie nav vis pirmie soļi mākslā, bet gan apdāvinātu lietpratēju meistardarbi.

Mums nav iespēju dienasgaismā novērtēt atlantīdiešu bēgļu radīto gleznu kvalitāti, bet viņu ievērojamie darbi no 30. līdz 10. gadu tūkstotim p. m. ē. ir redzami alās Francijā un Spānijā. Medību ainas, dažādas grupu nodarbes un detalizēti gadalaiku attēlojumi uzskicēti uz alu sienām pie ieejas, bet smalkākie darbi atrodas dziļi alās, gandrīz nesasniedzamās vietās, kur gleznotāji cīnījās ar nepietiekamo ventilāciju un šaudīgo eļļas lampu vājo apgaismojumu. Par spīti šausmīgajiem apstākļiem, viņu attēlotie dzīvnieki pauž brīvību, garu un patiesu kustības spēku mūsdienās red sastopamā veidā. Vērši to dabiskajās krāsās uz Altamiras alas sienām Santanderā pie Biskajas līča Spānijā stāv atgāzušies tik reālistiski, ka jūs gandrīz varat sajust viņu klātbūtni. Lai uzlabotu sava attēlojuma telpisko aspektu un vairotu šo radījumu spēcīgo ķermeņu spēku, aizvēstures mākslinieki izmantoja alu sienu dabiskās kontūras. Masīvo vērša galvu, priekškājas un vienu pakaļkāju veido klinšu izliekumi. Gaišākās krāsas ap vērša acīm un pieri tuvējā Tito Bustiljo alā izstaro vispārēju iekšēja spēka un paļāvības iespaidu — šī būtne pazīst un saprot savu pasauli un varbūt vēl vairāk. Blakus briežumāte skrien ar paceltu galvu, paužot kustības vieglumu, kas izraisa prieku un laimi. Kad darbā iegrimušie mākslinieki radīja šos skaistos dzīvniekus, viņi pauda savas pozitīvās emocijas un pašpaļāvību.

Ir skaidri redzama šo sen dzīvojošo mākslinieku atdeve un nozīme, kādu de piešķīra savam darbam. Viņi bīstamos apstākļos radīja brīnišķīgus gleznojumus uz alu sienām, uzrausušies uz augstām, ar virvēm sasaistītām sastatnēm. Apbedījuma vietās ar krellēm rotātie skelcd ir vēl viens piemērs viņu atdevei. Kādam kreļļu veidam, kas darinātas no mamuta ilkņiem, vajadzēja četrdesmit piecas minūtes tikai vienas krelles pareizās formas izgrebšanai. Sagatavojot ķermeni apbedīšanai, to bieži vien noklāja ar vairāk nekā 3000 šo skaisto kreļļu, un tam bija vajadzīgas pāri par 2000 stundām darba.*77*

Ari Adantīdas ieceļotāju darbarīki atspoguļo viņu estēdskās tieksmes un smalko gaumi. Pirms 18. gadu tūkstoša p. m. ē. Dienvidrietumeiropā jaunie iebraucēji kala savu šķēpu uzgaļus no vietējā akmens vai kaula, bet viņu kalums bija rūpīgs un smalks, ar gaumīgiem rotājumiem. Izskatījās, it kā viņi izgatavotu vajadzīgo no tā, kas bija atrodams, kopējot iepriekšējos ieročus, kuri bijuši no daudz smalkāka materiāla. Rūpīgi mācītie meistari no Adantīdas augu krāsu vietā izgatavoja minerālu pigmentus, un šim procesam vajadzēja lielāku prasmi. Lai iegūtu sarkanās krāsas dažādās nokrāsas, bija nepieciešams no dzelzsrūdas karsējot iegūt okeru vairāk nekā 250 grādu temperatūrā. Baltajiem gleznojumiem viņi rūpīgi sajauca porcelāna mālu, kvarca pulveri un kalcītu. Lai skaistos gleznojumus saglabātu uz mitrajām alu sienām, mākslinieki pigmentiem pievienoja konservējošu vielu, saistvielu izgatavoja no dzīvnieku taukiem un salipšanai izmantoja siekalas.

Dažreiz mākslinieki, kas bija mācījušies pie viena un tā paša skolotāja Atlantidā, devās uz dažādām Dienvidrietumeiropas piekrastes vietām. Dordoņas upes ielejā Francijā un kādā apgabalā Spānijas Pire- nejos alu sienu gleznojumi krāsu iezīmju, toņu un dzīvnieku novietojuma ziņā ir gandrīz identiski.*78* Acīmredzot, zīmējot un tonējot figūras tajā pašā manierē dažādās vietās simtiem kilometru attālumā, talantīgie mākslinieki ir atcerējušies, kas viņiem kopīgi mācīts studiju gados Atlantīdā.

Atlantīdiešu amatnieki, kas pameta savu zemi, saglabāja ilgas pēc jūras un tās radībām, kam bija tik liela nozīme viņu agrākajā dzīvē. Eiropā mazas jūras zīdītājdzīvnieku skulptūriņas, izkaltas pirms tūkstošiem gadu, tika atrastas dziļi iekšzemē.*79* Francijā pirms 20 000 gadu vairāk nekā simt jūdžu attālumā no Atlantijas okeāna kāds glabāja kā dārgumu divu roņu zīmējumu, iegravētu kašalota kaulā. Nezināms mākslinieks, izmantodams savas labās zināšanas par dzīvniekiem, tos attēlojis tik reālistiski, ka to dzimums ir skaidri nosakāms. Līdzīga pieķeršanās redzama Dienvidspānijas alā, kur precīzs gleznojums no Atlantīdas laikiem attēlo trīs delfīnus, no kuriem divi acīm redzami ir vīriešu dzimuma un trešā — sieviešu dzimuma pārstāve.

Senās Adantīdas gleznotāju un skulptoru izvēlēto priekšmetu nozīme Dienvidrietumeiropā atspoguļo reliģijas svarīgumu viņu dzimtenē. Kad divpadsmit Atlantijas valdnieki sapulcējās kopā, lai radītu likumus, viņi vispirms ziedoja vērsi — dzīvnieku pasaules svēto pārraugu.*80* Viņu godbijība pret vēršiem atspoguļojas Eiropas mākslā. Gan vēršu, gan zirgu — grieķu mitoloģijā Poseidonam ziedoto dzīvnieku — attēli dominē alu dziļumos Eiropas dienvidrietumos, kaut ari šajā apgabalā, kad gleznojumi pirms 15 000 gadu tika radīti, lielākoties ēda ziemeļbrieža gaļu.*81* Ziemeļbriežu attēli ir sastopami

diezgan reti. Parasti tie redzami alas priekšējā daļā, kur notika ceremonijas, lai nodrošinātu labas medības. Reliģiskie dievkalpojumi notika dziļāk alās. Lielākais gleznojums Lasko alā Francijā ir astoņpadsmit pēdu garš spēcīgs vērsis. Milzīgais dzīvnieks ir uzgleznots uz telpas griestiem, kur Atlantīdas laikos cilvēki pulcējās uz dievkalpojumiem un godāja vareno vērsi. Skulptori un gleznotāji parādīja cieņu zirgiem un vēršiem. Eksperti uzskata, ka no ziloņkaula prasmīgi darinātās miniatūrās zirgu statuetes, zviedzoša zirga galva Arjēžā un bizons Mad- lēnā ir visnozīmīgākie darbi mākslas pasaulē.*82*

Šamanisms un māksla

Lielā mērā šamanisma dēļ radoši, talantīgi mākslinieki senatnē pavadīja savu laiku Eiropas alu tumšajos dziļumos. Šeit, tālu no izklaidēm, kur mirgojošo lampu gaismā krāšņi gleznoti putni, dzīvnieki un cilvēki šķita kā dzīvi, priesteri vai šamaņi daudz vieglāk piekļuva garu pasaulei un iecerēja iespaidīgos attēlus. Dominēja meža pīļu un citu reti ēstu putnu bildes, jo putni simbolizēja dvēseles lidojumu.*83* Liecības par iniciācijas ceremonijām un halucinējošu vīziju klātbūtni mākslinieku astrālo ķermeņu ceļojumu laikā viņu gleznojumos šajās svētvietās atspoguļo Atlantīdā piekoptos okultos paradumus.

Samaņu intuitīvās spējas rosināja šos mākslinieku radīt pilnīgi unikālus gleznojumus. Viens no mākslfnieku kultivētajiem talantiem bija viņu spēja sarunāties ar saviem draugiem dzīvniekiem. Atlantīdas laikos bargās ziemas Dienvidrietumeiropā radīja grūtus dzīves apstākļus, un, tā kā dzīvnieki bija viņu galvenais pārtikas un apģērba avots, bija dabiski, ka viņi pielika visas pūles, lai savstarpējās attiecības būtu uzticēšanās pilnas. Šamaņi ar labām uztveres spējām ne tikai sazinājās ar dzīvniekiem mūzikas', vizuālajā un ķermeņa valodā kā mēs, bet arī mācījās mentāli iekļūt dzīvnieka apziņā un nodibināt abpusēju dialogu. Mākslinieku šamaņu tuvās attiecības ar viņu četrkājainajiem objektiem pirms 20 000 gadu Francijā un Spānijā veicināja brīvi klejojošo dzīvnieku precīzo, sirsnīgo attēlojumu. Tā bija šo gleznojumu atklāsme un īpatnība.

Pirms 18 000 gadu putnu šamaņu gleznojumi, kuri turpināja savu praksi Amerikas nošķirtajos apgabalos, tapa vairākās Eiropas alās. Viens tāds ar putna nagiem un masku ir attēlots Francijā, Lasko alas dibenā. Putnu šamaņa dzimumloceklis ir erekcijas stāvoklī, kā tas notiek transā, un tas vērsts pret sadurtu bizonu, kurš lūkojas uz savām zarnām, kas izvēlušās no ievainotā vēdera. Blakus vīram ir miets ar putnu, līdzīgs tam, kādus šamaņi nēsā mūsdienās.*84* Līdzīgs putnu šamanis ar mietu ir attēlots senā Arizonas klints gravīrā.*85* Šo neparasto grebumu līdzība apstiprina, ka māksliniekiem ir kopējs mantojums: izskaidrojums tam meklējams Adantīdā, viņu dzimtenē, kas atradās starp diviem kontinentiem.

Arī Dienvidamerika bija Adantīdas amatnieku galamērķis, un, kaut arī lielākā daļa viņu darbu nav tik ievērības cienīgi kā to mākslinieku darbi, kuri kuģoja no Atlantīdas uz austrumiem, priekšmeti Peru, Cīlē un Brazīlijā līdzinās to Eiropas dublikātiem. Galvenie motīvi, kas gleznoti astoņās alās netālu no Pizakomas Peru, ir bizons, mamuts un citi dzīvnieki, kas dzīvojuši pirms 12 000 gadu. Arī citi alu gleznojumi un relikti, kas līdzinās Francijā un Spānijā

atrastajiem, ir saglabājušies Peru un Cīlē.

Marsels Omc atklāja citas aizvēstures dzīves paralēles Dienvidrietumeiropā un Dienvidamerikā. Amazones tālajos apgabalos viņš izpētīja vietu, kur starp 15. un 12. gadu tūkstoti p. m. ē. kromaņonieši apbedīja savus mirušos tādā pašā veidā, kā to darīja Francijā tajā laikā. Rūpīgie tuvinieki blakus mirušajam novietoja roņa skulptūru, identisku mazajām roņu statuetēm, kas apglabātas kopā ar līķiem tajā pašā laikā Francijas kapos.*86* Atlantīdieši alu sienās iekala "gadalaiku ciklu" gan Rietumeiropā, gan Amazonē, otrā Atlantijas okeāna pusē. Aplis ir sadalīts četrās vienādās daļās, kur katrs segments nozīmē vienu gadalaiku. Rietumeiropā un Atlantīdā bija četri gadalaiki, bet Amazones ziemeļos tikai divi — lietainais un sausais. Atlantīdas cilvēki, apmetušies tuvējās zemēs, pārnesa četru gadalaiku simbolu uz savām jaunajām mājvietām, kā bija pieraduši, kaut arī tagad tajās bija tikai divi gadalaiki.*87* Seno dienvidamerikāņu amatnieku interese par okulto bija acīmredzama. Slepenā alā Abrigo del Sol (saules patvertne) dziļi Brazīlijas džungļos maģisku briežu doju ainas attēlo dejojošus dzīvniekus, vīrus, kas spēlē svētās flautas,*88* un vadoni ar brieža ragiem uz galvas un šamanisku dzīvnieka masku.*89*

Vienas no visneparastākajām aizvēstures skicēm, kas atrastas ne tikai Amazones apgabalā, bet ari Francijas dienvidrietumos, ir roku kontūras ar sakropļotiem īkšķiem vai nocirsdcm pirkstiem. Tie ir reālu roku apveidi šādā stāvoklī, ar rētaudiem uz trūkstošo pirkstu daļu locītavām.*90* Pāri par divsimt līdzīgu roku nospiedumu bija attēloti uz alu sienām Pircnejos pirms 26 000 gadu.*91* 1916. gadā vecākie Vārnas indiāņi ar līdzīgi sakropļotām rokām stāstīja antropologiem: šie kropļojumi nozīmē, ka viņi piedāvā pirksta locītavu dieviem un apmaiņā pret to gaida kādu labumu.*92* Šim mērķim bieži vien zīdaiņu mazie pirkstiņi pie locītavām tika nocirsti drīz pēc piedzimšanas vai arī asiņaino procedūru iekļāva iniciācijas ceremonijā.

Kristāla galvaskauss

Parastie vulkāniskās Atlantīdas akmeņi — kvarca kristāli — bija vēl viens atlantīdiešu amatmeistaru medijs. 1927. gadā jauna amerikāniete, sava tēva — arheologa F. A. Mičela-Hedžisa — asistente, atklāja smalki izkaltu dabiskā lieluma kristāla galvaskausu Lubāntu- mas maiju drupās. Citi cilvēka roku darināti kvarca galvaskausi, gan ne tik izcili, ir izvietoti Britu muzejā un Cilvēka muzejā Parīzē.*93* Tā kā oglekļa metode neder kvarca pārbaudei, galvaskausu vecums nav noteikts, bet zinātnieki no Hewlett-Packard Kalifornijas laboratorijām pēc Centrālamerikā atrastā galvaskausa padziļinātas izpētes secināja, ka to darinājuši tādas civilizācijas cilvēki, kam bija mūsējām līdzvērtīgas vai pat lielākas spējas kristalogrāfijā.*94*

Zinātnieki, kas pētīja galvaskausu ar spēcīgiem mikroskopiem, neatrada ne skrambiņas, kas norādītu, ka tas būtu kalts ar metāla instrumentiem.*95* Iespējams, tie bijuši instruifienti ar dimanta uzgaļiem vai iežus šķīdinoša pasta.*96* Viens no Amerikas Savienoto Valstu izcilākajiem mākslas restauratoriem Frenks Dorlands pētīja un strādāja ar kristāliem vairāk nekā sešus gadus. Viņš secināja, ka pat ar mūsdienu attīstītajām tehnoloģijām būtu gandrīz neiespējami radīt no jauna unikālo galvu.*97* Dorlands apgalvo, ka tas prasītu vismaz 300 gadu nepārtrauktu cilvēka darbu vai sešus cilvēkus, kas strādātu piecdesmit gadu, lai izslīpētu galvaskausu no cieta tīra kvarca bluķa.*98* Reālais objekts ar kustīgo apakšžokli un prizmu, lēcu un gaismas cauruļu tīklojumu, kas piešķir dzīvību sejai un acīm, ir pārsteidzoši skaists.

Kristāla galvaskauss izstaro dīvainu spēku. Jutīgi cilvēki dažreiz ap to redz auru, citi sajūt saldskābu smaržu. Palaikam šķiet, ka no tā nāk skaņas, kas līdzinās zvaniņu šķindoņai vai neskaidram cilvēku balsu korim.*99* Reālistiskas vīzijas tā klātbūtnē ir parasts notikums,*100* un tā spēks jutīgiem cilvēkiem palīdz dziedniecībā un pareģošanā. Kristāls sniedz papildu atklāsmi meditācijā, jo tas darbojas gan kā pastiprinātājs, gan arī kā radioviļņu uztvērējs, ietekmējot domu viļņu ģenerēto enerģiju.*101* Galvaskausi un citi tiem līdzīgie no kristāla rūpīgi izgatavotie objekti atlantīdiešiem un viņu pēcnācējiem palīdzēja labāk uztvert un saskatīt būtību, apcerot savu vietu Visumā.

Kad Atlantīdā drebēja kalni un valdīja haoss, tālredzīga priesteriene pagrāba iedarbīgo kristāla galvaskausu no tā goda vietas savā templī un aizveda sev līdzi, aizceļojot no briesmu zemes mazā laivā. Vēlāk tas tika atrasts Bclizā. Galu galā viņa apmetās Mjūriasā un iestājās dziedniecības templī (4. nodaļā aprakstīts dziedniecības

templis Bi- mini, kā to attēlojis Dr. Edgartons Saikss). Galvaskauss templī bija augstu vērtēts priesterienes īpašums,*102* tā aura, īpašā smarža un citas tā vērtību pastiprinošās īpašības bija noderīgas diagnosticēšanā. Kad ūdeņi pēdējo reizi pārklāja templi, sievietes svēto priekšmetu nogādāja drošākā zemē Centrālamerikā. Maiju priesteri to novietoja uz altāra un, izmantojot vēderrunāšanas spējas tā mutes atvēršanas un aizvēršanas laikā, lika tam "runāt", lai iebaidītu cilvēkus un paši sasniegtu savus egoistiskos mērķus. Kad maiji steigā pameta šo vietu, viņi galvaskausu atstāja zem altāra, kur tas palika, līdz Anna Mičela- Hedžisa to atrada.

No atlantīdiešu mākslinieciskajiem sasniegumiem ir saglabājušies tikai gleznojumi alās un akmens, kaula, ziloņkaula un kristāla darinājumi. Mūsdienās skābie lieti iznīcina un grauj mūsu nesenās pagātnes statujas un celtnes. Būtu brīnums, ja kaut kas no mūsu mākslas dārgumiem saglabātos tik ilgi kā kādreiz atlantīdiešu radītais mūsu senču iepriecināšanai, tas ir, pēc 20 000 gadu — mūsu ēras 22 000. gadā…

Mūzika

Mūzikai labas veselības un dvēseles.miera nodrošināšanā Atlantīdā bija liela nozīme. Lai panāktu mūzikas vibrāciju garīgo un fizisko iedarbību uz cilvēka miesu un dvēseli, tika izmantota cilvēka balss un tādi instrumenti kā arfa, lauta, ģitāra, flauta, dūdas, šķīvji, tamburīni un bungas.*103* Viņi arī izprata patīkamu skaņu iedarbības spēku uz augu attīstību un mājdzīvnieku labsajūtu. Vismaz vienu flautu no Adantīdas laikiem izglāba palieku vācēji, kas neapdomīgi apzaga senās slēptuves. Aizvēstures instruments tika atrasts kādas alas dziļumā Francijā, kur tā jaukās skaņas pirms 30 000 gadu vairoja garīgos piedzīvojumus. Kādreiz kaula flauta spēja radīt izsmalcinātu mūziku, un, kaut arī trūkst tās apakšējās daļas, tai vēl ir palikuši vairāki caurumi pirkstiem. Par tīkamo skaņu nozīmību to cilvēku dzīvē, kas apmetās Eiropā Atlantīdas laikā, nepārprotami liecina tās neskaitāmās svilpes, pān- flautas, bungas un stīgu instrumenti, kas bija kopā ar viņu mirstīgajām atliekām un mantām.

Lai sagatavotos dzimumaktam un atvieglotu bērna ieņemšanu, atlantcs apguva dziedāšanu ar galveno toni, kas atkārtojās, piemēram, Ooo, Ommm un Aaaaa. Vibrācijas rosināja atbrīvotību un stimulēja endokrīno sistēmu, pastiprinot abu partneru emocijas.*104* Pāri papildināja skaņas ar jasmīna, lotosa, sandalkoka un ciedra smaržām, lai aktivizētu savas izjūtas.

Maigas flautas skaņas, monotona, klusināta bungu rīboņa un mierīgas, strinkšķinošas arfai līdzīgu instrumentu skaņas palīdzēja relaksētics apziņai tempļu dievkalpojumos.*105* Mūzika tika izmantota ari kā efektīvs palīglīdzeklis medicīnā un psiholoģijā. Relaksācijai dziednieki izmantoja klusinātu bungu rīboņu bez sišanas vai metāliskiem toņiem. Viņi rūpīgi izvairījās no melodijas un stingras harmonijas, saglabājot ritmu, lēnāku par sirdspukstiem. Pacienti mācījās koncentrēties nomierinošajai mūzikai, lai mazāk apzinātos savas sāpes. Bungu rīboņa un dziedāšana spēja izraisīt dziļam transam līdzīgu stāvokli, kas varēja apturēt asiņošanu, līdzsvaro* ķermeni un acumirklī izdziedēt fiziskas un mentālas problēmas. Vecāki dziedāja īpašas dziesmas slimajiem bērniem, un viņu stingrā ticība mūzikas spēkam palīdzēja bērnam izveseļoties.

Pret depresiju atlantīdieši izmantoja mūziku kopā ar krāsainiem gaismas stariem, lai uzlabotu garastāvokli un stimulētu atbilstošu sekrēciju no ķermeņa dziedzeriem. Galamērķis, ko varētu salīdzināt ar to, ko mūsdienās sniedz rokkoncerts, tika panākts pilnīgi citādā veidā. Atlantīdā pasākums notika saules pielijušā telpā ar koka zariem un ziediem kaktos, ar papardēm, zāli un košām lapām uz grīdas un kristāliem, kas šūpojās pie griestiem. Atmosfēra mudināja dalībniekus

relaksēties un sajust dabas, zemes un Visuma varenību un skaistumu. Mūziķi ar sarežģītiem arfai līdzīgiem instrumentiem un flautām atdarināja putnu balsis, ūdenskrituma troksni, vēju rotaļu. Arfas stīgas bija no dažāda metāla, tā ka, atskaņotājam tām precīzi un smalki pieskaroties ar mazu āmuriņu, tās radīja interesantu skaņu un vibrāciju daudzveidību.*106* Mijiedarbojoties skaņām un krāsainiem stariem, kuri nāca no kristāliem, kas lēni šūpojās saulesgaismā, ikvienu telpā pārņēma brīnišķīga uzmundrinājuma sajūta.

PĀRVALDE

Sekojot tradīcijām, kas izveidojās pirmsākumos, Atlantīdas pārvalde noritēja taisnīgi un efektīvi. Valsts palika sadalīta desmit pavalstīs kā sākumā*107* — katra vienam no Poseidona dēliem. Apgabalu pilnīgi autonomi pārvaldīja karalis. Platons vēsta: lai būtu pārliecināti, ka iedzīvotāji necietīs no šādas diktatūras, pēc katriem pieciem sešiem gadiem vadoņi sapulcējās Poseidona templī, lai izvērtētu cits cita rīcību.*10* " Balstoties uz astronomu sniegto padomu, Atlantijas valdnieki noturēja savas sapulces tieši pirms saules plankuma aktivitātes un plānoja vērša ziedošanas pasākumus, cerot apmierināt spēcīgo dievu, kurš bija atbildīgs par šo neizskaidrojamo, traucējošo saules dieva darbību. Viņi baidījās no saules plankumiem, kas parādījās ik pēc pieciem vai sešiem gadiem — patiesībā apmēram 11,2 gadus pilnos ciklos —, tāpēc ka šī aktivitāte uz laiku ietekmēja izmantojamo saules enerģiju, kā arī Zemi ieskaujošās magnētiskās strāvas — abus spēka avotus Atlantīdā.*109*

Atlantijas valdnieku tikšanās bija brutālas un asiņainas, salīdzinot ar mūsdienu likumdošanas pasākumiem. Platons "Kritijā" sniedz svinīgo ceremoniju detalizētu aprakstu. Vadoņu pirmais pasākums bija upurēšana. Pēc lūgšanas attiecīgajam dievam, lai notvertais vērsis būtu tīkams, viņi sagūstīja vienu no lielajiem dzīvniekiem, izmantojot koka rungas (metāla ieroči netika izmantoti, jo nebija tādas paražas). Valdnieki pārgrieza vērša rīkli un izlēja asinis pār uzrakstiem uz gara orihalka pīlāra tempļa vidū. Vecie zemes likumi bija uzrakstīti uz senās kolonnas, kas šim mērķim tika izmantota kopš neatminamiem laikiem. Šīs ritualizētās ceremonijas nākamais solis bija valdnieku dziedātās senās lūgšanas dieviem un vīna un dzīvnieka asiņu maisījuma dzeršana no zelta kausiem. Atlikušās asinis tika izšļakstītas upurēšanas ugunī. Kamēr dzīvnieka kauli dega ugunī, valdnieki turpināja dzert no zelta kausiem un ēst uz oglēm ceptas dzīvnieka gaļas šķēles. Viņi noslēdza svinīgu vienošanos, kas balstījās uz likumiem, kuri bija rakstīti uz senā pīlāra, apsolot mūžam godīgi izturēties pret pārējiem valdniekiem un apvienoties, ja viņu zeme tiks jebkādā veidā apdraudēta. Kad saule nozuda aiz apvāršņa, valdnieki uzvilka īpašas drānas un pārējo vakara daļu nosēdēja tumsā pie uguns, izvērtējot cits cita darbību kopš viņu pēdējās tikšanās. Kad uzlēca saule, viņi uzrakstīja savus lēmumus uz zelta plāksnēm un veltīja šīs plāksnes un greznos apģērbus par piemiņu templim.*110*

Tūkstošiem gadu Atlantīda šādā veidā tika taisnīgi pārvaldīta. Ja zeme nogrima jūrā un nelaimes skartais vēlējās vairāk teritorijas, viņš nikni iebruka tuvējā kontinentā, lai aizstātu trūkstošo zemi, bet nekad ne savas valsts kaimiņu valdnieka teritorijā. Vadoņu sadarbības

piemērs un viņu atklātās rūpes par vispārējo labklājību attiecās uz visiem iedzīvotājiem. Sadarbība notika visos līmeņos, un katrs indivīds izturējās pret citiem tā, kā viņš vēlējās, lai izturētos pret viņu. Kamēr tika godād senie likumi, ikviens varēja justies vienlīdzīgs, gandrīz nemaz neciešot no dzimumu diskriminācijas.'*11* Tā kā bija dabūjama atbilstoša barība un enerģija, valdīja augsts dzīves standarts, un civilizācija strauji attīstījās. Tā bija sociālistiska pārvaldes forma, kurā valstij piederēja visa zeme un ražošana un sabiedriskā transporta un komunikāciju sistēma izrādījās pilnīgi apmierinoša.*112* Tur nebija ne nabadzības, ne milzīgas bagātības, bija maz nevienprātības un visi bija apmierināti.*113* '

NOZIEDZNIEKI

Atlantīdieši radīja daudzveidīgas metodes, kā ātri izdziedēt noziedzniekus, tā ka cietumi nebija'vajadzīgi. Sie paņēmieni nodrošināja to, ka nepaklausīgie neatkārtoja savu nepiedienīgo uzvedību. Vienu no visiedarbīgākajām metodēm ar hipnozes un magnētisma lietošanu ir aprakstījis Frederiks Olivers. 1884. gadā astoņpadsmit gadu vecumā Olivers telepātiski saņēma informāciju no Fila Tibcticša, kas dzīvojis Atlanddā apmēram 11. gadu tūkstotī p. m. ē.*114*

Cilvēku pāraudzināšanas mērķis, kā Fils to attēlojis Olivcram, bija mainīt asins pieplūdi smadzeņu kritiskajām zonām un paaugstināt vainīgo cilvēku dvēseles apziņas līmeni. Lai to panāktu, nekavējoties, tūlīt pēc notiesāšanas, sargi ieslodzīto iesēdināja krēslā un piesprādzēja plašas, labi apgaismotas telpas vidū. Ieslodzītā rokās viņi ielika mazu magnētisku instrumentu. Ierīcei sākot dūkt, cilvēks aizvēra acis un zaudēja samaņu — tā bija magnētiskā anestēzija. Pēc matu nodzīšanas speciālists noziedznieku intuitīvi pārbaudīja un diagnosticēja viņu, piemēram, kā mantrausīgu, bīstamu raksturu ar destruktīvu temperamentu, negodīgu un spējīgu nogalināt. Eksperts uz apsūdzētā galvas un kakla attiecīgos punktus rūpīgi iezīmēja, bet palīgi tikmēr telpā ievilka lielu mašīnu ar papildu magnētisko aparātu. Veselu stundu dziednieks no instrumenta caur mazo ierīci noziedznieka rokās sūtīja enerģijas starus uz konkrētajiem punktiem pacienta galvā un uz kakla.

Šī procedūra, kārtīgi paveikta, atrofeja attiecīgo smadzeņu daļu asinsvadus. Piemēram, zaglim iedarbojās uz šūnām, kas bija saistītas ar alkatību un postīšanu. Tas arī palielināja asiņu pieplūdi pārējām smadzenēm. Tikmēr prasmīgs priesteris sazinājās ar noziedznieka prātu, ceļot subjekta apziņu vai dvēseli līdz augstākam morāles plānam, kur negodīga rīcība nebija pieņemama.

Nesenie eksperimenti ar kustīgiem, spēcīgiem, svārstīgiem magnētiem uz pacienta galvaskausa, dēvēti par transkraniālo magnētisko stimulāciju, devuši zinātniekiem iespēju uz laiku paralizēt mazus smadzeņu audu apvidus. Uz īsu laiku tas pacientus ir atbrīvojis no depresijas un izraisījis garastāvokļa maiņu."*s* Varbūt kādu dienu ari mūsu sabiedrībā atlantīdiešiem līdzīgi noziedznieku labošanas paņēmieni kļūs par ierastu procedūru.

BRUŅOTIE SPĒKI

Agresīvas tautas Atlantīdai tuvajās zemēs, īpaši tās, kas dzīvoja blakus esošajā Āfrikas kontinentā, piespieda atlantīdiešus būt pastāvīgi apbruņotiem un modriem. Maikls Skots sniedz informāciju par dīvainiem paņēmieniem, kas paredzēti, lai aizstāvētos pret iespējamiem iebrucējiem. Atlantīdieši konstruēja milzīgus maģiskus koka tēlus, kas līdzinājās nikni bruņotiem karavīriem, un novietoja šos viltus aizstāvjus jūras krastā. Acīmredzot viņi ticēja, ka, tos ieraugot, iebrucēji nobīsies. Skots arī skaidro, ka priesteri līdzīgus, lielākus par dabisko lielumu, tēlus piepildīja ar noslēpumainām spējām, un atlantīdiešu karaspēks šos milzīgos viltus karavīrus veda kaujā, lai vairotu drosmi un paļāvību."*6*

Mūžam izbadējušies reptiļu monstri, kas mājoja Atlantīdas purvainajā rietumu daļā, lai arī apdraudēja vietējos iedzīvotājus, tomēr nodrošināja zināmu aizsardzību pret iebrucējiem."*7* Atlantīdiešu kareivji izsalkušajiem nezvēriem pat pasvieda gūstekņus, mācot tiem meklēt cilvēkus savai barībai."*8* Šausminošie dzīvnieki pildīja vismaz vienu vērtīgu funkciju — tie nodrošināja aizsardzību pret ienaidnieku naktī, jo noteica laupījuma atrašanās vietu tumsā ar saviem sonārtipa adapteriem, tāpat kā delfini. Indiāņiem ir stāsti par grūtībām, ko viņu Atlantīdas senči piedzīvojuši ceļā uz saulrieta zemi (Amerikas kontincntu), jo purvos mituši monstri, kas bijuši pietiekami lieli, lai uzbruktu mazajām laivām un tās nogremdētu."*9*

Kaut arī atlantīdieši aizsargājās, ienaidnieka karavīri dažreiz uzdrošinājās iekļūt Atlantīdā un tika aizturēti. Edgars Keisijs apraksta īpašu sodu, ko adantīdieši izgudroja sagūstītajiem. Tempļa priesteri rūpīgi uzraudzīja mirušo ienaidnieka upuru kremēšanu, sajauca viņu pelnus ar ūdeni un piespieda izdzīvojušos gūstekņus to izdzert.'*2* " Tad viņi bija droši, ka uzbrūkošo prednieku ķermeņu nepatīkamās vibrācijas nepiesārņos Atlantīdu un, ja gūstekņus atbrīvotu, viņi aiznestu sev līdzi nelabvēlīgās vibrācijas, kad atgrieztos savā dzimtenē, cerams, radot problēmas tur.*121*

Sarukusi zeme un pieaugošais iedzīvotāju skaits piespieda atlantīdiešus nepārtraukti meklēt papildu dzīves telpu. Izmisumam augot, viņi cietsirdīgi uzbruka un postīja, lai apmierinātu savas vajadzības. Atlantīdiešu pēcteči Amerikas Savienotajās Valstīs atceras kādu briesmīgu globālu konfliktu, kas zināms kā putnu-čūsku karš. Atmiņas par ieilgušo strīdu ir saglabājušās dziesmās un dejās, ko pucblo, jaki un citi indiāņi iznesuši cauri laikmetiem. Strīds starp adantīdiešu "čūsku tautu" un "putnu tautu" norisinājās, kad ledāji vēl bija lieli,*122* tas ir, apmēram pirms 14 000 gadu. Putnu tauta, kas nāca no zaudētās indiāņu impērijas, pieņēma kondoru, zibens putnu, par savu simbolu.

Atlantīdieši veicināja karu, kad centās sasniegt no savas dzimtenes tālu esošās salas, kurās gadsimtiem ilgi bija dzīvojusi putnu tauta. Viņu kā nežēlīgu karotāju reputācija, kuri zog sievietes un upurē bērnus, tiem uzbrūkot, nodrošināja niecīgu pretošanos. Atlantīdiešu aplenkta, putnu tauta pameta savas mājas un aizbēga, cik vien ātri bija iespējams. Aizkuģojot no jaukajām tropu salām, viņi sev līdzi aizveda savu vadoņu nepilngadīgos dēlus. Čūsku tauta kādu laiku bezrūpīgi dzīvoja savās attālajās salās. Tomēr, kad putnu tautas vecā valdnieka dēli sasniedza pilngadību, pamatiedzīvotāji negaidīti atgriezās savā salā ar spēcīgiem kareivjiem un ieročiem. Pārsteigtie atlantīdieši bija spiesti uz laiku pamest patīkamās mītnes un glābt dzīvību. Karš turpinājās no paaudzes paaudzē, un, kā karstā tenisa spēlē, starp pretiniekiem norisinājās neskaitāmas "uz priekšu un atpakaļ" kaujas. Beigās izvērtās briesmīga kauja uz ūdeņiem. Milzīgais asiņu daudzums un liesmas, kas nāca no neskaitāmajām sprāgstvielām, nokrāsoja ūdeņus sarkanus. Galu galā putnu tauta uzvarēja un atlantīdieši atteicās no saviem centieniem iegūt šīs īpašās tālās salas.*129*

11. gadu tūkstoti p. m. ē., kad vajadzība pēc papildu zemes pieauga, adantīdieši palielināja savu armiju un floti un vairoja tās varenību. Morāles pazemināšanā savās mājās apspoguļojās ari Atlantīdas kareivju rīcībā. Viņu cietsirdība un necilvēciskums bija saistāms ar valsts īpašuma iegūšanu. Viņi, tāpat kā romieši, pēc daudziem gadsimtiem lielā skaitā apņēmīgi devās uz austrumiem un rietumiem, iekarojot visu savā ceļā. Platons apraksta bruņotos spēkus, kurus viņi uzturēja, lai kontrolētu savu plaši izpletušos impēriju, un kuros bija vairāk nekā viens miljons cilvēku.*124* Tajos ietilpa jūrnieki uz 1200 kuģiem, kaujas ratu karavīri, kavalēristi, kājnieki, strēlnieki, akmeņmetēji un šķēp- metēji. Atiantīdai atkal talkā nāca tās dabiskā vide. Divas augšanas sezonas gadā, lavas bagātināta augsne, plaša irigācijas sistēma vairāk nekā 77 000 kvadrātjūdžu auglīgai zemei un silts, saulains klimats deva iespēju saražot milzīgu daudzumu pārtikas, kas bija vajadzīga lielās armijas uzturēšanai. Ar lielo okeāna kuģu floti, kas spēja nogādāt ekipējumu un vīrus uz kaujas vietu, Atlantīda kļuva par lielu impēriju ar neskaitāmām kolonijām.

Platons vēsta, ka, būdami varas virsotnē, Atlantīdas valdnieki valdījuši pār visām Adantijas okeāna salām, pār daļu Amerikas kontinenta, kā arī Vidusjūrā — pār Ēģipti un Ziemeļitāliju.ļ*25* Daudzi adantīdieši pameta pārapdzīvoto zemi un pārcēlās uz šīm vietām. Viena grupa, lielākoties sievietes un bērni, kas dzīvoja Marokas krastā pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē., pieder pie mullaniem. Arheologi viņu apbedījuma vietās atraduši neparastus akmens darbarīkus un dzīvnieku kaulus, kas apglabāti kopā ar cilvēkiem. Mullani fiziski līdzinājās tiem, kas nāca no divām citām atlantīdiešu pēcteču grupām

— guančiem no Azoru salām un berberiem no Ziemeļāfrikas.*126*

Izmantojot okultās spējas, atlantīdieši izgudroja interesantus paņēmienus, lai gūtu varu pār citiem. Lai būtu vieglāk iekarot zemi, viņi vispirms izveidoja plašu un detalizētu tās topogrāfijas un apdzīvoto centru modeli. Magi ar dziedājumiem, buramvārdiem un maģiskām darbībām caur modeli centās upurim uzlaist slimību.*127* Ir sens nostāsts par to, ka atlantīdieši to reiz mēģinājuši darīt ar visu pasauli, bet Zevs tik ļoti noskaities par viņu centieniem uzurpēt viņa varu, ka raidījis uz modeli zibens spērienu.*128*

Maģija nebija vienīgais spēcīgo, labi apmācīto atlantīdiešu kareivju ierocis. Sķēpmctēji spēja nogalināt no trīsdesmit līdz piecdesmit pēdu attāluma. Viņu varenie akmeņmetēji bija labākie pasaulē. Ātra, bīstama spēle ar sacietējuša māla bumbām attīstīja spēju mest tās ar nāvējošu precizitāti. Atlantīdiešu kareivju biedējošā parādīšanās, viņu varenajam karaspēkam tuvojoties ienaidniekam, tiem deva papildu priekšrocību. Lielie, baismīgie karotāji valkāja augstas, ar spalvām vai Adantīdas trijžubura simbolu rotātas ķiveres un katras rokas augšdaļā nēsāja ar metāla vai dārgakmeņu stīpu piestiprinātus dunčus.*129* Izkrāsotās sejas un liesmojošās lāpas arī terorizēja viņu pretiniekus, kad atlanddieši virzījās uz priekšu, turot lielas, izlocījušās, niknas čūskas — atgādinājumu par savu čūskas simbolu.*130*

Atlantīdiešu ieroči, kaut arī bieži vien darināti no krama, bija ārkārtīgi asi un bīstami. Kad Kristofors Kolumbs sasniedza Jauno pasauli, viņš bija pārsteigts par indiāņu akmens nažiem, kas bija tikpat asi kā viņa metāla naži. Aizvēstures tauta īpaša sīkgraudaina un krāsaina krama dēļ nobrauca lielus attālumus. Viņi zināja, ka, paaugstinot krama temperatūru līdz gandrīz 1000 grādiem un pēc tam to lēni atdzesējot, tas kļūst mīkstāks un to ir vieglāk veidot.*131* Labi pagatavota metamā naža gals ir asāks un efektīvāks nekā dzelzs naža gals. Krama naži ir līdzvērtīgi, ja ne pārāki par tērauda nažiem, bet tic daudz vieglāk lūst.*132* Atlantīdiešu karotāji savus žebērkļus, šķēpus un nažus pārklāja ar indi, padarot tos vēl nāvējošākus.

Atlantīdieši bija pieraduši izmantot kaujā dzīvniekus un putnus, un pēc nežēlīgajiem, bet intuitīvajiem kareivjiem kā treneriem bija liels pieprasījums. Šie prasmīgie vīrieši un sievietes pieradināja niknos zvērus, sazinājās ar tiem tieši un iemantoja to mīlestību un paļāvību, pastāvīgi pamudinot radījumus uz paklausību un aizstāvot tos par katru cenu.*133* Leopardi, lāči un vērši ātri iemācījās sagraut jebkuru pretestību saviem atiantīdiešu draugiem, pievienojoties labi disciplinētu, ārkārtīgi ātru vanagu baram, kas lidoja virs ienaidnieka, metoties lejā, lai izknābtu acis vai uzkluptu ikvienai neapsegtai ādas daļai.*134* Cenšoties pēc iespējas izvairīties no kodolieročiem, atlantīdieši uzlaboja mazāk bīstamās sprāgstvielas, lai gūtu virsroku.

Viena no vecākajām īru pasakām attiecināma uz iebrucējiem no Atlantijas okeāna, kas ieradušies kristāla kuģos un uzvarējuši jebkuru pretošanos ar uguns stariem.*13* " Jūras tauta, kā atlantīdiešus dažkārt dēvēja, Tālajos Austrumos vispirms ieveda petardes, pēc tam šaujampulveri. Indijas senās grāmatas vēsta par metamajiem, bumbām, raķetēm un šautenēm, kas spļauj uguni. Atlantīdiešu dzīšanās pēc augstas ieroču tehnoloģijas noveda nāvē tūkstošus. Putnu-čūsku karā šos un citus nāvējošos ieročus izmantoja abas karojošās puses.*136* Dcivids Hečers Caildress savā darbā "Ķīnas, Centrālāzijas un Indijas zudušās pilsētas" apgalvo, ka postošā kauja, kas aprakstīta "Mahābhāratā" un "Rāmājanā" un ezo- teriskajā tradīcijā, ir daļa no kara starp atlantīdiešiem un Indijas Rāmas impēriju — tajā pašā laikā uzplaukušo civilizāciju. Indiešu episkās poēmas dēvē adantīdiešus par "asviniem". Viņi esot atlidojuši lidmašīnās, kuras ir detalizēti aprakstītas, 1111 draudējuši izpostīt pilsētu. Kad atlantīdieši ignorējuši indiešu valdnieka centienus izvairīties no kara un devušies uzbrukumā, valdnieks pacēlis savas rokas un ar spēcīgu garīgo tehniku nonāvējis iebrukušo atlantīdiešu vadoņus. Atriebjoties atlantīdieši atgriezušies vēlāk ar atomieročiem un pilnībā iznīcinājuši Rāmas septiņas pilsētas.

RELIĢIJA

100 000 gadu laikā Atlantīda bija mājvieta daudziem kultiem un ticībām, kaut arī pamatā atlantīdieši godāja vienu varenu garīgu būtni, kas radīja un pārraudzīja materiālo pasauli, kurai tie bija tik tuvi un ievainojami. Koki, puķes, putni un ūdenš — viss šīs dižās varas atspulgs bija iekļauts viņu ikdienas pielūgsmē. Vērojot, kā nopietnas dabas katastrofas skar viņu zemi, atlantīdieši sāka ticēt, ka Dievs izmanto fiziskos spēkus, lai sodītu cilvēku par sliktu rīcību. Kā mazākie dievi tie personificēja lietus, zibens, uguns, zemestrīces, vulkāna un īpaši saules spēku. Reliģiskie vadoņi mudināja cilvēkus ik dienas pielūgt šīs mazākās dievības, kas bija viena lielā Dieva atvases un uzraugāmie.

Atlantīdas reliģijā, kaut arī pārsvarā tā prātu nodarbināja ar dabas spēkiem, ietilpa ari ticība reinkarnācijai. Cilvēki bija pārliecināti, ka katrā ķermenī ir dvēsele, kas, atšķirta no prāta, pastāvēja mūžīgi cauri laikmetiem vai nu kā materiāla būtne uz Zemes, vai arī citā apziņas valstībā. Atmiņas par dvēseles piedzīvojumiem tās dažādajās dzīvēs un veidos saglabājās, tai ar katru jaunu dzīvi tiecoties uz pilnveidību, ko personificēja vienas augstākās dievības nesavtīgā mīla. Atlantīdiešu reliģiskajā dzīvē ļoti svarīgu vietu ieņēma apbedīšanas prakse, kas centās sagatavot ķermeni nākamajai dzīvei.

Visā Atlantīdas vēsturē cilvēki pulcējās uz āra dievkalpojumiem ap apļos izvietotiem akmeņiem, par kuriem Keisijs teica, ka tiem ir "magnētiska ietekme".*137* Spēcīgie apļi bija visvarenā Dieva visaptverošā gara simbols un visu ļaužu spēka avots. Izveidot šo neparasto reliģisko celtni bija sarežģīti un grūti. Tika atzīti tikai akmeņi ar īpašām raksturīgām iezīmēm, kuras cilvēkiem jau sensenis bija zināmas. Bieži vien milzīgi laukakmeņi tika vesti no liela attāluma, kaut arī tuvējos kalnos bija līdzīgi. Svēto akmeņu atrašanās vieta tika rūpīgi izraudzīta, izmantojot sapņus, vīzijas un rikstniecību, lai saņemtu Zemes dabisko enerģiju plūsmu. Celtnieki izvēlējās apļa centru virs pazemes ūdens, bieži vien tur, kur bija dabisks dziļš avots, kas, neiz- laužotics virszemē, veidoja vienu vai fairākas pazemes straumes. Pakalni, meži, lauki, ūdens, kā arī saules, mēness un zvaigžņu atrašanās vieta bija svarīgi faktori, kas ietekmēja akmeņu precīzu izvietošanu. Atlantīdieši dedzīgi ticēja apļu spējām un tam, ka, tos pielūdzot, bija iespējams uzlabot veselību. Viņu ticība neapšaubāmi bija saistīta ar akmeņu iedarbību, bet akmens apļi arī ģenerēja dabisko enerģiju, kas bija būdsks faktors fizisko un garīgo problēmu dziedināšanā.

Svētie rituāli, veltīti visaugstākajam Dievam un varenajām dabas personifikācijām, bija akmens apļos izplatīti pasākumi. Lai godātu

pavasara atnākšanu, visas kopienas piedalījās festivālā un ziedoja smaržīgus, svaigi grieztus ziedošu koku zarus. Pilnmēness naktīs visi sapulcējās akmens apļos, sadevās rokās, stundām ilgi dziedāja un dungoja, sniedzot papildu enerģiju priesterim vai priesterienei, viņam vai viņai sazinoties ar dieviem un gariem. Adantīdieši pielūdza sauli kā gaismas, siltuma un dzīvības avotu. Tā kā uguns un dzīvības dieviete it īpaši tika godāta vasaras saulgriežos. Kopienas pulcējās ap akmens apļiem pirms ausmas, un, kad svarīgā būtne cēlās no savas gultas, priecīgās sievietes, vīrieši un bērni kopīgi tai veltīja īpašu slavas himnu.

Tas, kas notika ap akmeņiem, bija vērsts uz cilvēku, kā ari dabas dievu labklājību. Edgars Keisijs atsaucas uz ceremonijām, kas bija vērstas uz konkrētu personu, kura vēlējās attīrīties no iekāres, alkatības, egoisma vai citām nevēlamām īpašībām.*13* " Pēc priestera norādījumiem visi monotoni skandēja un dziedāja, dejojot ap stilizētā dievkalpojuma enerģijas pasīvo saņēmēju. Šādi pasākumi atlantīdiešu dzīvi sdmulēja, disciplinēja un spēcināja.

Priesteris varēja būt gan vīrietis, gan sieviete, kas tika atzīti par pietiekami attīstītiem. Bieži vien viņi tika izraudzīti, jo viņiem bija ārpuszemes civilizācijas senču gēni.*139* Spraigās priesterības studijās un iniciācijas programmā bija jāiegūst pārliecinošas zināšanas, tāpēc tos, kas sasniedza šo pakāpi, visi cienīja un apbrīnoja. Civilizācijas beigās, kad zinātne pakāpeniski aizstāja reliģiju atlantīdiešu ikdienas dzīvē un morāle lēni degradējās, daudzi priesteri ļaunprātīgi izmantoja savu varu pār cilvēkiem. Lai iegūtu autoritāti, viņi radīja iespaidu, ka viņiem ir pastāvīga saikne ar dievībām, dēmoniem un senču gariem, kā arī zināma vara pār neredzamo pasauli. Ja indivīdi kopienā pretojās viņu likumiem, ambiciozie reliģiskie vadoņi draudēja viņiem ar briesmīgām šo neredzamo būtņu dusmām.

Priesteru spēcīgā aura, ko zinošākie atlantīdieši ap vadoņu ķermeni redzēja kā krāsainas gaismas lenti, palielināja iedzīvotāju dziļo cieņu. Priesteri bieži vien valkāja masku, lai iegūtu papildu cieņu. Kad viņi no svētajām flautām izvilināja mokošu, hipnotizējošu mūziku, skaņas, kas atkārtojās to dabiskajā salikumā, atraisoši un nomierinoši iedarbojās uz dalībnieku prātu tāpat, kā tas nodek ar augiem, kas pozitīvi reaģē uz patīkamām skaņām un labvēlīgām domām. Aktivizējošā garīgā harmonija svētajos apļos bija saskaņā ar dabu un sniedza pozitīvu enerģiju vadoņiem, to sekotājiem un Zemei.

Mūsdienu iekārtas atklāj noslēpumainu enerģiju līdzīgās Lielbritānijas senajās svētvietās un to, ka tās spēks ir atkarīgs no akmeņiem, gadalaika un diennakts laika.*140* Ultraskaņas viļņi no akmeņiem īpaši spēcīgi ir saullēktā. Gausmetri, kas mēra statiskā magnētiskā lauka spēku, atklāj neparastu elektromagnētiskās enerģijas daudzumu, kas riņķo gan neizjaukto seno akmens apļu iekšpusē, gan

ap tiem.*141* Turpmākie testi parāda, ka akmeņi paši darbojas kā pastiprinātāji un rada enerģijas spirāles.

Zināšanas, kas vajadzīgas, lai izveidotu stāvakmeņu spēcīgos apļus, Adantīdā tika nodotas no paaudzes paaudzē un tālāk aizvestas uz citām zemēm, kur pēcnācēji, kas dzīvoja saskaņā ar dabu, saglabāja spējas atrast piemērotas vietas, izvēlēties atbilstošus laukakmeņus un tos pārvietot. Pastāvēja ticība, ka akmeņi uzsūc enerģiju no savas apkārtnes un atdod to tiem, kas tos pielūdz. Līdzīgi svētie akmens apļi, kas celti aizvēsturē, mūsdienās ir atrasti Francijā, Anglijā, Skotijā, Īrijā un Jukatanas pussalā Meksikā. Acīmredzot apļi tika pastāvīgi uzturēti un atlikti atpakaļ, kad civilizācijas tos pārklāja. Kā novērtējis arheologs Džefrijs Bibijs, vismaz deviņi dažadi kulturas slāņi ir apraku zem Stounhendžas monumentiem — senās stāvakmeņu svētvietas Anglijā.*142*

Senie mīd, kas atspoguļo izplatīto delbu akmens spēkam, ir stāstīti vietās, kas atrodas simtiem jūdžu attālumā no Anglijas. Parasti leģendas attēlo priekšmetus, kas apveltiti ar maģisku dzīvību un spēku, piemēram, tic spēj pārvietoties, lai iegūtu ūdeni vai dejotu. Raganu akmens netālu no Henitonas pusnaktī ceļo uz tuvējo strautu, lai padzertos un nomazgātu ziedoto upuru asinis.*143* Klintis Kārnākā iet dzert Ziemsvētku vakarā. Rolraitas stāstos ir papilnam akmeņu, kas dejo pusnaktī, un Belsenā deviņi laukakmeņi reiz dejoja pusdienlaikā. Šīs pasakas nav jāsaprot burtiskiˆ bet tās glabā zināšanas par akmeņu dzīvīgumu. Kornvolā par Jautro jaunavu akmeņiem teikts, ka tie bijuši jaunas meitenes, kas pārvērstas par akmeņiem, jo tās dejojušas svētdienā. Tā ir tipiska kristietības ietekme uz leģendām, kad misionāri centās iznīcināt vecos ticējumus. Nesenie ierīču testi Rolraitas akmeņu aplī parāda ultraskaņas viļņu klātbūtni, galvenokārt tieši pirms saulrieta un zināmos gada laikos.*144* Acīmredzot mūsu attālie senči sajuta to fenomenu, ko mēs tikai sākam saprast.

Kad Atlantīdas priesteri centās izprast sava viscienījamākā Dieva darbības, lai labāk vadītu un dziedinātu cilvēkus, viņi atklāja enerģiju, ko saņēma no akmeņiem, kā arī ritmiskas vibrācijas no dalībnieku dziedāšanas un dungošanas, kuras palīdzēja atvērties apziņai. Viņi iemācījās palēnināt savus smadzeņu viļņus no trīsdesmit viļņiem sekundē līdz pusvilnim sekundē, ievadot sevi transam līdzīgā stāvoklī. Atrazdamies šajā pārveidotajā apziņas stāvoklī, viņi saņēma ziņas no garu pasaules. Vadoņi regulāri devās pēc padoma šajā noslēpumainajā valstībā, lai viņus vadītu uz labu un ļaunu, kā arī palīdzētu ārstēt slimības, dotu padomu citās lietās, kas attiecās uz indivīdu, sabiedrību un vidi. Sazināšanās ar citu pasauli bija ikdienišķs notikums, kas neaprobežojās ar vienu dienu nedēļā vai notika tikai tad, kad bija nepieciešama palīdzība. Talantīgi priesteri savas spējas izmantoja arī, lai cits ar citu regulāri telepātiski apmainītos ar informāciju lielā

attālumā, tā padarot ikvienu kopienu par telpiska tīkla sastāvdaļu, kopā dzīvojot un strādājot.

Emigranti no Atlantīdas izplatīja visā pasaulē senās tehnikas, kas attiecās uz dziļas zemapziņas pētīšanu un universālām zināšanām.

Visur šamaņi vai mediķi izmantoja savas spējas, praktizējot reliģijas un maģijas apvienošanu veidā, kas saglabājies 40 000 gadu. Rietumeiropā gleznojumi uz alu sienām attēlo dejojošus priesterus, kas tērpti bizonādās un galvassegās, kuras ļoti līdzinās tām, ko nēsāja Ziemeļamerikas siū un līdzenumu indiāņu šamaņi. Alas gleznojums Kogulā, Spānijas ziemeļaustrumos, attēlo sievietes, kas valkā svārkus un smailas cepures, līdzīgas tām, ko vēlākos laikos valkāja raganas. Dalībnieces dejo ap vīrieti elku vai melni nokrāsotu priesteri.*145* Aizvēstures klinšu gleznojumi Stīvena apgabalā Teksasā ir identiski tiem, kas atrasti Dienvidrietumciropas alās, kur attēlotas dejojošas sievietes, kuras ģērbtas kā viduslaiku raganas ar smailām cepurēm.*146*

Lai attīstītu psihiskās spējas, perspektīvajiem šamaņiem visur vajadzēja izturēt iniciāciju. Pastāv zināma rituālu sistēma, tomēr procedūras variē. Sākuma solis ir attīrīšanās, lai palīdzētu sagatavoties prātam un ķermenim. Tam seko tuvas nāves pieredze, kas pārbauda indivīdu aiz visām iedomājamām robežām. Šīs traumējošās epizodes intensīvo ciešanu laikā viņi vispirms ceļo dziļi sevī un pēc tam atver savu apziņu kosmiskajai gudrībai un apskaidrībai. Ārkārtējās grūtības izdzēš ari viņu bailes pamest šo pasauli, jo viņi ir uzvarējuši, pārvērzdami nāvi, izturot miršanas pieredzi. Beigās ir "atdzimšana" jeb atgriešanās dzīvē ar jauniegūtām uztveres spējām.

Ziemeļamerikā dzīvojošajiem adantidiešu pēctečiem siū ir paraža nākamajam šamanim vai mediķim skolotāja vadībā vispirms kārtīgi attīrīt savu ķermeni un prātu ar ilgstošu atrašanos ļoti karstā sviedrē - tavā. Pēc tam jaunuzņemamais apmēram četras dienas pavada neomulīgā tumšā vietā bez pārtikas un ūdens, gaidot sapņus, kas atklās nākotni. Auksta, vējaina kalna virsotne, iztiekot vienīgi ar bifeļādu pārsegam, vai ari maza, šaura, tumša bedre ir vienīgās vietas, kur drīkst uzturēties šajā iniciācijas stadijā.*147* Pēc šīs pieredzes šamaņiem jāiztur intensīvas apmācības gadi. Daudzi spēj sasniegt dziļu, transam līdzīgu stāvokli, kurā viņi pamet savu ķermeni un atveras kontaktam ar gariem, kas sniedz vērtīgus padomus dziedināšanā un sarežģītu lēmumu pieņemšanā. Prakses laikā šamaņiem ir jāizpilda ārkārtējas piesardzības vingrinājumi, jo, pieaugot viņu lietpratībai prāta kontrolēšanā, spēcīgās enerģijas koncentrācija spēj iznīcināt viņus pašus un citus. Šamanisms, izmantojot tūkstošgadīgas, ideālas tehnikas, tiek praktizēts ari mūsdienās. Savā 1979. gadā sarakstītajā darbā "Šamaniskās balsis" Džouna Halifaksa apraksta Sibīrijā, Austrālijā, Āfrikā un Ziemeļamerikā un Dienvidamerikā dzīvojošo 20. gadsimta šamaņu ini-

ciācijas piedzīvojumus, ceļojumus un iztēles spēju meklējumus.

Priesteri vai šamaņi izmantoja seno svētvietu spēku, bet viņi izgudroja arī citas veiksmīgas tehnikas, lai nonāktu transā vai izraisītu halucinācijas. Paturot tīru un atvērtu prātu, viņi meditēja, gavēja, atteicās no miega un koncentrējās uz simboliem. Dažas sēnes un citas halucinogēnās vielas arī deva iespēju piekļūt atšķirīgai realitātes uztverei. Šamaņi mūsdienās bieži vien izmanto šos paņēmienus, bet, ja rūpīgi ievēro senos rituālus, šo vielu lietošana reti izraisa atkarību no tām.

Vulkānu uguns dievam un briesmīgajam zemestrīču dievam Atlantīdā tika pievērsta sevišķa uzmanība. Vadoņi pilnveidoja daudzas ceremonijas, lai izpatiktu šīm biedējošajām dievībām un, iespējams, uz laiku atvairītu viņu dusmas. Pēc tūkstošiem gadu, kad priesteri sāka izmantot varu savā labā yn ekspluatēja tautu, cieņa pret dabas spēkiem mazinājās. Šķita, ka, uz to atbildot, bīstamie dabas spēki aktivizējās. Cerot novērst niknā vulkānu uguns dieva dusmas, kurš rūca un izsvieda karstu, šķidru lavu, atlantīdieši vulkāniem ziedoja bezpalīdzīgus dzīvniekus un pat cilvēkus — dzīvus vai mirušus.

Senie teksti, kas nāk no Ziemeļāfrikas bibliotēkām, kurus zinātnieks Maikls Skots pārtulkoja 14. gadsimtā, sniedz detaļas par diviem atlantīdiešu reliģiskajiem pasākumiem. Lai nomierinātu vareno uguns dievu un vulkānu dievus, tika īpaši plānotas stilizētas ceremonijas.*14* " Zemes-uguns rituāls sākās vasaras saulgriežu rītausmā un turpinājās, līdz saule, varenā Dieva simbols, rietumos nogrima skatienam. Desmit majestātiski Adantijas valdnieki visu vadīja, ģērbti tumši zilos apjomīgos tērpos. Simt stiprāko vīru lēni un uzmanīgi stūma un vilka akmeņus — sešu zemes apbrīnojamāko vulkānu miniatūrus modeļus —, kurus novietoja uz riteņiem. Kad viņi pārvietoja smagos modeļus, tūkstošiem vērotāju dziedāja un monotoni sita pa dobji skanošām bungām. Kad smagi nostrādājušies cilvēki, kas bija pārvietojuši šos akmens modeļus, beidzot sasniedza apskates vietu un paklanījās valdniekiem un priesteriem, pūlis sāka bungot ātrāk un dziedāšana pārgāja kliegšanā. Tas bija tā, it kā visvarenā dievība būtu runājusi skaļi un stingri, lai nomierinātu briesmīgo, bet visu cienīto uguns dievu. Sešu vulkānu modeļu ēnā priesteri vadīja plašas maģiskās ceremonijas ar nolūku atņemt bīstamo vulkānu alkatīgajiem dieviem vienu no viņu tūkstoš dzīvībām, tā mazinot to ietekmi nākamā gada laikā. Kad viņi beidza, valdnieki pavadīja nakti, papildus sasitot sīkās druskās vēl divus masīvus akmeņus, kas pārstāvēja zemestrīču spēkus.

Otrs Maikla Skota pārtulkotais teksts bija saistīts ar uguns dievu un vulkānu dieviem. Gatavojoties šim pasākumam, strādnieki pavadīja gadu, būvējot milzīgu Adantīdas topogrāfisko modeli uz akmens stabiem. Tieši pirms ceremonijas, lai parādītu zem Atlantīdas mītošo

draudīgo spēku, viņi zem modēja starp stabiem sakrāva lielu sārtu. Kad milzīgais pūlis sapulcējās un sāka dziedāt, galvenais priesteris pielaida uguni sausajai malkai. Tai nikni rēcot, trokšņainais pūlis sajūsmināti kliedza un spiedza, kad tie aizdedzināja sprāgstvielas. Amatpersonas saglabāja pilnīgu klusumu, koncentrējot savu psihisko enerģiju uz liesmām. Šīs trokšņainās procedūras mērķis bija nākamajā gadā aizbaidīt zemestrīci un vulkāna aktivitāti no Atlantīdas. Ceremonijas kulminācijā pēc augstā priestera dota signāla palaida ūdeni no lielas tvertnes, un apkārtne ietinās lielos tvaika mākoņos, simbolizējot uguns dieva spēka īslaicīgu sagraušanu. Kā visi rituāli, arī šie tika sākti joti piesardzīgi, jo mazākā kļūda varētu izraisīt bīstamo dievību šausmīgu naidu.

Adantīdieši, kas pameta savai nedrošo zemi,un apmetās pie Vidusjūras, turpināja godāt dabas spēkus. Saulei veltīti dievkalpojumi notika visapkārt Atlantijas okeānam. Saules simboli, kas tika uzskatīti par spēcīgu personiskās enerģijas avotu, Atlantīdas laikā tika iekalti akmeņos Brazīlijā, īpaši Abrigo del Sol alā. Tiavanako Bolīvijā tic pavērās spāniešu mūku skatam, kuri pirmie izpētīja šīs vecās pilsētas drupas 16. gadsimtā. Saule bija svēta arī Peru, kur iespaidīgu saules festivālu dēvēja par Rei-mi — vārdā, kas bija līdzīgs Saules dieva Ra vārdam no tālās Ēģiptes, kuru ēģiptieši uzskatīja par Zemes radītāju.*149* Saules kults pastāvēja senajā Īrijā un visā Skandināvijā, kur tā nozīmību palielināja garās tumsas un gaismas dienas. Senajos laikos atlantīdiešu pēcnācēji baski, kas dzīvo Eiropas dienvidrietumos, turpināja dedzināt ugunskurus kā saules uguns simbolu.*150*

OKULTISMS

Šīs nodaļas materiāls, kas attiecas uz iniciācijām un priesteru apmācību, tika ņemts no Lūisa Spensa rūpīgi izpētītā un dokumentētā darba "Okultās zinātnes Atlantīdā". Viņa apraksti par atian- tīdiešu mistērijām, arī iniciācijām, ir tieši ņemti no mistiskās tradīcijas, zināšanu pamatdaļas, kas pierakstīta angļu, franču, vācu, spāņu, grieķu un arābu valodā un tiek datēta ar mūsu ēras 7. gadsimtu. Mistiskā tradīcija, kam ir saistība ar okulto vēsturi, pilnībā ir pietuvināta mistisko biedrību vēsturiskajiem pierakstiem no agrākiem laikiem, kad tie kļuva pieejami okulto organizāciju jaunpienācējiem.

Adantīdas iedzīvotāji progresēja daudz ātrāk par pārējo pasauli savos neatlaidīgajos atbilžu meklējumos uz neatbildētiem jautājumiem, jo patīkamie dzīves apstākļi viņu zemē paplašināja ikdienas brīvā laika pavadīšanas un pārdomu iespējas. Atlantīdiešu priesteri, tiecoties izprast sevi un Visumu, savas jau attīstītās psihiskās spējas izkopa līdz pakāpei, kādu rikai nedaudziem līdz šim izdevies sasniegt. Savā kompetencē viņi pārspēja pat visspēcīgāko mūsdienu gaišreģi. Atmiņas par viņu spējām ir atspoguļotas senajā literatūrā kā plūdus pārdzīvojušo slepenās zināšanas. Daudz kas no tās gudrības, ko at- lantidieši ieguldīja okultajās zināšanās, arī mūsdienās tiek cienīts. Tomēr, kad viņi pakāpeniski savā praksē iesaistīja reliģiju, maģiju un zinātni, rezultāti bija briesmīgi.

Atlantīdas civilizācijas sākumposmā ceremonijas, kuras bija saistītas ar āra rituāliem, piemēram, tiem, kas tika noturēti pilnmēness naktis svētajos akmens apļos, sniedza priesteriem iespēju eksperimentēt ar pārveidotiem apziņas stāvokļiem. Ar laiku šie vadoņi aptvēra, ka viņiem nav vajadzīga ritmiskā dziedāšana un bungu sišana, lai paaugstinātu savu apziņas pakāpi. Viņi atklāja, ka spēks mīt viņos pašos. Viņi kļuva par lietpratējiem smadzeņu viļņu palēninā̄šanā, ieiešanā transa stāvoklī un garu pasaules izpētīšanā, kura ir visas apgaismības avots. Šāda veida darbībām vajadzēja dažus palīglīdzekļus, bet dalībnieki ticēja, ka īpašās maskas paplašinās iespējas, viņiem atrodoties transā. Piemēram, putna maska palīdzēja cilvēka garam lidot kā putnam.

Atlantīdiešu priesteru dramatiskie piedzīvojumi sava prāta potenciāla pētīšanā un negaidītie sasniegumi viņus veda arvien tālāk un tālāk pa neizpētītām takām. Palēnām reliģija jeb cieņa un pietāte un ticība kādai dievišķai būtnei, kas radījusi un pārvalda Visumu, tika saausta ar maģiju. Bija dzimušas okultās zinātnes.

Galu galā maģiskās un zinātniskās informācijas apjoms, kas uzkrājās Atlantīdā, kļuva tik plašs, ka kandidātiem uz priesterības augstāko grādu bija jāvelta puse dzīves tās studēšanai. Pilnīga savu

psihisko spēju attīstīšana prasīja astroloģijas, astronomijas, nekromantijas (sazināšanās ar mirušo gariem), alķīmijas, gaišredzības, pareģošanas (pārdabisko spēju izmantošana nākotnes paredzēšanai vai slepeno zināšanu atklāšana) apgūšanu. No kandidātiem tika prasīta visu šo priekšmetu rūpīga izpratne, kad viņi bija sasnieguši trīs grādu jeb pakāpju attīstības līmeni: jaunuzņemtais, adepts un mags.

Lūiss Spenss uzzināja, ka jaunuzņemamais vispirms tika pakļauts spraigas iniciācijas apziņas paplašināšanas pieredzei. Tas notika kalna pakājē netālu no Zelta vārtu pilsētas, kur lavas un ūdens savstarpējā iedarbība gadu tūkstošos bija izveidojusi ļoti plašu dabisku alu. Šādi dobumi, kas līdzinās tiem, ko izmantoja atlantīdieši, piemēram, Algor do Carvco Terseirā, ir saglabājušies Azoru salās. Tie ir 500 vai 600 pēdu gari, ar proporcionāli augstiem velvētiem griestiem. Kopš Poseidona laikiem atlantīdieši uzlaboja un paplašināja slepeno telpu katru gadu, jo tā bija ideāla vieta nošķirtām okultām darbībām. Beigās pazemes ala bija 1300 pēdu gara un 900 pēdu plata un galvenokārt sastāvēja no tumšiem, vējainiem gaiteņiem, kurus bieži vien nosprostoja ar orihalku rotātas slēgtas durvis. Iniciācijas laikā durvis labirintā neatvēra, iekams netika pateikta pareizā frāze, veicinot kandidātu paļaušanos uz savu intuīciju, lai atrastu atbilstošos vārdus.

Tipiskā iniciācija atlantīdiešu labirintā bija vērsta uz nāves un atdzimšanas jēdzienu. Iniciācijas rituāli senajos Ēģiptes templos un šamaņu paražas no laika gala saglabājušas līdzīgu ievirzi. Lūiss Spenss no mistiskās tradīcijas ieguva šādu informāciju par atlantīdiešu iniciācijām.

Kad potenciālais priesteris iegāja okultajā pazemes labirintā, viņu sagaidīja kluss, tikko manāms apveids. Pēc mulsinoša ceļojuma pa šauriem, tumšiem gaiteņiem indivīdam bija jāierāpjas mazā telpā sienā. Ieņēmis embrija pozu šaurajā nišā, cilvēks tajā pavadīja daudzas nepatīkamas dienas gavējot un meditējot. Zāles un hipnoze viņu noturēja pushipnotiskā transā nākamās deviņas nedēļas. Šajā laikā jaunuzņemamais izcieta īstenus faktiskas nāves pieredzes murgus.

Sekoja garīgā atdzimšana, kas ietvēra mijiedarbību ar zemi, gaisu, uguni un ūdeni. Tas viss attiecās uz jauna garīga Es izaugsmi, tāpat kā dzemdē attīstās auglis. Nobriešanas perioda beigās priesteri masēja ķermeni ar stipri smaržojošām ziedēm un lietoja maģiskus instrumentus, lai atjaunotu ikviena orgāna dzīvību. Devītās nedēļas septītās dienas pusdienlaikā pārraugi atzina subjektu par gatavu tā ceremoniālajai atdzimšanai. Viņi iznesa ķermeni caur līķautu un apņēma to ar spožu gaismu, kas nozīmēja ieiešanu jaunā pasaulē. Sasniedzot psihiskās šķīstības jaunu pakāpi, potenciālais priesteris tika aizvests projām no tumšā labirinta uz skaistiem dārziem divdesmit jūdžu ārpus pilsētas. Šeit krāsaini eksotiski putni, ziedoši krūmi, augļos slīgstoši koki, piemīlīgi dzīvnieki, krāšņi ugunskuri un

vizuļojoši baseini radīja paradīzes iespaidu. īpaša "jaunības strūklaka" un barojoši ēdieni palīdzēja vārgajam indivīdam pakāpeniski atgūt spēkus.

Nākamā iniciācijas stadija nodka šajā pašā brīnišķīgajā dārzā. Ar tikko sadzirdamiem ieteikumiem dka pārbaudīta kandidāta spēja ignorēt dēmona un tā palīgu loģiskās domas un paļauties uz savu intuīciju. Piemēram, viņam vai viņai tika' pastāstīts par īpaši gardu augli tuvējā kokā. Vienas balsis sacīja, ka, šo augli apēdot, iznākums būs fatāls, citas par to runāja kā par dabisku atklāsmes avotu, kas attiecas uz labo un ļauno. Pareizā izvēle bija uzticēties savai intuīcijai, kam vajadzētu dot padomu izvairīties no šā koka augļa. Tie, kas izturēja šai līdzīgu pārbaudi, kļuva par jaunuzņemtajiem Poseidona templī.

Pēc iniciācijas pieredzes labirintā un iedvesmojošajiem dārziem jaunuzņemtajiem bija jāiztur garš grūtu intelektuālu treniņu periods, iekams sasniedza adepta līmeni. Viņi dzīvoja un studēja plašā Poseidona tempļa nodalījumā. Papildus okultajām zinātnēm viņi ieguva zināšanas rituālajā simbolismā, dziedniecībā, levitācijā, gaišredzīgā komunikācijā, kā arī citas spējas, kas nāca no atlantīdiešu priesteriem un saglabājās daudzus gadsimtus. Spējas bija izcilas. Tempļa observatorija bija apgādāta ar spēcīgiem teleskopiem un precīzām lēcām. Skolu bibliotēkās senie manuskripti saturēja vērtīgu pagājušo laiku gudrību, ieskaitot svētos rakstus par dievišķajām patiesībām.

Meditācija bija Poseidona tempļa dzīves galvenā sastāvdaļa. Divreiz dienā studenti pulcējās Jaunuzņemto zālē, kur tīkami korāļi un jaukas, maigas instrumentālās skaņas radīja atbilstošu fonu.*151* Kad viņi nonāca mūzikas varā, viņus apņēma debesu atbrīvotības planējošā sajūta, un viņi piedzīvoja eksaltāciju, neizmērojamu prieku un dziļu savas saiknes apzināšanos ar visu Visumu.

Kad okultisma studenti Atlantīdā no jaunuzņemtajiem izveidojās par adeptiem un magiem, viņiem stingrā apmācībā lika ielāgot, ka ēdiens, dzēriens un citas materiālās lietas kalpo vienīgi tam, lai barotu vai izgreznotu ķermeni, un ir nosacīti liekas. Viņi paplašināja savu apziņu, uzlaboja psihiskās spējas un mācījās sazināties ar dievišķo. Bija ārkārtīgi svarīgi vienmēr paļauties uz intuīciju, nevis uz loģiskā prāta ieteikumiem. Lai intuīciju un intelektu harmonizētu, bija vajadzīgi vismaz divdesmit ārkārtīgi disciplinētas meditācijas un studiju gadi. Ieguvums bija ķermeņa, prāta un gara saliedēta funkcionēšana, apveltot indivīdu ar maksimālu spēku un varenību. Beigās nākamie priesteri specializējās vienā no okultajām mākslām: alķīmijā, dziedniecībā, pareģošanā, astroloģijā, gaišredzībā, nekromantijā vai zīlēšanā. Maģija un burvestība bija populāra nodarbe vēlākajā Atlantīdas civilizācijas periodā.

Alķīmija

Vienīgi visapdāvinātākajiem zinātniekiem Poseidona templī tika atļauts nodarboties ar alķīmiju, jo viņiem vispirms bija pamatīgi jāizprot pašiem sevi, pirms sāka šo izaicinošo garīgo procesu. Alķīmiķa galīgais mērķis bija zināt visu lietu kodolu, lai kļūtu vienots ar Visumu, iegūtu augstāku uztveres līmeni un iegremdētos dabas, dzīvības, nāves, bezgalības un mūžības noslēpumos. Izmantojot neorganisku vielu un pacietīgi iesaistoties norādītajā procedūrā, ko bija ārkārtīgi grūti izprast, viņi izgāja apnicīgu, sarežģītu pētīšanas un eksperimentēšanas ciklu. Negaidītos momentos bez brīdinājuma kaut kas sniedza lielisku apskaidrību, līdzīgu jogu piedzīvojumiem dziļā meditācijā.*152* Kad Atlantīdas alķīmiķi eksperimentēja ar siltumu, elektrību, gaismu, skaņu un savu prātu, viņi apcerēja, ka varbūt visvarenais Dievs izmantojis alķīmijas paņēmienus, lai radītu Zemi un dzīvību uz tās. Kad nonāca pie tādas pārliecības, viņi ķērās pie sava darba ar jaunu cerību un sparu, mēģinot gūt universālas zināšanas.

Atlantīdas alķīmiķi personificēja metālus, lai tie pārstāvētu noteiktus dievus un planētas. Zelts simbolizēja sauli, kas bija dzīvības avots un galējā pilnība, ko viņi meklēja. Dedzīgi strādājot ar minerāliem, viņi guva lielisku izpratni par vielas uzbūvi un tās īpašībām, daudz pārāku par zinātnieku izpratni līdz pat šim laikam.

Atmiņas par Atlantīdas alķīmiķu dažādajiem sasniegumiem saglabājās Grieķijā, Ēģiptē un Ziemeļāfrikā, kur tam nodevušies pētnieki pavadīja savu dzīvi, pacietīgi cenšoties atsaukt atmiņā un aptvert senās simboliskās mitoloģiskās norādes. Afrikāņu arābi bija visveiksmīgākie alķīmiķi, jo viņiem bija piekļuve tekstu fragmentiem no izpostītajām bibliotēkām Aleksandrijā un Kartāgā. Šo alķīmiķu savāktā pamatinformācija ir zināma kā Magnum Opus(dižais darbs). Papildus sarežģītajām, neskaidrajām norādēm, ieskaitot grūtas instrukcijas, kas attiecas uz laika noteikšanas uzdevumiem ar astroloģiskajiem periodiem, Magnum Opus satur brīnišķīgus, komplicētus gleznojumus. Šīs rūpīgi izstrādātās dīvainu iedomātu cilvēku, dzīvnieku, dārzu, konstrukciju un simbolu krāsainās ilustrācijas ir iecerētas iztēles rosināšanai. Ikviens otas vilciens, ikviena sīkā detaļa ir nosacīta un būtiska alķīmijas studentam, kurš to bezgalīgi apcer, mēģinot nokļūt aiz virskārtas cerībā, ka kaut kas varētu pēkšņi izraisīt zelta apgaismību. Brīvmūrnie- cības un citu slepeno biedrību litānijā ir saglabājušies Atlantīdas alķīmijas fragmenti un okultās zināšanas, kuru sākumi meklējami aizvēsturē. Šo organizāciju svētās grāmatas atspoguļo atlantīdiešu saules un uguns pielūgšanu un viņu interesi par eksperimentiem, skaitļiem un matemātiskajiem kodiem.

Pēc mauru iebrukšanas Spānijā alķīmijas prakse izplatījās pārējā viduslaiku Eiropā, kur ar to plaši nodarbojās. No tās attīstījās ķīmija, kaut arī šīm divām zinātnēm ir maz kopīga. Ķīmija ir nodarbināta ar zinātniski pierādāmu fenomenu. Alķīmija Atlantīdā koncentrējās uz augstākas kārtības slēpto realitāti, kas veido visas patiesības pamatesenci, un tas bija vērtīgs, ražīgs pasākums. Viduslaikos plašo eksperimentu detaļas un procesi, kas ar tiem saistījās, vairs nebija zināmi. Palika vienīgi neatšifrējami simboli, dažas gleznas un leģendas par nepārspētu atklāsmi. Tie, kas mēģināja strādāt alķīmijā, neguva panākumus. Kad pienāca zinātnes laikmets, šos censoņus uzlūkoja ar nicinājumu. Tā kā mēs pietuvojamies zināšanu robežām, šīs grūtās nodarbošanās metodes pelna cieņu, īpaši uzsverama būtu intuīcijas attīstīšana.

Noslēguma ceremonija maga grāda — augstākā priesterības grāda Adantīdā — iegūšanai notika Atskārsmes zāles dabiskā labirinta galā. Divpadsmit mazas kapelas, katra no tām veltīta kādam Atlantīdas bijušajam valdniekam, iekļāva plašu telpu ar augstiem, velvētiem griestiem. Milzīgās telpas vidū atradās spoži apgaismots, dižens altāris.

Šeit tika pieņemti pēdējie zvēresti un solījumi un nākamajam magam tika izskaidrotas adikušās slepenās zināšanas. Vienā altāra pusē stāvēja gigantiska, šaušalīga, biedējoša Poseidona skulptūra vērša izskatā. Otrā pusē karājās liels metāla gongs. Ceremonijas beigās, kad atskanēja gonga sitiens, lai simbolizētu kandidāta uzņemšanu priestera vai maga rindās, plašo labirintu ar apdullinošu troksni piepildīja pērkona grāvienam līdzīga skaņa.

Tie, kas sasniedza maga līmeni, bija ieguvuši augstu intelektuālās apgaismības pakāpi, izturot iniciācijas piedzīvojumus un pavadot divdesmit vai vairāk gadus studijās un meditācijās. Viņi izprata savu nemirstību un to, ka neizbēgamā šīszemes pamešana nav beigas. Būdami spējīgi pamest savu ķermeni pēc vēlēšanās, viņi nejutās tajā ieslodzīti. Telpas un laika neiegrožoti, viņi redzēja nākotni pēc savas dzīves uz šīs planētas. Padziļinātā Visuma izpratne viņiem pavēra iespēju daudz gudrāk vērot apkārtējo pasauli, tā labāk kalpojot saviem ļaudīm.

Iniciācijas ceremonijas Atiantīdā ieņēma savu vietu arī ne tik izsmalcinātu cilvēku dzīvē, sniedzot viņiem iespēju paplašināt apziņu un labāk izmantot savu laiku uz Zemes. Tā kā atlantīdieši bija stipri pieķērušies dabas pasaulei, viņi ticēja, ka katru cilvēku iespaido un aizsargā kāds īpašs putns vai dzīvnieks. Pubertātes rituāli, lai iepazīstinātu zēnus ar viņu mūža sargātāju garu, par.asti notika zem templa tumšā alā bez logiem. Trīs priesteri, rituāla vadītāji, bija tērpti kostīmos, kas izgatavoti no buļļa galvas un ādas, tā viņiem bija vieglāk identificēties ar vareno dzīvnieku. Daudzas dienas viņi pavadīja,

centīgi gatavojot šos kostīmus, lai apveltītu apģērbu ar nepieciešamajām spējām. Ceremonijas laikā, kamēr viens vadītājs spēlēja kaula flautu, dalībnieki svinīgi dziedāja un ar rokām ritmiski sita pa grīdu. Pēc tam vāji apgaismotā telpā kaili jaunuzņemamie stundām bez pārtikas, ūdens un atpūtas soļoja pa apli, kamēr sabruka. Transam līdzīgā stāvoklī, kas tam sekoja, kā vīzija viņiem parādījās putns vai dzīvnieks, kurš bija viņu pavadonis šajā dzīvē. Izceļotāji no Atlantīdas un viņu pēcnācēji turpināja noturēt šādas ceremonijas tumšās alās un patvertnēs gan Amerikas kontinentā, gan Eiropas dienvidrietumos.

Vērša kostīma sagatavošana, ko priesteri vilka mugurā jaunu zēnu iniciācijas ceremonijā, bija piemērs pārdomāti izstrādātiem rituāliem, kas uzlaboti simtiem gadu prakses un eksperimentēšanas laikā. Pēc dzīvnieka nogalināšanas nolīgta persona atdalīja skeletu no gaļas, mus- kūļiem un iekšējiem orgāniem, tā ka palika vienīgi āda, divi kakla skriemeļi un savienojošais galvaskauss. Garas dziedāšanas ceremonijas laikā, skanot stilizētiem dziedājumiem un mūzikai, viņi piešķīra maģiskas spējas ādai un kauliem, kad no tiem pedantiski tika šūts kostīms. Šādi kostīmi bija mūžīgi, jo, ja šī procedūra darbojās, — un tā darbojās, ja netika gaidīts pārāk daudz, — tā tika atkārtota un iegaumēta.

Pieaugot atlantīdiešu pārdabiskajām spējām, viņu ceremonijas kļuva arvien detalizētākas un dogmatiskākas. Ticība šo rituālu spēkam bija pietiekami liela, tāpēc, ja tie neizdevās, tie, kam tas bija uzdots, attiecināja šo problēmu uz kļūdu rituālā. Kāds vienmēr cieta. Lai nekļūtu par ziedošanas upuri, ikviens bija gatavs pielikt milzīgi daudz pūļu un enerģijas cerībā sasniegt teicamu rezultātu.

Maģija

Maģija Atlantīdā bija populāra nodarbe, un atlantīdiešu burves burvestību paņēmienus paņēma sev līdzi, aizceļojot no šīs zemes. Viņu zināšanu fragmenti saglabājās, un tās tika praktizētas ļoti atšķirīgās vietās pie Atlantijas okeāna. Aizvēstures maģijas tradīcijas Spānijā, Francijā, Britānijā un Kanāriju salās vienā okeāna pusē un Vesrindijā un Meksikā otrā okeāna pusē ir ievērojami līdzīgas. Burvestības un daudzas citas paražas, kas saistītas ar noslēpumaino, ir tik līdzīgas, lai arī kur tās norisinātos, ka tām vajag būt dzimušām vienā vietā. Nevienam reģionam Rietumeiropā nav tik pietiekami senas attīstītas kultūras, lai to pieņemtu kā centrālo vietu. Atlantīda ir vienīgā iespējamība.*153*

Rietumeiropā, Kanāriju salās, Vestindijā un Meksikā bieži vien bija jaunavas, kas valkāja garus, melnus svārkus un augstas cepures ar smailu galu, lidoja pa gaisu uz slotaskāta, iezieda sevi ar smaržojošu ziedi, lai būtu vieglāk ceļot, un enerģiski dejoja, bieži vien vijoties ap vīriešiem. Burvēm bija nosliece uz krustcelēm. Pūces bija viņu iecienītie mājdzīvnieki. Viņas pārzināja ārstniecības augus un varēja dziedināt slimnieku un palīdzēt cilvēkiem atveseļoties. Vienas varēja pārvērsties par kādu citu būtni, citas spēja izmantot spēcīgus burvju vārdus.

Āzijā, kur atlantīdiešu ietekme bija minimāla, raganu biedrības bija reti sastopamas. Austrumeiropā raganām bija daudz kopīga ar raganām kontinenta rietumu daļā pie Atlantijas okeāna, kur viņu metodes bija radušās.*154* Pēc intensīvas apmācības gadiem pie pieredzējušām vecākajām burvēm atlantīdiešu raganas ieguva prasmi sazināties ar senčiem, prasot padomu, un lielākā daļa kontaktējās ar pazemes gariem. Tā kā raganas bija lietprates pareģošanā un nekromandjā, viņām bieži lūdza padomu. Galu galā sieviešu orākulu tradīcijas izplatījās pa visu pasauli.

Burves, kas levitēja un pārvietojās pa gaisu no vienas vietas uz otru, lai atvieglotu kustēšanos, savus slotaskātus sarežģītos maģiskos rituālos apveltīja ar īpašu spēku. Populāri bija arī izsmalcinātāki braucamrīki. Izplatīta prakse, kas izdzīvojusi tūkstošiem gadu, bija zārkam līdzīgas "slotas" izveidošana no liela kaula. Lai to paveiktu, miruša cilvēka miesa tika cepināta uz ugunskura, ievietota pareizajā formā un ievīstīta drānā. Ragana, dziedot un dejojot stilizētā manierē, iespieda rūpīgi sagatavoto ķermeņa ādu viena liela kaula iedobumā. Viņa apraka potenciālo "slotu" un atstāja šo veidojumu zemē, kamēr izzuda smaka. Kad šo jauno instrumentu izraka, tas raganas lidojumos kalpoja par lielisku sēdekli.*1* "

Upurēšana

Okulto zinību attīstība Atlantīdas kultūrā ievērojami mainīja upurēšanas praksi. Neskaitāmus gadsimtus cilvēki dievu nomierināšanai dāvāja tiem ziedus un augļus. Pakāpeniski, cerot iegūt apmierinošus rezultātus, viņi ziedoja dzīvniekus, piemēram,- vērsi, kas Poseidona templī tika upurēts katru piekto sesto gadu. Daudzos tempļos svētie ugunskuri dega nepārtraukti, gatavi pieņemt upurus. Vulkānu dievi, kas izsvieda dūmus, uguni, iežus un verdošu šķidrumu, Atlantīdai bija pastāvīgs drauds, un magi daudz strādāja, lai pakļautu viņu spējas. Zemes-uguns rituāli, kas aprakstīti 3. nodaļā, bija viena no viņu lietotajām taktikām, kad viņi mēģināja pielabināt dēmonus.

Magi Atlantīdā, izgājuši intensīvu apmācību un piedzīvojuši iniciāciju, vairs nebaidījās no nāves vai iespējamās dievu atriebības par amorālajām darbībām, un viņu vairākums brīvi guva labumu no cilvēku ticības pēcnāves dzīvei un garu pasaulei. Arvien vairāk līderi ķērās pie pārdabiskajām spējām, kad centās nomierināt un kontrolēt apkārtni regulējošos garus un dievus. Laikam ejot, lai paaugstinātu savu statusu un iegūtu varu, izvirtušie priesteri lika saprast, ka tieši sazinās ar postošajiem dieviem. Viņu maģiskie triki, kā arī briesmīgie draudi atsaukt vulkānu garus šausmināja cilvēkus. Kad zeme drebēja, viņu izmisīgie centieni nomierināt dievus pieauga.

Atlantīdieši izcīnīja ceremoniālas kaujas, lai iegūtu vulkāniem upurējamos. Uzvarētāji nogalināja zaudētājus, sadedzināja viņu ķermeņus un iemeta pelnus vulkāna mutē. Dažreiz vadītāji uzraudzīja ziedojamo upuru nogalināšanu ar elektrisko lādiņu, kas līdzinājās zibens spērienam. Pelnus bija vieglāk uznest stāvajās kalnu nogāzēs, tāpēc kristāla staru izmantošana kļuva par populāru līdzekli līķu sadalīšanai. Pakāpeniski civilizācija deģenerējās arvien vairāk un cilvēkus vienkārši uzveda kalnā un iesvieda tieši verdošajā ellē. Negatīvā enerģija sasniedza neizturamu līmeni, un nenovēršami bija pienācis laiks visvarenajam Dievam aizstāvēt savu autoritāti.

4
ARHITEKTŪRA

Pagātnes prasmīgajiem celtniekiem bija neskaitāmi sasniegumi, kurus vēl vajadzētu atdarināt. Milzīgās atbalstsienas, ko tagad klāj ūdens, Ēģiptes un Centrālamerikas piramīdas, Tiavanako, Zelta vārtu pilsēta un sarežģītā Dienvidamerikas lielceļu sistēma sniedz atskārsmi par ievērības cienīgiem talantiem un aizvēstures tautu lietpratību. Milzīgās būves dažādās Zemes vietās rāda, ka šie attīstītie cilvēki bija ārkārtīgi spējīgi zinātnieki un arhitekti, jo viņi prata tālu pārvietot divsimt tonnu smagas klintis un izveidot šiem akmeņiem tādu formu, lai tie precīzi saderētu. Šie sasniegumi, kas nākuši no nezināma avota, uzrāda ilgas attīstības kulmināciju. Atlantīdas civilizācija bija daļēji par to atbildīga, un izskaidrojums varētu būt saistīts ar kosmosa viesu klātbūtni.

ZELTA VĀRTU PILSĒTA

Runājot par slaveno Atlantīdas galvaspilsētu, parasti atsaucas uz Zelta vārtu pilsētu. Platons rūpīgi apraksta pilsētas uzbūvi un detaļas, ieskaitot milzīgas ēkas ar pārdomātu apdari. Tā kā Platona laikā nekā no visa tā, ko viņš attēloja, nebija, tas acīmredzot no viņa prasīja absolūtu pārliecību un drosmi piedēvēt to visu senas civilizācijas pilsētai. Tomēr Zelta vārtu pilsēta patiesībā ļoti līdzinājās Horsābadai, mūru apjoztajai karaļa Sargona II pilsētai Šumerā, kura tika dziļi aprakta smiltīs Platona dzīves laikā. Šumeru kārtīgie pieraksti vēsta par palīdzību, ko dievi un dievietes sniedza viņu lieliskās pilsētas

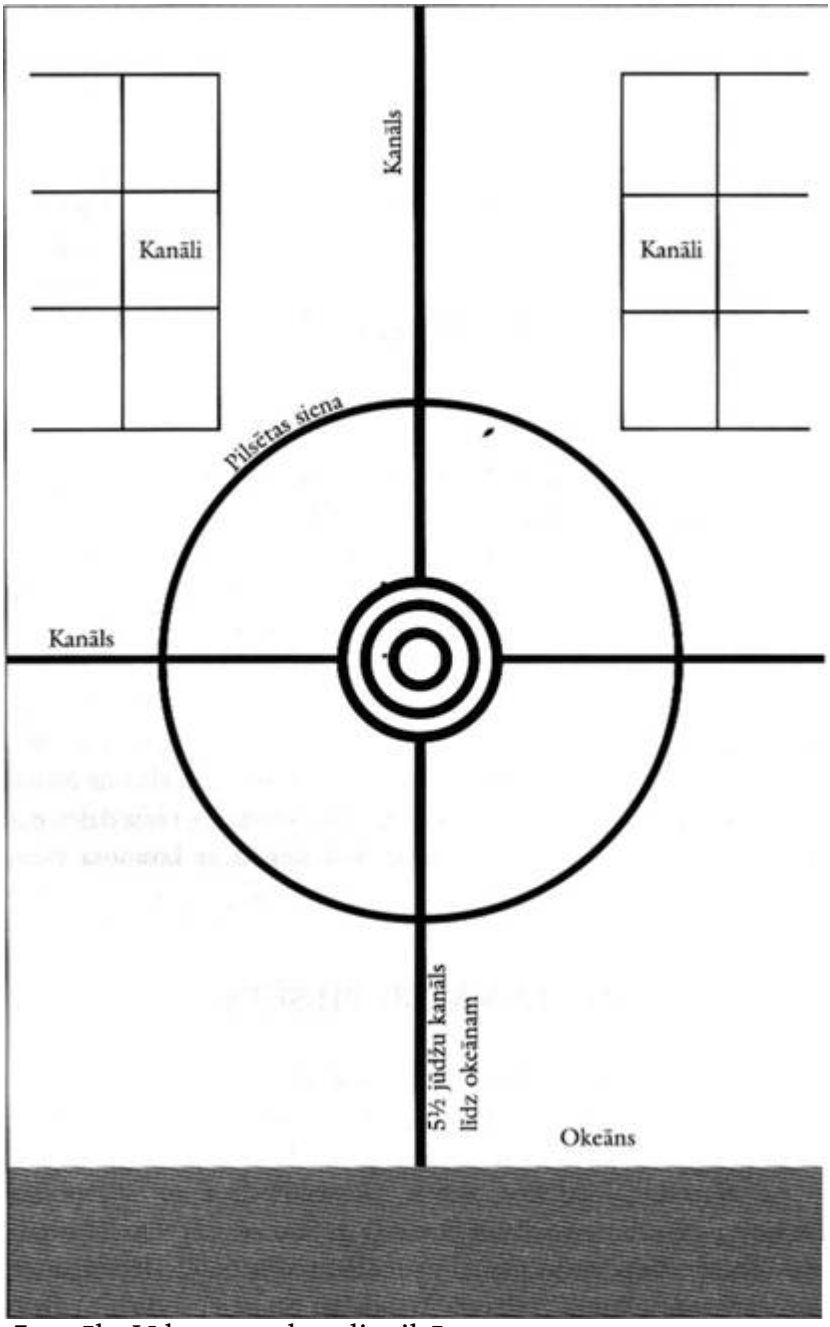

5. attēls. Līdzenums, kanali, pilsēta un osta

plānošana un būvēšanā. Zelta vārtu pilsēta līdzinās arī acteku kraš- ņajai galvaspilsētai Meksikā un inku neparastajai pilsētai Kusko Peru.

Apļveida pilsēta

Platons vēsta, ka dievs Poseidons un viņa mirstīgā sieva Kleito izveidoja savu ģimeni Atiantīdā uz pakalna, kam apkārt bija plašs līdzenums, apmēram piecu jūdžu attālumā no okeāna. Poseidons pilsētas zonu apkārt viņu mājai iezīmēja ar trim zemes apļiem. Kanāli, kas atdalīja zemes daļas, bija pildīd ar ūdeni no upēm, kas sākās kalnos un tecēja pāri līdzenumam. Zemestrīces un tuvējo vulkānu izvirdumi nopietni izpostīja pilsētu vismaz četras reizes, bet atlantīdieši to vienmēr atjaunoja tādā pašā veidā — zemes apļus apjoza trīs ūdens apļi.' Cita senā civilizācija atkārtoja šo plānu. Kartāga, kas atradās Vidusjūras piekrastē Āfrikas ziemeļos, bija ar gandrīz identisku izkārtojumu, un galvenā acteku pilsēta, kur celtnes atradās ap plašu kanālu tīklu, ari tika uzcelta pēc līdzīga oriģinālplāna. Nesen tapušie radar- attēli, ko uzņēma kosmosa lidaparāts, atklāja, ka pirms daudziem gadsimtiem pilsēta tika uzcelta pašreizējā neparasto celtņu atrašanās vietā Ankorvatā Kambodžā. Aizvēstures pilsēta bija apjozta ar ideāli noapaļodem aizsarggrāvjiem tāpat kā Zelta vārtu pilsēta.

Neskaitāmas mazas laivas kuģoja pa Zelta Vārtu pilsētas apļveida kanāliem, piegādājot krājumus iedzīvotājiem, tāpat kā sīktirgotāju kuģi slīdēja no vienas peldošas mājas uz otru Dalezerā Srinigarā, Indijā, pārdodot pārtiku, drēbes un amatnieku izstrādājumus. Kanālu ūdeni Zelta vārtu pilsētā papildināja lietus, apgādādams ar papildu mitrumu spēcīgus augus, papardes, puķes un kokus. Takas gar cilvēku ierīkotiem ūdeņiem sniedza patīkami vēsu atelpu pēc pilsētas spriedzes, un strūklaku šļaksti atspoguļoja atlantīdiešu patiku pret dzīvu ūdeni. Daudzie tilti pār kanāliem ļāva viegli pāriet no viena pilsētas apļa uz otru un turēja akveduktus, pa kuriem plūda tīrs dzeramais ūdens pilsētas iedzīvotājiem.*2* Atlantīdieši uzbūvēja uz tiltiem 200 labi izplānotus torņus,*3* inkrustējot tos ar spožiem metāliem un dārgakmeņiem.*4* Torņi kalpoja par sargmājiņām, noliktavām, novērošanas un sazināšanās punktiem. Paceļoties virs tiltiem debesīs, mirdzošie torņi pilsētnieku dzīvei piešķīra vairāk skaistuma un dzīvīguma.

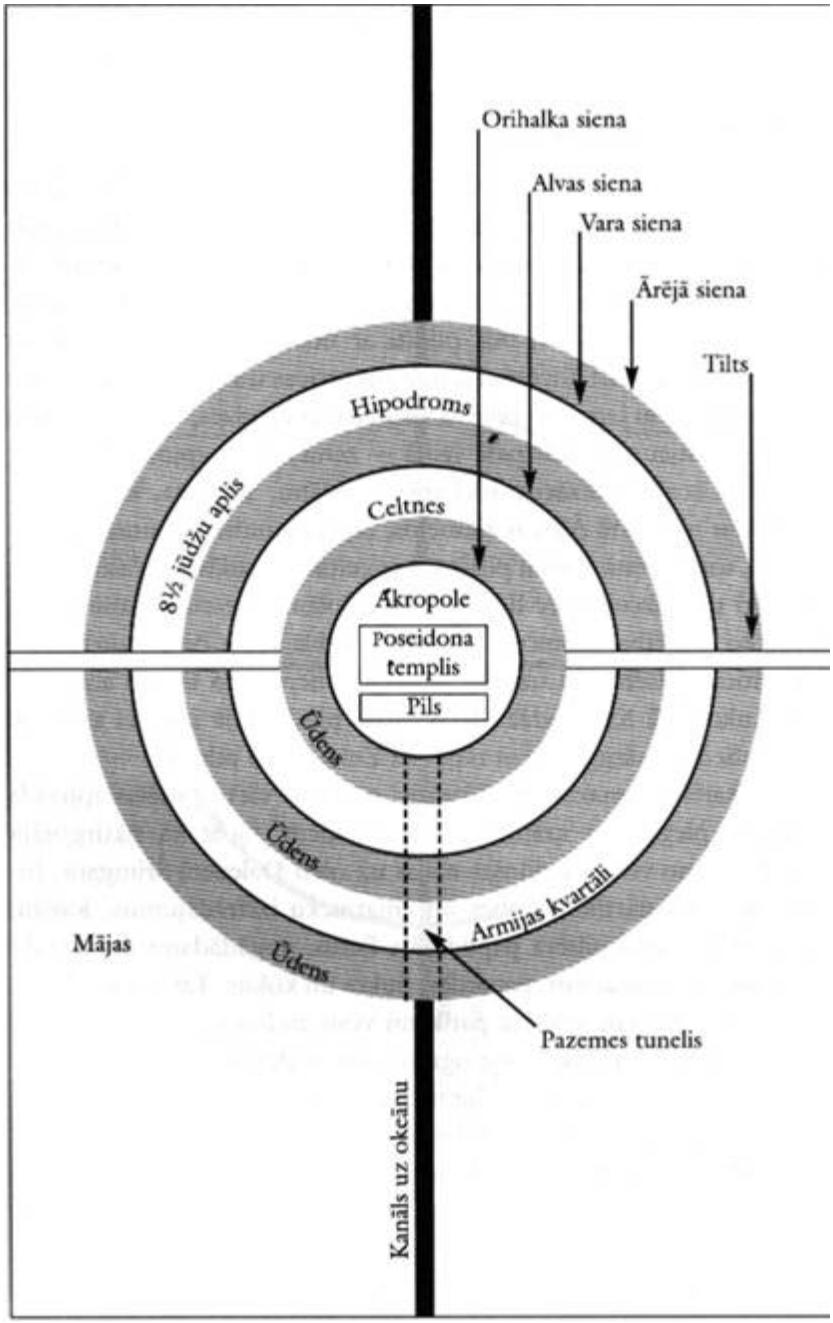

6. attēls. Zelta vārtu pilsēta

Metala darbi

Atlantīdieši cēla masīvos akmens mūrus — piecdesmit pēdu platus un septiņstāvu ēku augstumā —, lai norobežotu katru lielo zemes apli. Viņi pārklāja visattālākās iespaidīgās ārsienas akmeņus ar varu, vidējā apļa laukakmeņus — ar alvu, bet sienu, kas apjoza iekšējo apli, — ar orihalku,*5* rozīgo zelta paveidu. Atlantīdas alķīmiķi noteiktus metālus saistīja ar konkrētām planētām un apguva, ka metāla joni vienmēr ir kustībā, un ticēja, ka šo aktivitātes veidu nosaka tās planētas orbīta, kam šis metāls atbilst.*6* Katrs metāls ti-ka saistīts ar vienu no debess ķermeņiem. Vara, alvas un zelta sienas pārstāvēja Veneru, Jupiteru un Sauli.*7*

Orihalks, ko dēvēja arī par "kalnu varu", klāja pilsētas iekšējo mūri. Tas Adantīdā bija izplatīts metāls, bet tā sastāvs ir noslēpumains. No Platona apraksta mēs zinām, ka Solons un ēģiptiešu priesteri to labi nepārzināja, lai gan viņi zināja, ka tas "dzirkstī kā ugunskurs".*8* Sengrieķu valodā vārds cbalkos, kas ir vārda orichalcum pamatā, ir attiecināms uz visiem metāliem, tādējādi orichalcum burtiski nozīmē "zelta metāls". Platons apraksta to kā kaut ko tādu, kas viņa laikā bija pazīstams tikai pēc nosaukuma, bet kādreiz tas ir bijis daudz dārgāks metāls par citiem, izņemot zeltu. Atmiņas par Atlantīdas orihalku parādījās 600 gadu pirms Platona laika grieķu dzejnieka Homēra darbos, kas Afrodītes himnā to piemin kā zelta metālu. Cits grieķu dzejnieks, kas dzīvoja laikā pirms Platona — Hēsiods (8.- 7. gs. p. m. ē.), arī uz to atsaucas.*9*

Iespējams, orihalks bija zelta un meteorīta dzelzs savienojums, un kaut kas no tā ir saglabājies šajā gadsimtā. 1916. gadā Britu kara birojs Indijā ieguva mazas ziloņu statuetes un vīraka degļus, kas bija veidoti no noslēpumaina metāla. Senie priekšmeti bija saglabājušies indiešu klosteros gadsimtiem ilgi. Caurspīdīgo akmeņu un kristālu inkrustējumi vīraka degļos radīja satriecošu efektu, kad tie tika tumšā telpā aizdedzināti, jo gaisu piepildīja vīraka smarža, bet caur dārgakmeņiem mirdzēja ugunsliesma. Britu kara birojs domāja, ka nezināmais metāls bija radīts pārsvarā no niķeļa un neliela daudzuma zelta sakausējuma.*10* Niķelis ir atrodams meteorīta dzelzī, kas bija izplatīts Adantīdā.

Atlantīdas kalni bija lielisks minerālu avots, arī sudraba, zelta, vara, alvas, dzelzs un sēra. Visi labprāt viegli iegūstamos dārgmetālus izmantoja sevis un savu namu izrotāšanai. Lai apmierinātu savas vēlmes un citplanētiešu prasības, atlantīdieši zeltu un sudrabu ieguva arī Āfrikā un Dienvidamerikā, bet alvu un varu — Peru un Lielbritānijā.

Atlantīdieši vēroja Atlanta kalna biežos izvirdumus, mācījās, cik

dramatiski karstums iedarbojas uz metāliem, un izgudroja vara kausēšanas metodes." Viņi arī ieguva un izmantoja bronzu. Kad viņi apmetās Ziemeļeiropā un Vidusjūras zemēs, kur varš bija deficīts, atlantīdieši veidoja bronzu tāpat kā savā dzimtenē — varu sakausējot ar alvu.*12* Pateicoties viņu ietekmei Ziemeļeiropā un Vidusjūras zemēs, senie vara ieroči, kas parasti bija bronzas priekšteči, šajās vietās ir reti atrasti. Atlantīdiešu tehnoloģijas ļāva vietējiem iedzīvotājiem no akmens laikmeta ieiet tieši bronzas laikmgtā.*13*

Laika gaitā Atlantīdā viss mainījās, bet tās garajā vēsturē nepārspējamā galvaspilsēta atspoguļoja tautas radošās spējas, godbijību un cieņu pret visu dabisko. Tas īpaši attiecās uz zemes iekšējo apli ar tā krāšņo templi un pievilcīgo pyku. Tā kā ikviens veiksmīgs valdnieks centās pārspēt savu priekšgājēju lielos ieguldījumus, templis, kas bija veltīts Kleito un Poscidonam, sasniedza nepārspētu greznumu.

Poseidona templis

Poseidona templis bija loti liels — 600 pēdu garš, 300 pēdu plats un atbilstoši augsts, un pat Platons piekrīt, ka tā izskats bija "barbarisks".*14* Poseidona templis, pēc Platona apraksta, droši vien atšķīrās no pilnīgajiem, viņam labi zināmajiem grieķu templiem. Viņš stāsta, ka milzīgās celtnes ārsienas bija klātas ar sudrabu. Celtni rotāja torņi, kas bija segti ar mirdzošu zeltu. Ar zilām flīzēm izlikts iekšpagalms, ko papildināja gaumīgas strūklakas, piedāvāja cilvēkiem vietu, kur satikties. Ikviens veiksmīgs valdnieks uzslēja savu un savas sievas zelta statuju Poseidona tempļa apkārtnē.*15* Statujas tika novietotas krāšņos dārzos, kur auga neparasti ziedoši krūmi un lieli koki no visas pasaules.

Ar zeltu inkrustēta siena, kas apjoza unikālo templi un tā zemi,*16* kļuva par vienu no iemesliem, kāpēc pilsētu dēvēja par Zelta vārtu pilsētu,*17* bet tam bija arī ezoteriska nozīme. Daudzi mediji to sauc par Chalidocean, kas ir tās daudz oficiālāks vārds. 1. gadsimtā pirms mūsu ēras Diodors Sikuls vēstīja, ka Āfrikā to sauca par Sersīnu.*18*

Svētā Poseidona tempļa iekšējā apdare, pēc Platona teiktā, bija tikpat grezna kā ārējā. Griestus klāja ziloņkauls, to bagātināja zelts, sudrabs un orihalks, kura vēl vairāk bija uz sienām, pīlāriem un grīdām. Galvenās telpas centrā atradās gigantiska Poseidona skulptūra. Viņš stāvēja kaujas ratos un vadīja sešus spārnotus zirgus. Apkārt viņam — graciozas nereīdas uz dclfinu muguras."

Milzīgais inku Saules templis Kusko bija līdzīgs Poseidona templim. Tā iekštelpas bija apdarinātas ar zelta plāksnēm, un krāšņajos dārzos atradās zelta statujas. Izrakumi šumeru pilsētā Horsābadā atsedza brīnišķīgu karaļa pili tās centrā. Milzīgās celtnes iekšsienas bija noklātas ar skulpturāliem bareljefiem, kas, ja tos novietotu citu aiz cita, izstieptos vairāk nekā jūdzes garumā.*20* Līdzīgi Zelta vārtu pilsētai metropolē papildus šai grandiozajai celtnei bija daudz tempļu, mūru, vārtu, torņu, kolonnu un dārzu, un to visu viņi bija paveikuši ar savu "dievu" palīdzību tikai piecos gados.*21*

Atlantīdieši Zelta vārtu pilsētā cēla arī dažādas koka ēkas, bet Platons stāsta, ka būvniecībā viņi deva priekšroku baltiem, melniem un sarkaniem akmeņiem, kurus ieguva pilsētas pazemes akmeņlauztuvēs.*22* Tas ir iespaidīgi, jo Platons zināja, ka baltais, melnais un sarkanais bija tipiskas iežu krāsas Atlantijas okeāna vulkāniskajās salās, jo daudzi vēsturnieki uzskata, ka cilvēki 400 gadu p. m. ē., kad Platons dzīvoja, nekuģoja ārpus Vidusjūras". Akmens būves saglabājās daudz ilgāku laika periodu nekā no citiem materiāliem celtās. Tās arī bija daudz izturīgākas pret sasvēršanos biežās Zemes drebēšanas laikā. Šīs akmens celtnes pilsētā liecināja par

progresīvām inžcnicrtehnolo- ģijām, ko atlantīdieši bija sasnieguši, kad savā zemestrīcēm pakļautajā zemē bija strādājuši ar milzīgajiem laukakmeņiem, veidojot reliģiskos apļus. Smagie akmeņi šajās svētvietās bija ne tikai jānogādā, bet arī uzmanīgi jāierok zemē pareizajā dziļumā, jo, ja viens akmens aplī atradās pārāk dziļi, tas izjauca saskaņu un mazināja vietas enerģētiku. Atlantīdiešu strādnieki sadalīja akmeņus, no kuriem daži svēra daudzas tonnas, blokos, kas ideāli saderēja kopā, savienošanai neizmantojot kaļķu javu. Tās pašas prasmes redzamas celtnēs Kusko, Tiava- nako, Maltā, Meksikā un citās vietās uz Zemes, kur acīmredzot cilvēcei ir palīdzējuši viesi no kosmosa ar zināšanām, kas mums vēl jāsasniedz.

Zelta vārtu pilsēta bija patīkama un viesmīlīga vieta, kur dzīvot un ko apmeklēt. Lieliska augsne, jauks klimats un tās iedzīvotāju rūpes nodrošināja, ka krāšņie koki attīrīja gaisu un visur ziedēja puķes. Kristāla logi greznoja daudzas pilsētas celtnes, jo tīrs kvarca kristāls, kas iegūts, magmai ātri atdziestot, Atlantīdā bija viegli pieejams. Ārsienu apdare ar košiem dārgakmeņu ornamentiem un mozaīkām tās darīja krāsainas un pievilcīgas. Keisijs apraksta tempļus ar tajos iebūvētām oniksa un topāza kolonnām, kas inkrustētas ar berilu, ametistu un citiem mirdzošiem akmeņiem.*23* Atlantīdieši bija iecienījuši balta marmora grīdas, kuras greznoja zelta altāris, lai varētu koncentrēties dievkalpojumiem.*24*

Pilsētas iedzīvotāji gādāja par daudzām iespējām atpūsties un izklaidēties, apliecinot, ka tā bija vieta baudai un relaksācijai. Viņu daudzie peldbaseini bija pildīti ar siltu minerālūdeni no dabiskajiem karst- avotiem. Platons attēlo atsevišķus baseinus vīriešiem un sievietēm un īpašus baseinus zirgiem un citiem nastu nesējiem dzīvniekiem.*25* Pievilcīgajos parkos cilvēki trenējās zālājā un apmeklēja sporta sacīkstes. Regulāras asiņainas vēršu cīņas bija populāri sarīkojumi. Platons raksta, ka lielākajā — ārējā — Zelta vārtu pilsētas zemes aplī atradās milzīgs hipodroms, kas platumā līdzinājās trīs braukšanas joslu lielceļam, un tā garums bija pusotra jūdze.*26* Šeit pūlis nepacietīgi gaidīja trokšņainas kaujas ratu, zirgu un ziloņu skriešanās sacīkstes.

Kad atlantīdieši sāka vairāk ceļot pa okeānu, kas iekļāva viņu zemi, viņi būvēja lielākus kuģus un kļuva arvien atkarīgāki no ārzemju piedāvājuma. Pārvaldītāji nolēma pilsētu padarīt sasniedzamu no jūras, un, tāpat kā visu, ko uzņēmās, viņi to darīja ar lielu vērienu. Simtiem strādnieku daudzus gadus strādāja, lai izveidotu milzīgu tuneli zem pilsētas centra, kas vestu uz okeānu. Izlaužoties cauri zemes apļiem, viņi izdoba plašu pazemes kanālu, kas, kā stāsta Platons, sasniedzis simt pēdu dziļumu un piecdesmit pēdu platumu, un pa to varēja braukt divdesmit pēdu plati kuģi ar airiem abās pusēs.*27* Kuģi peldēja no āra ostas cauri tunelim uz sešpadsmit akru iedobumu,

kas bija izrakts zem galvenās salas. Šeit milzīga iekšzemes osta bija apgādāta ar dokiem, kur bija enkurvietas 130 kuģiem.*28* Ja parādījās iebrucējs, sargi no augšējiem torņiem nolaida smagos vārtu režģus, neļaujot iekļūt nošķirtajā patvērumā.

Kad galvaspilsētu apdzīvoja arvien vairāk ļaužu, novatoriskie atlantīdieši sāka gan dzīvokļu,*29* gan arī patīkamu, atvēsinošu mītņu celtniecību pazemē.*30* Bagātīgajā augsnē virs pazemes dzīvojamām telpām iemītnieki savām vajadzībām audzēja augļus un dārzeņus vai ari stādīja izmeklētas puķes un krūmus. Virs šo māju ieejām viņi izveidoja akmeņu dzegas, lai nodrošinātu ēnu, un stādīja bagātīgus vīteņaugus, kas noslēpa spraugas.*31*

Atlantīdas pēdējās dienās bagātā valdošā šķira dzīvoja plašās, elegantās, atvērtās siltumnīcu tipa mājās. Viņu maz, bet dārgi apmēbclētās mājas bija plānotas ap centrālo pagalmu, lai visas telpas būtu labi vēdinātas. Lai uzlabotu relaksējošo atmosfēru šai apdzīvotajā vietā brīvā dabā, šeit apmetušies izveidoja krāšņas strūklakas, kas marmora baseinos izšļakstīja aromatizētas vielas, un ap tiem sastādīja eksotiskus augus un puķes.*32* Pārtikušie atlantīdieši nolīga kvalificētus amatniekus, lai tie no bronzas, sudraba, zelta un dārgakmeņiem izveidotu māksliniecisku rotājumus viņu pagalmiem koku, augu, kukaiņu un dzīvnieku veidolā. Sudraba taureņi sēdēja uz zelta ziediem un no ziloņkaula izgrebtas vaboles rāpoja augšup pa bronzas stumbriem un zariem. Ļaudis izklaidēja krāsaini metāla putni, kas kustināja mēles un spārnus, un spēļu pērtiķi, kuri pārkoda riekstus ar zobiem.

Inkala templis

Septiņas jūdzes no Zelta vārtu pilsētas atradās milzīgais Inkala templis, kas spēja uzņemt tūkstošiem dievlūdzēju.*33* Celtnei bija piramīdas forma, un tā bija bez logiem. Ieejot templī pa neparasti mazām durvīm, bija sajūta, ka esi nonācis dabiskā alā. Lieli kristāli, kas līdzinājās stalaktītiem un stalagmītiem, nokarājās no griestiem, atstaroja klusinātu gaismu un radīja mierpilnu atmosfēru meditācijai. Tempļa centru aizņēma paaugstināta sarkana granīta platforma, kas bija trīsdesmit sešas pēdas plata. Platforma balstīja lielu kvarca kristāla kluci, no kura divdesmit pēdu augstumā izšāvās nepārtraukti kvēlojošs gaismas stars kā ugunīgi balta liesma. Gaisma nekaitēja acīm, ja tajā skatījās, un tā neizstaroja siltumu, bet spēja sadalīt jebko, kas ar to nonāca saskarē. Dīvainā uguns bija noderīga kremācijai un upurēšanai, lai pielabinātu dabas dievus, no kuriem ļaudis baidījās.*34*

Zelta vārtu pilsētas okeāna osta bija trokšņaina un aizraujoša vieta, pastāvīgi pilna ar drosmīgo jūrnieku raibo publiku un viņu atšķirīgajiem kuģiem no visas pasaules.*35* Tirgotāju kuģi no Dienvidamerikas ieradās ar dārgakmeņiem, varu, zeltu un sudrabu, un garās, tievās trirēmas ar trim airu rindām un čūskveidīgu priekšgalu no ziemeļiem atveda svarīgas amatpersonas. Indiāņi ostas ieeju apraksta kā labirintu, kura nevclami viesi apmaldas; vietējam locim tad jaludz palīdzība, lai aizkuģotu līdz Zelta vārtu pilsētai.*36*

CELTNES, SIENAS UN CEĻI

Zelta vārtu pilsēta bija mājas daudziem atlantīdiešiem, bet citi deva priekšroku vienkāršākai dzīvei un pievērsās dabas veltēm. Vieni izvēlējās jūras krastu un pavadīja savu brīvo laiku, pludmalē baudot viļņu ritmiskās skaņas, vērojot sniegbaltu gārņu un citu jūras putnu barus atlidojam un aizlidojam un novērtējot atsvaidzinošo okeāna vēsmu. Citi deva priekšroku vēsajiem kalniem ar lielisko skatu uz plašo okeānu lejā, lai arī vulkāniskā aktivitāte radīja pastāvīgus draudus. Atlantīdieši baudīja atpūtu uz savām terasēm, apcerot nepārtraukti mainīgās mākoņu formas, vai pavadīja laiku dārzos ar strūklakām un baseiniem, kas pievilka putnus un kur gaiss smaržoja pēc ziedu aromāta un nomierināja prātu.

Gandrīz visām ēkām Adantīdā, kas bija celtas starp 12. un 10. gadu tūkstoti p. m. ē., bija apļveida forma. Tā bija paraža, kas turpinājās tūkstošiem gadu, kad izdzīvojušo pēcnācēji cēla akmens mājas primitīvākās zemēs.*37* Tika uzskatīts, ka aplis harmonizē ar cilvēka garu un domu un labāk pārraida Visuma enerģiju. Cilvēki reti apmēbelēja savas mājas; ērtības un relaksēta dzīve bija galvenais, un ikviens pēc iespējas vairāk laika pavadīja ārā. Atlantīdicšus maz interesēja materiālu lietu iegāde, un viņus apmierināja vecas ģimenes lādes un vienkāršas mēbeles. Viņi darināja plauktus trauku novietošanai un galda piederumus izvēlējās no orihalka, jo tie neapsūbēja un tāpēc tos reti vajadzēja spodrināt.*38* Liels, atvērts akmens kamīns galvenajā telpā labi atbilda viņu vienkāršās maltītes gatavošanai. Ziedu un augļu krāsainie sienu gleznojumi rotāja viņu māju iekštelpas.

Izņemot Zelta vārtu pilsētu, atlantīdieši centās atturēties no daudzu lielu pilsētu celšanas to negatīvās ietekmes uz apkārtni dēļ. Viņu labi apūdeņotās un skaisti labiekārtotās nelielās apdzīvotās vietas sastāvēja no vienstāva apaļām ēkām. Kad ģimenes izveidoja kopīgas grupas, tās novietoja savas mājas aplī ar skatu prom no centra,*39* lai ikviens varētu priecāties par līkumotas upes, augstu kalnu vai ikdienas saullēkta un saulrieta gleznaino panorāmu. Ja tuvumā nebija skaista dabas skata, atlantīdieši pārveidoja zemi un akmeņus, piešķirot zemei vēla- māku formu ainavas uzlabošanai. Izveidoto uzbērumu viņi apstādīja ar plašiem dārziem, ziedošiem krūmiem un pievilcīgiem kokiem. Apdzīvotās vietas galvenais laukums kalpoja par tirgus laukumu un sabiedriskās dzīves centru, kur visi pulcējās uz sarunām, mūziku un dejām. Augļu un riekstu koki deva šīm vietām ēnu, kuru skaistumu vairoja krāsainas puķu dobes zemeņu stādu vietā.

Ceļošana pa Atlantīdu sajūsmināja, jo ainava bija dažāda un pievilcīga. Apļveida māju ārpuse un tempļi bija spilgti krāsoti,

apzeltīti vai flīzēti, un laukus rotāja apūdeņošanas un transporta kanāli. Apaļie torņi, kur mazpilsētas glabāja kopīgo pārtiku un graudus, liecināja par augstu dzīves līmeni.

Debesu būves

Atlantīdā bija izplatīti stāsti par pagātni, kad liesmojoši objekti no kosmosa ietriecās zemē, izraisot zemestrīces, vulkāniskas aktivitātes, postu un nāvi. Neskaitāmi indivīdi nepagurdami pētīja zvaigžņotās debesis, meklējot kustīgo objektu zīmes, kuri varētu ietriekties viņu pasaulē un to iznīcināt. Atlantīdiešu pirmie mēģinājumi lielu celtņu būvēšanā tika plānoti saistībā ar viņu debesu redzējumu. Ja bija iespējams, viņi augstās vietās uzslēja novērošanas torņus, kuri ne tikai zināmā veidā viņus tuvināja pasaulei virs tiem, bet arī sniedza aizsardzību pret plūdiem. Kad viņi pētīja Visumu, zvaigžņu novērotāji savas observatorijas izvietoja tā, lai tās atbilstu astronomiskajām īpatnībām, kompasa rādītājiem un rietošajai saulei vasaras saulgriežos. Atlantīdieši šajās celtnēs bieži vien noturēja reliģiskus dievkalpojumus, un tās izrotāja ar dārgakmeņiem, spožu metālu un starojošiem kristāliem, lai parādītu savu dievbijību.

Celtnieki, iespējams, ietekmējoties no debesu būtņu padoma, saprata, ka piramīdveida būves atbrīvo noslēpumainu spēku. Lai palielinātu no debesīm un zemes nākošo enerģiju, viņi piramīdas būvēja virs vietām ar augstu enerģētiku un to tuvumā vai uz to virsotnēm novietoja spēcīgu kvarca kristālu. Piramīdā pavadītais laiks cilvēku darīja spēcīgāku un izturīgāku, apveltīja ar labākām koncentrēšanās un mācīšanās spējām. Acīmredzot piramīdas bija arhitektūras forma, kuru atbalstīja citplanētieši, jo šādas struktūras parādījās visās debesu viesu izredzētajās vietās — Meksikā, Sumerā un Ēģiptē. Senākās piramīdas Ēģiptē tika celtas ar plakanu virsotni, kas kalpoja par reliģisko ceremoniju vietu, bet karstuma dēļ dievlūdzēji arvien biežāk apmetās iekšā, un piramīdas pakāpeniski kļuva aizvien smailākas.*4* " Piramīdas tipa celtņu virsotnes Meksikā un Sumerā parasti bija ar plakanu virsmu, kur atradās observatorijas vai svētnīcas dievkalpojumiem. Tomēr Meksikā, Palenkes tuvumā, ir divas ideāli saglabājušās piramīdas, kuru pamatne ir kvadrātveida, bet virsotne smaila — līdzīgi vēlākajām konstrukcijām Ēģiptē. Piecdesmit jūdžu uz dienvidiem no Floridas piramīda ar smailu virsotni atrodas ūdenī 1200 pēdu dziļumā. Sonārattēli atklāj, ka tās augstums līdzinās divdesmitstāvu celtnei.*41*

Atbalstsienas

Ja radās vajadzība, atlantīdiešu inženieri izmantoja savas tehniskās prasmes grandiozu nocietinājumu celšanā. Kombinējot klinšu bluķus un laukakmeņus, viņi cēla milzīgus mūrus, lai radītu patvērumu savām jūras ostām un nodrošinātu aizsardzību pret iebrucējiem. Galu galā ledāji saruka, kūstošais ūdens ičplūda Adantijas okeānā, un viņi steidzami cēla papildu barjeras, veltīgi cenšoties ierobežot jūras līmeņa celšanos, kas nogremdēja viņu "mājas un izpostīja dzīvi. 1977. gadā ziemeļos no Madeiras salas krievi nofotografēja dažus no atlantīdiešu plašajiem nocietinājumiem, kas joprojām stāvēja, kaut arī bija pilnīgi nogrimuši zem ūdens.*42* Līdzīgi vaļņi ir redzami netālu no Kanāriju salām un Bahamās. Spānijas dienvidrietumos patvērumi un milzīgu akmens bluķu mūri apliecina to cēlāju — kromaņoniešu — pārsteidzošās inženiertehniskās prasmes.*43*

Apači atceras savu Adantīdas senču vienu no vislielākajiem aizsargmūriem, kuru virsaitis Asa Diladžo aprakstīja Lusilai Teilorai Han- senai.*44* Senatnē, kad tagadējā Vidusjūra bija maza, norobežota jūra, upe no tās tecēja uz rietumiem. Kad upes ūdeņi pie Atlantijas okeāna savā ceļā sastapa augstas klintis, tie sadalījās; daļa gāzās lejā pie barjeras, bet pārējie ar pērkondārdošu rūkoņu pāri klintīm. Apakšā abas upes daļas savienojās, mežonīgie ūdeņi pagriezās pa kreisi, izlauzās caur šauru aizu un plūda uz okeānu. Kad skrejošā straume traucās pa "veco sarkano zemi"(Adantīdu), tā noslaucīja vērtīgo augsni un daudzas jaukas mājas iegāzās jūrā. Daudzi gāja bojā, lai gan, cenšoties novērst šo eroziju, inženieri gadiem bija būvējuši augstu un vairāk nekā jūdzi platu aizsargmūri gar Atlantīdas piekrasti. Galu galā to apraka lavas un zemes tonnas.*45*

Atlantīda Kārību jura

Pirms divpadsmit tūkstoš gadiem daļa adantīdiešu, kas bija spiesd pamest savu zemi plūdu un pārapdzīvotības dēļ, prasīja padomu jūrniekiem, lai izlemtu, kurp doties. Kuģinieku stāsd par ūdens dziedinošajām spējām netālu no Murijas Bahamu salās, vilināja daudzus uz šo vietu. Bahamu salas sastāv no apmēram 700 mazām salām un smilšu sēkļiem, kas plešas no Floridas austrumu krasta vairāk nekā 760 jūdzes uz dienvidaustrumiem Haiti virzienā. Viss reģions, kas pazīstams kā Bahamu krasts, atkārtod ir atradies gan virs, gan zem okeāna ūdens. 20 000 gadu pirms mūsu ēras lielā mitruma daudzuma dēļ, kas asimilējās ledājos, virs ūdens atradās daudz plašāka zemes daļa. Zemestrīces šajā rajonā bieži izjauca kārtību Zemes jutīgajā garozā, liekot zemei gan pacelties, gan iegrimt. Kad atlantīdieši ieradās Bahamās, pašreizējais okeāna dibens atradās piecpadsmit pēdu virs tā virsmas. Edgars Keisijs pareģoja, ka 1968. vai 1969. gadā tā Atlantīdas daļa, kas atradās Bahamu salā Bimini, atkal pacelsies un varētu parādīties sena templa drupas. 1968. gadā lidmašīnu piloti zem ūdens tajā vietā, kur Keisijs paredzēja, ieraudzīja kalta akmens bluķus un kolonnas. Aktīvi Keisija lasījumu pētījumi iedvesmoja Dr. Dcividu Zinku 1974. gadā vadīt ekspedīciju uz Bimini, lai meklētu atlantīdiešu māju drupas. Viņa atklājumi par nogrimušām megalītisko struktūru drupām un intriģējošiem materiālās kultūras pieminekļiem ir iedvesmojuši šo lietpratīgo jūrnieku, zemūdens fotogrāfu un talantīgo nirēju atgriezties šai vietā daudzas reizes.

Pirms 20 000 gadu adantidiešiem Murijā klājās labi. Divi mediji, kas asistēja Dr. Zinkam viņa pētījumos Bimini, pārraidīja informāciju par pilsētu. Mediji atstāstīja, ka augsti attīstītas, mīlošas būtnes no Plejādēm, atklājušas garīgi attīstītus iedzīvotājus, pievienojās tirdznieciski un reliģiski plaukstošajai kopienai.*46* Ņemot vērā Saules, Mēness, zvaigžņu sakārtošanos rindā un mūsu planētas bioritmus (smalkas funkcijas, kas atkārtojas, dodot organismam iespēju dzīvot, piemēram, gadalaiki, Zemes rotācija, Galaktikas griešanās), plejādieši uzraudzīja templu un ēku celtniecību.*47* No Edgartona Saiksa teiktā mēs zinām, ka Murijas pilsēta Bimini kļuva par reģiona pārvaldes vietu ar plašām iespējām, ieskaitot slimnīcu, ceļotāju atpūtas vietu un kuģu būvētavu ar remonta iekārtām.*48* Pakalnā, kas pacēlās virs Murijas, atlantīdieši un plejādieši strādāja kopā, lai uzceltu izcilu dziedināšanas templi, veltītu dievam Minam un Bennu putnam — abiem atjaunošanās simboliem. Celtnes arhitektūrā tika iekļauta svētā ģeometrija, un tā arī attēloja izsmalcinātas zināšanas par Visuma, Saules sistēmas un šīs planētas uzbūvi. Lielās piramīdas dimensijas Ēģiptē satur līdzīgu informāciju. Visneparastākā šā milzīgā Murijas

templa iezīme bija kristāla logi, kas lika domāt, ka tas attiecināms uz leģendās minēto Caurspīdīgo sienu templi.

Augsti attīstītas priesterienes pārvaldīja unikālo celtni. Izmantojot augus un plejādiešu padomus, viņas radīja daudzveidīgas nenovērtējamas ārstnieciskās zāles, iegūtas no ziediem, ārstniecības un citādiem augiem. Skaņa dziedājumu veidā bija vēl viens līdzeklis, ko šīs prasmīgās sievietes lietoja kā zāļu papildinājumu, piedāvājot to tiem, kas nāca pēc palīdzības vai padoma.*49* Atrašanās vieta Bimini bija efektīva organisma enerģijas vairošanai, jo viegli radioaktīvais ūdens tuvējos baseinos atjaunojoši ietekmēja virsnicru dziedzeri un hipofizi, stimulējot svētīgos hormonus. 'Pie Bimini dienvidu daļas Dr. Zinks zemūdens karstos avotus, kas bija bagāti ar minerāliem un joprojām izdala radioaktīvās gāzes. Peldēšana ūdenī uzlaboja ādu, mazināja sejas krunciņas un labvēlīgi iedarbojās uz artrītu.*50* Papildus fizisko problēmu risināšanai dziedināšanas templis Bimini cilvēkiem piedāvāja iespēju paaugstināt savu apziņas līmeni, saprotot, ka viņu izcelsme meklējama ārpus šīs planētas.*5* ' Palielinoties iedzīvotāju skaitam tuvējā apkārtnē, garīgi orientētie cilvēki cēla piramīdas, kuras beigu beigās pārklāja Kārību jūras ūdeņi, bet mūsdienās tās ir redzamas sonārattēlos un aerokartēs. Lidmašīnu piloti ziņo, ka viņi no gaisa redz šīs augstās, smailās celtnes, kad ūdens virsma ir ļoti mierīga.

10. gadu tūkstotī pirms mūsu ēras okeāna ūdens līmenis strauji cēlās un aprija Murijas pilsētu, bet ne uz pakalna virs tā stabili stāvošo dziedināšanas templi. Ievērojamu laika periodu seno SPA bija apmeklējuši īru, ēģiptiešu, grieķu, feniķiešu un Kartāgas jūrnieki un ceļotāji.*52* 6. gadu tūkstotī p. m. ē. okeāna līmenis atkal pacēlās. Vienlaikus zemestrīces izpostīja zemi, sagrāva aizsargsienas un kā stikla mantiņas sagāza brīnišķīgās celtnes daļas. Kādreiz krāšņā būve ar tās caurspīdīgo logu atliekām lēni izzuda skatam. Drupu (templa) salas leģendas un Murijas atjaunojošās spējas turpināja reģionam pievilināt piedzīvojumu meklētājus un pētniekus līdz 16. gadsimtam, kad Ponss de Leons tur ieradās meklēt Jaunības avotu.

Atlantīdiešu pēcnācēju Bahamu salās celto ēku zemūdens drupas dažreiz ir gadījies ieraudzīt dziļūdens nirējiem. Tāda iespēja visvairāk pastāv pēc lielas vētras, kas savandījusi okeāna dibenu. Atradumi gandrīz nemaz nav nonākuši atklātībā, jo pastāvējušas bailes, ka dārgumu mednieki tos noraus no vērtīgajiem objektiem vai izmantos ārdošo dinamītu, lai izpētītu, kas atrodas zem tiem. Čārlzs Bcrlics apraksta Dr. Rcja Brauna atskaiti, kurš 1970. gadā pēc šādas vētras bija veicis pētījumus kopā ar četriem citiem nirējiem netālu no Beri salām, kas atrodas 150 jūdžu no Bimini. Brauns .ziņo, ka no savas laivas viņi redzējuši zem ūdens celtnes. Viņi ieniruši, un netālu no okeāna dibena 130 pēdu dziļumā viņš nonācis pie piramīdas. Viņš to

izpētījis un iepeldējis pa atvērumu blakus virsotnei cauri smailei, līdz nonācis pie kristāla lodes, kuru turējušas divas rokas.*b '!* Rubīns, kas nokarājās no piramīdas virsotnes, bijis piekārts virs kristāla. Tā bija dārgakmeņu kombinācija, kuru senās garīgās personas izmantoja domas pastiprināšanai un izkliedēšanai.*54* Brauns brīvi norāva mirdzošo akmeni un peldēja ārā, vēlēdamies pēc iespējas ātrāk atstāt tumšo, noslēpumaino vietu. Viņš aizveda kristālu uz mājām Arizonā, kur to palaikam parādīja lekcijās. Tam bija spēcīgs enerģijas lauks un iekšienē bija redzami mazāki kristāli. Trīs no četriem nirējiem, tas bija kopā ar Braunu, kad viņš atrada kristāla lodi, vēlāk mira, nirstot piramīdas tuvumā.*55* Šis stāsts tika arī pārraidīts 1980. gadā nacionālās televīzijas programmā "Atlantīdas meklējumos". Zemūdens arheologs Dr. Duglass Ričardss, kas pašlaik piedalās Bimini reģiona pētījumos, uzskata, ka Brauns, iespējams, ir maldinājis Bcrlicu un ka notikums varētu būt izdomāts.

Vīrs, kas 1957. gadā pētīja Bimini dienvidu piekrasti, atklāja prāvu akmens kolonnu četrdesmit pēdu dziļumā. Mediji pārraidīja, ka kolonna reiz atradusies ēkā, kurā bijis milzīgs kristāls. Kolonna palīdzējusi regulēt un pagriezt kristālu tā, lai tas atspoguļotu saules enerģiju.*56* Mediji uzskata, ka tic, kas dzīvoja šajā apvidū, pirms jūra to pārklāja, izmantoja kolonnu un kristālu kosmiskās enerģijas uzņemšanai un izstarošanai, kas bija labvēlīgi dvēselei. Nogrimušā pīlāra fotogrāfi rāda no tā nākošus īpaša starojuma veidus, kurus nevar redzēt ar neapbruņotu aci. Radiācijas speciālisti apgalvo, ka no kolonnas nākošā ultravioletā radiācija ar jonizāciju varētu paaugstināt ūdens enerģētisko līmeni, tā lai radioaktivitāte kļūtu fotogrāfiski redzama bez īpašām filmām un filtriem.*57* Satelītattēli 1984. gadā atklāja lielus ģeometriskus modeļus ar ideāliem kvadrāta stūriem, kas Bimini tuvumā pletās daudzas jūdzes zem ūdens virsmas. Tās pārklāja divpadsmit līdz piecpadsmit pēdas smilšu un ūdens, padarot redzamas vienīgi no gaisa; tās nevarēja saskatīt no laivas.*58* Talantīgu cilvēku grupa, ieskaitot Dr. Duglasu Ričardsu, ir iesaisdti tempļa un dziedniecisko ūdeņu pēdu meklējumos Bimini rajonā, par ko vēstīja Edgars Keisijs. Nesen viņi bija apmeklējuši pauguru, un tas bija grūts uzdevums, jo to ieskauj mangrovju audzes, bet viņi nespēja pārliecināties, kas ir zem tā, jo grunts radars nevar izzondēt jūras ūdeni, kas sūcas šai vietā. Nākamais solis ir izmēģināt seismisko tehnoloģiju. Viņi ir arī izpētījuši daudzus kalta akmens bluķus, ieskaitot vienu, kas ir desmit reiz trīspadsmit pēdu liels un slienas ne sēkļa deviņdesmit pēdu zem ūdens. Viņi ir optimistiski noskaņoti un tic, ka tas varētu būt visauglīgākais arheoloģiskais pasākums 20. gadsimtā.

Tiavanako

Senā Tiavanako pilsēta Bolīvijā piedāvā citu piemēru aizvēstures celtnieku neparastajiem sasniegumiem, kuriem, iespējams, palīdzējuši citplanētieši. Lielajām drupām ir pārsteidzošs augstums— 13 000 pēdu. Tās atrodas 200 jūdžu attālumā no Klusā okeāna krasta, bet daudzas zīmes apstiprina, ka pilsēta reiz atradusies jūras līmenī ar izeju uz okeānu. Tiavanako tika uzcelta pie Titikakas ezera, kas bija plaša ūdens krātuve, kura aizņēma 3140 kvadrātjūdžu lielu platību. Ezers mūsdienās ir ievērojami saplacis, tā ka tagad pilsētas drupas atrodas vairākas jūdzes no tā krastiem. Ūdens sastāvā saglabājies sāls, un tajā atrodami okeāna augi no tā laika, kad tas bija daudz plašāks un jūras līmenī ar pieeju Klusajam okeānam. Joprojām ir redzami kuģu doki, kas izveidoti no cietiem laukakmeņiem,*59* ar tauvu riņķiem, kur pietauvoties okeāna kuģiem.*60*

Citi faktori norāda, ka grunts Tiavanako tuvumā bija daudz zemāka. Mastodontu un milzīgu sliņķu skeleti — dzīvnieku, kuri nebija spējīgi izdzīvot tik lielā augstumā, kādā atrodas drupas, — vedina domāt, ka zeme pacēlusies relatīvi nesen, kad šie radījumi bija izplatīti. Zemkopības akmens terases, kas bija redzamas tuvējos kalnos, norādīja, kur zeme bija apstrādāta pašreizējā 18 000 pēdu augstumā. Seit, kur sākas sniega līnija, redzami ari apūdeņošanas sistēmas fragmenti. Pat ar lielā ezera mērenu ietekmi augi nobriest lēni pilsētas pašreizējā 13 000 pēdu augstumā, jo augsne šajā augstumā ir ārkārtīgi nabadzīga. Tuvējā kalna terases tika izmantotas barības audzēšanai lielajam pilsētbūvnieku skaitam laikā, kad zeme atradās zemākā vietā.*61* Savā ziņā pēc tam, kad šeit apmetās civilizēti ļaudis, milzīgas zemes pārmaiņas paaugstināja šo Andu kalnu grēdu un Tiavanako pilsētu pāri par divām jūdzēm.

Vācu-bolīviešu profesors Artūrs Poznanskis no Lapasas universitātes veica plašus pētījumus Tiavanako. Dž. F. Sīrers no Kolumbijas universitātes Spāņu nodaļas pārtulkoja viņa darbu un apkopoja izdevumā "Tiavanako, amerikāņa šūpulis". Poznanskis atklāja piecus civilizācijas slāņus. Vecākajam ir raksturīgas smilšakmens celtnes, un tas tiek datēts ap to laiku, kad tika apdzīvota Murija. Otrā civilizācija, visattīstītākā, dzīvoja Tiavanako apmēram 15. gadu tūkstotī p. m. ē. Poznanskis uzskatīja, ka apmēram pirms 10 000 gadu pilsētu izpostīja kataklizma.

Atlantīdieši, kas izmantoja Amazones pietekas un sasniedza Tiavanako apmēram 15. gadu tūkstotī p. m. ē., atrada šeit dzīvojam ceļotājus no Tālajiem Austrumiem. Aizvēstures laikos daudzi jūrnieki kuģoja gan pa Kluso, gan Atlantijas okeānu abos virzienos, kā to 1947. gadā demonstrēja Tūrs Hcijērdāls, kad viņš ceļoja uz sena balsas- koka

plosta kopijas no Peru uz Polinēzijas salām. Tiavanako dažādas indivīdu grupas apvienojās, lai radītu krāšņu pilsētu, par paraugu izmantojot Atlantīdas Zelta vārtu pilsētu, ar akveduktiem, tempļiem, pilīm un observatorijām. Frejs Djego dc Alkobaso un citi spāņu mūki, kuri apmeklēja Tiavanako 16. gadsimtā, pirms spāņi to izlaupīja, atstāja to nelielo daudzumu liecību, kas mums zināmas par tās diženumu. Strādnieki cēla trīsdesmit sešas pēdas garas būves, izmantojot ideāli kaltus akmens bluķus, kuri svēra vairāk par 200 tonnām un kurus transportēja no piecdesmit jūdžu attālumā esošām akmeņlauztuvēm.*62* Attālumi, kādos milzīgie laukakmeņi tika pārvietoti, precizitāte, ar kādu akmens darbi tika veikti, un celtņu grandiozie izmēri bija raksturīgi citplanētiešu paņēmieniem, ko viņi demonstrēja Su- merā tūkstošiem gadu vēlāk; var pieņemt, ka viņi ir snieguši padomus ari Tiavanako.

Nošķeltās piramīdas virsotnē Tiavanako pilsoņi uzcēla lielāko Saules templi pasaulē, papildinot to ar astronomisko observatoriju un akmens kalendāru." Poznanskis noteica, ka 9550. gadā p. m. ē., kad observatorija tika pamesta, astronomi bija novērojuši ziemeļu zvaigzni.*64* Lietpratīgie amatnieki izrotāja Tiavanako celtnes ar viegli iegūstamo zeltu un sudrabu, ieskaitot sudraba bultas, kas svēra vairāk par trim tonnām un kalpoja par milzīgo monolītu kniedēm.*65* Strādnieki bruģēja ielas, skulptori tajās un iecienītā ezera krastā novietoja pilsoņu statujas, kurās tie izskatījās kā dzīvi, turot rokās uz augšu paceltas glāzes.*66* Melnādaino vīriešu skulptūras un dažas Tālo Austrumu zīmes un simboli norādīja, ka piedzīvojumu meklētāji no visas pasaules ir viesojušies un dzīvojuši šajā brīnišķīgajā pilsētā.

Spāņu konkistadori gandrīz pilnībā iznīcināja Tiavanako mākslas darbus, sūtot neskaitāmus kuģus, pielādētus ar nenovērtējamiem materiālās kultūras pieminekļiem un dārgsfkmeņiem uz Spāniju, kur to visu pārkausēja. Daži priekšmeti ir saglabājušies muzejā Lapasā. Lielo būvju akmeņi tika izmantoti Lapasas dzelzceļa uzbērumu, ielu un ēku celtniecībā.

Kādreiz Dienvidamerikas ziemeļu un dienvidu apgabalus savienoja sarežģīta lielceļu sistēma. Galvenais ceļš, uzbūvēts no ideāli savienotiem akmeņiem, veda caur Ekvidoru, Peru un Bolīviju uz Argentīnu un Čīli. Tas bija attālums, kas sniedzās pāri par 10 000 jūdžu. Fragmenti no sekundāro ceļu smalki izstrādātā tīkla, kas savienoja tālu izkaisītas apdzīvotās vietas, joprojām ir saskatāmi. Izsmalcinātajā satiksmes sistēmā ietilpa viesu nami, kur ceļotāji pavadīja nakti, tilti pār dziļām, šaurām aizām un upēm un 600 pēdu tuneļi cauri kalniem.*67*

5
ZEMES, JŪRAS UN DEBESU IETEKME

Cilvēki uz Zemes izdzīvo tuksnešos, kur gandrīz nav lietusgāžu, pavadot laiku cīņā par barību un ūdeni. Ļaudis eksistē izolētos apvidos, kur maz iespēju ceļot un reti var sastapt iedvesmojošus viesus. Lai arī viņi paliek dzīvi un iztur šajā nepateicīgajā vidē, viņu civilizācijai nav tieksmes uzplaukt un attīstīdes. Iedomājieties savukārt At- lantīdu — dāsnu zemi ar ideāliem augšanas apstākļiem, kuru apskalo okeāna ūdeņi, kas aizsargā no iebrucējiem un, piedāvā iespējas ceļot uz tālām vietām; pietiekami pievilcīgu zemi, lai iekārdinātu izsmalcinātos viesus no kosmosa te ierasties, palikt un palīdzēt tai attīstīties. Tur bija iespējas, un atiantīdieši tās pilnībā izmantoja.

ZEMKOPĪBA

Atlantīda bija dabas paradīze, kur neviens nestaigāja izbadējies. Kokos auga garšīgi augli un rieksti, jūras krastā bija viegli atrodami mīkstmieši, ienācās labības kultūras. Tipisks ēdiens pirms 20 000 gadu varēja sastāvēt no austerēm, uz oglēm ceptas jēra gaļas, un, ja jūs būtu veģetārietis, vārītiem neapstrādātiem rīsiem, salātiem, svaigiem augļiem un garšīgas zāļu tējas.

Zivis vienmēr bijušas iecienītas atlantīdiešu ēdienkartē, bet daļai pēcteču bija tradīcija neēst jūras veltes, piemēram, irokēziem Ziemeļamerikā un tuaregiem, kas dzīvoja Āfrikā Atlasa kalnos. Tam izskaid-

rojums bija tāds, ka tad, kad viņu senči briesmīgās kataklizmas laikā pazuda viļņos, zivis tos apēda. Tādā veidā viņu priekšgājēji kļuva par daļu no zivīm. Viņu pēcnācējiem ēst zivis nozīmēja to pašu, ko ēst savus senčus. Daļa indiāņu dcēja, ja viņi ceremoniāli nodur zivis ar trijžuburi, Atlantīdas simbolu, tās var kļūt par pieņemamu barību.*1*

Kaut gan gaļas un zivju bija pārpārēm, daudzi atlantīdieši bija veģetārieši. Viņi iedomājās, ka, ēdot dzīvnieku gaļu, nomāc enerģijas plūsmu savā ķermenī, tā radot letarģiju, nelīdzsvarotību un atvērtību slimībām. Turklāt gaļas patērēšana nesekmēja psihiskos vingrinājumus.*2*

Pirmie atlantīdieši bija jutīgi pret augošu organismu vibrācijām, kas izraisīja vēlmi dzīvot draudzīgi un ar cieņu. Līdzīgi, kā tas ir mūsdienās, kad garīgi attīstīd cilvēki izmant® dziļo meditāciju un vizuali- zāciju, lai saņemtu informāciju no dabas gariem. Enerģijas dzīvo formu saprātīgā apziņa puķēs un citos augos bieži vien tiek attiecināta uz devām. Faindhornā, kādā eksperimentālā fermā Skotijas ziemeļos, iemītnieki precīzi seko devu dotajam padomam. Tā rezultāts ir ziedoša kopiena, kas dzīvo veselīgu, līdzsvarotu dzīvi saskaņā ar apkārtējo vidi. Faindhornas krāšņie dārzi ražo ievērojami lielākus dārzeņus un ziedus neparasti spilgtās krāsās. Līdzīgi nodek Dabas pētījumu centrā Džefersontonā Virdžīnijas pavalstī. Makasils Smols Raits darbā "Perclandras dārza rokasgrāmata" (Perelandra Garden Workbook) apraksta šīs unikālās kopienas principus un dinamiku, kur dek centīgi un sekmīgi ievēroti dabas garu ieteikumi.

Kad adantīdieši sazinājās ar augiem un ziediem, viņi izprata augu garu sniegtos padomus. Tajos ietilpa ieteikumi, kad sēt labību, kurām sēklām izvēlēties ziemeļu-dienvidu virzienu un cik tālu tās citu no citas sēt. Viņi apguva, ka lapu dārzeņiem un citiem dārzaugiem, kuru augļi ienākas virszemē, labāk būtu, ja tos sētu pirms pilnā mēness. Sakņu dārzeņi dod labu ražu, ja to sēklas iesēj pilnmēness laikā vai arī drīz pēc tam, pirms jaunā mēness parādīšanās. Tomātiem labāk tīk

augt vieniem. Ļoti labvēlīgi ir dārza vidū novietot kvarca kristālu. Atlantīdieši dzīvoja saskaņā ar kukaiņiem un dzīvniekiem. Ja zemkopji baidījās no vaboļu nodarījumiem, viņi tām iestādīja papildu lauku. Kad šie marodieri sāka postīt viņu labību, atlantīdieši sazinājās ar iebrucēju vadoni. Viņi pierunāja to atstāt lauku kopā ar saviem biedriem un ēst vienīgi viņiem atvēlētajā vietā.

Atlantīdieši savu lauku nodrošināšanai ar labu ražu izmantoja daudzas taktikas. Pēc pavasara sējas, lai aktivizētu sēklu dzīvotspēju, gaisu pildīja viņu skaļās, neadaidīgās bungu sišanas atbalss un rituāl-cercmonijas kaislīgās dejas, kas veltītas Zemei. Kamēr viņi apriņķoja tikko apstādīto platību, pastāvīgi skūpstot zemi, vīrieši, sievietes un bērni dziedāja ar tādu entuziasmu kā baptistu atdzimšanas saietā. Spēcīgās vibrācijas, savienotas ar viņu jušanu līdzi augsnei, bija kā injekcija dzīvajai Zemei, stiprinot to ar pozitīvu enerģiju un stimulējot stādu augšanu. Kad bija nepieciešams lietus, priesteri vai šamaņi pārzināja konkrētas melodiskas dejas un dziesmas, kuru skaņas un ritms pievilka mākoņu enerģiju un izšķīdināja tos, sūtot mitrumu lejā uz atlantīdiešu augšupvērstajām sejām. Viņi vadīja ceremonijas, ne vien lai uzlabotu savu labības ražu, bet arī lai vairotu cilvēka personisko spēku. Kad viņi pielūdza dievus un iegremdējās savā dabiskajā vidē, viņi saplūda ar to un baudīja Visuma enerģiju.

Mīlošā attieksme, bagātīgās lietusgāzes un dāsnā saule Adantīdā bija sekmīgu zemkopību veicinošs faktors, bet tieši lieliskā augsne bija tā, kas ļāva ievākt neparasti lielas ražas. Zemi bagātināja vulkānisko pelnu, pumeka, lavas un neliela daudzuma smilšu un vulkānisko izvirdumu minerālu sajaukums. Bagātīgais mitrums nodrošināja šo vielu ātru sadalīšanos. Azoru salās, kas ir līdzīga zeme, augsne mūsdienās ir ārkārtīgi ražīga un veģetācija ir pārsteidzoši ļaba. Piemēram, garo, konusveidīgo, tumši zilo lupīnu ķekari ātri sasniedz trīs pēdu augstumu un ir tik bagātīgi, ka lauksaimnieki tos iear zemē augsnes mēslošanai. Strauji augošās krāsainās krūmu hortenzijas aizstāj akmens sienas, lai norobežotu ceļus un gleznainos laukus.

Lēzenais, auglīgais līdzenums Atlantīdas galvenajā salā pletās apmēram 77 000 kvadrātjūdžu. Tas bija gandrīz divreiz lielāks par Indiānu. Šeit strādāja milzīgs skaits čaklu fermeru, lai nodrošinātu ar pārtiku vairāk par 20 miljoniem cilvēku.*3* Mūsdienās, kaut ari tā atrodas zem Atlantijas okeāna virsmas, šī vieta — Azoru plato — ir klāta ar biezu, bagātīgu augsnes kārtu.*4* Apkārt līdzenumam atlantīdieši izraka 100 pēdu dziļu, 600 pēdu platu un vairāk nekā 1000 jūdžu garu kanālu, kas nesa ūdeni no kalnu straumēm uz 14 000 jūdžu garo mazāko kanālu tīklu. Tā kā šie kanāli plūda krustu šķērsu pa līdzenumu, tiem bija vairākas funkcijas. Papildus tam, ka šie ūdeņi sadalīja zemi individuālo fermeru zemes gabalos, tie nodrošināja ari pietiekamu daudzumu mitruma, lai ievāktu divas labības ražas gadā.*5*

Zemkopji ceļoja pa kanāliem mazās laivās, lai apciemotu savus draugus. Atlantīdieši papildināja savu apūdeņošanas sistēmu ar siltu minerālūdeni no karstajiem avotiem, garantējot, ka viņu sakņu dārzeņi izaugs milzīgi.

Kad nolija pārāk daudz lietus, liels dabiskais ezers kalnos virs Azoru plato nodrošināja krātuvi, pasargājot galvenos lauksaimniecības rajonus no plūdiem un erozijas. Šis ļoti lielais ezers, ko mūsdienās pazīst kā Vidusieleju, atrodas zem okeāna, bet ir redzams sonārattēlā.*6* Kad zeme atradās virs ūdens, pārbagātie lietus ūdeņi pārplūdināja ezeru un nevajadzīgais šķidrums nonāca pa kalnu upēm kanālos, kuri to aiznesa uz jūru, tā novēršot briesmas pārplūdināt laukus.

Sumcru tekstos rakstīts, ka kviešu,ˆmiežu un kaņepju sēklas nosūtītas uz Zemi tālā pagātnē kā dāvana no dieva Anu viņa Debesu mājoklī.*7* Arheologi atklāja, ka senākās no šīm sēklām ir unificētas un ļoti specifiskas, to attīstības process prasa tūkstošiem paaudžu ģenētiskās selekcijas. Lauksaimniecības zinātnieki Atlantīdā eksperimentēja daudzus gadsimtus un, iespējams, ar citplanētiešu palīdzību izveidoja augus, kas der ēšanai un ārstniecībai. Mēs nekad neuzzināsim, cik plaši apmeklētāji no Visuma izdalīja lietas un attīstītās zināšanas un līdz kādai pakāpei pa jūrām tālu kuģojošie atlantīdieši ar tām iepazīstināja pārējo pasauli, bet emigranti no Atlantīdas neapšaubāmi aizveda daudzu augu saknes un sēklas uz Atlantijas okeānam tuvējām zemēm. Pirms piecpadsmittūkstoš gadiem, kad Nīlas ieleja nebija pārapdzīvota un bija viegli iegūstami bagātīgi pārtikas krājumi, lauksaimnieki audzēja kviešus un miežus, kas nebija vietējas izcelsmes.*8* Tā kā tie tur neauga savvaļā, būtu vajadzējis simtiem gadu un rūpīgu manipulāciju, lai tos radītu no savvaļas augiem. Imigranti no Atlantīdas, paraduši šos graudus lietot mājās, aizveda tos uz Ēģipti.

Kā sniedzot liecību par Atlantīdas bagātīgo augsni, citplanētiešu dāvanām un jūrnieku ceļošanu kopš Atlantīdas laika, Azoru salu apmeklētāji 19. gadsimtā stāstīja, ka gandrīz katrs veģetācijas tips, kas cilvēcei zināms, savvaļā audzis šajās auglīgajās salās. Tie ir banāni, persiki, aprikozes, olīvas, apelsīni, dažādi palmu veidi, neskaitāmas kaktusu, alveju, vīģu, sēru vītolu un vīnogulāju sugas. Krūmu hortenzijas, ģerānijas un oleandri bija milzīgi, fuksijas bija pārpilnas ar fluorescējošu krāsu variācijām, un kamēlijas līdzinājās lieliem kokiem.*1* '

Pakāpeniski, atlantīdiešu civilizācijai koncentrējoties uz materiālajiem objektiem, dzīve mainījās, un daudzas ambiciozas ģimenes pārcēlās uz pilsētu. Palikušie zemkopji bija pārstrādājušies un viņiem trūka laika, lai saražotu lielos pārtikas daudzumus augošajam pilsētas iedzīvotāju skaitam. Viņi nevērīgi izturējās pret pagātnes paražām, tādām kā stādīšanas ceremonijas un rituāli saziņai ar devām,

un vairs necentās zemei atdot patērētās barības vielas. Sākumā atlantīdieši godāja zemi, vēju, sauli un ūdeni, bet, mēģinot paturēt kontroli pār šiem elementiem, lai ražotu vairāk pārtikas, viņi pazaudēja cieņu pret dabu un sāka uz to lūkoties kā uz kaut ko tādu, kam jākalpo viņiem. Atlantīdā tās pēdējā periodā augsne daudz ko zaudēja no savas auglības, arvien vairāk pasliktinot produkciju.

Atlantīdas pēdējos gados parādījās vēl kāda problēma. Palielinoties apdzīvotībai, lai apmierinātu pieaugošās vajadzības pēc kokmateriāliem māju celšanai un apsildīšanai, atlantīdieši izcirta kokus un krūmus kalnu nogāzēs. Kcisijs vēsta, ka līdz 10. gadu tūkstoša 700. gadiem p. m. ē. liels daudzums vērtīgas aramkārtas tika aizskalots ielejās un beigās jūrā.'" Tas līdzinās erozijai un postījumiem, kas piemeklē Nepālas kalnu nogāzes un citas pasaules daļas, kad iedzīvotāji savām vajadzībām nevērīgi izcērt kokus.

KUĢNIECĪBA

Kad nemierīgos atlantīdiešus pārņēma vēlme pamest savas salas robežas, viņi vērsās pie mūžam klātesošās jūras ar lūgumu palīdzēt atrast jaunu dzīvi. No ādas vai koka viņi uzbūvēja laivas un piesardzīgi sāka ceļojumu pa ūdeni. Vispirms šie uzņēmīgie ļaudis turējās pie krasta līnijas, iekaldami piekrastes lielajos akmeņos navigācijas zīmes, bet pakāpeniski viņu pētījumi tos aizveda uz austrumiem un rietumiem, uz okeānu, un no turienes uz tālām zemēm. Ledāju perioda laikā jūras līmenis bija zemāks un salas attiecīgi lielākas. Tuvējie kontinentālie šelfi bija atklāti un attālumi okeānā bija mazāki.

Zvaigznes vadīja atlantīdiešu jūrniekus naktī, bet cita veida virzienu noteikšanu viņi mācījās no okeāna straumēm, paisumiem un bēgumiem. Airējot savas garās, šaurās laivas, viņi šīs zināšanas ietvēra monotonās dziesmās. Stūrmanis laivas priekšgalā dziedāja melodijas stundām vai pat dienām un naktīm ilgi, vienlaikus sitot ritmu airētājiem. Dziesmas savienojumā ar laivas un straumes ātrumu kalpoja par lieliskām kartēm ceļojumiem uz konkrētām vietām, piemēram, Bimini vai vaļiem piemērotām vietām. Kad viņi vēlējās atgriezties Adantidā, dziesmas skanēja apgrieztā kārtībā.

Atlantīdā strauji attīstījās kuģbūvniecība un navigācijas tehnikas. Laivas, kas bija būvētas no dzīvnieku ādas, uzstieptas uz koka rāmja, spēja nodrošināt simtiem jūdžu garu ceļojumu pa okeānu. Apķērīgie jūrnieki pilnveidoja precīzos kompasus no magnētiskās dzelzs. Šo slaveno sasniegumu aprakstījis Sančuniatons "Feniķiešu leģendās", kur viņš stāsta, ka pirmais Adantīdas tautas dievs izgudrojis šo instrumentu no tāda veida akmens, kas nokrita no debesīm. Aizvēsturē kompasi, uz kuriem viņš atsaucas, bija diezgan vienkārši, bet efektīvi. Magnētiskās dzelzs gabals atradās uz mazas koka šķilas, kas peldēja ar ūdeni pildītā krūzē vai gliemežvākā. Feniķiešu rakstnieks Sančuniatons dzīvoja 14. gadsimtā p. m. ē., un Filo no Biblas tulkoja viņa darbus mūsu ēras 1. gadsimtā. Sančuniatonsinformāciju ieguva no feniķiešu uzrakstiem uz pīlāriem un attēliem viņu templos.*11* Izrakumi Sīrijā daudz ko apstiprina no Sančuniatona sniegtās informācijas par Feniķijas vēsturi un reliģiskajiem uzskatiem. Kad jūra vairs neturēja atlantīdiešus gūstā, pieauga viņu mīlestība pret tās atklātajiem plašumiem, klusuma un miera periodiem un arī spēcīgajām, izaicinošajām vētrām. Viņu simtiem pēdu garie varenie kuģi ar airiem, apjomīgām burām un čūskas simbolu ceļoja pa okeāniem. Līdz 30 000. gadam p. m. ē. atlantīdieši bija izpētījuši upju ielejas Spānijā, Francijā, Vidusjūras rietumdaļā un Ziemeļamerikā un Dienvidamerikā. Klintīs iekaltas ir saglabājušās pik- togrammas.

Drosmīgie jūrnieki apbrauca apkārt Dienvidamerikas galam un izpētīja Amerikas kontinenta rietumpiekrasti. Viņi atrada darvas bedres Rančo la Bri Kalifornijas piekrastē un izmantoja to savu koka laivu drivēšanai, tās vairāk piemērojot jūras apstākļiem un tālākajiem ceļojumiem uz Havaju salām un pāri Klusajam okeānam. Pirms 50 000 gadu kromaņonieši bija aprakuši netālu no Rančo la Bri darvas bedres.*12* Šiem cilvēkiem nebija aziātisku iezīmju, tātad tiem bija jānāk no aizjūras. Vienīgi atlantīdieši bija spējīgi veikt šādu lielu ceļojumu. Divi atlantīdiešu Tālo Austrumu apmeklējumi atstāja tik spēcīgu iespaidu, ka tie ir saglabājušies senajās tibetiešu dejās. Tās attēlo savus viesus no Atlantijas okeāna salas kā ļoti bagātu cilvēku grupu pirmajā apmeklējumā, bet kā daudz nabadzīgākus otrajā reizē.*13*

Atlantīdas astronomi daudz kuģoja, vākdami informāciju dzimtās zemes zinātniekiem par aptumsumiem. Tas ir nepieciešams, lai aptvertu Zemes virsmas trīs garuma joslas, 120 grādus sānis, lai precīzi pareģotu saules un mēness aptumsumus.*14* Savos ceļojumos astronomi atzīmēja uz kartes saules, mēness un zvaigžņu izvietojumu dažādās vietās, veicot sarežģītus aprēķinus, pamatojoties uz saviem novērojumiem. Senie grieķi ieguva un novērtēja dažas no šīm zināšanām. Viņi apzinājās, ka mūsu planēta ir apaļa, peld Visumā un ceļo ap sauli. Grieķi arī zināja saules un mēness relatīvo lielumu un to attālumu no Zemes.*15*

Atlantīda bija pirmā un visnozīmīgākā tirdzniecības valsts pasaulē. Atlantīdieši savu ceļojumu laikā, bagātinot dzīvi ar dārgumiem no visām zemeslodes malām, savā attīstītas civilizācijas informācijā dalījās ar citiem. Viņu zināšanas par kuģošanu un izdzīvošanu uz jūras atcerējās tic, kas piešķīra nemirstību Poseidonam kā jūras dievam, kurš dzīvoja Adantīdā un bija slavens ar savām navigācijas zināšanām. Jūrasbraucēji atlantīdieši bija atbildīgi par zināšanu nodošanu visas pasaules senajām civilizācijām matemātikā, reliģijā, kuģubūvniccībā, metalurģijā, astronomijā, astroloģijā, alķīmijā, medicīnā, arhitektūrā un okultismā.

Kartogrāfija

Atlantīdas jūrnieki navigācijas kartes glabāja ūdensdrošos konteineros uz kuģu klāja. Kad pār zemi gāzās milzu plūdi un pieraksti un kartes bija zaudētas, kuģi un konteineri peldēja drošībā, un dažas no šīm cietajām kastēm beigās atrada ceļu uz cietzemi.*16* Zināšanas, kas bija attēlotas viņu jūras kartēs, tika pavairotas un glabātas kā dārgumi simtiem gadsimtu Vidusjūras austrumdaļas un Ziemeļāfrikas sausajās zemēs. Aleksandrijas un Kartāgas apjomīgajās bibliotēkās neapšaubāmi bija daudzas senās kartes. Viduslaikos, kad ķecerība bija ticēt, ka pasaule plešas vēl arī aiz Hērakla stabiem, informācija par zemēm ap Atlantijas okeānu palika rūpīgi slēpta. 13. un 14. gadsimtā, kad apstākļi uzlabojās, Eiropā un Tuvajos Austrumos tika nodrukāts simtiem sarežģītu karšu, kuras saturēja detaļas, kas bija nokopētas no atlantīdiešu kuģotāju jūras kartēm.*17*

Kartēs, kas parādījās renesanses sākumposmā, bija iekļauti ģeogrāfiskā garuma mērījumi, lai gan garuma mērīšanas ierīce hronometrs tika izgudrots dkai 400 gadus pēc 14. gadsimta atkārtotā izdevuma. Detaļas kartēs norādīja, ka jūrniekiem, kuri tās izveidoja, bijis efektīvs hronometrs. Pirmais meridiāns šajās precīzajās kartēs bija novietots Atlantijas okeānā Adantīdas atrašanās vietā, kas ir vēl viena norāde uz to, ka tās sagatavojuši atlantīdiešu jūrasbraucēji.*18*

Renesanses kartes attēlo Eiropas ģeogrāfiju, kāda tā bija no 13. līdz 10. gadu tūkstotim p. m. ē., — ledāja morēna ar savādiem ezeriem, kuru malās, liekas, ir zūdoša ledus cepure, un ar ledājiem Centrāl- anglijā un Centrālīrijā.*19* Senās jūras kartes rāda salas tieši virs augstajām vietām Ziemeļatlantijas okeāna dibenā, zudušās Adantīdas atrašanās vietā.*20* Kontinentālie šelfi rietumos no Īrijas, kas tagad atrodas 500 pēdas zem ūdens, šajās senajās kartēs <arī ir attēloti ūdens virspusē, tieši tādi, kādi tie bija pirms ledāju izkušanas apmēram 10. gadu tūkstotī p. m. ē. Upes, kuras Atlantijas okeānam tuvējās zemēs ir uzzīmētas bez deltām, kuru izveidošanās notika tūkstošu gadu laikā, tagad savienojas ar jūru. Portolana jūras kartes (navigācijas kartes), kas parādījās Eiropā pirms mūsu ēras 1500. gada, iezīmē magnētiskos ziemeļus Hudzonas līča tuvumā, kā tas bija pirms 12 000 gadu.*21*

Atlantīdiešu jūrnieku kartes, kas palīdzēja tapt Piri Reisa pasaules kartei, atklāja Topkapi pilī Stambulā 1929. gadā. Ar 1531. gadu datēto veco karti uz gazeles ādas bija uzzīmējis admirālis Piri Reiss. Piezīmes uz malām norāda, ka admirālis tai informāciju savācis no senajām grieķu kartēm, kas bija paglābtas, kad tika izpostīta lielā bibliotēka Aleksandrijā, un no kartes, ko lietojis Kolumbs, ar kuru bija kuģojis viens no admirāļa vergiem.*22* Senā karte parāda salu Atlantijas

okeānā tieši ziemeļos no ekvatora, 700 jūdžu uz austrumiem no Brazīlijas, pāri Vidusatiantijas grēdai.*23* Mazās Svētā Pētera un Svētā Paula salas ir viss, kas palicis virs ūdens šai vietā. Kārību jūras salas un Dienvidamerikas piekraste precīzi iezīmēta Piri Reisa kartē attiecīgajos garuma un platuma grādos, tāpat kā Azoru, Kanāriju un Zaļā Raga salas.

Informācija Piri Reisa kartei un 1531. gada Orontcusa Finaeusa kartei tika savākta pirms pēdējā ledus laikmeta. Abas kartes attēlo Antarktīdas un Grenlandes ģeogrāfiju ar upēm un kalniem, kādi tie bija pirmsledāju laikos — pirms zemi klāja ledus un sniegs. 13. un 14. gadsimtā kartogrāfi, kas pavairoja kartes, uzticējās saviem avotiem un nepārveidoja tās. Plašā informācija, kas veicināja šo karšu tapšanu, bija grūti iegūstama uz zemes un netieši norādīja uz to, ka apskate dkusi veikta no gaisa.*24* Citplanēdeši, kad viņi pirms tūkstošiem gadu ceļoja uz mūsu planētu no citām zvaigznēm, no augšas rūpīgi novēroja Zemes virsmu un, iespējams, ir netieši atbildīgi par neparastajām detaļām šajās kartēs.

Briesmas jūrā

Jūrā būdami, atlantīdieši izmantoja savas augsti attīstītās psihiskās spējas, lai prognozētu un paredzētu orkānus un citas bīstamas vētras, bet šīs ekstrasensorās spējas izrādījās nederīgas attiecībā uz ple- ziozauriem un citiem lielajiem cilvēkēdājiem monstriem, kas peldēja viņu piekrastē. Pretīgie nezvēri galvenokārt apdzīvoja Atlantīdas rietumu piekrastes purvainās vietas, kur cilvēki mazās laivās devās zvejot relativi seklā ūdenī. Pleziozaurus bija grūd nogalināt, jo tic ilgu laika periodu peldēja zem ūdens ar ātrumu vairāk par divdesmit piecām jūdzēm stundā. Ja kāds no šiem radījumiem piepeldēja tuvu atlantī- diešiem, cilvēku parastie ieroči vienkārši to sakaitināja un necaururba tā biezo ādu. Pleziozauri bieži uzpeldēja, lai vienkārši paspēlētos un apgāztu vieglās zvejnieku laivas, i.egrūŽĢt tās iemītniekus ūdenī un labi pamielojoties. Kā stāsta indiāņi, monstri sagādājuši tik milzīgus draudus, ka atlantīdieši sākuši mest upurus nezvēriem, lai novērstu to uzmanību.*25*

Trīs dažādi ziņojumi par līdzīgiem radījumiem, no kuriem viens tāds sastapts 1969. gadā Floridas rietumu piekrastē, vedina domāt, ka pleziozauri joprojām eksistē. Lusila Hanscna atstāsta kādu Floridas universitātes medicīnas sagatavošanas kursu studenta rakstu mazā žurnālā. Pieci zēni izlēca no laivas, kad izdzirdēja spalgu gaudošanu un ieraudzīja tuvojamies garu, tievu veidolu. Četri zēni pazuda, un vientuļais izdzīvotājs dzirdēja savu biedru kliedzienus, kad tie tika aprīti. Tikai viens no viņu ķermeņiem tika atgūts, un tā stāvoklis netika aprakstīts, iespējams tāpēc, ka krasta apsardze bija brīdinājusi rakstnieku neatkārtot šo stāstu, jo tas varētu radīt sliktu slavu tuvējai atpūtas vietai. Interesanti, ka izdzīvojušais stāstīja par briesmīgu smaku, kas raksturīga ari Lohnesam Skotijā.*2* "

Sarkanas krasas tauta

Kad milzīgie plūdi un paisuma viļņi noslaucīja viņu zemi, daudzi adantīdiešu jūrnieki bēga savos labi būvētajos kuģos, līdz viss pierima. Cik drīz vien tas bija iespējams, viņi apmetās Atlantijas okeāna piekrastē, kur palika viņu pēcnācēji, turpinot mīlēt okeānu un būt no tā atkarīgiem. Daļa viņu pēcteču, kas tagad pieskaitāmi piejūras arhaiskajam tipam, dzīvoja labi organizētās kopienās Britānijas, Dānijas, Labradoras un Menas piekrastē. Piejūras arhaiskā tipa galvaskausa un intrakraniālā skeleta bioloģiskās iezīmes rāda, ka šī tauta ir no tās pašas rases kā daļa Ziemeļamerikas indiāņu.*27* Tie nav eskimosi. Pirms 7500 gadiem detalizēti iegravētie piejūras arhaiskā tipa materiālās kultūras pieminekļi liecina, ka šai gudrajai tautai bija brīvais laiks un augsti attīstīts prāts. Viņi tiek saukti arī par sarkanās krāsas tautu viņu sarežģīto apbedīšanas paņēmienu dēļ, kur dek izmantots sarkanais okers. Tā ir paraža, kam sākumi meklējami Atlantīdā, un tā ir pamanāma, lai kur ari atlantīdieši apmestos.

Sarkanās krāsas tauta bieži nobrauca 1500 jūras jūdzes no Menas uz Labradoru, lai savāktu īpašu kramu un slānekļus saviem darbarīkiem. Akmens zīmes stāvēja turpat, kur viņi tās pirms tūkstošiem gadu, kuģojot gar ZiemeļAtlantīdas piekrasti, bija novietojuši. Izmantojot vienkāršus ģeometriskus aprēķinus, viņi sekoja šiem ceļ- rāžiem no vienas vietas uz nākamo. Savos stiprajos, jūrai piemērotajos kuģos viņi devās arī tālu okeānā pēc zobenzivīm un citām dziļūdens zivīm.*28* Sarkanās krāsas tauta saglabāja daudzas savu no Atlantīdas izglābušos senču rakstura īpašības un spējas, lai arī viņu civilizācija nekad nesasniedza tos augstumus, kādi bija pirms tam dzimtenē. Tas bija raksturīgi izdzīvotāju pēctečiem visā pasaulē.

AVIĀCIJA

Atlantīdieši, ūdens ierobežoti, vienmēr apzinājās, cik brīvi ir putni, kas varēja aizlidot uz tālām vietām. Viņi ilgojās pēc līdzīgas lidojuma brīvības un galu galā iemācījās pārvarēt gravitācijas spēku. Lidojumi vienatnē, lieli pasažieru lidaparāti un lidmašīnas, kas pārvietojās tikpat labi zem ūdens kā gaisā, — tas viss bija iekļauts viņu plašajā gaisa satiksmes sasniegumu klāstā lielo civilizāciju laikā.

Levitacija

Nelielai daļai atlanddiešu ar augsd atūsdtu apziņu izdevās pārvietoties no vienas vietas uz otru bez kādām palīgierīcēm. Burves pārvarēja gravitāciju ar prāta enerģiju un iemācījās pacelties no zemes un lidot izplatījumā. Citi labi trenēti, koncentrēties spējīgi indivīdi lika lietā sava organisma molekulu latento enerģiju un, to izmantojot, radīja personisko spēku, tādu kā rotējošu enerģijas lauku ap sevi.*29* Ar šīm vibrācijām un gara spēku viņi izšķīdināja savu ķermeni, pārvarēja dabisko gravitācijas spēku, pārvietoja sevi uz citu vietu un atkal atjaunoja ķermeni sākotnējā stāvoklī. Sie ievērojamie indivīdi, kuru prāts spēja kontrolēt savu fizisko Es, ceļoja, kurp vien vēlējās, laika un telpas neiegrožoti.*30*

Sava ķermeņa pacelšanai un īsu attālumu pārvarēšanai gaisā atlantīdieši izmantoja skaņas viļņus. Mazām plātnēm līdzīgi antigravitāci- jas metāla diski jau bērnībā tika noskaņoti uz cilvēka vibrācijām. Viņa balss un mentālā koncentrēšanās nodrošināja kustībai nepieciešamās vibrācijas.*31* Dziedot pareizās notis un vienlaikus sitot disku, viņi pacēlās no zemes un, ārkārtīgi koncentrējušies, pārvietojās pa gaisu.*32* Adantīdiešu pēcteči zināšanas par šiem levitācijas diskiem nodeva tālāk, un tās ir saglabājušās "Arābu nakšu" stāstos par maģiskajiem paklājiem. Kārību jūras Trinidadas salā stāsta, ka senos laikos vecajā sarkanajā zemē, ja cilvēki gribējuši uzkāpt pakalnā, tie situši disku, dziedājuši attiecīgu dziesmu par savu vēlēšanos nokļūt kādā vietā un tūlīt pat pa gaisu lidojuši uz šo punktu. Lielbritānijas folklora atgādina par īpašu metāla plātni, kas cilvēkiem palīdzējusi nolaisties uz magnētiskajām līnijām. Dienvidamerikas aizvēstures kapos vācu arheologi atraduši priekšmetus, ko viņi dēvē par Klang Platten jeb skaņu diskiem. Diski izskatās kā karekļi ar iegravētiem lidojošu sikspārņu un ērgļu attēliem. Nav izskaidrojams, kā radies šis vārds, bet tic noteikti līdzinās leģendās attēlotajām levitācijas plātnēm. 1519. gadā acteku valdnieks Montesuma nodeva Kortesam divus plakanus zelta diskus. To diametrs bija desmit pēdas, un tie bija apaļas formas ar nelīdzenām malām. Viens bija vienu ceturtdaļcollu biezs, otrs plānāks. Šīs neparastās dāvanas varēja būt levitācijas diski, kas izgatavoti Spānijas imperatoram Karlosam V un viņa karalienei, kaut arī karaļpāris neapzinājās to neparasto funkciju. Plātnes palika Spānijas kroņa personīgajos dārgumos līdz brīdim, kad karalis Alfonso 1931. gada atteicas no troņa, un tie tika paslēpti kopā ar citām vērtībām.**3*

Karstā gaisa baloni

52. gadu tūkstotī p. m. ē., kad bīstamie nezvēri Atlantīdas ikdienas dzīvi padarīja nepanesamu, bija svarīgi konsultēties ar citiem, kuri bieži vien dzīvoja attālās vietās un tāpat bija apdraudēti. Tā kā tiem, ar ko viņi vēlējās apspriesties, nebija atbilstošu satiksmes līdzekļu, lai ierastos viņu zemē, atjautīgie atlantīdieši izgudroja metodi, kā tos pārvadāt. Sašujot kopā lielu dzīvnieku ādas, lai izveidotu balonus, viņi radīja cepelīniem līdzīgus unikālus transportlīdzekļus, ar ko pārvietoties pa gaisu. Balona izmērus noteica dzīvnieka proporcijas, no kura ādas tas tika izgatavots. Tādējādi daži dirižabļi līdzinājās ziloņiem vai mastodontiem, bet citi izskatījās pēc milzīgiem lāčiem. Edgars Keisijs rūpīgi apraksta atlantīdiešu paņēmienus, ko tie izmantoja metālu rūdīšanai, lai izveidotu stiprus, vieglus stiprinājumus šiem neparastajiem kuģiem. Viņš stāsta, ka atlantīdieši piepildīja šo milzīgo, savādo balonu apvalkus ar gāzi, kas tos pacēla gaisā tieši tik augstu no zemes, lai pārvadātu vairākus pasažierus.*34* Viņš piemin arī atlantīdiešu lidmašīnas, kas varēja pārvietoties zem ūdens un bija noderīgas nāvējošu ieroču pārvadāšanai, lai apkarotu draudīgos nezvērus.*35*

Lidojošās laivas

Mazāk nekā pirms 52 000 gadu p. m. ē. cilvēki atdzīvināja savas tehnoloģijas, lai būvētu lidojošas mašīnas, un sasniegumi nebija pilnīgi aizmirsti. Hopu un citas indiāņu ciltis stāsta par gaisa ceļojumiem tālā pagātnē. Atmiņu par kuģiem, kuriem nevajadzēja ne buru, ne airu un kuri lidoja pa gaisu, ir papilnam arī īru un ķeltu leģendās. Detalizētajos ziņojumos par lidaparātiem no Tālajiem Austrumiem aizvēsturiskajos laikos atspoguļojas aviatoru precīzie un reālistiskie lejā esošās Zemes attēlojumi.

Senajos sanskritā rakstītajos darbos "Bhāgavata purāna" un "Mahābhārata" tiek attēloti dievi, kas ierodas lidojošās laivās, celtne dievu lidaparātiem un liels daudzums mierā stāvošu dievu lidojošo kuģu.*36*

Atjautīgie atlantīdieši savos ilgajos izaugsmes un attīstības periodos, iespējams, ar citplanētiešu palīdzību izgudroja dažādus gaisa transportlīdzekļus. Edgars Keisijs par atlantīdiešu lidaparātiem stāsta, ka tie līdzinājušies tiem, ko Ecekiēls apraksta Bībelē.*37* Ar saules enerģiju piloti pacēlās, virzījās uz priekšu un vadīja šos gaisa kuģus. Vēlākā periodā vareni signāli no spēkstacijām Adantīdā, kas arī bija uzlādēti ar saules enerģiju, darbināja un kontrolēja lidaparātus. Keisijs apraksta vēl vienu lidaparātu, kas līdzinājies zemām, plakanām kamanām. Tas spējis pārvadāt smagas kravas lielos taisnvirziena attālumos trīsdesmit pēdu virs zemes. Transpordīdzcklis tika vadīts no ārienes ar kristālu.*38* Kristāla stari līdzīgi cncrģizēja mazas Jidmašīnas, kas veda vienu vai divus pasažierus un lidoja divas vai trīs pēdas virs zemes.*39*

Frederiks Olivers apraksta Atlantīdas gaisa kuģus, kurus sauca valix un kuru lielums variēja no 25 līdz vairāk nekā 300 pēdām. Tie līdzinājās spraužamadatām ar asām smailēm katrā galā un dka būvēti no spožām viegla metāla plāksnēm, kas tumsā spīdēja. Šiem pasažieru satiksmes līdzekļiem bija logi grīdā un sānos, izvietoti rindās kā iluminatori, un logi griestos. Ceļojumu patīkamu darīja grāmatas, mūzikas instrumenti, augi puķpodos, ēru krēsli un gultas. īpaša atvairoša ierīce palīdzēja lidmašīnām izvairīties no katastrofālas saskares ar kalnu virsotnēm vētras laikā. Atlantīdieši, ceļodami virs Zemes savās lidmašīnās, bieži nometa sēklas kā dāvanu saulei, kad. tā rietēja.*40* Daudzas vecās indiāņu grāmatas apraksta šīs līdzīgās formas atlantīdiešu ātrgaitas lidmašīnas ar to pašu vārdu valixi daudzskaitļa formā.*41* 1884. gadā, kad astoņpadsmit gadus vecais Olivers pārraidīja informāciju no Fila Tibetieša, viņš nevarēja pārzināt seno sanskrita literatūru.

Satiksmes sistēma Adantīdā pirms tik ilga laika atšķīrās no mūsējās, bet mums ir neierobežotas iespējas fluidikas, fbtonikas

(ieskaitot gaismu un tās izmantošanu) un magnētikas laukā.*42* Var būt, ka Adan- tīdas novērtējums sniegs iedvesmu, dodot iespēju mums attīstīt jaunas tehnikas, lai saglabātu strauji izsīkstošos enerģijas avotus.

CITPLANĒTIEŠI

Einšteins, kas sacījis: "Es pielūdzu Dievu debesu templī", ir izteicis dziļas godbijības jūtas un apbrīnu, ko mēs visi izjūtam, kad lūkojamies debesīs un cenšamies izprast Visuma plašumu. Uzskats, ka gandrīz četrdesmit miljoni galaktiku atrodas Lielā Lāča kausā vai ka katru minūti desmit miljoni jaunu zvaigžņu ir sasniedzamas ar teleskopiem, iedveš godbijību un cieņu. Mūsu pārdomu pilnajai apcerei par neskaitāmajiem objektiem virs mums var sekot arī nemiers, kad iedomājamies, ka ar rik daudzām iespējamām dzīvības atrašanās vietām mēs acīmredzot Visumā neesam vienīgie. Nesenie atklājumi par lielajām planētām ārpus Saules sistēmas, kuras riņķo pa orbītu blakus Saulei līdzīgām zvaigznēm, izraisa bažas, ka ārpus šejienes dzīvo citas dzīvas būtnes. Vai tās ir draudzīgas un izpalīdzīgas, vai tās varētu cietsirdīgi uzbrukt mums un iznīcināt mūsu civilizāciju?

Senos laikos viesi no kosmosa uz mūsu planētas tika atklāti atzīd un apspriesti, tāpat kā tas dažviet notiek mūsdienās. Platons aprakstījis dievu Poseidonu, kas bija apmeties Atfantīdā un apprecējis mirstīgu sievieti, kura dzemdējusi daudz bērnu. Teorija par Poseidonu kā cit- planētieti saskan ar Bībeles aprakstu par "Dieva dēliem, kas radīja bērnus ar cilvēku meitām".*43* Bībelē teikts, ka šie slavenie vīri laikos pirms kristietības bijuši "vareni". Poseidona pārcilvēciskās īpašības, ceļot māju, rokot milzu kanālus un veicot rakumus Zelta vārtu pilsētai, saskan ar šo aprakstu.

Edgars Keisijs savos lasījumos lietišķi piemin citplanēticšus. 1938. gadā viņš aprakstīja aparātus, kuri ieradās uz Zemes vēlīnā Atlantīdas periodā un kuru iemītnieki brīdināja par gaidāmo Atlantīdas iznīcināšanu.*44* Citā lasījumā viņš atsaucās uz viesiem no citām pasaulēm vai planētām, kuri bijuši šeit maiju civilizācijas sākumā.*45*

Debesu svešinieku klātbūtne uz Zemes ir iemūžināta pasaules stāstos, mītos un leģendās. Parasti apmeklētāji ir attēloti kā dievi, kas nolaidušies uz Zemes no debesīm. Afrikāņu cilts zuli, kuras sākumi meklējami aizvēstures laikos, piemin kosmosa viesu apmeklējumus kā visvecāko faktu savā vēsturē.*46* Ziemeļāfrikas dogoni, kuru senči tālā pagātnē ieradušies no Ēģiptes, glabā izcilas zināšanas par astronomiju, aptumsumiem un neredzamu zvaigzni blakus Sīriusam. Viņi apgalvo, ka informāciju saņēmuši no citplanētiešiem, kas ieradušies no spožas zvaigznes — Sīriusa — un sen agrāk pavadījuši laiku kopā ar viņiem. To apliecina sens ēģiptiešu amonītu ordenis, kas stāsta, ka "neteri", kuri varēja lidot pa gaisu, pārvietot upes un rakstīt uz klintīm ar ugunspirkstiem, ieradās pie viņu tautas no universa. Amonīti uzskatīja, ka šīs būtnes precējās un dzīvoja ar viņiem tāpat kā ar dogoniem un tutsiem.*47* Popul Vuh no Centrālamerikas kičē cilts stāsta, ka

viesi no debesīm lietojuši kompasu, zinājuši, ka pasaule ir apaļa un izpratuši universa noslēpumus. Tālajos Austrumos senās brahmaņu grāmatas runā par draugiem no kosmosa, kas uz Zemi atveduši agrāk nepazīstamus augļus un sēklas.*4* "

Bībelē ir atsauces, kuras varētu būt attiecināmas uz citplanētiešiem. Termins "kosmosa kuģis" nav Bībeles vārdu krājumā, bet tā vietā ir lietots vārds "rati" — pazīstamākais transporta līdzeklis šajā laikā.*49* Atraušanās no zemes tika aprakstīta kā viesulis: "Eliju viesulis pacēla augšup debesīs."*50* Piloti bija "ratu vadītāji".*51* Bībelē uz prominentu kosmosa viesi tika attiecināts vārds "Kungs", un viņa pārvietošanās līdzeklis bija spējš mākonis jeb mākoņrati.*32* Divi "eņģeļi", kas apciemoja Lotu un pavadīja nakti ar viņu pirms Sodomas izpostīšanas, liekas, bija citplanētieši.**3* Ir diezgan iespējams, ka lidaparāts, kas veda astronautus, radīja dūmus un uguni, kas pavadīja Kunga ierašanos Sināja kalnā Mozus laikā.*54* Līdzīgs notikums ir minēts Ecēhiēla grāmatā 1:4-5: "Es redzēju — piepeši nāca stipra vētra no ziemeļiem, pacēlās liels mākonis ar uguni, tam bija spožums visapkārt un pašā vidū spulgoja kaut kas kā spilgti mirdzošs metāls. Tam vidū bija redzami četri dzīviem radījumiem līdzīgi veidojumi: tie bija cilvēkiem līdzīgi tēli."

Ilgi pirms mūsu pašreizējās civilizācijas ārkārtīgi sarežģītie sasniegumi uz Zemes tika pamatoti ar citplanēriešu padomu un prasmīgu palīdzību. Tās bija milzu drupas Stounhendžā un Tiavanako un cietoksnis Saksauamanā Peru, kura sienās ir ideāli kalti akmeņi, kas sver vairāk par 400 tonnām. 4. gadu tūkstotī p. m. ē. mednieki-augu vācēji dzīvoja Sumerā starp Tigru un Eifratu. Pēkšņi šī primitīvā tauta izveidojās par materiāli un garīgi attīstītu civilizāciju. Viņu sasniegumi ir sīki aprakstīti dokumentos, kurus tic uzrakstīja trešajā gadu tūkstotī pirms mūsu ēras. Tie sastāv no 25 000 māla plākšņu, kas tika atklātas 20. gadsimta sākumā senās karaliskās galvaspilsētas Nīnives bibliotēkā. Zahārijs Sičins ir rūpīgi pārtulkojis daudzus aprakstus šajos tekstos, kas attiecas uz viņu templiem, piramīdām, astronomiju, lietpratīgu metalurģiju, progresīvu matemādku un citiem ievērojamiem sasniegumiem. Viņu medicīnas rokasgrāmatās aplūkota cilvēka anatomija, diagnostika, receptes, ķirurģiskas procedūras un pat ķirurgiem maksājamie atalgojumi par veiksmīgu operāciju. Viscaur dokumenti, kurus šumeri attiecina uz dieviem, kas ieradušies kuģos no debesīm. Viņi bija līdzīgi cilvēkiem, valkāja ķiveres, dem piederēja ieroči, un viņi bija šumeru zināšanu avots.*35* Kas bija šie zinošie dievi un dievietes? Sičins uzskata, ka šumeru viesi apmēram 4. gadu tūkstotī p. m. ē. ieradušies no desmitās planētas. Viņš piedāvā daudzus piemērus no šumeru plāksnēm, kas apliecina viņa ideju, ka šīs gudrās būtnes no desmitās planētas ieradušās uz Zemes pirms 450 000 gadu un pēc tam apmeklējušas to ar 3600 gadu intervālu, kad viņu pasaules

garā orbīta tos pietuvināja mums.

Visuma būtnes, kuras ceļo uz Zemi tās pastāvēšanas laikā, acīmredzot nāk arī no Plejādēm, apmēram 300 zvaigžņu grupas, kas atrodas Vērša zvaigznājā. Kaut arī tās atrodas 400 gaismas gadu attālumā no mūsu Saules, sepdņas no šīm zvaigenēm ir redzamas bez teleskopa. Atsauces uz Plejādēm un tās iemītnieku biežajām vizītēm uz Zemi atrodamas gandrīz ikvienā šīs planētas civilizācijā. Hopu un navahu cilšu indiāņu piecdesmit divu gadu zvaigžņu kalendāra pamatā ir cikls, kas saskan ar Plejāžu lēktu un rietu. Jaunekļu ievadīšana hopu garīgajos ceļos notiek vienīgi tad, kad Plejādes atrodas tieši virs galvas.*56* Bībelē Kungs jautā Jēkabam: "Vai tu vari saistīt Plejāžu maigo ietekmi?" Lielbritānijas leģendas apraksta Plejādes kā dzīvesvietu milzu debess dieviem, kuri reiz apmeklējuši Zemi.*57* Keleniša un citu aizvēstures akmeņu monumenti Skodjā ir nostādīti tā, ka to izvietojums atkārto Plejāžu pozīciju debesīs ekvinokcijas vai citu nozīmīgu astronomisko datumu laikā. Senā Helovīna laikā Plejādes atrodas tieši virs galvas.

Leģendas vēsta, ka idilliskā zeme Atlantīda piesaistīja viesus no Plejādēm, kuriem tā tik ļoti patika, ka viņi nolēma tur palikt. No Daiani Ivaho, divdesmit septītās paaudzes čiroku cilts pārstāves, kura dalās savā senču gudrībā, ko viņa ir mantojusi no vecākiem un vecvecākiem, mēs uzzinām, ka senos laikos cilvēki no zvaigznēm, kas pazīstamas kā septiņas dejotājas jeb plejādes, sasniedza piecas Atlantīdas salas un laimīgi tur apmetās uz dzīvi. Ciroki stāsta, ka beigās, kad daudzi atlantīdieši nepareizi izmantoja savas svētās spējas un arvien vairāk demoralizējās, salas sadalījās. Mājas pārvērtās par drupām, un čiroku atlantīdiešu senči kuģoja uz rietumiem — uz Amerikas kontinentu.*58* Atlantīdiešu attiecības ar viedajām būtnēm no Plejādēm ir iemūžinātas grieķu mitoloģijā, kur Dievam Adantam bija septiņas meitas, septiņas plejādes. Okultajā literatūrā Plejādes ir raksturotas kā galaktikas mūsu daļas sirds.

Būtnes no debesīm turpina apmeklēt Zemi, par ko liecina apmēram 70 000 ziņojumu katru gadu.*59* Ja arī liela daļa to izrādītos kļūda, atlikušais skaitlis vienalga ir iespaidīgs. Citplanētiešu klātbūtne mūsdienās netiek tik atklāti atzīta, kā tas bija tālā pagātnē. Ikviens no mūsu nesenajiem prezidentiem savas vēlēšanu kampaņas laikā solījis darīt zināmu informāciju par NLO, bet pēc ievēlēšanas un instruēšanas viņi vairs neapspriež šo tematu. Šī attieksme ir attiecināma uz "kluso prezidenta sindromu". Varbūt viņi baidās no panikas, kādu atklātā informācija varētu izraisīt, ja cilvēki iedomātos, ka gudrās būtnes, kuras izveidojušas sarežģītu tehnoloģiju, kas vajadzīga ceļošanai uz mūsu mazo planētu no pasaules, kura atrodas simtiem gaismas gadu attālumā, būtu spējīgas viegli iznīcināt cilvēku rasi. Pašreizējās Amerikas Savienoto Valstu valdības politika ir noklusēt NLO

informāciju, bet ticami ziņojumi uzpeld regulāri. Kad paziņoja, ka 10 000 dolāru soda nauda un desmit gadu cietumsods jebkurai militārpersonai, kas publiski izteiktos par NLO, beidzot tiek atcelts, lidotāji nekavējoties publiskoja 24 000 notikumu.*60* Piecsimt darbinieku no NLO pētījumu centra Ziemeļrietumu universitātē, tagad Hcineka fonda, ir ierakstījuši pāri par 300 000 NLO novērojumu.

Astronautiem pēc Zemes pamešanas" bijuši neskaitāmi piedzīvojumi ar savādi pilotējamiem kosmosa kuģiem, Vienā ceļojumā ārsts Savienoto Valstu kosmosa kuģī nospiedis nepareizo pogu, tā ka viņa komentārs nejauši ticis pārraidīts publiski. Viņš sacīja: " NASA, mēs joprojām redzam svešinieku kuģi."*61* Pasaule kādu nakti nejauši izdzirdēja citu līdzīgu gadījumu, kad astronauti gulēja atdalāmajā kabīnē. NASA amatpersonas Hjūstonā viņus brīdināja, ka viņi atrodas sadursmes priekšā, jo viņu ekrāns Teksasā rādīja spožu gaismu, kas pārvietojās tieši amerikāņu kuģa virzienā. Par laimi, kad neidentificētais objekts sasniedza kosmosa kuģi, tas pēkšņi apstājās. Šo un dažādu citu neizskaidrojamu gadījumu dēļ, kas pierāda, ka NLO seko un novēro mūsu aparātus, kad tie pamet Zemes atmosfēru, bijušie astronauti centīgi strādā, lai paplašinātu ārpuszemes dzīvības meklējumus.

NLO fotogrāfijas ir ārkārtīgi grūti iegūt. Pēc sarežģītu novērojumu aprēķiniem, braucamie sasniedz ātrumu 28 000 jūdžu stundā, kas attēla uzņemšanai atvēl ļoti maz laika.*62* Lai sarežģītu situāciju, kuģi var lidot neparasti, veicot negaidītus un šķietami neiespējamus pagriezienus. Turklāt, ja potenciālie fotogrāfi domā, ko tie dara, svešie piloti, liekas, to uztver un ātri pazūd no redzesloka. Automātiska un bezkaislīga filmēšana ir vissekmīgākā pieeja.

Par spīd šīm grūtībām, pastāv simtiem attēlu. NLO konferencē Pētījumu un apgaismības biedrībā Virdžīnijbīčā 1995. gada maijā astronomi Džeimss Malenijs un Rejs Stenfords, kuri 1964. gadā nodibināja Project Starlipfht International, lai pētītu NLO kā fizisku fenomenu, demonstrēja neskaitāmu kosmosa kuģu diapozitīvus. Viņu fotogrāfijās skaidri redzami dažādas formas un lieluma kosmosa kuģi. Gadījuma pēc idendsku kuģu attēli īsā laika periodā tika uzņemti dažādās Zemes malās kā objekd, kas lido no viena kontinenta uz otru. Stenfords atstāsta arī informāciju, kuru viņš ieguvis no datoriem, kas piedalījās NLO pētījumos. Vieni bija ieprogrammēti reģistrēt ar izmaiņām krāsās elektromagnētiskā lauka enerģiju ap kosmosa kuģiem, kad tie strauji paceļas gaisā. Citi mērīja magnētiskos un gravitācijas viļņus, ko rada kosmosa kuģi. Vienlaikus ierakstītie gravitācijas viļņi un magnētiskie viļņv apstiprina, ka citplanētiešu "intelektuāļi", iespējams, ir atklājuši saistību starp gravitāciju un magnētismu, ko Einšteins nesekmīgi mēģināja darīt.*63*

Godbijības jūtas, ko piedzīvojam, kad apceram Visumu un citas

dzīvības iespējamību tālajās debesīs, ir viegli uzveikt ar bailēm un rūpēm par mūsu drošību nākotnē. Varbūt apmeklētāji no debesīm pagātnē mūsu planētai ir nodarījuši briesmīgu postu, bet viņi arī cēla ļoti augstā pakāpē dzīves līmeni Sumerā trešajā gadu tūkstotī p. m. ē. Uzkrītoša līdzība starp attīstīto civilizāciju Sumerā un atlantīdiešu kultūru tūkstošiem gadu agrāk apliecina, ka citplanētieši Adantidā aktīvi līdzdarbojušies.

ZINĀTNE

Tieši tāpat kā sarežģītais kanālu tīkls, tempļi, pilis, tilti, tuneļi un doki Zelta vārtu pilsētā apliecina adantīdiešu un viņu debesu padomdevēju prasmīgos inženierzinātnes talantus, arī viņu vienreizīgās enerģijas iegūšanas metodes liecina par ārkārtīgām spējām un radošumu. Viņu sasniegumos galvenais faktors bija laiks, jo pēdējā Atlantīdas civilizācija zēla 20 000 gadu, daudz ilgāk par mūsu pašreizējo civilizāciju. Arābi, ēģiptieši, grieķi un romieši no Atlantīdas ieguva zinātnisko zināšanu fragmentus, kas bija saglabājušies Rietumu pasaules senajās bibliotēkās, un renesanses laikā, kad zinātkārieˆ progresīvi domājošie zinātnieki studēja šīs senās gudrības, ir dzimis mūsu zinātnes laikmets. Mēs esam no jauna atklājuši un apguvuši dažas, bet ne visas mūsu senču speciālās zināšanas.

ENERĢIJA

Senie atlantīdieši ieguva enerģiju no neparasta avota, ko austriešu zinātnieks un okultists Rūdolfs Steiners uzzināja no Akašas ierakstiem, kas ir tēlainas atmiņas par visiem notikumiem, darbībām, domām un jūtām, kuras notikušas kopš laika gala. Informācija ir iespiesta Akašā, astrālajā gaismā, kas pastāv aiz cilvēka sajūtu sasniedzamības. Tā ir pieejama jutīgiem indivīdiem, kad viņi atrodas mainītā apziņas stāvoklī. Ņemot no Akašas ierakstiem, Rūdolfs Steiners attēlo šīs aizvēstures tautas spēju izvilināt "dzīvības spēku" — sēklu, kas ir visās dzīvajās būtnēs, — enerģijas dēļ. Augi tika audzēti ne tikai pārtikai, bet

ari to latento spēju dēļ, kuras adantīdieši pārvērta enerģijā.*1* Piemēram, kad iestādām labības graudu, mēs to laistām, bet pamatā mums "ir jāgaida dabas noteiktās likumsakarības". Adanūdieši izgudroja līdzekli, kā pārveidot graudu kaudzi aktīvā enerģijā. Pētnieks Džons Mišels atsaucas uz līdzīgiem Austrālijas aborigēnu uzskatiem, kuru civilizācija 40 000 gadu ir ļoti maz mainījusies. Viņi tic, ka visas radības izstaro dzīvības enerģiju, ja ir veikti pareizie rituāli.*2*

Levitācija ar skaņu

Viņu civilizācijas sākumā, kad dvēsele un miesa bija pilnīgi izprasta, sakārtota un līdzsvarota, adantīdieši pilnveidoja levitāciju ar skaņu, lai paceltu lielus objektus un fos izmantotu celtnēs un monumentos. Grupai intensīvi koncentrējoties, lai vadītu enerģiju no skaņu viļņiem, viņi pacēla un nolaida lielus akmens bluķus bez mehānismiem.*3* Lai paveiktu šo pārsteidzošo varoņdarbu, vairāki cilvēki sadevās rokās un, skanot bungu Un šķīvju troksnim, dejoja riņķa deju apkārt milzīgam laukakmenim, noteiktā manierē skaļi dziedot. Kad viņi koncentrējās uz lielo akmeni, viņu intensīvais mentālais spēks savienojās ar enerģiju no skaņu pulsācijām, lai paceltu un nolaistu smago priekšmetu. Ar laiku inženieri pilnveidoja skaņu gongus, saskaņojot tos ar pārvietojamās matērijas precīzu skaņas augstumu, lai papildinātu un beigās aizstātu vibrācijas, ko izraisa cilvēku kliedzošās balsis un kāju mīņāšana.*4* Kad atskanēja gongs, ja tonis tika precīzi kontrolēts, tā, lai tas rezonētu ar materiālu, ko vajadzēja pārvietot, un nots tika pagarināta, kamēr ikviens sakoncentrējās, gravitācija bija uzveikta, un objekts pacelts gaisā, lai ieņemtu vēlamo vietu. Var būt, ka spēja pārvietot lielus objektus ar skaņu tika saglabāta un izmantota, kad piramīdas cēla Ēģiptē, jo šumeru plāksnēs teikts, ka skaņa var pacelt akmeni.

Mazākā mērogā ir iespējams saprast, kā atlantīdieši paveikuši savu varoņdarbu ar skaņu un koncentrējuši mentālo spēku. Krievi eksperimentēja ar garīgās enerģijas koncentrēšanu un guva panākumus mazu priekšmetu pārvietošanā, tiem nepieskaroties.*5* Cits piemērs nāk no Sivapuras ciema Indijas rietumos, kur viesi piedalījās 120 mārciņu smaga granīta bluķa pacelšanā. Sekojot rūpīgām instrukcijām, vienpadsmit cilvēku aplenca šo akmeni, tam pieskaroties ar labo rādītājpirkstu. Kad viņi skaļos, dzidros toņos izdziedāja tuvējās mošejas sargeņģeļa Kamara Ali Derviša vārdu, akmens lēni pacēlās gaisā un pēc tam norībēja pret zemi. Citām skaņām nebija iedarbības uz akmens gravitācijas spēku." Gan Centrālamerikas, gan Dienvidamerikas tradīcijas vēsta, ka senatnē skaņa tika izmantota gigantisku celtniecības akmens bloku pārvietošanai pa gaisu. Sena ķīniešu poēmā rakstīts: "Senās dienās akmeņi mēdza staigāt. Tā ir patiesība vai meli? Senās dienās akmeņi varēja staigāt. Tā ir patiesība, ne meli."*7*

Skaņas vibrāciju enerģija ir demonstrēta arī dažādos citādos veidos. 1891. gadā Džons Vorels Kīlijs iedarbināja motoru savā laboratorijā Ņujorkā ar vijoļstīgu toņu pulsācijas enerģiju. Kad tika spēlētas pareizās notis, viņš iedarbināja motoru divdesmit pēdu atstatumā. Disonanse vijoles skaņās apstādināja motoru. Kīlijs vadīja

ari novatoriskas un veiksmīgas procedūras gravitācijas pārvarēšanā, bet, par spīti viņa nepārspētajiem ekperimentiem vai varbūt tieši to dēļ, viņš cieta daudz izsmiekla. Kādu nakti nomākts un izmisis viņš sadedzināja visus papīrus, sagrāva savus modeļus un aparātus un nomira.*8* Pēdējā laikā lcvitācija ar skaņu tika izmantota kosmosa kuģī. Skaņu viļņi droši turēja stiklu suspensijā, kamēr tas tika eksperimentāli izšķīdināts un tam tika piešķirta smalka lēcas forma. Šis pārsteidzošais solis iespējams tāpēc, ka kosmosa kuģī gravitācijas trūkuma dēļ levitācijai ir nepieciešama mazāk intensīva skaņa. Šo proepsu pilnveidojot, optikas inženieri radīs plānākas, daudz sarežģītākas lēcas ar vairākiem materiāla slāņiem.*9*

Elektromagnētiskie skaņas enerģijas pārveidotāji, pjezoelektriskic kvarca kristāli un īpašas svelpjošas skaņas arī ir enerģija, ko rada skaņas atbalsošanās. Tas viss izraisa spēcīgas ultraskaņas vibrācijas, kas augstuma ziņā pārsniedz cilvēka dzirdes amplitūdu. Sonārs, kas noder okeāna dibena pētīšanai, izmanto labi zināmos ultraskaņas viļņus. Pareizi lietota, ultraskaņa spēj palielināt molekulāro kustību šķidrumos, ģenerēt siltumu, sašķelt cietas vielas un nogalināt baciļus. Ultraskaņa ir arī labi zināms diagnosticēšanas paņēmiens, kas ārstiem sniedz iekšējo orgānu attēlus. Ja ulraskaņas viļņu vibrācijas ir pietiekami spēcīgas, tās spēj nogalināt dzīvniekus un cilvēkus, kā to dara tikpat spēcīgas infraskaņas vibrācijas zem cilvēku dzirdamības robežas.*10* Ja mēs no jauna apgūstam un izmantojam skaņu viļņu varenību, ir iespējams saprast atlantīdiešu apbrīnojamās spējas tos izmantot, lai pārvietotu lielus akmeņus.

Gāzes un lāzeri

Atlantīdas ļaudis pastāvīgi eksperimentēja ar enerģijas iegūšanu no dabiskiem avotiem. Pēc pēdējās konferences 50 722. gadā p. m. ē., kad viņi mēģināja atbrīvot savu zemi no lielajiem dzīvniekiem, kas to bija apsēduši, zinātnieku paaudze pēc paaudzes intensīvi strādāja pie ieroču izgudrošanas, lai varētu aizstāvēties pret zvēriem. Viens no viņu pirmajiem mēģinājumiem bija toksisko gāzu izmantošana. Kad bija gatavi indīgie dūmi, optimistiskie adantīdieši uzticēja vējiem tos iepūst lielajās alās, kur midnājās briesmīgie dzīvnieki." Nobeidzās tikai jaunie zvēri, un nepastāvīgais vējš aiznesa nāvējošo indi uz nevainīgo novērotāju pusi. Vienlaikus iztraucētie lielākie dzīvnieki pameta savu patvērumu un kā niknu bišu bars neganti uzbruka visam un visiem, kas gadījās ceļā. Simtiem gadu atlanddieši turpināja meklēt līdzekļus, lai apkarotu netīkamos dzīvniekus. Viņi izveidoja dažādas eksplodējošas vielas, kas gan līdzēja, bet tās bija grūti kontrolējamas.*12* Edgars Keisijs apraksta, ka daļu iznīcināja spēcīga gaisma, bet ne tik daudz, lai atrisinātu šo problēmu. Keisija lasījumos lāzeri bija viens no daudzo lietu piemēriem, kas šķita neticami tajā laikā, kad viņš to aprakstīja, bet vēlāk izrādījās pareizi. Lāzeri no jauna tika izgudroti 1960. gadā, trīsdesmit gadus pēc viņa atsauces uz tiem.

Kodolenerģija

Turpmākā eksperimentēšana galu galā noveda pie kodolenerģijas attīstības. Pa jūrām braucošie tirgoņi uz Atlantīdas laboratorijām atveda urānu. To ieguva raktuvēs, kas atradās uz okeānu plūstošo upju tuvumā. Viena no tādām bija Rietumāfrikā blakus Gabonai, kur senatnē bija ļoti lielas atradnes. Iespējams, ar ievērojamu citplanētiešu palīdzību zinātnieki pakļāva bīstamo materiālu plašām saules siltuma enerģijas straumēm un tika galā ar atoma sašķelšanu. Kodolenerģija drīz bija izmantojama.*14* Tā izrādījās noderīga lielo dzīvnieku iznīcināšanai, bet Edgars Keisijs teic, ka tās nepareiza izmantošana drīz izraisīja zemestrīces un intensīvus vulkāniskos izvirdumus, ierosinot pirmo lielāko atlantīdiešu civilizācijas iznīcināšanu ap 50 700. gadu p. m. ē.*15* Kodolenerģija bija izmantojama arī Atlantīdas pēdējā periodā, jo briesmīgā ieroču iedarbība kaujā Indijā ir detalizēti aprakstīta "Mahābhāratā" un Rāmājanā".*16* Eposos attēlota nežēlīga cīņa, kuras kulminācija bija bumbas eksplozija un pacēlies dūmu mākonis, kas pakāpeniski izplētās lielos apļos. Degošie ziloņi nogāzās zemē, un gaisā lidojošie putni kļuva balti. Cilvēki, kas izdzīvoja, metās upēs, mēģinot aizbēgt no pelniem, kas krita no debesīm. Viņu zobi beigās izkrita un nagi nokrita. Skeleti, kuriem vēlāk konstatēja radioaktivitāti, tika izrakti no senu indiešu pilsētu Mohendžodaro un Harapas zemes.*17* Ķermeņu poza rādīja, ka tie pakrituši, no kaut kā bēgot.*18*

Ir ari citas bojāejas liecības, ko acīmredzot aizvēsturē izraisījusi nekontrolēta kodolenerģijas lietošana, 1947. gadā Eifratas ielejā arheologi, izrakušies cauri daudziem civilizācijas slāņiem, beigās uzgāja alu kultūru, kas atradusies uz kausēta stikla cietās virsmas. Grunts maisījums zem viņu mājām atgādināja tuksneša virsmu Alamogordo Ņūmeksikā pēc pirmās atombumbas izmēģinājuma." Zahārijs Sičins uzskata, ka citplanētieši ir ierosinājuši kodolsprādzienus Sināja pussalā 2023. gadā p. m. ē. Šumeru teksti apraksta blīvu mākoni, kas pacēlies debesīs, kam sekojušas "trauksmainas vēja brāzmas" un neganti svelmaina vētra.*20* Sekas bija tādas, ka viss bija miris un Tigras un Eifratas krastos auga vienīgi slimi augi.*21* Kad Dr. Openheimeram, kas piedalījās atombumbas izveidē, pēc pirmā sekmīgā pārbaudes sprādziena jautāja, vai tā bija pirmā atombumba, viņam vajadzēja teikt, ka tā bija pirmā mūslaiku vēsturē.*22*

Kristāla enerģija

Ilgo civilizāciju laikā atlantīdieši attīstīja arī citus enerģijas avotus, kas mums ir relatīvi jauni. 48. gadu tūkstotī p. m. ē., cīnoties par atjaunošanu, zinātnieki pieņēma kosmosa būtņu palīdzību, kad pētīja kristālus, lai izmantotu saules enerģiju.*23* Viņi torņa galā novietoja lielu gabalu precīzi nogriezta kvarca kristāla, kas kalpoja par solāra tipa pārveidotāju. Šajā atklātajā vietā tuvu debesīm kristāla šķautnes ķēra saules staru enerģiju, kā to mūsdienās dara paraboliskie spoguļi. Atlantīdiešu celtnes bija klātas ar azbestam līdzīgu nevadošu materiālu, iespējams, serpentīnu.*24* Edgars Keisijs detalizēti apraksta kristālu un tā apvalku, turklāt informējot, ka jumts virs akmens bija pārvietojams, lai pēc vajadzības piekļūtu saules gaismai.*2* ' Izmantojot šo saules enerģiju, atlantīdiešu inženieri darbināja daudzveidīgu tehniku, kas nepiesārņoja apkārtējo vidi. Par nelaimi. 28. gadu tūkstoti p. m. ē. notika liktenīga katastrofa un liels potenciālās enerģijas daudzums, kas atradās pazemē, eksplodēja. Sekojošie zemestrīču grūdieni izjauca Zemes garozas seismisko līdzsvaru, un tic savukārt pamodināja vienmēr "gatavos" vulkānus. Zināšanas par kristālu tika rūpīgi saglabātas, un pēdējās civilizācijas nākamo 20 000 gadu laikā saules stari daudzkārt atkal apgādāja atlantidiešus ar enerģiju.

Kristāli, kas pārraida un maina enerģijas strāvas virzienu, joprojām ir aktīvi Ziemeļatlantijas okeānā. 1989. gadā krievu zemūdenes komanda ziņoja, ka vairākus simtus jūdžu uz austrumiem no Azoru salām okeāna dibena filmēšanas laikā zemūdenes motori pēkšņi apstājušies un instrumentu rādītāji trīcējuši un virzījušies atpakaļgaitā. Komandas darbības bijušas dīvainas, un tā nav jutusies labi. Šāds stāvoklis turpinājies apmēram piecpadsmit minūtes, līdz apstākļi atkal normalizējušies. Licies, ka uz zemūdeni un tās iemītniekiem iedarbojies noslēpumains enerģijas lauks. Kapteinis pieprasījis atļauju kuģim iebraukt dokā Pontadelgadā Azoru salās, lai pārbiedētā komanda saņemtu tūlītēju psihiatra konsultāciju.

Kuģa un lidmašīnas personāls, kas ceļo cauri vai apkārt Bcrmudu trijstūrim, lielam apgabalam Atlantijas okeānā uz austrumiem no Floridas un Bahamām, stāsta līdzīgus stāstus. Daudzi kuģi un zemu lidojošas lidmašīnas pazūd Bermudu trijstūrī, jo motori dažkārt kļūst bezspēcīgi un kompasi un citi navigācijas aparāti var uzvesties dīvaini vai pat pārstāt darboties. 1956. gada 9. novembrī P5Mpatruļas bumbvedējs ar desmit cilvēku komandu izgaisa. Tā misija bija slepena, bet tajā bija instruments magnētiskās plūsmas blīvuma vai abnormāla magnētiskā fenomena pētīšanai.*26*

Pastāv iespēja, ka mēs galu galā uzzināsim vairāk detaļu par

atlantīdiešu veiksmīgajiem pētījumiem ar kristāliem, lai iegūtu enerģiju no saules stariem. Edgars Keisijs teic, ka ziņas par viņu solārtipa pārveidotājiem ir trīs pasaules vietās. Viena atrodas Atlantīdas nogrimušajā daļā Bimini tuvumā, otra — Ēģiptē Senatnes piemineklī, kas "bija daļa no Datu zāles, kura vēl nav atklāta. Tā atrodas starpā vai gar ieeju no Sfinksas uz templi vai piramīdu; pašā piramīdā, protams."*27* Par trešo 1933. gada 20. decembra lasījumā Keisijs sacīja: "Jukatanā ir tā pati emblēma. Noskaidrojiet to, tāpēc ka tās var būt daudz vieglāk atrodamas, jo var būt atvestas uz šo Ameriku, šīm Savienotajām Valstīm. Kā mēs atrodam, daļa būs aizvesta uz Pensilvānijas pavalsts muzeju. Daļai jābūt aizvestai uz šādu atradumu glabātavu Vašingtonā vai Čikāgā."*28* Neviena no šīm informācijām nav uzpeldējusi, tomēr zinātnieki nesen ir atklājuši alas zem Sfinksas un ap to.

Magnētiskie lauki un līnijas

Atlantīdieši ar cieņu izturējās pret savu apkārtni un, strādājot rīkstnickicm līdzīgā manierē, apzinājās magnētiskās enerģijas dabisko plūsmu, kura klāj mūsu planētas virsmu. Šā Zemes magnētisma avots atrodas Zemes iekšienes ārējās garozas kausētajā dzelzī. Pastāvīgā brīvo elektronu kustība šķidrajā dzelzī ģenerē strāvu, kas rada magnētisko lauku.*29* Magnēdskā lauka intensitāte uz mūsu planētas virsmas mainās no vietas vietā, no dienas dienā un ilgos laika periodos. Tā stiprums, kā attēlots izomagnētiskajās kartēs, tiek mērīts horizontāli un vertikāli. Svārstības Zemes magnētiskajā laukā traucē radiosakarus, un dažkārt tās rada ziemeļblāzmu — krāsainus gaismas starus, kas neregulāri parādās ziemeļu debesīs. Pašlaik mūsu magnētiskā lauka intensitāte pazeminās katrus simt gadus par sešiem procentiem. Ja šī tendence turpināsies pašreizējā tempā, pēc 1500 gadiem lauks būs izzudis*30*

NLO tiecas pārvietoties pa noteiktām taisnām līnijām ar magnētiskām iezīmēm pār Zemes virsmu.*31* Ir ticams, ka citplanētieši mācīja atlantīdiešus novirzīt svārstīgo magnētisko enerģiju, kas apņem Zemi, un pārvietot tur, kur tā būtu labāk izmantojama viņu pašu labā. Nav liecību, ka aizvēsturē būtu pastāvējusi kāda cita pietiekami attīstīta civilizācija, lai uzbūvētu ceļus, ko tagad attiecina uz magnētiskajām līnijām. Anglijā līnijas ir labi zināmas, bet šīs ideāli taisnās, cilvēka radītās takas ir redzamas no gaisa ikvienā kontinentā. Līnijas stiepjas simtiem jūdžu garumā pāri dažādām teritorijām, dziļās ielejās un augstos pakalnos. Lielbritānijā baznīcas, uzkalni, krustceļi, kapsētas, akmens zīmes, pilis un brasli identificē šīs līnijas. Kaut arī šie objekti reizēm atrodas daudz jūdžu sānis, tās ir precīzi izkārtotas vienvirziena rindā.*32* Vēlākās civilizācijas šīs līnijas pārvērta par ceļiem, bet, tā kā tās iet tieši pāri dabiskajiem šķēršļiem, piemēram, stāviem pakalniem, un neseko zemes aprisēm, tas sākotnēji nebija viņu vienīgais mērķis. Maz ir atmiņu par savādajām līnijām, izņemot noslēpumainās strāvas (varbūt novirzīta magnētiskā enerģija), kas plūda pa takām.

Ņemot vērā milzīgo laiku un pūles, kas iztērētas, lai pa visu Zemi izveidotu šīs līnijas, tām vajadzētu būt pildījušām svarīgu funkciju mūsu senču labā, iespējams, piedaloties cilvēku un lietu saziņā un pārvietošanā. Leģendas stāsta, ka laikā, kad, saulei lecot, dka tieši apspīdēts viens no šiem virzieniem, druīdi pacēlās gaisā un pārvietojās pa to." Austrālijā aborigēni ceļo pa gariem, taisniem maršrutiem, kā to darījuši tūkstošiem gadu. Izmantodami konkrētas senās takas, viņi ejot saņem enerģiju, paveicot garākus, daudz grūtākus ceļojumus nekā ejot pa jauniem ceļiem. Cilvēku gars vietās ar augstu dabisko enerģiju

piešķir papildu izturību viņu organismam, ja viņi stipri tic, ka darbība ir paveicama.*34* Ir iespējams iedomāties, ka, savienojot savu gara spēku ar magnētisko enerģiju un slftņu, atlantīdieši un viņu pēcnācēji pa šīm līnijām pārvietoja pa gaisu lielus objektus tāpat kā sevi.

Ar līnijām bagāta ir Ķīna, kur joprojām apzinās zemes magnētisko spēku — ilgi pēc tam, kad pārējā pasaule to ir aizmirsusi. Ķīnieši to sauc par pūķa spēku un ickļalij savā ģeomantijas zinātnē jeb fenšui. Lai pārliecinātos par zemes magnētiskā lauka spēku attiecīgajā vietā, viņi pilnībā analizē zemes raksturīgās iezīmes un rūpīgi apsver konkrēto astroloģisko ietekmi. Ņemot vērā iegūto informāciju, ķīniešu celtnieki apdomīgi iekārto ikvienu būvi un tuvumā esošos kokus un akmeņus, tā lai viss būtu harmonijā ar Zemes virsmu. Pagātnē rūpes un izdomas spēja veidoja smalki izstrādātu, jūtīgu, līdzsvarotu ainavu, kas spēja sniegt atbalstu ļoti blīvam iedzīvotāju kopskaitam. Sekojot aizvēstures tautu piemēram, ķīnieši cēla pilsētas, mājas un kapsētas, kur viņi un mirušie mita harmonijā ar dabu, gūstot labumu no planētas zemes magnētisma smalko spēku enerģijas.

Lai ari Zemes magnētiskais lauks mūsdienās ir ievērojami vājāks nekā tad, kad adantidieši ar to eksperimentēja, zinātnieki no jauna atklāj pagātnes gudrību, kad viņi meklē ceļus, kā izmantot cilvēku labā spēka potenciālo avotu. Pirms vairākiem gadiem bijušais Pentagona speciālists eksotisko ieroču tehnoloģijā Ix)uels Ponts ziņoja, ka krievi izveidojuši raidītāju kompleksu, kura mērķis bija pārvietot Zemes magnētisko lauku uz Gīzas piramīdas ģeogrāfisko garumu, kas atrodas uz Saloniku garuma Grieķijā. Neilgi pēc tam, 1978. gadā, Salonikos bija stipras zemestrīces.*3* '

Mūsdienu zinātnieku pētījumu negaidītie rezultāti, eksperimentējot ar magnētismu un tā saistību ar laiku, liecina, ka mēs neesam gatavi pilnībā izmantot šo enerģijas avotu. Atlantīdas civilizācija bija pastāvējusi daudz ilgāk nekā mūsējā, pirms tā bija spējīga manipulēt ar telpu un laiku vai izmantot varenās magnētiskās strāvas, kas apjož Zemi. Cenšoties panākt Otrā pasaules kara beigas, Varavīksnes projektā Jūras kara flote izprovocēja Filadelfijas eksperimentu, cenšoties padarīt kuģus radariem neuztveramus. 1943. gada 22. jūlijā un 12. augustā eksperimentālu problēmu dēļ projekts sasniedza kulmināciju. Šajos datumos, novietots Filadelfijas jūras karakuģu būvētavā, ASV kuģis Eldridge pilnīgi izzuda skatam .un nebija redzams radaru ekrānos. Katrā gadījumā, kad slēdži bija nospiesti un kuģis atkal parādījās, kuģa komandas locekļi uzrādīja ārkārtīgu mentālu nestabilitāti. Dažu ķermeņi bija sajaukušies ar kuģa starpsienu metālu, citi dega vai planēja gaisā.*56* Lai gan tika veikta plaša rehabilitācija, tie, kas izdzīvoja, cieta no pastāvīgas mentālas dezorientācijas un tika atiaisti kā "mentāli nepiemēroti".*37* Līdzīgi slepeni pētījumi turpinājās trīs gadu desmitus pamestā ASV Gaisa

spēku bāzē Montokā Longailendā. Zinātnieki galu galā saprata, ka viņu eksperimenti, cenšoties izmantot magnētismu, lai manipulētu ar telpu un laiku, ir nodarījuši tajos iesaistītajiem cilvēkiem nelabojamu postu, un projekts tika pamests.*38* Ir ticis apgalvots, ka būtnes no Sīriusa palīdzēja šo ļoti slepeno pasākumu pētījumos*39* un ka bijuši iesaistīti arī citi citplanētieši.*40*

Magnētiskā enerģija ir acīmredzama senajos megalītu apļos un celtnēs gar līnijām, kur enerģija ir pieejama abējādā veidā — no augšas un apakšas. Šīs sākotnējās svētās vietas bieži vien sakrīt ar magnētiskās aktivitātes centriem, kur enerģijas joslas, riņķojot tieši virs zemes, savstarpēji iedarbojas.*41* Akmens objekti, kas orientēti uz kādu notikumu debesīs, piemēram, saules vai mēness lēktu vai zvaigznāju saulgriežos, arī pārraida enerģiju. Mūsu attālie senči novietoja akmens stabus un baznīcas vietās, kur straumes krustojās dziļā pazemē, tāpēc pieminekļi darbojās kā akupunktūras adatas, sniedzot dzīvajai zemei enerģijas spirāles no augšas un apakšas.*42* Zinātnieki gausi izskaidro fenomenu, kad viņi uzzina, ka šīs kolonnas, šķiet, pievelk sava veida elektrisko strāvu. Pagātnē siltums acīmredzami tika intensificēts līdz punktam, kad tas pat kausēja akmeņus, kā tas bija pakalnā netālu no Mogholdas Cilvēka salā.*43*

Atlantīdiešu pēcnācēji, jūtot spēku stipras magnētiskās enerģijas vietās, izmantoja to reliģiskām darbībām un beigās šajās vietās uzbūvēja templus. Paejot laikam, jaunas civilizācijas, sapratušas vcco vietu stiprumu, savas lūgšanu mājas cēla uz sākotnējiem pamatiem.*44* Sar- tras katedrāle Francijā un daudzas citas svētās celtnes atradās aizvēsturē spēcīgās reliģiskās vietās. Anglijā vairākums mazo baznīcu krustceļos atrodas vietā, kur reliģiskās aktivitātes ir norisinājušās jau vairāk nekā 2000 gadu.

Zvaigžņu spēks

Kamēr daļa zinātnieku Atlantīdā strādāja ar Zemi apņemošajām dabiskajām strāvām, citi koncentrējās uz astroloģiju un astronomiju. Labi skoloti indivīdi intensīvi pētīja debesis, dcot, ka saule, mēness un zvaigznes kā viena visvarenā Dieva manifestācija ietekmē šo planētu un tās iedzīvotājus. Zelta vārtu pilsētā Poseidona templa visaugstākajā vietā adantīdiešu astronomi varēja izmantot labi apgādātu observatoriju. Viņi veltīja savu laiku, lai atzīmētu debess ķermeņu pārvietošanos, kad mēģināja pareģot to dievu gribu, kuri pārvaldīja zvaigžņu cilvēkus.

Zodiaka zīmes un zvaigznāju vārdi ir datēti pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē., kad Poseidona templī un, iespējams, ar citplanētiešu pārraudzību un palīdzību atlantīdieši noteica, ka zvaigznes ir veidotas kā personības, un deva tām pašām savai dzīvi. Kad viņi pētīja zvaigznes un nosauca tās vārdos, atlantīdieši ņēma vērā Plejāžu cieņu pret vērsi un nodēvēja to mājvietu par Vērsi.

Tūkstošiem gadu vēlāk šumeri, strādājot ar saviem debesu dieviem, sadalīja zodiaku divpadsmit daļās un piemēroja tos pašus vārdus debess ķermeņiem.*45* Šumeru plāksnes Berlīnes muzejā (VAT.7S47) sāk zodiaka zvaigznāju sarakstu ar Lauvas laikiem*46* no 10 970. līdz 8810. gadam p. m. ē. Grieķu zinātnieki, kas ir mūsu informācijas plašākais avots, atdarināja šumeru astronomijas zinātni, ieskaitot zodiaka zīmes un saules aptumsumu noteikšanu.*47* Ar atlantīdiešu astronomisko zināšanu fragmentiem, kas glabājās senās pasaules lielajās bibliotēkās, varēja iepazīties arī grieķu gudrie.

Arī līdz mūsdienām ir saglabājušies atgādinājumi par atlantīdiešu astronomiskajām zināšanām. Dievs Atlants bija astrologs, un viņa viedoklis par pasauli kā par apaļu globusu atspoguļojas mītā, kur viņš tur pasauli uz saviem pleciem. Kaulā iegravētie mēness kalendāri Rietumeiropā 28 000 gados p. m. ē. parāda zvaigžņu novērotāju tajā laikā veiktos rūpīgos un precīzos mērījumus, kā arī ļaužu spēju izpildīt un saprast astronomijas abstraktos matemātiskos aprēķinus.*48* Griestu gleznojums Dendara templa kapelā Ēģiptē, netālu no Luksoras, attēlo zodiaka zīmes, kā tās bija parādījušās debesīs starp 10 970. un 8810. gadu p. m. ē. ar Lauvu pavasara ekvinokcijas punktā. Senais templis balstījās uz agrāko celtņu pamatiem, kuras datētas pirms 3. gadu tūkstoša p. m. ē. 1821. gadā arheologi pilnībā noņēma kapelas griestus un to neparasto gleznojumu un aizveda tos uz Franciju, kur tas glabājas Luvrā Parīzē.

Akcentam uz astronomiju Atlantīdā bija papildu iemesls. Enerģijas daudzumu Zemes magnētiskajā laukā ietekmē Saules, Mēness un planētu relatīvās pozīcijas.*49* Piemēram, pilnmēness laikā

magnētiskā aktivitāte ir spēcīgāka pusdienlaikā un mierīgāka saulrietā.*50* Aptumsuma laikā, kad magnētiskā aktivitāte, kuru parasti veicina aptumšotie ķermeņi, samazinās, enerģijas straume noplok.*51* Priekšlaicīgs brīdinājums par aptumsumiem atlantīdiešiem likās dabisks, enerģija gar līnijām pēkšņi pavājinājās, un visa kustība uz noslēpumainajām takām tūlīt izbeidzās. Gaisā esošie objekti vai cilvēki varēja nogāzties. Precīzs stabu novietojums daudzos akmens apļos Lielbritānijā atklāj akurātumu, ar kādu senatnes astrologi paredzēja mēness aptumsumus. Aptumsumu iedarbības briesmas senajos laikos bija tik spēcīgas, ka līdzīgs nemiers joprojām valda pasaulē.

Simbolu enerģija

Atlantīdas vispārējie simboli — vienkāršās, dubultās un trīskāršās spirāles — pārstāv dabas spēkus un fizisko enerģiju. Lai kur atlantīdieši ceļotu, cilvēki, kas sadarbojās ar viņiem, iemācījās saskaņot šīs zīmes ar neredzamo spēku un Adantidu — saritinājušos gulošu čūsku. Kā līkumotā čūska simbolizēja Atlantīdu, tāpat pūķis — Ķīnu. īru folklora piedāvā sakāmvārdu: "Zināšanas, ko pārvalda Zelta Čūska, lielākoties bija rodamas Rietumos, bet Gudrība, pilnīgi atšķirīga lieta, bija rodama Zelta Pūķa pārvaldītajos Austrumos."*52*

Vietējās tautas zemēs ar atlantīdiešu ietekmi turpināja uzlūkot čūsku kā spēka simbolu vēl ilgi pēc tam, kad varenā valsts pazuda. Čūskas zīme rotā daudzus monumentus Lielbritānijā un Amerikas kontinentā. Senajā Ēģiptē čūska ar šķeltu mēli un dubultu failu nozīmēja augstākā un zemākā intelekta savienību.*53* Vikingi, okeānus vagojošie atlantīdiešu pēcteči, izrotāja savu vareno kuģu priekšgalu ar izgrcbtām čūskām. Centrālamerikas acteki pielūdza svēto čūsku, un, kad savāds vīrs ar baltu bārdu parādījās no okeāna, nesot tiem civilizāciju, viņi to nosauca par Kecalkoatlu (Quetzalcoatl). Quetzal nozīmēja putnu, ar to domājot debesis, un coatl nozīmēja čūsku, kas simbolizēja Zemes varenos spēkus.*54*

Citi enerģijas avoti

Ar atjauūbu, prasmi un spēju meklēt un pieņemt padomus adanūdiešu zinātnieki ieguva enerģiju arī citādā veidā. Viņi ar panākumiem izmantoja straujo kalnu straumjuˆūdens varenību.*55* Agrāk viņi radīja iekšdedzes dzinējus, kas darbojās ar ogļu kurināmo. Kad viņi apjēdza, cik ļoti šāda mašīnu emisija kaitē atmosfērai, viņi tās atmeta un lietoja daudz drākas un iedarbīgākas metodes, piemēram, kristālus, kas uztvēra saules enerģiju.'*6*

Mūžīgā uguns, ko izmantoja upurēšanai Inkala templī netālu no galvaspilsētas, atspoguļo vēl kādu augstākās tehnoloģijas piemēru atlantīdiešu sasniegumu pūrā. Dīvainā gaisma spēja mainīt priekšmetu atomisko struktūru, mainot vibrāciju tempu, līdz tas sadalījās.*57* Ar saules enerģiju uzlādētie kristāli mirdzēja ar zili baltu gaismu, lai Adantīdā būtu gaišs arī pēc saules norietēšanas.*58* Spēja radīt mākslīgo gaismu izdzīvoja Ēģiptē, kur tā deva iespēju centīgiem māksliniekiem neskaitāmas stundas gleznot tumšu būvju dziļumos uz kapeņu sienām bez logiem. Uz šīm sienām nav redzamas nomelnējušu sodrēju pēdas no dūmojošām eļļas lampām vai lāpām. Mūsu civilizācija ir radījusi tri- dja gāzes-fosfora lampas, kas mirgo vairākām paaudzēm bez elektrības.

Atlantīdieši no četriem dabas elementiem — zemes, gaisa, uguns un ūdens — ieguva enerģiju savām vajadzībām un ikdienas dzīves uzlabošanai. Zeme piedāvā tās magnēdsmu un materiālus toksiskām gāzēm un kodolenerģijai, gaiss satur skaņu viļņu vibrācijas, saules uguns dka projicēta caur kristālu, un ūdens apgādāja ar upju un straumju spēku. Gudro, attapīgo un intuitīvo atlantīdiešu civilizācija attīstījās strauji.

MEDICĪNA

Sapratīga medicīna

Atlantīdiešiem bija lieliska fiziskā un garīgā veselība tik ilgi, kamēr viņiem bija tuvas attiecības ar savu dabisko vidi un kamēr viņi to iekļāva ikdienas dzīvē. Viņi ticēja, ka visa dziedināšana galu galā nāk no universālā spēka, kura klātbūtne ir jūtama dabā, un beidzot no mums pašiem. Ja bija stresaini, adantīdieši apvija savas rokas ap veselīgu, dzīvīgu koku, lai smeltos no tā spēku, vai arī vienkārši klusējot novērtēja ziedu smaržu, saullēkta košās krāsas, koķetu taureni vai putna jautro dziesmu.

Regulāri dievkalpojumi svētajās megalītu vietās deva iespēju noskaņoties uz Visuma bezgalīgo harmoniju. Atlantīdas tauta ticēja, ka akmeņu enerģija palielina auglību, veicina brīnumainu izdziedināšanos, pagarina mūžu un atrisina garīgas problēmas. Stiprā ticība akmeņu dziedinošajām spējām palīdzēja nomierināt prātu, un tas spēcināja imūnsistēmu, palielinot ķermeņa spēju pretoties infekcijām. Teic, ka dažas akmeņu grupas Lielbritānijā, kas turpina atjaunoties un izmantot dabisko enerģiju, ārstē reimatismu; citas tiek uzskatītas par iedarbīgām pret drudzi vai paralīzi.*59*

Apzinoties domu varu pār ķermeni, atlantīdiešu dziednieki izgudroja vienreizīgas slimību diagnosticēšanas metodes. Viņi uzmanīgi pētīja pacientu auru, lai iegūtu informāciju par viņu garīgo stāvokli. Aura ir krāsainas gaismas lauks vai svārstīgi enerģijas stari ap ķermeni, kuru intensitāti palielina paaugstināta koncentrēšanās vai garīga aktivitāte.*60* Edgars Keisijs jau bērnībā saskatīja ap cilvēku ķermeņiem krāsainas lentes. Tikai vēlāk pieaugot viņam ienāca prātā, ka visi neredz auras. Viņš priecājās, sarunājoties ar citiem, kuri novēroja auras, un salīdzinot piezīmes par krāsu nozīmi. Keisijs uzzināja, ka tad, ja persona ir pakļauta stresam, tās auras krāsa un forma mainās, dodot mājienu gudram novērotājam par baiļu, nedrošības, alkatības, raižu un citu nepatīkamu stāvokļu klātbūtni.*61* Šīs krāsas pārmaiņas tika izmantotas Atlantīdā, kur suņus apmācīja novērot auru un šo prasmi lietoja meļu pieķeršanai sarežģītās situācijās.

Senie reliģiskie gleznotāji bieži gleznoja auras ap cilvēku galvu. Mūsdienās šie enerģijas lauki ir dokumentēti ar Kirliāna fotogrāfiju.

1961. gadā Valentīna Kirliāna publicēja zinātnisku atskaiti, kurā aprakstīts viņas vīra darbs. Padomju elektrotehniķis Semjons Davidovičs Kirliāns izmantoja vainaga izlādes fotogrāfiju, lai uzņemtu gaismas starus ap lapām, kukaiņiem, dzīvniekiem un cilvēkiem. Tā galvenokārt izmantota, lai uzietu iesprāgumus metālā. Kirliana fotogrāfija, kā to sauca, ir potenciāli vērtīgs instruments fiziskajā un medicīniskajā diagnosticēšanā un mūsu slēpto garīgo dimensiju

pētišanā, jo Rietumu pasaulē parasti nepieciešams redzēt, lai ticētu.*62*

Papildus unikālajiem paņēmieniem slimību novēršanā un diagnosticēšanā adantīdieši izveidoja dažādas metodes, kā atvieglot fiziskās problēmas. Pirmām kārtām viņi vērsās pēc palīdzības pie savas bagātīgās dabiskās vides. Pamanījuši lapotņu dzīvīgumu un krāsu mirdzumu ap burbuļojošiem avotiem, viņi eksperimentēja ar ūdeņiem. Viņi uzzināja, ka auksto avota ūdeņu patīkamā garša ir apveltīta ar labvēlīgu enerģiju, kas palīdz gremošanai un izraisa tūlītēju apetīti. Adantīdieši, kas bija vērojuši dzīvniekus ar ādas ievainojumiem vārtāmies dubļos pie noteiktiem karstajiem avotiem vai stundām stāvam šļakatās un miglā, atklāja šo lielisko ārēju nobrāzumu, čūlu, infekciju un artrīta dziedināšanas līdzekli.

Lielā augu dažādība Adantīdā un tās kolonijās aizvēsturē piedāvāja tikpat daudz sāpju ārstēšanas iespēju un dziedināšanas veidu kā mūsdienu farmācijā. Tajā ietilpa antiseptiskie līdzekļi, narkotikas, hi- nīns malārijai, halucinogēnās vielas un zālītes sirds stimulēšanai. Ārstniecības augi nodrošināja dziedināšanu no drudža, dizentērijas, cērmēm un lielākās daļas veselības traucējumu uz daudziem gadsimtiem. Ārstniecības līdzekļi, kas attiecās uz Atlantīdas laikiem, piemēram, kaolīns kuņģa slimību novēršanai, tika no jauna atklāti, bet laika rokas ir izrāvušas daudzas lapas vēstures grāmatā, un ievērojamu daudzumu nenovērtējamu zināšanu mēs nekad vairs neiegūsim. Spāņi iznīcināja acteku un maiju medicīnas dokumentus Centrālamerikā, un mediķi Ziemeļamerikā izvēlējās nedalīties savās plašajās zināšanās ar iekarotājiem no Eiropas, kaut arī viņi laipni palīdzēja pirmajiem ieceļotājiem, kas apmetās tur uz dzīvi, veiksmīgi risināt viņu medicīniskās problēmas. 20. gadsimta sākumā vērtīgo iespēju sazināties ar gudrajiem dziedniekiem ārsti noraidīja, jo uzskatīja, ka mūsdienu ķīmijte- rapija adekvāti aizstāj pagātnē lietoto ārstēšanu ar augiem.

Senie priesteri zināja, ka prāts un ķermenis darbojas kā viens vesels, ietekmējot viens otra labsajūtu. Kad viņi bija klāt cilvēka dzimšanas un nāves brīdī un ārstēja vieglas slimības, viņu rituāli pārliecināja pacientu par iespējami labu iznākumu. Priesteri arī lietpratīgi izmantoja augstāko avotu enerģiju, lai ārstētu sarežģītākas kaites. Ja pacients cieta sāpes nopietna ievainojuma dēļ, dziednieks pīpēja pīpi, kas bija pildīta ar attiecīgo narkotisko zāļu maisījumu, un dziedāja, kamēr cilvēks nonāca transam līdzīgā stāvoklī un kļuva uzņēmīgāks pret priestera dziednieka norādēm. Ja viss norisinājās labi, koncentrētās vibrācijas izlaboja nelīdzsvaroto pacienta vielmaiņu, atvieglojot spēju tikt galā ar organisma problēmu. Dziednieki strādāja piramīdās, kur enerģija, kas nāca no Visuma, bija daudz vieglāk uztverama. Na- vahu indiāņi dziedniecības centrus iekārtoja piramīdveida celtnes vienas trešdaļas augstumā, kur enerģija ir

visspēcīgākā.*63*

Dziedinošās krāsas

Krāsas palīdzēja diagnostikā. Personas visbiežāk valkātā apģērba krāsa atspoguļoja tās mentālo stāvokli.*64* Atlantīdieši izprata ari to, ka krāsa palīdz ne vien diagnostikā, bet arī sekmē ārstēšanu. Gaisma, kas rada krāsu, sastāv no elektromagnētiskām vibrācijām. Kad vibrāciju pulsācijas frekvence gaismā mainās, mainās arī krāsa. Invalīdi pavadīja laiku tādas nokrāsas telpā, kas labāk atbilda viņu vajadzībām, un koncentrējās uz krāsu, kas absorbē tās enerģijas vibrācijas, lai sekmīgāk iedarbotos uz neiroendokrīno sistēmu, kas ir jutīga pret krāsu, un gaismas izmaiņas ietekmē organisma hormonu ražošanu. Šīs zināšanas saglabājās līdz 6. gadsimtam p. m. ē., kad grieķu zinātnieks un filozofs Pitagors lietoja krāsu dziedināšanā.*65* Sarkanā, kas ir dzīvības krāsa, tika atzīta par noderīgu galvassāpju, asins slimību, asinsriņķošanas problēmu, vājuma un depresijas ārstēšanai. Skolu telpas bieži vien tika krāsotas dzeltenā krāsā, jo tas rosināja prāta un gara radošumu, veselību un labsajūtu. Oranžo krāsu, kas apvienoja sarkanā primitīvismu ar dzeltenā disciplīnu, izmantoja elpošanas, liesas un nieru slimību ārstēšanā. Zilo krāsu, kas ir rāmuma un harmonijas veicinātāja, dziednieki izmantoja attīrīšanai, nervozitātes ārstēšanai un drudža mazināšanai. Tā kā tā ietekmē redzes, dzirdes un ožas orgānus, zilo krāsu uzskatīja par labvēlīgu acu, ausu un deguna slimību ārstēšanā; piemēram, zila šalle ap kaklu noderēja, ja bija akūts kakla iekaisums. Zaļā krāsa, kas ir dzeltenās un zilās savienojums, sniedz atvieglojumu emocionālām kaitēm, un indivīdi tika mācīti depresijas laikā koncentrēt acis un domas uz zaļojošiem kokiem un zāli. Atlantīdiešu dzemdību telpu sienas un griesti bija inkrustēti ar mirdzošiem zaļiem kristāliem, nodrošinot šai pasaulē ienākošai būtnei brīnišķīgu skatu un sajūtu.*6* " Priesteri deva priekšroku tumši ziliem apģērbiem, lai garīgi celtu savu apziņu. Purpura krāsa — sarkanās (darbība) un zilās (garīgums un mierīgums) savienojums — uzlaboja nervu, reimatisma un epilepsijas stāvokli.*67*

Skaņa kā ārstniecības līdzeklis

Skaņas augstums, intensitāte un tembrs ietekmē asinsspiedienu, asinsriti, pulsu, elpošanu, vielmaiņu un muskuļu enerģiju.*68* Flautisd, bundzinieki un dejotāji apmeklēja neveselus cilvēkus un izmantoja skaņu organisma ārstēšanai. Kad mūziķi dziedāja un dejoja ap pacientu, viņi arī iedrošināja to pievienoties viņiem. Dalībnieku poziūvās vibrācijas, tiem ieejot dziļā, transam līdzīgā stāvoklī no skaņu atkārtošanās, sakārtoja un līdzsvaroja slimnieka miesu un dvēseli. Bija iespējama spontāna izveseļošanās. Katrai problēmai tika noteiktas konkrētas melodijas vai mantras, un cilvēka ķermeņa attēli norādīja piemēroto muzikālo toņkārtu slimības skartajam apvidum. Pentatonika jeb pieci toņi, kas atbilst klavieru melnajiem taustiņiem, bija visvienkāršākās terapijas pamats, bet dziednieki, lai ietekmētu organismu, izmantoja arī lielu skaņu dažādību, ieskaitot pustoņus.

Dziedināšana ar metāliem un akmeņiem

Adanddieši izmantoja metālus — varu, zeltu un sudrabu — un dārgakmeņus, piemēram, safīrus, rubīnus, smaragdus un topāzus, slimību profilaksei un sekmīgai ārstēšanai. Viņi zināja, ka, tāpat kā viņu organismam, arī katrai vielai piemīt tai raksturīgas vibrācijas, ko rada tajā esošās sīkās atomu daļiņas. Indivīdi juta, kurš elements labāk atbilst viņu vajadzībām, un izvēlējās labi pārdomātas rotaslietas, lai papildinātu savu spēku un pašatklāsmi. Tempļi, kuru sienas bija apdarinātas ar lazurītu, garīgajai dziedināšanai nodrošināja iedarbīgu atmosfēru. So vērtīgo celtņu interjers līdzinājās lielai tumši zilai alai, kur mazas gaismiņas ar savu mirdzumu atdzīvināja akmenī iestrādātos dzelzs gabalus.

Atlantīdā ārstniecībā plaši izmantoja kristālus. Krāsu pārmaiņas lielajos kristālos palīdzēja pieredzējušiem dziedniekiem noteikt fiziskās kaites vietu. Kad vērīgs diagnosdķis ar dzidro akmeni lēni slīdēja pa pacienta ķermeni, nelielas pārmaiņas akmens nokrāsā norādīja uz vibrāciju pārmaiņām slimajā vietā.*69* Dziedināšanas ceremonijas, kurās izmantoja kristālus, lai koncentrētu labvēlīgās enerģijas uz slimo personu, bija izplatīts pasākums, kurā ķermenim deva jaunu enerģiju, vairojot pacientā spēku un pagarinot mūžu. Lielie kristāli, kas uzsūca pozitīvo enerģiju no tuvējās atmosfēras, tika novietoti tā, lai ar to uzlādētu tuvumā esošos cilvēkus. Pacients nosēdās uz grīdas joga pozā vai nogūlās uz zemas kušetes, kurai apkārt bija izvietoti dzidri kristāli. Viņš vēl katrā rokā turēja pa kristālam, kamēr dziednieks izvietoja vairākus spilgtus akmeņus uz galvas (vissvarīgākā vieta), nabas, trešās acs (pieres vidū tieši virs acīm) un citās jutīgās ķermeņa vietās.*70* Klātesošie draugi tai laikā ieslīga dziļā meditācijā, lai caur kristāliem sūtītu dziedinošo enerģiju, kas to paplašināja un raidīja uz slimnieku.

Adantīdā dažreiz bija nepieciešama arī ķirurģija, bet tā nebija nepatīkama pieredze, jo hipnoze nodrošināja lielisku anestēziju, garantējot, ka pacients nejuta ne sāpes, ne arī nepatīkamas pēcoperācijas sekas. Atlantīdieši pilnveidoja ķirurģiska nazi, kas bija līdzvērtīgs lāzeram un ievērojami spēcīgāks. Edgars Keisijs min: ja instruments tika izmantots kopā ar noteiktiem metāliem, ķirurgam pārgriežot vēnas un artērijas, asinis sarecēja un nebija asiņošanas.*71* Iespējams, ka tas bija kaut kas līdzīgs gamma skalpelim, ko lietojam smadzeņu ķirurģijā. Dziedinošie priesteri operēja bez skalpeļiem, nodrošinot, ka pacients nepiedzīvoja sāpes, asiņošanu vai bailes no ādas un smalko asinsvadu pārgriešanas. Izmantojot noslēpumainu

enerģiju, dziednieka rokas bez pūlēm iegāja ķermenī, pārdalīja ādu un audus un izlaboja bojājumu vai izņēma audzējus. Lai iztēlotos šo procedūru, iedomājieties milzum daudz galda tenisa bumbiņu, iegremdētu spainī sacietējušā vaskā. Kad vasks ir sasildīts, iespējams ievietot rokas starp bumbiņām, tieši tāpat kā ķirurga rokas iekļūst starp šūnām, tās atdalot bez griešanas.*72* Dziednieku pārskatos Filipīnās un Dienvidamerikā attēloti viņu panākumi, šādā veidā izņemot audzējus.*73*

Citplanētiešu pārraudzīja senos šumerus, kas eksperimentēja ar sirds un smadzeņu ķirurģiju, un jādomā, ka to pašu viņi ir darījuši ar adantīdiešiem. Sumeru medicīnas mācību grāmatas no Ašurbanipala bibliotēkas Nlnivē, kas sarakstītas apmēram 3. gadu tūkstotī p. m. ē., satur trīs daļas — terapiju, ķirurģiju un ieteikumus un buramvārdus. Tajās ir instrukcijas par roku mazgāšanu, alkohola kā dezinfekcijas līdzekļa izmantošanu un norādījumi, kā atbrīvodes no "ēnas, kas pārklāj cilvēka aci", ar ko, iespējams, domāta katarakta.*74* Tā perioda šumeru kapu skeleti norāda uz veiktām smadzeņu un ortopēdiskām operācijām.*75* Senajā Peru, kas bija vispārējs kosmosa viesu galamērķis, ķirurgi aizvietoja bojāto galvaskausa kaulu ar zelta vai vara plāksni.*76* Arheologi, strādādami senās Dienvidamerikas pilsētas Tiavanako drupās Bolīvijā, bija pārsteigd, izrokot uz Atlanddas laiku attiecināmus galvaskausus, kas liecināja par prasmīgi veiktu atvērta galvaskausa operāciju un labiem kaulu transplantāticr*.*77* Tiavanako viņi arī atrada augstas kvalitātes vara urbjus un kaltus, ko izmantoja šajās operācijās.*78*

Zobārsti Atlantīdā tīrīja zobu caurumus bez trokšņa, ātri un efektīvi ar lāzerstaru gaismu. Nebija vajadzīgi pretsāpju un anestēzijas līdzekļi. Senajā Peru zobārsti zobu kroņiem izmantoja zeltu un sudrabu,*79* un aizvēstures Centrālamerikā viņi pildīja caurumus ar zeltu un nefrītu.*80* Jāpieņem, ka Atiantīdas zobārsti veica līdzīgas procedūras.

Atlantīdā elektroterapija savienojumā ar hidroterapiju vai mūziku efektivi atjaunoja kustību spējas pēc paralīzes.*81* Tamlīdzīgie instrumenti mūsdienās ir elektroakuskops, kas ievada smalkas elektrības strāvas nervu audos, un miopulss, kurš to pašu funkciju veic muskuļu audos. Mērķis ir panākt homeostāzi jeb līdzsvara stāvokli ievainotās vietas šūnās, tā panākot ātrāku sadzīšanu.*82*

Centieni pagarināt mūžu

Mūsu senči tāpat kā mēs vēlējās dzīvot ilgāk un dažādi eksperimentēja ar mūža pagarināšanu. Apzinoties enerģijas klātbūtni fiziskajā pasaulē, viņi mēģināja to notvert un izmantot unikālā veidā. Dabiskā enerģijas plūsma, kas ir katrā matērijas daļiņā, ir līdzeklis, ar kuru magnētiskie un gravitācijas spēki pozitīvi ietekmē cilvēka organismu. Nelaiķis Dr. Vilhelms Raihs no jauna atklāja spēku, ko nosauca par orgona enerģiju. Savus eksperimentus ar to viņš aprakstīja darbā "Or- gona atklāšana". Kāds plaši izplatīts paņēmiens, kuru aizvēstures tautas izmantoja, lai koncentrētu orgona enerģiju un ļautos tās iedarbībai, prasīja sarežģītu sagatavošanos. Vispirms izraka mazam pagrabam līdzīgu lielu bedri un telpu izklāja ar rūpīgi izraudzītiem akmeņiem. Pārlicis pār bedri baļķus, būvētājs noklāja tos ar kūdras kārtu un pēc tam ar māla un zemes kārtu. Galvenā krāsa un zemes vai mālu veids katrā posmā tika rūpīgi izmeklēts, jo bija būtiski mainīt organisko un neorganisko vielu kārtas. Visam pāri tika izveidots augsts velēnu uzkalns. Pēc attīrīšanās un sevis harmonizēšanas indivīdi devās uz šīm pazemes telpām, ticot, ka tur uzņemtās aktivizējošās strāvas spēs atjaunot miesu un garu.*81* Stounhendžas bedre, kas izklāta ar vara vitriolu no 100 jūdžu attālās apkārtnes, ir tipisks dobums, kam līdzīgu Britu salās ir daudz.

Cilvēku masas regulāri apmeklēja Atlantīdas tempļus, kur bija iespējas spēcināt un pagarināt mūžu gan miesai, gan dvēselei. Sajās iespaidīgajās celtnēs un to ārpusē uz labi koptās zemes simtiem visu vecumu enerģisku cilvēku dejoja un vingroja. Klusas telpas, kur maigas melodijas klusināja emocijas un mazināja stresu, deva iespēju meditēt.

Edgars Keisijs mums vēsta, ka gudrie atlantīdieši izmantoja kristālus, lai destruktīvie spēki ķermenī sadegtu veidā, kas to iedrošinātu pašatjaunotics.*84* Teilora Koldvcla "Atlantīdas romancē" apraksta slepeno atjaunošanās telpu Zelta vārtu pilsētas templī, kur šī procedūra tika sekmīgi īstenota. Priesteri rūpīgi sargāja šo spēcīgo telpu un atļāva tajā ieiet vienīgi dažiem cienījamiem valst-s vadoņiem. Telpā pacients atlaidās ērtā krēslā, un tehniķi precīzi fokusēja caur kristālu plūstošos saules starus uz vecīgo ķermeni. Vienlaikus dziednieki izraisīja un pastiprināja dažādas skaņu frekvences, kuru enerģija atjaunoja ikvienas šūnas sīkās molekulas, no jauna aktivizējot novecojošos audus.*8* " Procedūra atjaunoja cilvēka hormonu līdzsvaru, izzuda grumbas un atgriezās enerģija. Svarīga bija prasme un piesardzība, ja kristāls tiktu noskaņots pārāk augstu, tas iznīcinātu ķermeni.*86* Ar vienu vizīti parasti pietika, jo atlantīdieši saprata, ka novecojot notikumi, kas reiz sagādāja baudu, atkārtojoties vairākkārt,

tāpat kā Disnejlendā pārāk ilgi pavadīts laiks, sniedz mazāku apmierinājumu. Uzmācīgā sajūta, ka tas viss jau iepriekš bija noticis, dzīvi padarīja garlaicīgu, un perspektīva pavadīt vairāk laika fiziskajā ķermenī vairs nešķita tik pievilcīga kā tā patīkamā pieredze, kas viņus gaidīja pēc aiziešanas no Zemes.*87*

TREŠĀ DAĻA
BOJĀEJA UN JAUNS SĀKUMS

BOJĀEJA

Apmēram 10. gadu tūkstoti p. m. ē. Atiantīdas egocentriskie līderi zaudēja interesi par materiālo un zinātnisko progresu, un viņu cieņa pret senajām zināšanām izgaisa. Tā kā šie varenie melnie priesteri savu enerģiju tērēja bīstamajai okultajai praksei, melnā maģija Adantīdā pamazām aizstāja reliģiju. Daži pilnveidoja garu izsaukšanas paņēmienus nevis no augstākās, bet zemākās astrālās pasaules jeb elles. Kalpojot baismīgajiem gariem, tie, kas' tos atsauc, veic briesmīgus darbus, lai iegūtu materiālo bagātību un varu pār cilvēkiem. Velnišķīgā cilvēku upurēšana bija viens no šiem šausmīgajiem rezultātiem. Lai izbēgtu no vareno dievu dusmām un elles gariem, kam kalpoja ļauni cilvēki, vecāki upurēja savus bērnus vai izgrieza sirdi citiem

cilvēkiem, tiem vēl dzīviem esot, un pasniedza tās kā dāvanas biedējosajam nezināmajam. Sie melnie priesteri bija cilvēkus ta pārbiedējuši, ka viņi bez ierunām tiem paklausīja, pat piedaloties to vadītās orģijās, kur tika dzertas cilvēku asinis.*2*

Lai izvairītos no melno priesteru apvainojumiem, tikumīgie magi ar augstāku morāli arvien vairāk attālinājās no adantīdiešu vairākuma ikdienas dzīves. Gluži tāpat kā iedzīvotāju lielākā daļa ignorēja viņu brīdinājumus par gaidāmo holokaustu, tāpat arī krietno priesteru izmisīgās lūgšanas pēc palīdzības no augšas izrādījās neauglīgas. Vīlušies viņi nozuda savu templu iekšējās svētnīcās un, kā mūsdienu mūki attālās kalnu alās Zanskarā Indijā, koncentrējās uz savu garīgo attīstību un reliģisko grāmatu un dārgumu sargāšanu. Bez morālās vadības parasto ļaužu ticība vienam visvarenajam Dievam būtībā izzuda.

Viņi kļuva arvien pagrimušāki, baudkārāki un aizvien plašāk apmierināja savas iegribas. Cilvēki dzīvi veltīja ēšanai, dzeršanai, izklaidēm un sava ķermeņa izdaiļošanai. Laulības vairs nebija tik izplatītas. Interese par reliģiju apsīka. Atrasties vieniem pašiem vai pēc tumsas iestāšanās uz ielas nozīmēja riskēt tikt aplaupītiem, piekautiem vai mocītiem.

Šā nepatīkamā Atlantīdas beigu perioda laikā armija atradās ārpus tās robežām, aizsargājot zemes, ko bija ieguvusi no citām valstīm, un pastāvīgi cīnoties par jaunām teritorijām. 10. gadu tūkstoti p. m. ē., kad nežēlīgie atlantīdiešu karavīri mēģināja okupēt papildu reģionus Vidusjūras zemēs, viņi tika sakauti Grieķijā. Daudz vēlāk, Platona laikā, ikgadējā Atēnu aizstāvei Atēnai veltītajā festivālā joprojām pieminēja viņu uzvaru pār atlantidiešicm. Ceremonijas laikā prominentas autoritātes ziedoja sievietes apģērbu, kas simboliski pārstāvēja seno atēniešu uzvaru pār atlantīdiešu iebrucējiem. Tērps

bija apliecinājums Atēnai, Poseidona mūžīgajai ienaidniecei.*3*

Uzvarētāji grieķu karavīri, kas sekoja atlantidiešicm uz dzimteni, tika sagūstīti, kad viņi sasniedza Atiantidu, un aizvesti uz Zelta vārtu pilsētu. Vienlaikus viens no adeptiem attēloja sapni par dārdošām zemestrīcēm, milzīgiem paisuma viļņiem un grandioziem vulkānu izvirdumiem, kam sekoja stihiski ugunsgrēki un plūdi, kuri iznīcināja Atiantidu.*4* Ātri reaģējot uz izveidojušos dubulto situāciju — grieķu karaspēka vienībām viņu zemē un neparasto redzējumu par šīs zemes iznīcināšanu —, vadītāji pavēlēja, lai tūlīt pat nekavējoties visi grieķu gūstekņi tiktu ziedoti dieviem. Pēc šā šaušalīgā notikuma tika sagatavots lielisks bankets, un vadītāji, kaut arī joprojām izbijušies par adepta sapni, sēdās pie dzīru galda. Tāpat kā aug draudošas melnas ēnas, kad saule noriet, tā, tumsai iestājoties, zeme lēni sāka drebēt ar aizvien pieaugošu spēku.*5* Liesmoja zibeņi, bira krusa un pērkona grāvieni noslāpēja šausmu pārņemto atlantīdiešu kliedzienus. Neilgi pēc tam vulkāni izgrūda lavu un nāvīgus, kvēlojošus izmešus, kas izraisīja stihiskus ugunsgrēkus. Zemes viļņošanās sagrāva milzīgus pazemes enerģijas rezervuārus, un šīs viegli uzliesmojošās gāzes eksplodēja cita pēc citas ar milzu fanfaru skaņām. Rūcošās liesmas piepildīja gaisu ar plašiem toksisko dūmu mākoņiem, un vairojās briesmīgās zemestrīces. īsā laikā, kad strauji beidzās pēdējais ledus laikmets, jūra aprija gandrīz visas Atlantīdas pēdējās lielās salas kalnu virsotnes, kā arī daudz citu vietu uz Zemes.

Plūdi un tiem sekojošie postījumi pasaulē ir attēloti stāstos, kas pārgājuši no paaudzes paaudzē. Frīži, sena holandiešu tauta, kas galvenokārt bija jūrnieki, Dera Linda Boek raksta:

Atlandu, kā šo zemi sauca jūrasbraucēji, aprija viļņi kopā ar tās kalniem un ielejām, un arī visu pārējo pārklāja jūra. Daudzus cilvēkus apraka zeme, un citi, kuri izglabās, noslīka ūdenī. Kalni dvesa uguni… Mežus uguns pārvērta pelnos, vējš tos iznēsāja, un tie pārklāja visu Zemi.

Bībele un šumeru eposs "Gilgamešs", kas sarakstīts vairāk nekā tūkstoš gadu pirms Bībeles, līdzīgi apraksta Zemes plūdus. Kārību jūras Haiti salā pēcnācēji stāsta, ka pirms viņu senču dzimtenes — Dižās zemes — pazušanas nāca lietus, plūdi un vulkānu uguns. Viņi tic, ka cilvēki, kas izglābās no atlantīdiešu holokausta, no slīkstošās salas ieradās Haiti un nogalināja daudzus cilvēkus.*6*

Līdzīgi stāsti par dabas katastrofām un ūdens plūdiem atrodami gandrīz ikvienā kultūrā Adantijas okeāna piekrastē. Leģendas, ko stāsta Ziemeļamerikā, Centrālamerikā un Dienvidamerikā, attēlo drebošo zemi, vulkānu izvirdumus un briesmīgus paisuma viļņus; pēc tam tumsu, lietusgāzes, plūdus, grimstošu zemi, bezizeju, kad cilvēkiem nav, kur iet, nāvi visiem. Parasti stāstu avoti tic, ka viņu senči bijuši vienīgie, kas izdzīvojuši. Mēs nekad neuzzināsim, kāda šī

kataklizma bija patiesībā, jo kādreiz uz Zemes dzīvojušie cilvēki tika tik pilnīgi iznīcināti, ka paliek vienīgi stāsti, kas raisa iztēli un varbūt uzvanda neskaidras, zemapziņā dziļi apraktas atmiņas, ar kurām mēs visi dalāmies.

"Kritijā" Platons detalizēti apraksta atlantīdiešu bruņoto spēku sastāvu un lielumu. Balstoties uz šiem tēlojumiem, Atlantīdas pēdējās izpostīšanas laikā nolemtajā valsti dzīvoja apmēram divdesmit pieci miljoni cilvēku.*7* Vairākums bezpalīdzīgo pilsoņu cieta šausmīgas sāpes un grūtības, kad viņus notrieca brūkošās celtnes, nosmacēja indīgās gāzes, sadedzināja verdošā lava vai noslīcināja zem viņu kājām grimstošā zeme. Ātri lidojošie vulkānu izmeši darbojās kā bultas, panākot bēgošos vīriešus, sievietes un bērnus. Kliedzoši pūļi, vairoties no plaisām zemē, panikā pa drebošo pamatu metās uz kuģu piestātnēm, bet atklāja, ka atlikušie doki sabrūk, laivas slīkst un tuvojas milzīgi paisuma viļņi. Šai laikā dāsni, līdzjūtīgi cilvēki palika Atlantīdā un palīdzēja upuriem. Šīs pašaizliedzīgās dvēseles palīdzēja dažiem laimīgajiem cilvēkiem izglābties un mazināja daudzu mirstošo sāpes un ciešanas. Pēdējā bridi, pirms paši noslīka, nosmaka vai sadega, "labie samarieši" sakopoja savu garīgo spēku, lai izbēgtu nepatīkamajai sāpīgas nāves pieredzei uz Zemes. Pamezdami savu ķermeni, viņi pacēlās augstākajā sfērā.*8* Citi liesmojošās zemes pamešanai izmantoja lcvitāciju un lidoja garām mazajām salām uz Ziemeļamerikas dienvidaustrumu krastu. Indiāņi joprojām runā par viņu ievērojamo ierašanos pa gaisu.

Viens no daudzajiem stāstiem par Adantīdas bojāeju vēsta, ka sajukuma kulminācijas brīdī Atlantīdas pēdējais godātais valdnieks Votans (vai Vodins, vai Odins, kā viņu sauc Atlantijas okeānam piegulošajās zemēs)*9* novietoja rindā kuģus Zelta vārtu pilsētas ostā un pārraudzīja to piekraušanu ar grāmatām, pārtiku irti dzīvniekiem.*10* Kad zeme šūpojās un uguns šļācās no kalniem, viņš uzkāpa lielas nepabeigtas piramīdas virsotnē un aicināja tautu saglabāt lepnumu par savu brīnišķīgo dzimteni un nekad necīnīties citam pret citu. Lai tas nāktos vieglāk, viņš pavēlēja saviem vadoņiem vienmēr nēsāt uz galvas divas baltas spalvas no zibens putna kondora krūtīm. Viņš deva rīkojumu savam dēlam vest kuģos pusi tautas saullēkta virzienā un mazdēlam — adikušos ļaudis vest saulrieta virzienā. Votans palika uz paaugstinājuma, piedāvājot palīdzību, kaut arī viņa balss pazuda lejā esošās tautas kliedzienos un vulkānu dārdos. Neilgi pēc tam viņa bezpalīdzīgo ķermeni pārklāja putojošais ūdens." Kuģi, no kuriem daudzi jau liesmoja, nekavējoties kā dzīvnieki, kas šausmās bēga no degoša meža, pagriezās un devās atklātā jūrā.

Vētrasputni un citi migrējošie jūras putni riņķo Atlantijas okeānā tieši tāpat kā to ir darījuši tūkstošiem gadu, it kā cerot atrast zemi. Viņu darbības atgādina putnus, kas riņķo vietā, kur tagad uzcelts

iepirkšanās centrs aizpildītā solončakā, kurš reiz bija viņu mājvieta. Catopsilia — jauks taurenis ar oranžiem spārniem, kas līdzinās saulrieta krāsām, dzīvo Britu Gajānā. Katru gadu krāsainu vīrišķā dzimuma taureņu mākoņi izlido Adantijas okeānā uz to vietu, kur reiz atradusies Adantida. Tas ir nolemts lidojums. Tur nav vietas, kur nolaisties, un viņi visi jūrā iet bojā.

IZDZĪVOJUŠIE

Daudzus gadus pirms Atlanddas pēdējās iznīcināšanas priesteri, kas saglabāja dcību vienam visvarenajam Dievam, brīdināja par gaidāmo kataklizmu. Edgars Keisijs atzīst, ka no debesīm uz Zemi atlidojušie arī informējuši tautu par nākamo nelaimi.' Gudras ģimenes, kas klausīja šiem pareģojumiem, sapulcējās mazās grupās, uzbūvēja stiprus kuģus, apgādāja tos ar pārtikas krājumiem un devās prom. Kad nejauša zemes drebēšana signalizēja par tās draudošo nestabilitāti, veselas kopienas ātri savāca daias nepieciešamās lietas un kā lemingi metās jūrā pagaidu laivās. Lemingi ir mazi zālēdājdzīvnieki, kas nav piemēroti ūdenim, jo to kājām nav pcldpfēves. Tie mīt Skandināvijā, uz ziemeļiem no bijušās Atlantīdas, bet periodiski migrēšanas instinkts tos lieliem bariem dzen uz dienvidu krastu. Sīkie sešas collas garie radījumi lien ūdenī un Atlantijas okeānā peld uz dienvidiem Atlantīdas virzienā, it kā cerētu tur atrast sauszemi, kas apmierinātu viņu vajadzības. Kad viņi tā bezpalīdzīgi peld pa bangām, simtiem no tiem noslīkst spēcīgajos viļņos, un tie, kas paliek virspusē, neatraduši nogrimušo zemi, peld apļiem, kamēr nobeidzas.

Kad zeme viļņojās un vulkāni draudēja, tie, kas steigā pameta savas mājas, paņēma līdzi vienīgi tā brīža pašus nepieciešamākos krājumus. Jebkura kavēšanās varēja nozīmēt briesmīgu nāvi, un nebija iespējams ievietot pārpildītajos kuģos iedzīvi, kas bija vajadzīga, lai saglabātu savu dzīves līmeni. Kad atlantīdieši ieradās jaunajās mājās, visu savu laiku un enerģiju viņi tērēja tikai vienkāršai izdzīvošanai svešajos apstākļos. Viņi cēla pajumti, medīja, zvejoja, iespējams, audzēja kaut ko pārtikai un saglabāja dažas reliģiskās paražas, bet viņu rokas kļuva tulznainas un drēbes pārvērtās lupatās.

Kad Adantīda bija ziedoša valsts, vienīgi dažiem izredzētajiem bija pieeja plašo tehnisko zinību pilnai ainai, tāpēc bēgļiem trūka zināšanu, lai atjaunotu augsto dzīves līmeni, kāds pastāvēja viņu dzimtenē. Vislabāk informētie cilvēki bija pēdējie, kas pameta slīkstošo zemi, un viņi to atstāja steigā un parasti atsevišķi, aizceļodami uz dažādām vietām, tā padarot jebkura zinātniskā procesa rekonstrukciju ārkārtīgi grūtu. Magi turēja alķīmijas gudrību tādā noslēpumā, ka vairākumam emigrantu nebija nekādas prasmes metāldarbos. Piemērojoties vietējo primitīvajam dzīvesveidam jaunajā vietā, bez īstiem darbarīkiem un zināšanām, kā tos atjaunot, viņu dzīves līmenis degradējās. Sekojošie plūdi, zemestrīces un citas dabas katastrofas, kā arī plašo, seno bibliotēku bojāeja galu gaīa izdzēsa lieliskās Atlantīdas civilizācijas prasmju detalizētās zināšanas. Galu galā par Atiantidu palika tikai atmiņas, un daudzie bezpalīdzīgie pēcnācēji kļuva par nākamajiem "mežoņiem". Kas paliktu no mūsu

civilizācijas mūsu ēras 12. gadu tūkstotī, ja mēs rit būtu spiesti steigā pamest savas mājas vienīgi ar to, ko var panest, kamēr zemestrīces drebinātu mūsu pilsētas un lava vai milzīgi paisuma viļņi pārklātu visu? Iespējams, tāpat, kā tas notika ar Atiantidu, paliktu vienīgi dažas paražas, kā arī mīti un izdomājumi, kurus būtu grūti apstiprināt kā faktus.

Kad galīgās iznīcināšanas laikā Adantīdā valdīja panika, izmisušie iedzīvotāji rāpās kalnu virsotnēs, slīdēdami lejup pa savu draugu līķiem, kas zem tiem "peldēja kā jūraszāles".*2* Zeme lēni grima, ūdeņi cēlās un kalnu virsotnes pārvērtās par salām. Nepārtrauktā vulkāniskā aktivitāte tagadējās Azoru salās tās padarīja neapdzīvojamas, bet Kanāriju salas bija viesmīlīgākas. Milzīgās dabiskās alas deva sākotnējo pajumti, līdz nabadzīgie bēgļi no jauna uzcēla kaut ko līdzīgu tai, kas palika viņu agrākajā dzīvē. Viņi cēla mājas un pēc tam mazas pilsētas ar ēkām no lieliem, labi piegulošiem akmeņiem pagātnes stilā. Apūdeņošanas kanāli, ko viņi izraka, pagarināja augšanas sezonu, un, kad šo izdzīvojošo adantīdiešu pēcnācējiem Kanāriju salās dzīve uzlabojās, viņi atdzīvināja citus savas bijušās kultūras aspektus. 1402. gadā spāņi sava pirmā datētā apmeklējuma laikā šajā rajonā atklāja dažu senu celtņu un kanālu drupas.

Daļa atlantīdiešu, kas izglābās no savas zemes izpostīšanas un nogrimšanas, bēga uz tempļiem, kas atradās augstās kalnu nogāzēs. Ūdeņi cēlās arvien augstāk un augstāk, tos tomēr nesasniedzot. Kad viss norima, viņi un tempļi uz zemes bija drošībā, kaut gan tagad atradās okeāna malā. Simdem gadsimtu laimīgi izglābušies atlantīdieši un viņu pēcnācēji noturēja reliģiskus dievkalpojumus un viesmīlīgi piedāvāja ārstniecības un spēku atgūšanas iespējas ceļotājiem pa okeānu.

Reizēm ir iespējams kaut ko saskatīt caur dūmakaino stiklu, kas atrodas starp mums un tālo pagātni, — daļēji redzama fascinējošā informācija par trim kompleksiem, kurus saglabājuši atlantīdiešu bēgļi. Viens bija Madeiras salā un divi Kanāriju salās. Ja nav citādu norāžu, sekojošais materiāls, kas atdecas uz izdzīvojušo atlantīdiešu tempļiem, ir nācis no Edgartona Saiksa veltījumiem Atlantīdai (Atlantis, 27. sējums, 3. un 4. numurs, 1974. gada maijs-jūnijs un jū- lijs-augusts). Savus datus viņš galvenokārt ieguvis no īru cilts Tuatha- dedanaan pierakstiem, kuri, pēc viņa uzskata, tika sākotnēji nodarbināti kā pārraksdtāji atlantīdiešu tempļos. Danieši bēga kuģos zemes pēdējās bojāejas laikā un beigās daudzi apmetās Īrijā, kur viņu zināšanas tika iekļautas ķeltu mītos un leģendās. Sera Džeimsa Freizera savāktie stāsd un pētnieku un dārgumu meklētāju pieraksti, kuri pieminēti 1. nodaļā, apgādāja Saiksu ar papildu detaļām.

Pirms Atlantīda nogrima, Gorijas templis balstījās uz kalna virsotnes, kas mūsdienās ir viena no Adandjas okeāna.salu grupas

salām — Madeira. Priesteri un priesterienes, kuri steidzīgi rāpās uz templi, kad ūdens cēlās, turpināja dzīvot tajā un arī blakuscclтnēs. Viņi smagi strādāja, apstrādājot auglīgo vulkānisko zemi, lai iegūtu pārtiku. Go- rija kļuva par plaukstošu kopienu. Tās slavenās apclsīnkoku birzis ir pieminētas kā saules zelta āboli, kurus meklēja Persejs, Herkuless un citi.

Atlantīdas pēdējās izpostīšanas laikā attāls templis stāvēja augstu kalnos, kuru rietumu nogāzē tagad ir Kanāriju salas. Nojauzdami tuvojošos postu, gudrie Atlantīdas priesteri un priesterienes augšup pa kalnu nogāzi sekmīgi nogādāja tempļa drošībā lielo, smago svēto troni. Īpašo krēslu viņi novietoja galvenajā zālē. Tronis bija kalts no meteorītu dzelzs — materiāla, kuru atlantīdieši dēvēja par Nāves akmeni. Falias, kā tika saukta kalnainā vieta, izglābās, kad Adantīda grima un okeāna ūdeņi cēlās, un tās templis simtiem gadu kalpoja par sieviešu klosteri, kas bija slavens ar savu skaisto mūziku, kuru tas atskaņoja tā iemītniekiem un apmeklētājiem. Pārdrošie Tuircnu brāļi no Tuatha-de-danaan cilts, kuri strādāja Falijas templī par pārrakstītājiem, nozaga karalisko krēslu un aizveda to uz Īriju, kur tas bija zināms kā Taras tronis. Ir teikts: ja uz tā apsēdīsies krāpnieks, tas iekliegsies. Iespējams, akmens joprojām bija radioaktīvs un krāpnieki spalgi iekliedzās no pārsteiguma, kad viņi saņēma nelielu, negaidītu šoku; īsde karaļi bija iepriekš sagatavoti un neteica neko.

Trešais templis bija Finijā, Saules pilsētā, Kanāriju salu Tenerifes salā. Pēdējās izpostīšanas laikā atlantīdiešiem izdevās pārvietot vēl vienu nenovērtējamu dārgumu uz šo drošo vietu: Poseidona ratu lielisku zelta kopiju dabiskā lielumā, papildinātu ar zirgiem un vadītāju. Tā kā dzīve atgriezās normālās sliedēs, priesteri dārgos ratus pārvietoja uz ielas bēgļu īpašām ceremonijām un parādēm. 330. gadā p. m. ē. vēsturnieks Badžs savā darbā "Aleksandra Lielā dzīve" rakstija, ka Aleksandrs tika ielūgts apmeklēt templi Saules pilsētā ar tās lielajiem zelta "Dieva ratiem". Brīnišķīgā ekipāža, iespējams, ir sadalījusies jūrā starp Tenerifi un Lansaroti Kanāriju salās un nekad nedks atrasta. Zemūdens pētījumi Atlantijas okeānā notiek arvien biežāk, bet metāla vai koka priekšmeti no Atiantīdas vairs nav atpazīstami. Tas ir acīmredzami, ja padoma, ka zemūdens nirēji, pētot Klusajā okeānā no Otrā pasaules kara atlikušo, atrada, ka jau pēc divdesmit pieciem gadiem metāla objektus okeāna dibenā klāj milzīgs daudzums jaunattīstījušos augu. Bez krāšņās augu valsts brīnišķīgos Atlantīdas materiālās kultūras pieminekļus slēpj sacietējusi lava un biezs vulkānisko pelnu slānis.

Izdzīvojušie atlantīdieši un viņu pēcnācēji turpināja vadīt iniciācijas un maģisko ceremoniju vienkāršotas versijas, kurām bija tik liela nozīme viņu dzimtenes dzīvē. Tiem, kas dzīvoja Kanāriju salās, alas kalpoja kā lieliskas svētnīcas šādiem pasākumiem, kā ari mūmiju

ilgtermiņa glabātavas. Izdzīvojušo pēcnācēji Kanāriju salās savas mūmijas veidoja čokurā sarāvušās, kā to darīja ari bijušo adantīdiešu atvases Meksikā, Peru un Senajā Ēģiptē.*3* Kanāriju salās alu griesti, kurās viņi noglabāja ievīstītos ķermeņus, ir nokrāsoti sarkani, un sienas ir apzīmētas ar dzīvnieku attēliem un neatšifrējamiem simboliem, un hieroglifiem sarkanā, pelēkā un baltā krāsā.

Kad spāņi pirmoreiz ieradās Kanāriju salās, 20 000 cilvēku no četrām etniskajām grupām dzīvoja trīspadsmit salās. Spāņi piederēja grupai, kuras senči tāpat kā guanči būvēja izsmalcinātas celtnes un kanālu sistēmas. Tie bija pirmie iedzīvotāji Grankanārijā un Tenerifes salā. Sie lepnie ļaudis ar gaišo adu un madem un zilām acīm ir palikuši neatkarīgi un nav devušies jauktās laulībās ar ēģiptiešu un kartāgiešu jūrniekiem un piedzīvojumu meklētājiem, kuri te pagātnē viesojās. Viņi saglabāja savu izdzīvojušo Atlantīdas senču fiziskās iezīmes. Guanči pārstāv pēdējo relatīvi tīro Atlantīdas kromaņoniešu cilti — liels galvaskauss, augsti vaigukauli, garš, taisns deguns un stingrs zods. Daudzi vīrieši bija vairāk nekā sešas pēdas gari. Viņi ticēja, ka ir paši sevi izglābuši, kāpjot kalnos, kuri bija nogrimušās zemes bijušās kalnu virsotnes. Viņi tik ļoti baidījās no ūdens, ka tiem nebija laivu.

Guanči saglabāja daļu no atlantīdiešu zināšanām par astronomiju un daļu no viņu senās likumu sistēmas, ieskaitot desmit vēlēšanu noteikumus.*4* Kolonna, kas līdzinājās Poseidona tempļa pīlāram, bija būtiska viņu reliģisko dievkalpojumu sastāvdaļa.*5* Kalnu virsotnēs guanči noturēja lūgšanas visvarenajam Dievam, kurš atlīdzināja tikumu un atrieba grēku.*6* Priesterieņu sekta Maņades, kuras rīkojās līdzīgi Meksikas un senās Eiropas raganām, noturēja ceremonijas akmens apļos. Būdamas pakļautas augstā priestera varai, šīs jaunavas burves tika iesaistītas simboliskās dejās. Hipnozes vai transa stāvoklī viņas izmantoja kā orākulus. Ja zemi sašūpoja briesmīgas zemestrīces vai vulkāni kļuva aktīvi, jaunavas upurējās- okeārram, cerot atvairīt visvareno jūru, lai tā nepārklātu visu, kā tas noticis pagātnē.*7*

Pētnieki, kas 1402. gadā apskatīja guanču rajonu, atrada apūdeņošanas sistēmu, māla traukus, mūmijas, alu gleznojumus un aizvēstures pilsētu drupas. Guanču mākslinieku atstātie brīnišķīgie zīmējumi uz alu sienām bija gandrīz identiski kromaņoniešu gleznotajiem Dien- vidfrancijā." Viņu keramika, no kuras daļa attiecās uz 20. gadu tūkstoti p. m. ē., bija rotāta ar ornamentiem, kas līdzinājās agrīnajiem dien- vidamerikāņu māla trauku zīmējumiem.*9* Kāds cits interesants atradums starp guanču piederumiem bija kaila vīrieša akmens statuja, kurš tur globusu tāpat kā Adants, balstot pasauli.*10* Tas, šķiet, simbolizēja Atlanta kalnu, lielisko Atlantīdas kalnu, kas reiz likās balstām debesis, kad ietiecās mākoņos. Kaut arī guanči pret spāņiem cīnījās varonīgi, iekarotāji un slimības pilnībā

piebeidza viņus 150 gadu laikā."

AIZCEĻOŠANA

Simbolizējot plašās migrācijas no Atlantīdas ietekmi, arābu ģeogrāfi kartēs attēloja šo zemi kā pūķi Atlantijas okeānā. Tā galva atradās šīs tautas izcelsmes vietā un garo astu vijumi nozīmēja viņu ceļojumus apkārt zemeslodei. Pirms zemes bojāejas atiantīdieši, ceļojot uz tālām vietām, tirgojās un dalījās savās zināšanās. Kad zemes vairs nebija, viņi vienkārši meklēja jaunas mājvietas un beigās tās atrada Centrālajā Āfrikā, Ēģiptē, Lielbritānijā, Eiropas cietzemē, Tuvajos Austrumos un Centrālamerikā, Dienvidamerikā un Ziemeļamerikā.

TIE, KAS KUĢOJA UZ AUSTRUMIEM
Āfrika

Ziemeļāfrikas auglīgās zemes bija no Adantīdas viegli sasniedzams patvērums, kas pievilināja daudzas uzņēmīgas ģimenes īsi pirms pēdējās bojāejas. Pirms divpadsmittūkstoš gadiem lietusgāzes pietiekami piepildīja upes un strautus, lai apūdeņotu šīs vietas, turpretī tagad tur plešas bezgalīgi karstu smilšu līdzenumi. Ūdens avoti izveidoja ieleju tīklu, kur cilvēki dzīvoja jau pirms 4000 gadu. Mūsdienās šīs zemienes atrodas vairākas pēdas zem tuksneša pamata, bet Dienvidrietumu Ēģiptes radaru attēli, kas uzņemti no kosmosa kuģa Columbia, atklāj šo seno topogrāfiju.*1* Ļoti veci zīmējumi uz klintīm Alžīrijas izžuvušajos Tasili kalnos attēlo pievilcīgu ainavu, kur cilvēki un dzīvnieki dzīvo harmonijā.*2* Papildu atmiņas par patīkamo dzīvi tajā

laikā saglabājušās gleznojumos galerijās zem Kamisas pilsētas drupām Atlasa kalnos Ziemeļāfrikā.*3*

Atlanddieši, kas ceļoja augšup pa upēm Āfrikas rietumu krastā, pievienojās biedriem, kuri bija apmetušies tur, kur tagad Rietumāfrikā dzīvo ifu tauta. Joprojām ir redzamas viņu brīnišķīgās civilizācijas templu drupas un citas iezīmes.*4* Daļa adantīdiešu devās pa upēm uz kopienām Tritona jūras piekrastē, kas bija 100 jūdžu plats skaists ezers. Pašlaik tas atrodas zem Sahāras tuksneša, bet apraksti par to ir saglabājušies. Diodors Sikuls atsaucas uz ezeru, un tas ir pieminēts gan Alžīrijas, gan Marokas iedzimto stāstos. Hērodots savā "IV grāmatā" stāsta par šo lielo Ziemeļāfrikas ūdenskrātuvi, ko viņš dēvē par Tritonis. Viņš visu laiku atsaucas uz vienu no tā salām — Flā. Grieķu vēsturnieka Hērodota (484.-425. g. p. m. ē.) darbos attēlots noslēpumains zelta dārgums, kuru tālā zemē apsargā grifi; tas tikai nesen dka atrasts, kad arheologi atklāja senas zelta raktuves Pazirkas ielejā Krievijā.*5* Tās bija bagātīgi rotātas ar grifu tēliem.

Tūkstošiem adantīdiešu pēcnācēju laimīgi dzīvoja Tritona jūras piekrastē Centrālajā Āfrikā, līdz milzīga zemestrīce pa lūzuma līniju pāršķēla Atlasa kalnu grēdu. Kādā briesmīgā naktī, kad Zemes garoza spēcīgi drebēja un vulkānu izvirdumi atmosfērā izgrūda nāvējošus akmeņus un verdošu lavu, viss ūdens no ezera pazuda. Putojoša šķidruma straumes kopā ar vulkānu izvirdumiem pilnībā apraka 200 pilsētas, kas bija uzceltas ap Tritona jūru.*6*

Pārbiedētie bēgļi metās visos virzienos, un dažas grupas, kas izrādījās laimīgākas un veiklākas, izdzīvoja. Viena grupa, tagadējie berberi, glābās, bēgot uz tuvējiem Atlasa kalniem, to augstāko virsotni viņi nosauca par Atiasu, jo virsotne bieži vien bija mākoņu ieskauta,

kas viņiem atgādināja dzimtās zemes visneaizmirstamāko kalnu virsotni. Ar savu ērgļa degunu, augstajiem vaigukauliem, gaišo ādu, zilajām vai pelēkajām acīm un nereti rūsganajiem matiem berberi līdzinājās saviem atlantīdiešu senčiem tāpat kā guanči Kanāriju salās. Viņu valoda ir unikāla, izņemot dažas līdzības ar guanču valodu un euskaru — seno basku mēli.

Tuaregi, kuru vārds senajā algonkinu valodā nozīmē "visvarenā uguns dieva tauta",*7* bija slaidi, karojoši berberi, kuri turpināja iekarot Centrālo Sahāru, kas tūkstošiem gadu bija izolēta no pārējām civilizācijām. Viņu spēcīgākais valdnieks Hērakls uzraudzīja kuģošanu caur Gibraltāra šaurumu, sauktu par Hērakla stabiem,*8* Šis nosaukums pastāvēja vēl pēc Platona sarakstītā darba 350. gadā p. m. ē. Tuaregi saglabāja ari savu atlantīdiešu priekšteču kromaņoniešu iezīmes. Kad 19. gadsimtā pētnieki viņus sasniedza, daudzi tuaregi, neskatoties uz gadsimtiem ilgo skarbo tuksneša dzīvi, bija vairāk nekā sešas pēdas gari.*9* Viņu āda bija gaiša, kaut gan zilganās nokrāsas dēļ, ko tā bija ieguvusi no viņu gandrīz purpursarkanā apģērba, kurš berza seju, tuaregi tika saukti par zilo tautu.*10* Viņu rakstu valoda — tamahakvai tiffinaļļh — satur vairāk nekā simt vārdu, kas ir gandrīz identiski guanču vārdiem Kanāriju salās.*11* Ziemeļamerikas siū arī saprata daudzus tua- regu vārdus. Viena no visinteresantākajām divu valodu saskaņām bija tuaregu vārds, kas nozīmēja "mest ēnu i'. Siū teica, ka tuaregu vārds nozīmēja "sekot un slēpties aiz koka no kāda, kuru jūs vajājat". Tas līdzinās vārda "aizēnot kādu" angļu valodas tulkojumam. Tuaregi vārdu redz kā lietvārdu, kas attiecināms uz daļēju tumsu telpā, kurā gaismas stari neielaužas.*12* Pēc .tūkstošiem gadu vārds ir ieguvis nedaudz citādu nozīmi, bet tas joprojām attiecināms uz to pašu jēdzienu. Līdz tam, kad franči sakāva tuaregus 1905. gadā, pat vareno arābu mēģinājumi uzspiest savai valodu šiem cēlajiem, cienīgajiem atlantīdiešu pēctečiem neguva panākumus.

Viena no tuaregu rituāla dejām, kas atgādināja ceremoniju, kuru viņu senči Atlantīdā izmantoja, lai iegūtu ziedošanas upurus uguns dievam, bija tāda pati kā apaču tautas meskaljero cilts deja Arizonā, kuru tālie senči ari nāk no nogrimušās zemes. Lusila Teilora Hansena vēroja apačus izpildām šo deju un saņēma identiskas dejas tiešu aprakstu, kura nesen tikusi uzvesta Āfrikā. Abās oficiālajās ceremonijās dalībnieku kolonna pa vienam jāja uz zirgiem virzienā no Atlantijas okeāna uz rituāla vietas ugunskuru. Arizonā viņi ieradās no austrumiem, Āfrikā — no rietumiem. Uz viņu galvas bija liesmojoši trijžuburi — Atlantīdas senais simbols, ko nēsāja jūras dievs Poseidons. Viņu bruņucepurēs degošā uguns pārstāvēja kalnu, kas izverd dūmus un liesmas. Abos gadījumos dejotāji tuvojās ugunskuram, pielūdza to un beigās piedalījās mācību kaujā. Pirms desmit tūkstoš gadiem Atlantīdā, kur ceremonija bija cēlusies, karotāji

iesaistījās brutālā, ciešā kaujā. Tie, kas izdzīvoja, jāja prom, vedot zirgus bez jātniekiem un paņemot nelaimīgos upurus, lai tos ātri iemestu biedējošajā vulkānā kā dāvanu tā varenajam dievam.*13*

Ēģipte

Daudzi labi izglītod, dievbijīgi adantīdieši pirms viņu dzimtās zemes galīgās bojāejas pārcēlās gan uz Ēģiptes dienvidiem, gan ziemeļiem. Lai arī Ēģiptē bieži izcēlās konflikti starp baznīcu un valsti un klejotāju ciltis no austrumiem radīja pastāvīgus draudus, Edgars Keisijs atgādina, ka zeme kļuva par garīgo, zinātnisko un kultūras centru*14* un ka atlantīdieši pat atrada laiku, lai vadītu arheoloģiskos pētījumus par šīs zemes iekarotājiem pagātnē.*15* Keisijs ari atsaucas uz adantīdiešu Ēģiptē iedibināto dievkalpojumu par godu Saules dievam*16* — paradumu, kas pastāvēja tūkstošiem gadu.

Savā ēģipdešu Dailes templī un Ziedošanas templī atlantīdiešu pēcnācēji turpināja senās prakses. Viņi izmantoja mūziku, deju un iniciācijas, lai celtu savu dvēseli augstākā pakāpē. Prasmīgi priesteri un priesterienes Dailes templī palīdzēja nedrošiem indivīdiem izvēlēties nodarbošanos visam mūžam, balstoties uz indivīda karmisko attīstību. Ikvienam, kas sekoja šim padomam, rika iedots "dzīves zīmogs" — dekoratīva plāksne pārdomām, ja bija vajadzīgs papildu iedrošinājums un atskārsme.*17*

Kad laiks mainījās un Ēģiptes dienvidos pārstāja līt lietus, pastāvīgs sausums spieda atlantīdiešu pēcnācējus pamest savas mājas un pārvietoties uz citurieni. Viņi vai nu pievienojās berberiem Atlasa kalnos, vai ceļoja uz ziemeļiem un austrumiem gar Nīlas krastiem, lai dzīvotu kopā ar citām grupām no Atlantīdas tur, kur ūdens nesagādāja raizes. Arheologi nesen ir izrakuši daudzas kromaņoniešu lopkopju apmetnes, kuri 13. gadu tūkstotī p. m. ē. dzīvoja pie Nīlas, divdesmit astoņas jūdzes lejpus upes no Asuānas aizsprosta.*18* No 13. līdz 11. gadu tūkstoša 500. gadiem p. m. ē. veiksmīga tauta izbaudīja lauksaimniecības zelta laikus, izmantojot sirpju asmeņus un dzirnakmeņus, lai ražotu pārtiku no graudiem.*1* "'

Pirms viņu zemes bojāejas gudri vīri un sievas Atlantīdā paredzēja ilgu gaidāmā posta periodu un garāku intelektuālās tumsības laikmetu. Viņi izvēlējās Ēģipti kā vietu, kur saglabāt daļu no savām plašajām vēsturiskajām un tehnoloģiskajām zināšanām, kas bija uzkrātas Poseidona templī. Strādājot kopā ar zinātniekiem, priesteriem, arhitektiem un inženieriem, viņu celtnieki uzbūvēja piramīdas, tempļus un Datu zāli Ēģiptē — vietā, kur bija spēcīga Zemes enerģija.

Pirms viņu zemes galīgās izpostīšanas atlantīdieši visvērtīgākos dokumentus noglabāja šajās drošajās vietās.

Atlantīdieši un viņu pēcnācēji Ēģiptē dzīvoja labi. Cenšoties saglabāt savas zaudētās valsts augstos standartus, viņi simtiem gadu nodeva informāciju no paaudzes paaudzē. Beigu beigās Ēģiptē no

visām pusēm dabas katastrofu dēļ tuvējās zemēs iespiedās arvien vairāk agresīvai, necivilizētu cilšu. Postošie barbari gandrīz pilnībā iznīcināja attīstīto atlantīdiešu civilizāciju.

Par spīti iebrucējiem, priesteri nepārtrauca cīņu par vērtīgo zināšanu nosargāšanu un to nodošanu izredzētajiem slepenās ceremonijās. Izglītotie atlantīdiešu pēcnācēji, kas ceļoja pa jūrām, kad viņu zeme nogrima, un beigās nonāca Nīlas augštecē, bagātināja mācības ar papildu gudrību. Tā okultās prakses, levitācija, arhitektūras un celtniecības prasmes un vēsturiskā informācija, piemēram, ziņas par Adantīdu, ko Solons saņēma Saisā, tika saglabātas Ēģiptē.*20*

Ar savas pagātnes gudrību un, iespējams, ar desmitās planētas viesu ieguldījumu, kuri bija palīdzējuši šumeriem,*21* mūsu vēstures grāmatās nobriedusi Ēģiptes civilizācija "parādījās pavisam pēkšņi; tā jau pašā sākumā bija attīstīta. Pirmās dinastijas (ēģiptiešu reģistrētās vēstures pirmais periods — ap 3110.-2884. g. p. m. ē.) sākuma gados tautai bija sarežģīta rakstu valoda ar zīmēm, kas simbolizēja skaņas. Viņu zeltkaļi rādīja augstu amata prasmi, kas liecināja par ilgu attīstības periodu. Ncparasd īsā laikā ēģiptieši iemantoja lietpratīgas ārstniecības spējas un progresīvu kalendāru, sarežģītus matemātiskos jēdzienus un spēju celt nepārspētas akmens piramīdas.

Apgaismība, kas nāca no Atlantīdas, Ēģiptē priesteru saglabāta un nodota tālāk, veicināja Pirmās dinastijas tautas neparastos sasniegumus. To labi parāda viņu sākumperioda kalendārs. Aizvēsturē tas bieži vien bija balsots uz stundām, ar nevienādu dienas un nakts stundu skaitu atkarībā no vietas. Garākā diena ēģiptiešu kalendārā bija 12 stundas un 55 minūtes ilga, īsākā — 11 stundas un 5 minūtes. Šie laika periodi neatbilda Ēģiptes atrašanās vietai, kur dienām vajadzētu būt garākām vasarā un īsākām ziemā, bet viņi izmantoja Adanddas laiku, kas bija astoņas jūdzes uz dienvidiem.*22*

Svētajām celtnēm Zicmeļēģiptē sairstot, uz vecajām tika uzceltas jaunas konstrukcijas. Beļģu inženieris celtnieks un astronoms Robērs Bovāls pētīja sfinksas, Lielo Heopsa piramīdu un tai blakus esošo piramīdu un templļu izvietojumu. Ņemot vērā būvju saskaņu ar zvaigznājiem debesīs, viņš pieņēma, ka Lielās piramīdas atrašanās vieta pirmoreiz dka iekārtota 10 450. g. p. m. ē." Edgars Keisijs apgalvo, ka šīs celtnes stāv uz svētītas zemes virs piramīdas, kas satur Datu zāli un tās vērtīgo informāciju.

Lielā piramīda

Atlantīdiešu attīstītās arhitektūras un inženiertehniskās prasmes, kas saglabātas Ēģiptē, kopā ar citplanētiešu padomiem bija noderīgas neparastās Lielās piramīdas celtniecībā. Celtnei ir pārsteidzoša līdzība ar varenajām aizvēstures būvēm Tiavanako, Kusko, Saules piramīdu Teotivakanā Meksikā, Zelta vārtu pilsētā un Sumeras celtnēm, kur to celtniecībā bija iesaistīd dievi no debesīm.

Lielās piramīdas uzcelšanai būvētāji izmantoja vairāk nekā 2 500 000 granīta un kaļķakmens bloku, no kuriem daļa svēra septiņas tonnas, tie tika izrakd daudzu jūdžu attālajās akmeņlauztuvēs. Būve aizņēma trīspadsmit akru jeb salīdzinājumam — septiņus Manhetenas kvartālus.*24* Viņu zāģiem, ja arī tiem bija deviņu pēdu asmens ar dārgakmens zobiem, vajadzēja divtonnīgu spiedienu, lai izlauztos cauri cietajam granītam.*25* Celtnieki uzlika kaļķakmens "vāku", apšūtu ar zeltu, diženās piramīdas virsotnē un ārējās sienas kārtām aplika ar milzīgiem pulēta kaļķakmens apvalka akmeņiem. Katrs no šiem akmeņiem bija gandrīz trīs pēdas biezs un nedaudz ieliekts uz iekšu. Apdare bija līdz 1/100 collas precizitātei, un akmeņi cieši piegūla cits citam.*26* Ar savu zelta virsotni un baltā kaļķakmens sāniem, kas saules gaismā mirdzēja kā tūkstošiem dimantu, milzīgā piramīda no tālienes sniedza neaizmirstamu skatu. Hērodots un citi, kas pētīja apvalka akmeņus, liecināja, ka dc bija aprakstīti. Senie papirusi apgalvo, ka rakstītais satur zinātnes, astronomijas, ģeometrijas, fizikas un citus noslēpumus.*27* Pēc vairākām zemestrīcēm mūsu ēras 13. gadsimtā arābi aizvāca nenovērtējamos akmeņus un izmantoja tos, lai Kairā celtu mošejas un pilis.*28*

Gudrākais no vīriem iekļāva sarežģītos ģeogrāfiskos un matemātiskos jēdzienus Lielās piramīdas plānā. Celtne ir Ziemeļu puslodes precīza mēroga modelis ar virsotni kā ziemeļpolu un pamatu kā ekvatoru.*29* Būdama saskaņota ar galvenajiem kompasa punktiem, milzīgās celtnes pamatlīnija ir precīzi tas attālums, kuru jebkura vieta uz ekvatora vcic ap Zemes asi pussekundē.*30* Piramīdas četru pamatu garums variē ne vairāk par astoņām collām, un pamata lielums, divreiz dalīts ar tās augstumu, ir vienāds ar 3,1416 jeb pī. Izmēri rāda, ka plānotāji ir lieliski izpratuši progresīvo zelta griezuma principu — derīgu, konstantu matemātisku proporciju, kas tika atklāta 14. gadsimtā.*31* Šo seno mācīto vīru zināšanas īpaši pārsteidz, ja atceras, ka Eiklīds, kas izveidoja pamata sistemātisko ģeometriju, dzīvoja 3. gadsimtā pirms mūsu ēras — ilgi pēc tam, kad tika uzcelta piramīda. Lielā piramīda ir noturīgs piemineklis talantīgajiem aizvēstures zinātniekiem un viņu pamatīgajai izpratnei par skaitļu, ģeometrijas un cilvēka gara savstarpējo saistību.*32*

Senajos zīmējumos sfinksa, kas atrodas blakus Lielajai piramīdai Gīzā, ir attēlota sēdoša virs akmens celtnes.*33* Ja reiz lielā akmens statuja bija gandrīz pilnībā apsegta ar smiltīm, ir iespējams, ka zem tās dziļi smiltīs guļ aprakta cita celtne. Edgars Keisijs teic, ka "tur ir telpa vai pasāža no sfinksas labās priekšējās ķetnas uz šo datu vai senatnes pieminekļu telpas ieeju".*34* Japāņu zinātnieki, kuri nesen vairākus mēnešus mērīja un skenēja celtni, blakus sfinksai atrada pazemes dobumus un varbūtēju tuneli blakus labajai ķetnai.*35* Ēģiptes valdība nevēlas atļaut urbumus zem monumentiem, baidoties, ka tie varētu sabrukt. Keisijs sacīja, ka tad, kad cilvēks attīstīs augstāku izpratni un būs tai gatavs, šīs Atlantīdas slēptās zināšanas atklāsies.*36*

Piramīdās darbojas kāds enerģijas veids, bet, ja arī šis fenomens ir neskaitāmu eksperimentu priekšmets, patiesībā neviens nesaprot, kā tas darbojas. Enerģija dka atklāta, kad kļuva skaidrs, ka senie atkritumi un bcigrie dzīvnieki Lielajā piramīdā netrūdēja, nesmakoja un šķita mumificēti. Medijs Pols Solomons ziņo, ka piramīdas enerģijas spēks ir saglabājis pārtiku Datu zālē zem sfinksas un Lielās piramīdas un ka tā joprojām ir ēdama.*37* Pētnieki papildus pārtikas saglabāšanas faktam ļauj iztēloties, ka īstajos apstākļos piramīdu enerģija spēj uzasināt žiletes, uzlabot ūdenskrāna ūdens garšu, stimulēt augu augšanu un sēklu dīgšanu, no jauna uzlādēt baterijas, paātrināt izveseļošanos un vairot dzīvotspēju un briedumu.*38*

Ēģiptiešu ruļļi

Laika vecis ir aizslēdzis durvis uz daudzām pagātnes istabām, bet fragmentāra informācija par Atiantidu tomēr ir izslīdējusi. Ēģiptiešu "Mirušo grāmatā", kas rakstīta uz papirusa un atrasta kapenēs, un uz mūmiju tīstokļiem, kuri attiecināmi uz gadu tūkstošiem p. m. ē., apraksta "dvēseļu mājokli", kas atrodas uz rietumiem viņpus Hērakla stabiem, kur guļ Adantīda.*39* Kanāli šeit savieno zaļas, auglīgas salas, kur kvieši un mieži sasniedz lielu augstumu.'*10* "Mirušo grāmata" attiecas uz dievu Totu, "divu zemju sargu", kurš atnesa kultūru uz Ēģipti no rietumu zemes.*41* Ēģiptiešu priesteris vēsturnieks Manctons piemin ēģiptiešu kalendāru, kas sācies 11 542. gadā p. m. ē.*42* Hērodots apraksta Ēģiptes papirusa ruļļus ar 330 karaļu vārdiem. Sarakstu no viņa laika šķir 11 000 gadu.*43*

Turinas papiruss ir viens no diviem pierakstiem, kas saglabājušies par senajiem ēģiptiešu karaļiem. Tajā dokumentēti desmit dievu vārdi, kas valdīja Pirmajā starplaikā, kā arī mirstīgie karaļi Augšēģiptē un Lcjasēģiptē, kuri valdīja pēc dieviem, bet pirms Pirmās dinastijas pirmā faraona 3100. gadā p. m. ē.*44* Senie ēģiptieši apraksta Pirmo starplaiku kā periodu, kad dievi valdīja viņu valstī un izveda to no tumsības. Sie dievi, kurus viņi sauca par neteriem, bija gan vīrieši, gan sievietes. Nctcri bija spēcīgāki un gudrāki par cilvēkiem, un viņiem piemita pārdabiskas spējas, bet viņi bija pakļauti slimībām un nāvei. Viņu saistība ar Atlantīdu parādās faktā, kar senie ēģiptieši ticēja — dievi var pārvest cilvēkus pār ūdeni uz "dvēseļu mājokli". Diodors Sikuls vienā no saviem Ēģiptes ceļojumiem arī pētīja senos ruļļus, kas attiecās uz veselu virkni dievu, varoņu un mirstīgo karaļu, kuri valdīja tūkstošiem gadu. Ir ļoti iespējams, ka šie "dievi" un neteri bija apmeklētāji no kosmosa, kuru devums senajai attīstītajai Ēģiptes civilizācijai bija acīmredzams vēl ilgi pēc viņu aiziešanas.

Lielbritānija

Lielbritānijā strauji mainījās laikapstākļi 10. gadu tūkstotī p. m. ē., kad pazuda Atlantīdas kalni. Beidzot dominējošajiem rietumu vējiem, kas sasila, virzoties pāri mērenajai Golfa straumei, Atlantīda vairs nebija šķērslis, un tie sasniedza Īriju, Velsu un Angliju. Klimats uzlabojās, un ledāji ātri kusa. Pļavās strauji auga zāle, ziedēja puķes, un uz šīm vietām pārvietojās dzīvnieki. Adantīdieši, kam no mājām bija atlikuši tikai kuģi, bija sajūsmināti, kad atrada pievilcīgas zemes.

Nostāsti par čūsku tautas talantīgajiem mūziķiem, dzejniekiem, ārstiem un celtniekiem ir saglabājušies senajās leģendās un īru grāmātās. 8. gadsimta "Armaga grāmata", 12. gadsimta "Pclēkbrūnās govs grāmata", "Lekana grāmata", "Leinstcra grāmata" un "Iebrukumu grāmata" — tās visas ir savāktas no pat vēl senākiem avotiem un

secīgā kārtībā apraksta iebrucējus, piemēram, nemediešus, fomoriešus, ferbolgus un beigās daniešus. Viņi runā līdzīgā valodā, jo viņu visu kultūra ir cēlusies Atlantīdā. Viņu piedzīvotais pēc dzimtās zemes pamešanas atšķiras. Pirms sasnieguši Īriju, vieni ir klejojuši kuģos pa okeānu, citi kājām ceļojuši pa slāvu zemēm, un daži pavadījuši laiku Ēģiptē.*45*

Pirmie atnācēji bija slaidie, spēcīgie ncmcdieši, kurus dēvēja ari par Saules dēliem un kuri ieradās Dienvidrietumīrijā apmēram 10. gadu tūkstotī p. m. ē. Šie adantīdieši brauca ar sudraba kuģiem, kuru priekšgalā bija uzgleznotas čūskas. Fomorieši sekoja. Arī augumā lieli, viņi bija pazīstami kā "zemjūras tauta".*44* īru leģendas atceras, ka garīgie fomorieši pārvaldīja dabas spēkus un bija no nogrimušās salas.*47*

Simtiem gadu vēlāk ieradās ferbolgi. Tā bija mazāka, smagnējāka auguma atlantīdiešu rase ar tumšu ādas krāsu, un tā nāca no izveicīgajiem kalnračiem un celtniekiefn, kuru ieroči bija asie, platie cirvji. Fērbolgi bija pazīstami ar savu viltību un humoru, un Britu salās viņi palikuši atmiņā kā rūķīši un mājas gari.*48*

Fērbolgi virzīja enerģiju pie magnētiskajām līnijām, lai pārvietotu lielas zemes masas un izveidotu mākslīgus uzkalnus, kur tie katru gadu noteiktā laikā pulcējās uz svētkiem.*49* Bieži vien šie lielie uzbērumi vai pauguri par piemiņu Atlantīdai tika izveidoti čūskas formā, piemēram, viens tāds ir Glenfločenā pie Loknelas blakus Obanai — 300 pēdu garš un 20 pēdu augsts. Savas solārās maģijas svēto rituālu metafiziskajām svinībām ferbolgi uzcēla Taras zāli. Tā bija gigantiska celtne — vairāk nekā 700 pēdu gara un 90 pēdu plata — un bija būvēta no milzīgiem daudzas tonnas smagiem akmeņiem. Svētā Taras zāle simtiem gadsimtu bija reliģisko ceremoniju un iniciāciju vieta. Izmantojot seno manuskriptu plānu un daudzšķautņainās zāles drupas, ir iespējams rekonstruēt daudzus aspektus ferbolgu sarežģītajā sociālajā struktūrā. Lieliskā celtne bija paredzēta mūziķiem, dzejniekiem, ārstiem, vēsturniekiem, celtniekiem, četrām aristokrātijas grupām, trīs kategoriju jokdariem, šahistiem, druīdiem, briežu medniekiem, pareģiem, skolotājiem, tiesnešiem, kalējiem un vēl daudziem citiem.*50*

Drīz pēc Atiantīdas galīgās bojāejas Īriju okupēja Tuatha-de-danaan jeb danieši, kuru vārds nozīmē "plūdi". Šie taisnīgie jaunatnācēji no Adantīdas ziemeļiem bija ar gariem rudiem vai gaišiem madcm un zilām acīm. Viņi izmantoja metālu, tiem piemita pārdabiskas spējas, un viņi palika atmiņā kā gudri, zinoši cilvēki. Danieši saprata lerbolgu valodu, bet bija nedraudzīgi un gāza viņus ar dīvainiem uguns ieročiem, kas radīja tumšus dūmu mākoņus.*51* Kādas kaujas laikā daniešu vadonis zaudēja roku. Prasmīgs biedrs, kuram bija zināmas aizvēstures progresīvās medicīnas metodes, to aizstāja ar

metāla roku, un vēlāk viņu dēvēja par,Nuadu Sudrabroci.*52* Vēl daudz citu nostāstu par daniešiem ir saglabājies īru leģendās. Viņi, sekojot savu Atlantīdas senču tradīcijām, pielūdza sauli un cēla milzīgas ēkas no kalta akmens bluķiem.*53*

Pēc ledāju izkušanas tauta no Plejādēm ieradās Lielbritānijā un piedāvāja palīdzību atlantīdiešu emigrantiem un viņu pēcnācējiem. Neskaitāmas akmens celtnes, kas tika uzceltas aizvēstures laikos, ir izvietotas Plejāžu septiņu zvaigžņu virzienā, lai norādītu precīzu to uzlēkšanas virzienu vasaras un ziemas saulgriežos.*54* Nozīmīgi datumi senajā britu kalendārā atbilst Plejāžu kustībai, piemēram, ķeltu Maija diena, ko svin zvaigznāja uzlēkšanas rītausmā.*55*

Veco ļaužu dziesmas un stāsti Golvejā, kur atlantīdieši izkāpa Īrijas rietumu krastā, attēlo savu priekšteču brīnišķīgo zemi, kas atrodas salās uz rietumiem. Viņi to sauc par lere — Eriju.*56* Dabas dievs Pāns bija vecās lere dievs. Tā bija noslēpumaina vieta, kuras iemītnieki bija laumas un ļaunie gari. Celtnēm nebija kāpņu, jo ikviens spēja lidot.*57* Stāsti apraksta ari Ogemas vai Ogidžes zemi tālu prom no Īrijas kras- dem. Mūsdienās tā atrodas uz sēkļa apmēram 300 pēdu zem ūdens, kas stiepjas gandrīz līdz Vidusatlantijas grēdai.*58* Leģendas vēsta, ka reiz bijis iespējams sasniegt Atlantīdu pa Ogemas ceļu, daudzus mēnešus pārvietojoties pa labu, platu lielceļu.*59* Ogemas karaļa Oga milzīga granīta statuja, kā ari karalienes Magogas statuja stāvēja Londonā, kamēr tās nesabumboja Otrā pasaules kara laikā.*60*

Senās Īrijas iedzīvotāji saglabāja dažādus atlantīdiešu paradumus. Zeme bija sadalīta provincēs, un katru no tām pārvaldīja karalis. Karaļi rekrutēja bruņotos spēkus tieši tāpat kā Atlantīdā — katra province nodrošināja prasīto skaitu kavalēristu, kājnieku un akmens šāvēju.*61* īru augstie priesteri, kas bija pazīstami kā druīdi, rīkoja dievkalpojumus pie bronzas stabiem, kas atgādināja Poseidona tempļa kolonnas

Zelta vārtu pilsētā. Periodiski pulcējoties, lai izšķirtu strīdus, viņi upurēja baltos vēršus un praktizēja cilvēku upurēšanu, kā tas notika Atlantīdas civilizācijas pēdējā posmā. Druīdi ticēja dvēseļu pārceļošanai un pretendēja uz levitācijas prasmi, laikapstākļu pārvaldīšanu un spēju sevi padarīt neredzamus.*62* Druīdu universitātes Lielbritānijā bija vienas no slavenākajām Rietumu pasaulē, kas piesaistīja izcilus zinātniekus no dažādām zemēm. Druīdu pasniedzēji, kas apmeklēja kontinentu, ietekmēja Pitagoru (582-500 p. m. ē.) un neskaitāmus sen aizmirstus zinātniekus.*6* '

Romieši Lielbritānijā un Eiropā druīdus nežēlīgi apspieda. Jūlijs Cēzars lika nodedzināt druīdu milzīgo bibliotēku Anglijā un iznīcināt visu pārējo viņu rakstīto literatūru.*64* Drisīdi, kas izdzīvoja Velsā, galu galā tika iznīcināti, un daļu, kas 5. gadsimtā izdzīvoja Īrijā, Svētais

Patriks pievērsa kristietībai.

Daudzi adantīdieši apmetās Velsā, un velsiešu folklora ir pilna ar stāsdem par seno karaļvalsti, kas vispirms sadalījās salās un pēc tam nogrima jūrā. Arheoloģijas grāmata Mjvrian Archaeology of Wales, kas tika publicēta 1870. gadā* bet veidota no pirmskristiešu laika avotiem, atsaucas uz tiem, kas izglābušies no visu aprijošajiem plūdiem un parādījušies milzīgos, ātros kuģos bez burām.*6* ' Dana bērnu, Īrijas Tuatba-de-danaan jeb daniešiem līdzīgo, imigrantu apraksti un piedzīvojumi pilda arī daudzas Velsas literatūras lappuses. Kad šie varenie indivīdi ieradās no nogrimušās rietumu zemes, viņi praktizēja spēcīgu maģiju, lai pakļautu esošos iedzīvotājus. Vienam no viņu vadoņiem piemita telepātijas spējas. Šamaņi bija saglabājuši prasmi iemiesoties dzīvnieka vai putna veidolā, biedējot naivos Rietumvelsas iedzīvotājus. Dana bērniem piemita arī citas ievērojamas spējas, un viņi līdzīgi daniešiem būvēja celtnes no neparasti lieliem kalta akmens blokiem.

Laijonesa.

Tālāk no Anglijas dienvidrietumu gala tieši zem ūdens virsmas atrodas Laijonesas salas paliekas. Apmēram 18. gadu tūkstotī p. m. ē., kad daudz okeāna ūdeņu bija iekļauts ziemeļu ledājos, Laijonesa bija Atlantīdas kolonija, ko virkne salu savienoja ar Adantīdu. Pakāpeniski Laijonesa sadalījās daļās un saglabājušies gabali tika nodēvēti par Scillas salām. Zvejnieki, ļoti skaidrā dienā veroties ūdenī, dziļi lejā, iespējams, redz Laijonesas staltās pilis lepni pretojamies mūžam izsalkušajai jūrai, kas tās pārplūdina.

Laijonesas bēgļi traucās uz Anglijas dienvidrietumiem un nodibināja Lagresas Svēto karalisti, kur klejojošie atlantīdiešu pēcnācēji tika labi uzņemti simtiem gadu. Lagresas iedzīvotāji izmantoja ģeomantijas paņēmienus, lai uzlabotu savas atdccības ar Visumu. Balstoties uz tehniskajām zināšanām un inženierzinātnes prasmēm, kas bija mantotas no senčiem, viņi savu apkārtni izmantoja pārsteidzošu zodiaku izveidei. Zodiaki ir atrasti arī aizvēstures asīriešu drupās un Ēģiptē, kas, iespējams, norāda uz citplanētiešu ietekmi. Lielākā ainavas skulptūra Lagresā ietver trīsdesmit jūdžu apli netālu no Glastonberijas. Tas ir skaidri redzams no gaisa, un tā riņķa līnija ietver pakalnus, ūdens straumes, kokus un zemes kaudzes, kas visi ir tā izveidoti, lai atdarinātu divpadsmit zodiaku formas. Katras zodiaka figūras galva ir pagriezta uz rietumiem Atlantīdas kapsētas virzienā.*66* Zodiaks bija tik gudri izplānots, ka tajā laikā, kad tas tika izveidots, paisuma viļņi daļēji nosedza Zivju zīmi, simbolu, kas prasīja ūdeni.*67*

Votans

Kad seno laiku pasaku varoņi pastāv gadsimtiem ilgi, tic bieži vien pārvēršas par mītiskiem simboliem vai dieviem. Pēdējais ievērojamais Atlantijas valdnieks Votans līdz pat anglosakšu laikiem tika godāts par dievu, jo viņš spēja valdīt pār dabas spēkiem, bija kareivīgs pūķu uzveicējs. Kad kristīgā baznīca centās Lielbritānijā iznīcināt pagānu reliģiju, Svētais Miķelis tika attēlots kā Votana pēctecis. Svētā Miķcļa vārds visur metodiski tika aizstāts ar Votanu. Aizvēstures Anglijā sena, ideāli taisna magnētiskā līnija, kas tika izveidota enerģijas gūšanai un vēlāk izmantota pūķu procesijās, tika veltīta dievam Vo- tanam. Desmit baznīcas jeb augstās vietas, kas iezīmē seno ceļu un reiz tika veltītas Votanam, tagad nes Svētā Miķcļa vārdu. Līnija stiepjas 200 jūdžu no Svētā Miķeļa baznīcas Kliftonas Hempdenā caur Sv. Miķeļa klinšaino pauguru Glastonberijā līdz Sv. Miķeļa kalnam blakus Zemes malai. Lai pilnīgi iznīcinātu atmiņas par Votanu, kristieši seno spēcīgo varoni attēloja kā ļaunumu un koncentrējās uz svēto, ko pavadīja eņģeļu bars, kas cīnījās pret tumsas spēkiem, kurus personificēja Votans kā pūķis. Jāņa Atklāsmes grāmata apraksta Svēto Miķeli, kas iznīcina vareno zvēru, kurš pārstāv velnu un sātanu. Britu baznīcas ir pārpilnas ar Svētā Miķeļa statujām un gleznām, kurš nogalina vai stāv pie uzvarētā pūķa, un bija vajadzīgi daudzi intensīva spiediena gadsimti, lai nomāktu senās sarkanās zemes emigrantu pēcteču dcējumu spēcīgo ietekmi.

Eiropa

Vairākums atlanddiešu koloniju gar Adantijas okeāna piekrasti izzuda apmēram 10. gadu tūkstotī p. m. ē., kad tās pilnībā iznīcināja paisuma viļņi un plūdi. Tomēr Taršišas kopienas rūdītie iedzīvotāji Spānijas Atlantijas okeāna krastā atgriezās, kad ūdeņi atkāpās. Viņi centās no jauna uzcelt savu pilsētu, un 7000. gadā p. m. ē. Taršiša atkal bija ziedoša metropole, kas bija slavena ar savu dzeju, likumiem un grāmatām.*68* Bībele apraksta zelta un sudraba pārpilnību Taršišā, un senie grieķu reģistrētie fakti atsaucas uz Taršišas kuģu sudraba enkuriem.*69* Pēc 533. gada p. m. ē., kad kartāgiešu marodieri izlaupīja un nodedzināja skaisto pilsētu, tā pakāpeniski izzuda. Būvju paliekas no citām Atiantīdas kolonijām, kuras celtas uz tagad nogrimušiem kontinentālajiem šelfiem tālāk no Spānijas krasta, ir redzamas nirējiem, bet militāru iemeslu dēļ Spānijas valdība aizliedz pētniecību.*70*

Edgars Keisijs apraksta atlantīdiešus, kas lidojuši pa gaisu, un citus, kas no Biskajas līča devās zemes iekšienē, lai apmestos Dienvidfrancijas un Ziemeļspānijas Pirenejos.*71* Šeit, krauju klinšu pāreju pasargāti, viņi dzīvoja relatīvā izolētībā tūkstošiem gadu. Viņu pēcnācēji baski joprojām apdzīvo šo rajonu. Izolēti no apkārtējās pasaules un lepni par savu atlantīdiešu mantojumu, baski tāpat kā viņu attālie brālēni guanči Kanāriju salās izvairījās no jauktām laulībām un saglabāja savu neparasto kromaņoniešu izskatu. Viņu asinsgrupa atšķiras no franču un spāņu kaimiņiem, jo baskiem ir daudz augstāks 0 asinsgrupas procents. Rēzus negatīvās asinis ir raksturīga atlantīdiešu pēcnācēju iezīme visur. Baski ir visbiežāk sastopamie rēzus negatīvie cilvēki pasaulē.*72* Berberiem Ziemeļāfrikā, dažām Amazones kultūrām un guančiem ir līdzīgs nesamērīgs rēzus negatīvās asinsgrupas pārstāvju daudzums.

Basku valoda — euskara — atspoguļo aizvēsturisko valodu, ko atlantīdieši izplatīja pa visu pasauli. Tās kopīgā izcelsme ar Gvatemalas valodu dod iespēju šīs Centrālamerikas zemes iedzimtajiem saprast euskaru.*73* Tā ir daudz līdzīgāka dažām indiāņu valodām nekā indo- ģermāņu grupai, bet tā nav cēlusies no kādas pazīstamas valodas.*74* Līdzība starp basku, tuaregu un guanču valodu tika iepriekš minēta.

1978. gadā basku dzejnieks Hacints Vcrdagers publicēja brīnišķīgu poēmu "Atlantīda", saglabājot nākamībai savas tautas cieņu pret seno dzimto Atlantīdu. Vcrdagers apraksta Atlantīdas kalnu sniegotās virsotnes un ugunīgos vulkānus. Ar sakāpinātām jūtām viņš attēlo jaukos puķu dārzus un plašos dzelteno kviešu laukus, līdzīgus zeltainiem matiem, kas pilnībā atšķiras no viņa paša kalnainās

ainavas. Augstu lidojošie Adantīdas kondori, mežonīgie mastodonti un apaļīgie mamuti viņa dzejā atdzīvojas gluži tāpat kā no viņa basku senčiem paaudzēs mantotajās pasakās. Viņš pat piemin slavenās zeltaino apelsīnu birzis Gorijā. Verdagera patiesā aizrautība ar Atlantīdu atspoguļo mīlestību, ko jūt viņa tālie izklīdušie senči pret savu dzimteni.

Tuvie Austrumi

Atlantīdiešu zinātnieku plašo gudrību reģistrēja un atcerējās arī Tuvajos Austrumos, uz kurieni laivas ar visu zaudējušajiem bēgļiem tos veda 10. gadu tūkstotī p. m. ē. Noas ar savu ģimeni un dzīvniekiem, kā tas aprakstīts Bībelē, ir viszināmākais emigrants no Adantīdas, kas tai laikā bija vienīgā pietiekami attīstītā zeme, kura spēja radīt tās zināšanas, ko viņš veda sev līdzi. Viens no Nāves jūras tīstokļiem — Jubileju grāmata — atsaucas uz rakstīto informāciju par zālēm un ārstniecības augiem, ko Noas deva Sermam, un stāsta, ka noteiktā laikā šīs grāmatas pārgāja no Jēkaba pie viņa dēla Levija, kas tās nodeva saviem bērniem.*75* Apgaismība, ko Noas atnesa Tuvajos Austrumos, ir simboliski attēlota daudzās leģendās. Senebreji apraksta vienu no šīm svētajām grāmatām, ko sākotnēji Ādamam bija iedevis eņģelis Raciēls. Senebreji stāsta, ka grāmata bija darināta no safīriem un tā reiz bija piederējusi Noam, kas to izmantojis kā "lampu" (zināšanu gaismu), kad atradies šķirstā. Beigās tā nonāca ķēniņa Zālamana rokās un tika uzskatīta par visas gudrības avotu. Informācija par okultajām mākslām, kas sasniedza Tuvos Austrumus no Atlantīdas plūdu laikā, veicināja seno izglītoto izraēliešu sektu — esēnu ordeni.*76*

Atlantīdiešu bēgļu pēcnācēji, piemēram, relatīvi attīstītie maģāri un somi, klejoja pa Eiropu, turpinot ievērot savas laiku izturējušās paražas. Vareni priesteri valdīja pār maģāru tautu, izsaucot ļaunos garus un vadot svētkus ar formalizētiem, asiņainiem rituāliem.*77* Maģāri bija slaveni ar savām plašajām zināšanām par augu valsti, un viņi augstu vērtēja savas lieliskās statujas un zelta un sudraba izstrādājumus.*78*

TIE, KAS KUĢOJA UZ RIETUMIEM
Centrālamerika

Centrālamerikas aizvēsture ir sarežģītāka un nemierīgāka nekā pārējās pasaules, jo šajā Amerikas kontinenta daļā zemestrīces, vulkānu izvirdumi un katastrofāli plūdi piekrastē pastāvīgi iznīcināja agrīnās civilizācijas. Izsalkušie klejotāju bari no Zfemcļamerikas, kurus uz dienvidiem atstūma ledāji, papildināja nelabojamo dabas nodarīto postu, īpaši Meksikā. Tomēr stipras adantīdiešu ietekmes pēdas ir saskatāmas, ja novērtē seno iedzīvotāju paražas, prasmes un inženiertehniskos sasniegumus un leģendas, kas Attiecināmas uz lielo čūsku jeb "dižo zemi" austrumos, kur saule aust un kur pirms tās pazušanas bijušas smailas kvadrātveida celtnes un'iedzīvotāji bijuši ļod bagāti.*79*

Kad 10. gadu tūkstotī p. m. ē. bēgļi no Adantīdas sasniedza Centrālameriku, nežēlīgi ļaudis un bīstami dzīvnieki un reptiļi apdzīvoja savādās jaunās zemes. Biežā zemes drebēšana un nāvējošie vulkānu izvirdumi viņiem atgādināja mājas, bet arī sarežģīja viņu stāvokli. Laimīgās ģimenes, kas bija izdzīvojušas dabas katastrofas, bieži vien apmetās alās, kur bija spiestas midnāties pat vairāku paaudžu garumā. Atlikušās materiālās lietas, ko viņu senči bija atveduši no Atlantīdas, maz līdzēja, bet šie izdzīvojušie ļaudis pavadīja stundu pēc stundas, gadu pēc gada, atceroties un stāstot atmiņas par vecās sarkanās zemes pārāko civilizāciju.

Gaidot uz apstākļu normalizēšanos, atlantidiešicm un viņu pēcnācējiem bija pietiekami daudz laika apcerei. Viņi attīstīja savas labās smadzeņu puslodes talantus, piemēram, intuīciju un gaišredzību, un nekad nepārtrauca rīkot iniciācijas ceremonijas jauniem ļaudīm. Kad dzīve ārpusē uzlabojās, skarbie, gudrie vīrieši, sievietes un bērni, kas arvien biežāk izdzīvoja, parādījās no saviem tumšajiem, klinšainajiem patvērumiem un devās uz auglīgākiem apgabaliem. Viņi izmantoja okultās taktikas, lai iegūtu iedzimto cieņu un valdītu pār tiem, gluži tāpat kā priesteri to bija darījuši pirms simtiem gadu Atlantīdā. Viņu burvestības joprojām bija redzamas 16. gadsimtā Centrālamerikā. Meksikāņi stāsdja pirmajiem spāņiem, ka raganas, kas spēj pieburt slimību, bieži uzturas noteiktās krustcelēs. Stāstīja, ka šīs radības lidoja pa gaisu uz slotaskātiem uz savām pulcēšanās vietām un izmantoja burvestības, lai mainītu savu ārējo veidolu.*80*

Atlantīdas emigrantu pēctečiem, kas ieradās Centrālamerikā dabas stabilitātes periodos, klājās ļoti labi. Savienojot savu senču gudrību ar draudzīgo debesu viesu, galvenokārt plejādiešu, padomiem, viņi cēla pilsētas ar nozīmīgām būvēm, kas ietvēra tempļus,

observatorijas un neskaitāmas piramīdas. Viņu četrstūru celtnes ar trijstūra skaldnēm kā Lielā piramīda Ēģiptē, bija tā izvietotas, ka precīzi saskanēja ar kompasa debespusēm un bija plānotas, lai parādītu lielo nozīmi, ko sabiedrība piešķīra matemātikai un astroloģijai.

Dažas jūdzes no Meksikas, Teotivakanā, senie Meksikas iedzīvotāji atklāja vietu, kur no Zemes nāca neparasts daudzums enerģijas. Viņu radītā svētā vieta ir izdzīvojusi līdz mūsdienām un atrodas zem vienas no lielākajām piramīdām pasaulē — Saules piramīdas. Zem piramīdas garš dabisks tunelis ved uz četru kambaru pagrabu, kas veidots no lavas straumes pirms vairāk nekā miljona gadu. Senākie iedzīvotāji paplašināja pagraba četras telpas, atbalstīja griestus ar smagām akmens plātnēm un sienas apmeta ar dubļiem. Sī vieta Teotivakanā bija tik ļoti spēcīga reliģisko ceremoniju un iniciāciju vieta, ka tās uzticīgie iedzīvotāji virs tās uzcēla piramīdu un izveidoja magnētisko līniju, kas stiepās no sākotnējā pagraba taisni uz ziemeļiem, kur atlantīdiešu pēcnācēji dzīvoja Amerikas Savienoto Valstu dienvidrietumos. Arhitektūra un celtņu novietojums Teotivakanā saskan ar viņu debesu māju — Plejāžu — uzlēkšanu un norietēšanu, kas norāda, ka plejādieši tajā ir bijuši iesaistīti. Galu galā milzīgā Saules piramīda tika uzbūvēta virs svētā pagraba un pirmās vienkāršās piramīdas.*81*

Saules piramīdas proporcijas Teotivakanā demonstrē precīzu attālumu līdz saulei un citas ģeogrāfiskās gudrības. Milzīgā būve ir novietota tā, lai krītošās ēnas izveidotu mūžīgo pulksteni. Matemātikas pētnieki, kuri rūpīgi izanalizēja celtni, uzskata, ka tās plānotāji izpratuši kosmisko saistību starp lodi un četrskaldni. Viņi piramīdas izmēros ir iekļāvuši vēstījumu, ka fiziskais visums ir četrskaldņains no atoma mikroskopiskā līmeņa augšup uz galaktiku akroskopisko līmeni vibrāciju skalā, kurā cilvēks atrodas apmēram vidū. Pīters Tomkins darbā "Meksikāņu piramīdu noslēpumi" piedāvā sava viedokļa detalizētu tehnisku izskaidrojumu un tā saistību ar piramīdas uzbūvi.*82* Līdzīgi, kā tas ir ar Gīzas piramīdu, neviens nesaprot, kā šīs milzīgās būves celšanas vietā dka nogādāti akmeņi un kā pēc tam pacelti tādā augstumā, lai veidotos grandiozā celtne. Meksikāņi stāsta, ka tās radījuši milži, kas gājuši bojā plūdos un zemestrīcēs. Milži, iespējams, bijuši citplanēdeši, kas atgriezušies savās zvaigžņu mājās, kad notikušas dabas katastrofas.

Mūsdienās Centrālamerikā atrodama daļa to piramīdu, kas uzceltas pēdējo Adantīdas bēgļu ierašanās laikā. Viena no vecākajām ir Penapobrā Tlalpamā netālu no Sanandželas.*83* Cita senā celtne atrodas Cuicuilo netālu no Mehiko. Milzīgā čeltne atradās šai vietā pirms vairāk nekā 8000 gadu, kad liels daudzums nāvējoša pumeka, pelnu, dubļu un akmeņu no 12 600 pēdu augstā Asusko kalna un

mazākā krātera Xitli pārklāja tās zemāko trešdaļu.*84* Maz kas zināms par apkārtnes bezpalīdzīgajiem iedzīvotājiem, kuri pēc šīs katastrofas bēga uz visām pusēm, bet izsmalcināto dārglietu, keramikas un piramīdā ievietoto skulptūru kvalitāte norāda, ka šī aizvēstures tauta bijusi progresīva rase, kas saglabājusi un attīstījusi savai senču kultūru.*85*

Adantīdiešu pēcnācēji Centrālamerikā turpināja savu senču zemes apbedīšanas tradīcijas. Viena no viņu kapsētām pašlaik atrodas zem kāda Mehiko rajona, ko sauc par Pedrigalu. Tā ir pārklāta ar vietām piecdesmit pēdu biezu lavas kārtu no vulkāna izvirduma pirms 8000 līdz 12 000 gadiem. Daudzi kauli un materiālās kultūras piemineklļi paliek neskarti, jo uz tās atrodas jaukas mājas un daļa no Mehiko universitātes. Šajā kapsētā daudzus gadus pirms vulkāna letālās aktivitātes tradīcijām uzticīgās ģimenes apglabāja savus mirušos, sarāvušos čokurā, kā arī izmantoja sarkano okeru un ceremoniālos kramus. Instrumenti bija domāti mirušo pavadīšanai nākamajā dzīvē, kā tas līdzīgi bija ar mākslas priekšmetiem, kurus deva līdzi kapā aizgājējiem Francijā, Spānijā, Āfrikā un Dienvidamerikā.

Sēklas un Atlantīdai raksturīgie zemkopības paņēmieni imigrantiem labi noderēja viņu jaunajā mājvietā. Agrīnie ienācēji Meksikā ēda graudus, līdzīgus mūsējiem, kaut arī Centrālamerikā tie neauga savvaļā. Aptuveni 240 pēdu zem izžuvuša ezera gultnes apakš Mehiko arheologi nesen atklājuši apputekšņotus labības graudus, kuru pārbaude ar oglekļa metodi norāda uz 25 000 gadu senu pagātni.*86*

Apūdeņošanai un ūdens transportam izglītoti inženieri izveidoja sarežģītus kanālu tīklus, ko varēja izmantot lielas iedzīvotāju masas. Šie ūdensceļi, izbūvēd pirms tūkstošiem gadu, tagad ir redzami no gaisa un ir iezīmēti ar dažādu krāsu lapotņu jaunaudzēm.

Aizvēsturē ļaudis ceļoja un tirgotāji pārvietoja preces pa zemes ceļiem, ko tagad klāj Kārību jūra. Kaimanbrekas iedzīvotāji Kaimanu salās atceras vecvecāku stāstus par Zelta ceļu. Kad okeāna līmenis bija zemāks, šis lielceļš ziemeļos veda no Peru uz Venecuēlu, un no turienes ceļš sdepās pa cietzemi pāri tagadējām Mazajām Antiļu salām. Tas veda uz Puertoriko un Haiti un beidzās Jamaikā. Uz dzīvnieku mugurām no Dienvidamerikas uz Kārību rajonu pārvadāja neierobežotu daudzumu zelta, sudraba un dārgakmeņu. Beigās, kā stāsta indiāņi, kaut kas saraustīja zemi mazās salās, ūdens sāka lietics no visām pusēm, un iepeldēja vaļi."*7*

Kad beidzās pēdējais ledus laikmets un Ziemeļamerikas ledāji ātri kusa, ūdens straumēm gāzās Misisipi, izraisot Meksikas līča ūdens līmeņa strauju celšanos. Veltās pūlēs atvairīt ūdensplūdus, kas apdraudēja viņu dārgās mājas, atlantīdiešu pēcnācēji, iespējams, ar debesu padomu, izmantoja savas inženiertehniskās zināšanas, lai celtu plašas sienas. Tagad Bahamu krastos ne pārāk dziļi simtiem pēdu

garumā stiepjas vaļņi, kas celti no milzīgiem akmens .blokiem, kuri sver ap divdesmit piecām tonnām.*88* Plaši nocietinājumi ir redzami arī tālāk no Meksikas krastiem Kubas ziemeļos un Floridā. Blakus Venecuēlai cita nozīmīga siena — trīsdesmit pēdu augsta — iesniedzas jūdzēm tālu jūrā.

Nesen iegūta liecība, ka pirms 9. gadu tūkstoša p. m. ē. cilvēki bija apmetušies Belizā, Jukatanas pussalas dienvidu krastā, vietā, ko Edgars Keisijs attēlo kā adantīdiešu kolonijas vietu.*89* Viņu interese par matemātiskajiem un astronomiskajiem jēdzieniem atspoguļojas olmeku kultūrā un olmeku pēcteču maiju sasniegumos, kuru civilizācija šai rajonā savu augstāko uzplaukumu sasniedza ap mūsu ēras 200. gadu. Maiju precīzais kalendārs izmanto lielumus, kam vajadzīgi vismaz 10 000 gadu novērojumi.*90* Edgars Keisijs atsaucas uz citplanētiešu apmeklējumiem maiju laikā.*91* Kontakti ar viņiem skaidri ievirzīja maiju mākslu un arhitektūru kalendārisko un astronomisko aprēķinu un korelācijas jomā. Uzraksti maiju Saules templī Palenkē Centrālajā Meksikā atklāj detalizētas zināšanas par planētu kustību. Tūkstošiem gadu ilgā debesu pēdšana Poseidona templī Atlantīdā, savienota ar kosmosa viesu informāciju, nodrošināja maijus ar astronomisko gudrību, kas izpaudās šais neparastajos gravējumos.

Maiju civilizācija Centrālamerikā un sākotnējā ēģiptiešu kultūra atklāj pārsteidzošas līdzības, kas būtu varējušas rasties kopējā izcelsmes vietā — Atlantīdā, kura atrodas starp abām zemēm. Šīs paralēles ietver saules pielūgsmi, bēru paražas, hieroglifisko rakstību, pira- mīdveida celtnes un līdzīgas cilvēku fiziskās iezīmes. Pēc pēdējās Atlantīdas izpostīšanas pastāvēja ļoti maza sazināšanās iespēja starp Eiropas un Amerikas kontinentu. Iemesls, kā Platons to vēsta gan "Tīmajā", gan "Kritijā", bija tas, ka Atlantijas okeānā bija neiespējami kuģot biezās sanesu barjeras dēļ, kas atradās tifeši zem ūdens virsmas. Neskaitāmi cid seno laiku rakstnieki piemin Adandjas okeāna sēkļus. Hērodots "Melpomenē" citē Satrapsu, kas stāsta par persiešu monarhu Kserksu, kurš pēc noteiktas vietas vairs nespēja turpināt ccļu pa Atlantijas okeānu biezo dubļu dēļ, kas viņa kuģim neļāva virzīties uz priekšu.*92* Plūtarhs savā darbā "Par seju, kas parādās mēness aplī" runā par Ogidžanas salu, kas atrodas'piecu dienu braucienā uz rietumiem no Britānijas, no tās trīs salu attālumā uz rietumiem, un par jūru aiz tās, pa kuru vajadzēja virzīties lēni, jo tā bija pilna ar dubļiem, ceļā uz "lielo kontinentu, ko apjož okeāns".*9* " Karicniešu ģeogrāfa Silaksa Ka- riandena (ap 550. gadu p. m. ē.) sacerējums "Peripls" ir vēl viens darbs, kas liecina par Atlantijas okeāna nepiemērotību kuģošanai "mazā ūdens daudzuma, kā arī dubļu un ūdenszāļu dēļ".*94* Kartāgiešu jūrnieki apraksta zemes esamību tieši zem ūdens virsmas, padarot okeānu ļoti seklu un nekuģojamu.*95*

Vulkāni galvenokārt izmeta pumek- akmeni, kas peld pa virsu ilgu laiku. Šis milzum lielais daudzums, ko radīja Atlantīdas bojāeja, palika Atlantijas okeāna virspusē ilgstoši. Beigās tas pārvērtās par dubļiem un lēni nogrima.*96*

Indiāņu stāstos pieminēta grāmata, ko uzrakstījis Votana dēla pēctecis, kurš kuģoja uz rietumiem, kad viļņi pārklāja Atlantīdu. Maiji rūpīgi glabāja seno manuskriptu, kas saucās "Pierādījums, ka es esmu Čūska", līdz laikam, kad ieradās eiropiešu iekarotāji.*97* Tas tika sadedzināts spāņu ugunskuros, kas aprija visus viņu vērtīgos pierakstus, ieskaitot zinātniskās gudrības un informāciju par pasaules aizvēsturi. Trīs grāmatas, kas 16. gadsimtā izglābās no spāņu iekarotāju ugunskuriem, izrādījās grūti pārtulkojamas, un šķita, ka tās galvenokārt satur astroloģiskas lietas. Iespējams, ka papildu literatūra, ko spāņi aizveda uz Eiropu, glabājas Vatikānā un kādu dienu tā kļūs pieejama, lai bagātinātu mūsu izpratni par Atiantidu.

Kad Kortess 1519. gadā ieradās Centrālamerikā, acteki dzīvoja tagadējā Mehiko un tās apkārtnē. Sev par pārsteigumu Kortess atklāja, ka acteku prasme metalurģijā un arhitektūrā tālu pārsniedz jebkuras Eiropas prasmes šai jomā. Spāņu vēstījumi par pilsētu ar zemes un ūdens zonām, kā ari acteku bagātīgi lietotais zelts, sudrabs un dārgakmeņi, līdzinās Platona aprakstiem par Atlantīdas galvaspilsētu un netieši norāda uz citplanētiešu ietekmi. No kurienes acteki bija cēlušies? Viņi paskaidroja spāņiem, ka viņu tālie senči bija ieradušies laivā no Actlanas, reiz jūrā uz austrumiem pazudušās zemes.*98* Viņu valodā atl nozīmē ūdeni un tlan ir vieta vai zeme, tā ka Actlana nozīmē "ūdenszemi" vai varbūt "salu".*99* Acteki atcerējās Actlanu kā daudzu flamingu mājvietu. Tūkstoši šo putnu turpina pulcēties un perēt Androsā, vienā no Bahamu salām. Acteki stāstīja spāņiem par svēto kalnu Actlanā ar septiņām alām, no kurienes nākušas viņu septiņas ciltis. Kad zemes drebēšana brīdināja viņu senčus par gaidāmo nelaimi, septiņas grupas devās projām, ceļojot uz rietošās saules pusi un meklējot drošāku zemi. Beigās daļa no viņu klejojošajiem pēctečiem apmetās Centrālajā Meksikā. Tas ir tas pats stāsts, ko karībi stāstīja par saviem senčiem.

Par spīd laika gaitai acteki ir saglabājuši savu atlantidiešu priekšteču dažas paražas. Tikšanās reizēs acteku valdnieki praktizēja Atlantijas valdnieku piekopto rituālu, dzerot asinis no zelta biķeriem.*100* Vēršu upurēšanas vietā viņi izmantoja cilvēku upurēšanu; Meksikā tai laikā nebija lielu dzīvnieku. Acteki pielūdza sauli un noturēja reliģiskās un maģiskās ceremonijas uz savām plakano virsotņu piramīdām. Gaišreģi tic, ka acteku priesteri šo rituālu laikā atmodināja kundalinī jeb čūskas uguni. Kundalinī ir dievišķīgs spēks cilvēkā, kas guļ saritinājies mugurkaula pamatnē. Ja tas tiek atbrīvots, izmantojot jogu vai evolucionāru izaugsmi, tas cilvēku

pamudina dodes astrālā ceļojumā, atstājot savu ķermeni un atgriežoties tajā pēc vēlēšanās.*101*

Par spīti dabas kataklizmām un nelaimēm, ko izraisīja ziemeļu klejotājciltis, to atlantīdiešu pēcnācēji, kuri no Atlantīdas devās uz rietumiem, saglabāja un attīstīja prasmes matemātikā, inženierzinātnē un astronomijā, kā arī lielas mākslinieciskās spējas. Centrālamerikas indiāņi mūsdienās veido jaukus, pievilcīgus priekšmetus, neizmantojot tehniku. Kolekcionāri novērtē viņu rokām darinātos ornamentētos māla traukus un citus izcilus priekšmetus, ko radījuši un izmantojuši šie ļaudis, kuri daļēji ir cēlušies no atlantidiešicm.

Dienvidamerika

Atlantīdieši, kas kuģoja uz Dienvidameriku, kad viņu zeme izzuda 10. gadu tūkstotī p. m. ē., ieradās zemē ar augstiem kalniem un necaurejamiem džungļiem. Daļa pievienojās tiem pēcnācējiem, kas bija šeit ieradušies pirms daudziem gadsimtiem, un citi sajaucās ar šeit mītošajiem aziātiem. Vairākumam bēgļu dzīve ļoti atšķīrās no tās, kuru viņi bija pieredzējuši pagātnē, un saglabāt savu kailo dzīvību bija ārkārtīgi grūti. Spiesti medīt un apstrādāt zemi mazās grupās, viņi dzīvoja mizas būdās un ģērbās primitīvās drēbēs. Tie, kurus uzveica kukaiņu kodumi, infekcija, trūcīga pārtika un roku darbs, drīz pameta šo pasauli, bet spēcīgākie, apņēmīgākie atlantīdieši izdzīvoja.

Imigranti, kas ieradās Dienvidamerikā 10. gadu tūkstotī p. m. ē. un apmetās Amazones reģionos, tika galā ļoti labi, un viņu skaits ātri pavairojās. Viņi nolīda daudz mežu, lai audzētu arvien vairāk labības, tāpēc meži beigās faktiski tika iznīcināti. Tā dēļ mainījās klimats. Lielās koku masas vairs neaizturēja izgarojošo mitrumu. Lietus lija arvien mazāk un mazāk. Kad auglīgā zeme pārvērtās par izkaltušu līdzenumu, veģetācija dabiski pārvietojās uz augstākām vietām, un ļaudis tai sekoja. Viņus turpināja vajāt arī citas problēmas, piemēram, agresīvi savvaļas dzīvnieki. Izdzīvošana prasīja arvien vairāk laika, un viņu civilizācija deģenerējās, pierādot aforismu, ka "barbari" bieži vien pārstāv kultūras deģenerēšanos. Uzņēmīgi atlantīdiešu pēcteči, kas pameta Amazones baseinu un devās pa tās pietekām uz ziemeļrietumiem uz Dienvidamerikas piekrasti, deva ieguldījumu brīnišķīgās pilsētas Tiavanako tapšanā.

Šajā agrīnajā grūtību periodā, pateicoties zināšanām par brīnumaino dzīvi Adantīdā, kas tika nodotas no paaudzes paaudzē, daļa speciālo zinību saglabājās. Bez šaubām, arī citplanētieši nodrošināja ar padomu, kā par to liecina aizvēstures pilsētas paliekas augstu kalnā Peru Baltajos Kordiljcros. Šī iedvesmojošā vieta, ko sauc par Jeino, atrodas trīs dienu gājiena attālumā pāri divām ārkārtīgi augstām pārejām no tuvākā ceļa. Tā ir augstas virsotnes pašā augšā, un no drupām paveras plašs apļveida skats uz sniegiem klātajiem kalniem un sulīgajām ielejām. Jeino, kas mūsu civilizācijai ir gandrīz nesasniedzama, dzīvojusi augsd attīstīta nezināma rase vēl ilgi pirms inkiem. Kaut gan šai vietā bijušas nopietnas zemestrīces, šo milzīgo piecu un sešu stāvu celtņu sienas ir saglabājušās. Konstrukciju stils ir pilnīgi atšķirīgs no inku stila, bet līdzīgi citām aizvēsturiskajām būvēm tās ir celtas no milzīgiem, vairākas tonnas smagiem akmens blokiem. Šīs neparastās vietas noslēpumus modernā zinātne, iespējams, nekad neatrisinās. Kā šo lielo daudzstāvu celtņu milzīgie akmeņi rika transportēti no dažādām vietām uz kalna virsotni? Kā šādas attīstītas

civilizācijas tauta varēja izdzīvot šajā sausajā, nepieejamajā vietā? No kurienes radās zināšanas, kā celt ēkas ar torņiem, kas nesabruka ierastajā Zemes virsmas drebēšanā? Jeino piedāvā liecību par mūsu senču spējām un cit- planēticšicm, kuru klātbūtne Peru ir pamanāma.

Kopš Atlantīdas laikiem, kad civilizācijas Dienvidamerikā nāca un gāja, iekaroto mākslinieciskās un inženiertehniskās prasmes piesavinājās uzvarētāji. Pirms tūkstoš gadiem militāristi inki pārspēja visus, kas dzīvoja no Bolīvijas līdz Cīlei, ieskaitot lielu impēriju, seno Dižo Cimu karalisti. Kareivīgie, agresīvie inki iekļāva čimu izsmalcinātos mākslinieciskos paņēmienus savā kultūrā tin dublēja viņu sociālo un politisko sistēmu. Ilgi pirms tam tādā pašā veidā.čimi mācījās no tiem, kurus viņi pakļāva, piemēram, no močiem, kuri uzbūvēja gigantiskos paugurus ar pamatiem, garākiem par Ēģiptes Lielo piramīdu.*102* Moči ārkārtīgi prasmīgi apstrādāja dārgmetālus, un pēc tam, kad čimi viņus iekaroja, čimu mākslinieki rūpīgi studēja mocu talantīgos mākslinieciskos meistardarbus un mācījās veidot lieliskus un smalkus ornamentus, piemēram, zelta spalvas, kuras bija gandrīz tikpat mīkstas kā putna spalviņas.*103* Savukārt inki šīs prasmes ieguva no čimiem vai lika saviem gūstekņiem strādāt viņu labā.

Cimu galvaspilsēta Cančana, kas ir lielākā pilsēta, kāda jebkad uzcelta aizvēstures Peru, aizņēma gandrīz desmit kvadrātjūdzes netālu no Truhiljo Klusā okeāna krastā. Tā kā akmeņu nebija daudz, viņu piramīdas, tempļi un sabiedriskās celtnes rika celtas no nededzinātiem ķieģeļiem, kurus amatnieki gaumīgi izrotāja ar zeltu, sudrabu un bronzu. Cimu iespaidīgās inženiertehniskās spējas ir acīmredzamas iespaidīgo sienu paliekās un plašajā apūdeņošanas tīklā, kas ir līdzīgs atlantīdiešu kanāliem.

Inku galvaspilsēta, kas atrodas Kusko, augstu Andu kalnos, atspoguļo čimu un viņu priekšteču moču talantus un varbūt arī to, kuri dzīvoja pirms viņiem. 1531. gadā, kad ieradās Ernando dc Soto, Kusko ēku izsmalcinātais arhitektūras stils, krāšņie rotājumi un izcilie dārzi ļoti līdzinājās Platona Zelta vārtu pilsētas aprakstam. Kādā Kusko klosterī, Saules templī, kas pastāvēja pirms inkicm, mājo pāri par 1000 indivīdiem. Kad inki pārņēma ēku, viņi apšuva klostera sienas ar zelta plātnēm un tās centrā izkala strūklaku no vienkārša akmens bloka, ko apšuva ar zelta plātni. Galvenais altāris saules formā ari tika apšūts ar biezām zelta plātnēm, un tam apkārt izvietoja mirušo karaļu zelta statujas, gluži tāpat kā Poseidona templis bija iepriekšējo karaļu un viņu sievu statuju ieskauts. Kusko defSoto atrada vēl citas milzīgas celtnes, uzslietas no smagiem pulēta akmens blokiem, kas bija izcirsti tā, lai piekļautos cits citam dk cieši, ka būtu neiespējami starp akmeņiem ievietot naža asmeni.*104* Līdzīgi kā Atlantīda, ari šis Peru kalnainais apvidus ir pakļauts zemestrīcēm, bet ēkas un sienas,

uzceltas šajā stingrajā veidā, spēj labāk izturēt Zemes šūpošanos nekā tās, kas celtas no ne tik precīzi piegulošiem akmeņiem. Daudzos gadījumos zemestrīces tās faktiski stiprināja, saspiežot ideāli izcirstos akmeņus vēl ciešāk kopā.

Kipu — inku un viņu priekšteču informācijas saglabāšanas ierīce, kas sastāvēja no resnas virves, no kuras šūpojās piecdesmit vai vairāk dažāda garuma krāsainu, mezglotu auklu. Katras aukliņas krāsa, garums un novietojums uz galvenās auklas, kā ari mezglu skaits un to novietojums uz katras aukliņas — tas viss bija ļoti svarīgi šajā sarežģītajā instrumentā. Kipu tika izmantoti atmiņu saglabāšanai un lai fiksētu un atšifrētu sīko, sarežģīto informāciju par izpletušās inku impērijas pārvaldi. Rūpīgi sagatavoti ierēdņi vadīja auklu masu, kas līdzinājās progresīvas mūsdienu mašīnas iekšskatam. Šķita, ka kipu ir sarežģītas, tehniskas aprēķināšanas metodes vienkārša imitācija, pārņemta no zinātniski attīstītas civilizācijas, kas bijusi inku priekšgājēja,*105* vai arī mantots padoms no debesu dieviem.

Peru ir saglabājušies ari papildu atgādinājumi par Adantidu. 1958. gadā izolētajā Mančas ielejā britu arheoloģe Kerola Zīberte atrada kulta liecību no Adantīdas. Blakus septiņu pēdu akmens kolonnai Zīberte atklāja akmeņu krāvumu zirga pakava veidā, kas bija Vulkāna, uguns dieva, simbols. Pakava centrā atradās altāris, kurā bija zīdaiņa kauli. Uz tuvējā pakalna vietējie iedzīvotāji bija iestādījuši kaktusus Poseidona trijžubura veidā un izveidojuši zigzaga līnijas, kas simbolizēja uguni un ūdeni. Citas zīmes un pierādījumi tuvējā apkārtnē pārliecināja Zīberti, ka septiņpēdu kolonna bija Atlantīdas simbols, ko iedzimtie pielūdza tūkstošiem gadu.'"*6*

Arheologi ir ievērojuši pārsteidzošas līdzības starp inku un šumeru civilizāciju. A. Haijats Verils un viņas sieva Rūta Verila, kas ir eksperte šumeru (ietās, darbā "Amerikas senās civilizācijas" atzīmē četrdesmit divas svarīgas lietas, kas ir vai nu identiskas, vai arī ļoti līdzīgas šajās senajās kultūrās. Sarakstā ir gandrīz simt vienādu vai ļoti līdzīgu vārdu un nosaukumu, kuriem ir vienāda nozīme šumeru un peruāņu valodā.*107* Ir jābūt loģiskam izskaidrojumam simtiem savstarpēju saistību peruāņu un šumeru kultūrā un to līdzībai ar Atiantidu, neskatoties uz to dažādajām ģeogrāfiskajām vietām; viens no tiem varētu saistīties ar citplanētiešiem. Debesu viesi ir lielā mērā atbildīgi par šumeru sasniegumiem. Viņi palīdzēja atlantīdiešiem un, iespējams, atbalstīja inkus un viņu priekštečus.

19. gadsimtā Dienvidamerikā bija papilnam stāstu par mirušām atlantīdiešu pilsētām Amazones un tās pieteku džungļos. Pētnieki un meklētāji lūkojās pēc neskaidri aprākstītāfn attālām vietām, cerot atrast senas, sadalījušās akmens celtnes, kurām apvijušies vīteņaugi un kurās reiz dzīvoja atlantīdiešu pēcteči. Pulkvedis Persijs V. Foscts, kurš divdesmit gadus bija britu armijas militārais inspektors, ģeogrāfs un

inženieris, bija viens no tiem, kas meklēja zudušās apdzīvotās vietas. No 1906. līdz 1925. gadam pulkvedis Foscts ceļoja pa kartē neatzīmētu zemi Brazīlijā un Bolīvijā, kļūstot par izdzīvošanas lietpratēju naidīgu cilvēku vidē šajā sarežģītajā apvidū. Beidzot viņš ieguva karti, kas rādīja nezināmu pilsētu dziļi džungļos Brazīlijas dienvidrietumos, un kopā ar savu divdesmit gadu veco dēlu un draugu devās ceļā, lai to atrastu. Viņa pēdējais ziņojums no Beigtā zirga nometnes Zingu baseinā vēsta, ka viņi ir ceļā uz drupu pilsētu liela ezera malā.

Vairs no Foseta netika saņemts neviens vārds, līdz desmit gadus vēlāk viņa sievas nolīgtais medijs Džeraldīna Kaminsa sekmīgi ar viņu sazinājās. Foscts darīja zināmu, ka viņš nav bijis miris, bet pusnemaņā atradies Dienvidamerikas džungļos kā maza ciemata gūsteknis. Viņš bija atradis zudušo pilsētu un it kā sapnī iztēlojies tās seno dzīvi. Tukšajā pilsētā viņš redzējis akmenī cirstas figūras un citus uzrakstus, kas sniedza liecību, ka Atlantīda pastāvējusi vietā, kas tagad atrodas Atlantijas okeāna dibenā.

Fosets dcēja, ka būves zudušās civilizācijas noslēpumainajās pilsētās varētu sniegt informāciju par atlantīdiešu enerģijas avotiem. Viņš plānoja izmantot savas zināšanas cilvēces labā. Tieši pirms pazušanas viņš ziņoja, ka atradis baltus torijus, kas naktī izstaro spožu gaismu. Vēlāk, sazinodes ar mediju, viņš pārraidīja, ka uzskata, ka Saule bombardē Zemi ar elektroniem un torņi Dienvidamerikā darbojas kā sied, izmantojot elektronu enerģiju. Šķita, ka vccic akmens monumenti pievelk kādu elektriskās strāvas veidu, kas rada gaismu, kura bez kontroles kļūst tik karsta, ka kausē akmeni. Veco akmens monumentu fotogrāfi dažreiz atklāj neredzamas stīpas, it kā dc būtu gaismas apņemti.*1 "8*

Daudzi cid piedzīvojumu meklētāji sekoja seno meklētāju kartēm, 16. gadsimta spāņu miglainajiem aprakstiem vai vietējām tradīcijām, kas tos veda uz Dienvidamerikas mežonīgajiem apgabaliem. Stāsti par pilsētu drupām, kurās ir milzīgas sienas, akmens mājas taisni bruģētās ielās, ko salauž koku saknes, velvētas ejas, kuras veidotas no akmeņiem, kas sver simtiem tonnu, un liels daudzums zelta mudināja viņus doties uz priekšu. Drudzis, naidīgi iedzimde un džungļi viņus neizbēgami pieveica, tāpat kā tas nodka ar drosmīgajiem indivīdiem, kuri simtiem gadsimtu iepriekš meklēja drošu patvērumu no okeānā grimstošās zemes austrumos.

Ziemeļamerika

Ziemeļamerika adantīdiešiem pirms trīsdesmit tūkstoš gadiem nebija sasniedzama. Tad, kad sniga un veidojās ledāji, šķita, ka pasaule pārvērtīsies par milzīgu sasalušu planētu. No Dakotas dienvidos uz Dienvidohaio un austrumos uz Ņujorkas pavalsti pārvietojās turp un atpakaļ gan horizontāli, gan vertikāli milzīgas, dažkārt jūdzi dziļas ledus masas, iznīcinot visu savā ceļā. Akmeņi iesala kusdgajā masā un, darbojoties kā vīles zobi, iegrauzās visā, ko de sastapa. Ledāju ledus brāzās uz priekšu ar ātrumu vairāki simd pēdu stundā. Tos pavadošais aukstums bieži vien uznāca ļoti pēkšņi un savienojumā ar milzīgo ledus segu straujo pārvietošanos iznīcināja ne tikai augus un dzīvniekus, bet arī cilvēkus un visu tiem piederošo. Vīrieši, sievietes, bērni un dzīvnieki bēga uz dienvidiem Centrālamerikas virzienā.

Sniegs un ledus galu galā izkusa, bet 20. gadu tūkstotī p. m. ē. ledāji atkal pārņēma zemi, okeāna līmenis kritās, salas paplašinājās un atklājās kontinentālie šelfi. Atlanddieši no savas zemes kuģoja īsāku attālumu uz Ziemeļamerikas kontinenta dienvidu piekrasd, kur nebija ledāju. Auglīgā Misisipi upes ieleja un tās tuvākās pietekas kļuva par mājām daudziem, kas runāja algonkinu valodā, kura ir pilnīgi atšķirīga un nav saistīta ar vēlāk Savienoto Valstu rietumos dzīvojošo ļaužu runu. Atlantīdieši pielūdza dabas dievus un pa Ohaio un Misisipi upi laivās devās tirgoties ar tautām, kas dzīvoja Kārību jūras dienvidos. Ziemeļi sniega un ledus segas dēļ nebija sasniedzami.

Starp 20. un 10. gadu tūkstoti p. m. ē. algonkinus netraucēja ieceļotāji no Āzijas. Ledāji un neuzveicamie ledus gabali aizšķērsoja Beringa šaurumu starp Krieviju un Aļasku, padarot iešanu kājām gandrīz neiespējamu. Šaurajā ejā bija tik auksti, ka pat tundras pundur- bērzi iznīka.*109* Dzīvnieki, kas bija dabiska pārceļotāju barība, nevēlējās dzīvot tik skarbos apstākļos un aizklīda tālu uz dienvidiem, aplaimojot algonkinus.

Beidzot 10. gadu tūkstotī p. m. ē. ledāji atkāpās un bizoni un Kanādas ziemeļbrieži no dienvidu upju ielejām virzījās uz ziemeļiem, ēzdami maigo zāli un košās puķes, kas aiz kūstošajiem sniegiem parādījās gandrīz diennakts laikā. Algonkini, sekojot dzīvniekiem, ari devās visos Savienoto Valstu virzienos. Edgars Keisijs raksturo viņu pēctečus irokēzus kā tiešus atlantīdiešu pēcnācējus.*110* Pārējie — dakoti, siū, mandani, delavari, šauni, algonkini, čoktavi un čiroki — visi ir saglabājuši savu adantīdiešu senču ērgļa degunu, augstos vaigukaulus un gareno galvaskausu. Drīz pēc tam, kad ledāji sāka kust, cilvēki sekmīgi pārvietojās no Āzijas uz Aļasku un dienvidiem. Viņi pastāvīgi nonāca konfliktā ar tiem, kas jau dzīvoja

Ziemeļamerikā, un abu grupu indivīdi reti savstarpēji precējās. Ieceļotāji no ziemeļrietumiem saglabāja savas aziātiskās fiziskās iezīmes un asinsgrupas; algonkinu ciltis sargāja atlantīdiešiem raksturīgo. Austrumāziešiem trīsdesmit līdz sešdesmit procentu robežās ir B un AB asinsgrupa, bet algonkinu pēcnācējiem A un AB asinsgrupa ir no nulles līdz diviem procentiem gadījumu.*111*

Edgars Keisijs atklāj, ka otrā atlantīdiešu paaudze, kas dzīvo Amerikas Savienotajās Valstīs, ir no tiem, kas pazīstami kā pauguru cēlāji.*112* Viņi bija iesaistīti ģeomantijā un pārvietoja milzīgus zemes daudzumus, lai uzceltu neskaitāmus mākslīgus pakalnus, kurus senie eiropieši uzskatīja par uzbērumiem. Patiesi, kad uzkalni tika izveidoti, bija grūti noteikt un atšķirt, jo jaunie pakalni bieži vien dka būvēti uz vecajiem. Šādu līdzīgu struktūru paliekas Kosterā Ilinoisā ir klātas ar divdesmit pēdām ledāju sanesu, kas norāda, ka daži tika izveidoti pirms pēdējā ledāju perioda — vismaz pirms 15 000 gadu.

Pauguri bieži vien kalpoja par apbedījumu vietām vai noderēja kā templu pamati. Dažreiz zemei rika izveidota nozīmīga forma, piemēram, liels mastodonts Viskonsīnā un ievērojamais čūskas pakalns Adamsa apgabalā Ohaio, kas bija 1330 pēdu garš, aizņēma sešpadsmit akru un sasniedza desmitstāvu ēkas augstumu."*3* Tāpat kā vairākumam pakalnu, kam izveidota kāsia forma, tā saredzama vienīgi no gaisa. Indiāņi teic, ka milzīgais pakalns pārstāv čūsku, kas iebrukuši no dienvidiem, pārvietojoties augšup pa Misisipi. Tās mutē ir ovāls, bruņurupuča simbols, kurš simbolizē dakotus, kas ved tautu uz ziemeļiem."*4* Divdesmit divi tūkstoši pakalnu tika identificēti Misisipi rietumos, viens tūkstotis kādā Ohaio apgabalā un daudz vairāk no Džordžijas līdz Montānai.'*1* ' Starp Ohaio pakalniem bija neskaitāmas piramīdas, kuru sāni bija orientēti tā, lai atbilstu kompasa galvenajiem punktiem. Lielais Kehakijas pakalns Senduisas austrumos ir tik liels kā Heopsa piramīda Ēģiptē. Kad tas 19. gadsimtā tika iznīcināts, tajā atradās izšūti materiāli, zelta, sudraba un vara rotaslietas un pergaments, kam, likās, vajag būt aprakstītam."*6* 1890. gadā Smit- sona institūta vārdā Džordžija Sairuša Tomasa veica simtiem pakalnu sistemādskus "pētījumus". Viņas darbs bija saistīts ar būvju "izķi- dāšanu" un nojaukšanu."*7* Ceļotāji un agrīnie kolonisd izpostīja lielāko daļu palieku. Citās sarežģītās senās konstrukcijās Amerikas Savienoto Valstu dienvidaustrumos, kas bija atgādinājums par atlantīdiešu inženieru varoņdarbiem, ietilpa milzīgi torņi un vairāk nekā 800 pēdu garas sienas un četrpadsmit jūdžu gari kanāli.*118*

Daudzi pakalni Savienotajās Valstīs tika izveidod uz svēto būvju drupām, kuras bija uzceltas augsti enerģētiskās vietās ilgi pirms tiem, deši tāpat kā kristieši Lielbritānijā un Francijā novietoja katedrāles pagānu templu spēcīgajās garīgajās vietās. Divu vai vairāku līniju

krustošanās bieži vien iezīmē nozīmīgu pauguru atrašanās vietu. Mākslīgie pakalni Portsmutā Ohaio, no kurienes to grupas koncentriskos riņķos iestiepās Rietumvirdžīnijā un Kentuki, ir viena tāda spēcīga vieta.

Portsmuta atrodas uz līnijas, kas no Marietas Ohaio stiepjas vairāk nekā sešdesmit piecas jūdzes uz Leksingtonu Kentuki. Līnija atrodas tieši piecdesmit deviņus grādus no ziemeļiem, saullēkta precīzajā leņķī 21. jūnijā vasaras saulgriežos Marictā.*119* Tas saskan ar Lielbritānijā izplatītām leģendām, kuras vēsta, ka tad, kad saullēktā saule tieši apspīd vienu no šiem ceļiem, druīdi paceļas gaisā un pārvietojas pa to.

Tūkstošiem gadu indiāņu atmiņu sargātāji saglabāja un nodeva tālāk zināšanas mutvārdos. Atmiņu glabātāji, kas parasti bija sievietes, jo viņām bija mazāk iespēju krist kaujas laukā, bija starp katras nācijas visvairāk cienītajiem pilsoņiem. Atmiņu glabātāji pavadīja savu dzīvi, uzsūcot vēsturi, medicīnu, reliģiju un laicīgo literatūru no saviem priekštečiem un to savukārt mācot nākamās paaudzes pārstāvjiem. Vēl nesen indiāņi negribīgi dalījās savās zināšanās ar balto cilvēku, bet, lai tās nezaudētu uz visiem laikiem, čiroks Daiani Ivaho, jaki indiāņu virsaitis Sediljo, apaču virsaitis Asa Diladžo un citi dāsni atklāja to, kas ir tik rūpīgi saglabāts.

Daiani Ivaho stāsta, ka viņa čiroku priekšgājēji no Plejādēm ieradās Atlantīdā, kur dzīvoja līdz tās galīgai bojāejai. Kad viņu mājas nogrima okeānā, viņi bēga uz šo kontinentu. Pirms eiropiešu ierašanās Daiani Ivaho tauta dzīvoja laimīgi, Vienmēr būdama saskaņā ar savu dabisko vidi. Ciroku atustītās matemādskās spējas, detalizēta astronomijas pārzināšana un leģendas par viņu spēka avotu atspoguļo gudrību un viņu senču sasniegumus. Ciroku ārsti izmanto kristālus, lai uztvertu un vadītu Zemes enerģiju savai aizsardzībai. Ivaho apraksta šo pozitīvo enerģiju, kas nāk no vareniem pūķiem, sauktiem par ukdenu. Senie svētie rituāli palīdzēja šiem Plejāžu pēcnācējiem no Atlantīdas saglabāt harmonisku spēka līdzsvaru no saules, mēness, Zemes un Visuma. Ciroki ievāca bagātīgas ražas un dzīvoja laimīgi neskaitāmus gadus Savienoto Valstu dienvidaustrumos. Kad ielauzās Rietumu civilizācija, čiroku dziednieku skaits samazinājās, šamaņi zaudēja pūķa spēku un viņu labvēlīgās attiecības ar Visuma enerģijas straumēm izzuda.'*20* Palika vienīgi viņu magnētisko līniju pēdas.

Algonkinu cilts pēcnācēju paaudzēm nodotās leģendas attiecas uz lielajiem plūdiem un vareno zemi, kas nogrima saullēkta jūrā. Viņu zīmējumos pusmēness ir tās simbols; kad tā gali ir uz augšu, tas nozīmē, ka vecā zeme joprojām ir dzīva, kad gali ir uz leju — viņu dzimteni ir pārklājis okeāns.*121* Siū tāpat kā acteki un karībi tic, ka viņi ir septiņu karaļu bērni no vecās sarkanās zemes. Līdz pat šai dienai viņiem ir sepdņas ciltis. Viņu reālisdskie nostāsti par plūdiem

palīdz apliecināt, ka viņu atmiņu glabātāji atstāsta faktus, nevis izdomājumus. Apači atceras lielu ugunīgu salu austrumu okeānā un labirintam līdzīgu ieeju tās ostā. Asa Diladžo piedāvā svētā kalna grafisku aprakstu, kurš "šļakstīja uguni kā milzu strūklaka", attēlojot "uguns dievu, lienošu caur alām, rūcot un svaidot zemi apkārt līdzīgi vilkam, kas krata trusi".*122* Viņš vēsta, ka pēc tam, kad viņa tālie senči bēga no savas dzimtenes, tic ceļoja uz rietumiem uz Dienvidameriku un beigās sasniedza kalnus. Šeit viņi atrada pagaidu pajumti milzīgos, senos tuneļos. Pēc kalnu pamešanas viņi ar sēklām un augu stādiem klaiņoja daudzus gadus, pirms ieradās Ziemeļamerikas kontinentā.*123*

Hopi, kas dzīvoja Savienoto Valstu dienvidrietumos, apraksta savu Trešo pasauli, kādu, kas bijusi pirms šīs, kā attīstītu civilizāciju sarkanā zemē, kur iedzīvotāji nesāja vairogus, lai lidotu pa gaisu.*124* Viņu leģendas attēlo ārkārtīgi plašus plūdus, kas iznīcinājuši to pasauli, un izdzīvojušos, kas pārceļojuši ar meldru plostiem uz pašreizējo Ceturto pasauli. Kad viņi beidzot piestājuši siltās zemes krastos, kas atrodas uz dienvidiem, viņu senči sadalījušies dažādās grupās un sākuši savu ilgo ceļošanu pa kontinentu. Hopi cer, ka kādu dienu viņu bijušo māju salas parādīsies, lai pierādītu viņu atmiņu patiesumu.

Uzņēmīgā aizvēstures tauta, iespējams, atlantīdieši un varbūt ar citplanētiešu palīdzību, kurus interesēja minerāli, ieguva vairākus tūkstošus tonnu vara no raktuvēm Rojela salā un Kevīno pussalā Mičiganā. Kad atlantīdieši te vairs nenāca, māli, krūmi un vareni koki aizpildīja daudzas izraktās vietas, bet norādes par strādnieku sarežģītajiem paņēmieniem, lai noteiktu rūdas atrašanās vietu, iegūtu varu un to transportētu, joprojām ir saglabājušās. Ejas un sešdesmit pēdu dziļas bedres, drenas liekā ūdens novadīšanai, trīsdesmit sešas mārciņas smagi akmens āmuri, divus kilometrus garas vertikālās ejas taisnā līnijā, un daudz neaiztikta vara, kas sver sešas tonnas un atrodas tur, kur tas pēc piecu pēdu pacelšanas ar baļķiem un ķīļiem tika pamests, apstiprina nezināmo kalnraču attīstītās inženierprasmes.*125* Nav liecību, ka šai apvidū tūkstoš jūdžu attālumā kāda apmetne būtu izmantojusi metālu.*126* Vietējās leģendas stāsta, ka sarkanā čūska virzījusies augšup pa Misisipi ar nepiesātināmu apetīti pēc vara.*127* Mičigānas čaipevaiji atceras kuģus, kas ieradušies pēc vara no tālās Pāna zemes.*128*

Talantīgi kalnrači aktīvi darbojās visās Savienotajās Valsos vēl ilgi pirms fiksētās vēstures. Ogļraktuves Votisā Jūtā, kas plešas pāri par 8500 pēdām zem zemes, ir tik vecas, ka pārpalikušās ogles lielajās ejās, kur strādnieki reiz senatnē nopūlējās, ir oksidējušās līdz tādai pakāpei, ka tās zaudējušas savu rūpniecisko vērtību.*129*

Algonkinu atvašu paražas šajā kontinentā sasaucas ar to adantī-

diešu bēgļu pēcnācēju paražām, kuri apmetušies citās Atlantijas okeāna piekrastes zemēs. Kādreiz gan čiroki, gan irokēzi upurēja bifeli gandrīz tādā pašā veidā, kā atlantīdieši vērsi.*130* Coktavi, algonkinu valodā runājoši pēcteči, praktizēja dubultapbedīšanu. Viņi uzmanīgi novietoja mirušo ķermeņus uz platformām augstu kokos, kur tos nevarēja sasniegt izbadējušies dzīvnieki, bet tic bija sasniedzami putniem, kas izknāba miesu. Pēc gada, kad kauli bija notīrīti, notika cita sarežģīta ceremonija, kurā piederīgie un draugi tīrīja, krāsoja sarkanus un no jauna apglabāja skeletus, sagatavotus nākamajai dzīvei.*131*

No nogrimušās zemes uz Ziemeļameriku emigrējušo adantidiešu pēcteču apziņā bija dziļi iesakņojusies pārlieku lielā materiālisma postošā ietekme Adantīdā. Civilizācijām šajā kontinentā attīstoties, ikviens par augstāko prioritāti uzskatīja dzīvošanu pilnīgā harmonijā ar Visumu. Atceroties senču dzimteniˆ viņi turpināja rūpēties par pasauli ap sevi un dzīvoja vienkārši. Mūsu ēras 1600. gadā Savienotajās Valstīs dzīvoja seši miljoni cilvēku, bet viņu dzīvesveids neatstāja gandrīz nekādu postošu ietekmi uz vidi. Rūpīgi ierobežojot pilsētu izplatīšanos, viņi nekad pārlieku neietekmēja nevienas vietas ekoloģiju, vienmēr cienot un lolojot dabas dāvanas.

NĀKOTNE

Atlantīdas vairs nav, bet tā nav aizmirsta. Kā mazas pērles no pārtrūkušas kaklarotas, kas nokrīt uz grīdas un aizripo visos virzienos, ari adantīdieši aizklīda no viņu grimstošās zemes. Atmiņas par viņiem un viņu dzimteni ir rūpīgi noglabātas pēcnācēju zemapziņā, tāpat kā izjukušās kaklarotas pērles neredzamas iegulst plaisās un kaktos. Universālās neapzinātās atmiņas no'drošina to, ka saglabājas ticība attīstītajai civilizācijai, kura plauka uz zemes Atlantijas okeānā un kuru iznīcināja dabas katastrofas.

Par Atlantīdu pastāvošās atmiņas pamatā ir pareizas. Pastāv daudzas iespējas, lai apstiprinātu Atlantīdas, tās tautas un viņu pēcteču pastāvēšanu īstenībā. Zinātnieki ar dziļiegremdes zemūdeni Alvin ir rūpīgi kartografejuši Vidusadantijas grēdu. Pētot tās okeāna straumes un iežu paraugus, kļūst redzams, ka apmēram 10. gadu tūkstotī p. m. ē. daļa zemes atradusies virs ūdens. Jūras infrasarkanās un termiskās fotogrāfijas paver iespējas meklēt apraktās struktūras.

Rīkstnieki, kas darbojas ar kartēm, vai citi gaišreģi, kuri prot aprakstīt vēsturi un materiālās kultūras pieminekļu izmantošanu, ir latents neizmantots informācijas avots. Lai varētu paļauties uz viņu sniegtajiem faktiem, līdzīgā projektā, iespējams, vajadzētu iesaistīt vairāk šādu cilvēku un salīdzināt rezultātus, vai tie saskan vai ne. Teveta alu Azoru salās Sanmigelas ziemeļu pusē vajadzētu atvērt, un arheologiem tā būtu rūpīgi jāizpēta. Vēsturnieks Tevets, kas apmeklēja alu 1675. gadā, apraksta savādus uzrakstus uz turienes divām stēlām, bet alu slēdza, jo pētnieki mira, ieelpojot dūmus, kas nāca no tuvējo vulkānu krāteriem un termiskajiem avotiem.*1*

Vai guanču mūmijas ir rēzus negatīvas, kā tas bija ar citiem atlantīdiešu pēcnācējiem? Vai aizvēsturiskās drupas atrodas lielā Septiņu pilsētu ezera dibenā Sanmigelā,*2* kas izveidojās 15. gadsimtā, kad zemestrīces drebināja salu? Lieliskie Krētas jūrnieki daudz ceļoja 7. gadu tūkstotī p. m. ē. Ja viņu rakstveida valoda būtu pilnībā iztulkota, tā varētu atklāt zināšanas par Atlantīdu. Iespējams, ka Datu zāle Ēģiptē ir viens no informācijas avotiem par atlantīdiešu saules pavadoņiem, par ko Edgars Keisijs teic, ka tie tiks atrasti. Acteku literatūra, ko 16. gadsimtā spāņi aizveda uz Eiropu, varētu parādīties Vatikānā.

Kad patiesība par Atiantīdas zemi un tautu ir apstiprināta tā, lai ar to būtu apmierināta Rietumu zinātniskā sabiedrība, var rasties papildu zinātkāre par zudušo zemi un tās civilizācijām — informāciju, kas dos ilgstošu labumu cilcēcei, zinot, kas mūs potenciāli varētu sagaidīt, jo pagātnes attēlus var atkārtoti demonstrēt.

Pieaugot atklāsmei par Atlantīdas civilizāciju, mēs ieraugām zemi,

kur tās ilgajā vēsturē cilvēki lielākoties dzīvoja centrētu un harmonisku dzīvi, tātad gaisotni, kuru mēs labprāt atdarinātu. Kompetence un zināšanas, kas veicināja viņu ideālo garīgo eksistenci, mums tagad ir pieejamas. Piemēram, meditācija, kas ved uz apzinīgumu, nodrošina iespējami līdzsvarotāku pieeju ikdienas problēmām. Apcerot iekšējās domas, mēs varam tālāk attīstīt savu inuīciju, ekstrasensoro uztveri un citus psihiskos spēkus. 20. gadsimta indivīdi ir sākuši ticēt savai intuīcijai, un viņi to spēj izmantot personiskajās un profesionālajās lietās. Medicīnas darbinieki atpazīst prāta varas ietekmi uz fizisko un mentālo organisma veselību. Ārsti iesaka gadsimtu senas vizualizācijas un pozitīvas domāšanas tehnikas kā veselību uzlabojošus līdzekļus. Ir arī citas iespējas, lai atdarinātu atlantīdiešu harmonisko dzīvi. Laika pavadīšana parkā vai mežā koku, augu un putnu vidē vairo pozitīvo enerģiju. Kontakts ar dabu palīdz uzlabot mūsu izredzes un atgādina, ka kalni, okeāna viļņi un zvaigznes ir bijuši mūžīgi un šeit būs vēl ilgi pēc tam, kad mūsu un mūsu problēmu vairs nebūs.

Aizvēsturiskā fenšui un ģeomantijas prakse izdzīvoja Ķīnā, un arhitekti visā pasaulē to izmanto, lai plānotu mājām piemērotus interjerus un celtu ēkas vietās, kur dabiski faktori spēj nodrošināt papildu enerģiju. Mēs varētu būvēt apļveida mājas, kas, kā adantīdieši domāja, bija saskaņā ar cilvēka garu un Visuma enerģijas efektīvajiem kanāliem.

Atdarināsim atlantīdicšus, attīstot un uzticoties mūsu mazo bērnu psihiskajām spējām. Dodot viņiem daudz brīvā laika, lai nodibinātu attiecības ar dabisko vidi, kas viņus mudinās saprast, ka lielais garīgais spēks ir radījis mūs, Zemi, visu, kas pastāv uz tās un debesīs virs mums. Astronomijai vajadzētu būt daļai no katras skolas programmas, un teleskopiem vajadzētu būt brīvi pieejamiem visiem cilvēkiem, jo debesu pētīšana veicina Visuma novērtēšanu un palīdz mums atjaunot savas prioritātes.

Ģimenes un sabiedriskie rituāli un cieņa pret apkārtni bija atlantīdiešu sabiedrības pamatā. Kad adantīdiešu civilizācija sasniedza briedumu, materiālisms un iekāre pārsniedza cieņu pret dabu, citam pret citu un pret vienu visvareno garīgo būtni. Negatīvā enerģija pieauga, un zeme beigās tika izpostīta. Dabafir sacēlusies arī nesenajos laikos. Kad faraons aizliedza atbrīvot ebreju tautu, Bībele vēsta, ka Dievs ēģiptiešiem uzsūtīja siseņu un mušu postu, pērkonu, krusu un zibeni. Kad Jēzus mira pie krusta, zemestrīce pāršķēla klintis un izpostīja tuvējo templi. Portrojāla Jamaikā, Kārību jūras pirātu osta ar bāriem un bordeļiem 17. gadsimtā, visā pasaulē bija slavena kā pilsēta, kur šausmīgi noziegumi bija ikdienišķa parādība. 1692. gadā dažu minūšu laikā visu kopienu pilnībā nopostīja zemestrīce. Visvarenais Dievs kārtējo reizi izmantoja dabas spēkus, lai sodītu

mūsu planētas iedzīvotājus un piespiestu tos, kas izdzīvoja, sākt visu no gala. Lai novērstu nelaimi un vairotu pozitīvo enerģiju uz planētas, ir svarīgi kopt harmoniskas attiecības citam ar citu. Mums jāpūlas nosargāt dzimšanas dienu svinēšanas, brīvdienu tradīcijas un citas vecās paražas. Kopējie pasākumi svētajās vietās, lai godātu saulgriežus, ekvinokcijas un pilnmēnesi ir citi ieteikumi, kā līdzsvarot dzīvi.

Adantīdiešu civilizācijas, kas dzīvoja saskaņā ar dabu, attīstījās vairāk nekā 20 000 gadu, pirms to intereses mainījās un dabas katastrofas tās iznīcināja. Līdzīgā veidā daudz nesenākas kultūras attīstīja uzskatu sistēmas un stratēģijas, kas drīzāk koncentrējās uz Zemes barošanu un tās iedzīvotāju vajadzību apmierināšanu, nevis uz materiālo sasniegumu vairošanu. Tehnoloģiskā attīstība akcentē taustāmu rūpniecības priekšmetu svarīgumu un cenšas izraisīt morāles pazemināšanos, kad cilvēki pamazām cits citu sāk vērtēt pēc tiem piederošiem materiāliem labumiem, nevis personiskām īpašībām. Industrializācija arī veicina Zemes dabas resursu bojāeju, un tā mūsdienās ir nopietna problēma.

Alans Dērnings savā nesenajā darbā "Cik daudz ir pietiekami?" sniedz konkrētus ieteikumus, kā pasaules attīstītajās valstīs patērēt mazāk. Viņš piedāvā taktikas, kas vērstas uz patērētā laika un enerģijas samazināšanu rūpniecības preču radīšanai, kā arī dabas resursu saglabāšanu: galvenokārt patērēt vietējo produkciju, labāk ēst graudus nekā gaļu, vairāk braukt ar vilcienu, autobusu un velosipēdu, nevis ar privāto automašīnu, labot vecās preces, nevis pirkt jaunas, aplikt ar nodokli televīzijas reklāmas un piemērot nodokli patēriņa priekšmetiem, kas pamatots ar to, cik lielā mērā attiecīgā produkcija kaitē videi. Dažas stundas, kas veltītas darbam, varētu palielināt iespēju attīstīt talantus, draudzību un ļaut mums garīgi augt, iemācoties apcerēt un apjēgt savu vietu dabas pasaulē un Visumā. Ja mazattīstītajās valstīs apliktu ar nodokļiem dabiskos resursus, ko viņi eksportē uz industriālajām valstīm, pamatojoties uz maksu par ekoloģijai nodarīto postu, viņiem rastos papildu fondi veselības, izglītības un ģimenes plānošanas programmām.

Iespējas aizsargāt mūsu planētas ekosistēmu ir neierobežotas. Edgars Keisijs un citi mediji sniedz neskaitāmus ieskatus atlantīdiešu gandrīz neticami attīstītajā tehnoloģiskajā sabiedrībā, kas nepiesārņoja vidi. Enerģijas iegūšanas perspektīvas no magnētisma, skaņas, cilvēka apziņas, kristāliem un saules stariem' iedvesmo.

Aizvēstures pētīšana norāda uz apmeklētājiem no debesīm, kuru padoms mudināja primitīvās tautas relatīvi strauji uzlabot dzīvesveidu. Pārsteidzošas akmens konstrukcijas apliecina, ka nezināmiem inženieriem un celtniekiem ar izsmalcinātām tehnikām un prasmēm bija plaša ietekme visā pasaulē. Platona aprakstītā Zelta

vārtu pilsētas arhitektūra līdzinās Nīnives, Tiavanako krāšņajām pilsētām un Angorvota un Kusko celtnēm. Kad mūsdienu zinātnieki taustās tumsā, cenšoties izskaidrot, kā tas viss varēja rasties, viņi varētu pārdomāt iespēju, ka radīt šīs būves palīdzēja draudzīgo citplanētiešu padomi. Edgara Keisija attēlotais milzīgais kristāls, ko atlantīdieši izmantoja enerģijas iegūšanai no Saules, un viņu dažādie transportēšanas līdzekļi kļūst ticamāki, ja pieņemam, ka viņiem palīgā nākuši kosmosa viesi. Tik daudzi pagātnes pieraksti ir izgaisuši, ka mēs, iespējams, nekad neuzzināsim, cik lielā mērā citplanētieši devuši padomu Zemes aizvēstures tautām. Pat ja adantīdieši, šumeri un Tiavanako iedzīvotāji ir izzuduši, viņu debesu viesi joprojām ir līdzās.

Dievi no debesīm aizvēstures civilizācijas apgādāja ar precīzām astronomijas un kalendāra zināšanām, nepārspējamiem būvniecības paņēmieniem, ārstnieciskiem un ķirurģiskiem padomiem; viņi varētu palīdzēt arī mums. Zinātnieki mūsdienās uzrauga pētījumus un cejo kosmosā. Tas var izrādīties noderīgi, ja pamudina mūs atklāt iespējamos minerālu avotus vai ja izpostām pasaules ekosistēmu un ir nepieciešams attīrīt mūsu planētu. Tomēr vēlamāk būtu koncentrēt ierobežotos vides saglabāšanas fondus ar mērķi nodrošināt cilvēcei šeit mūžīgu dzīvošanu bez vajadzības emigrēt. Dabisko avotu enerģija ir vajadzīga mūsu civilizācijas izdzīvošanai, un citplanētieši ir spējīgi mums palīdzēt to izmantot. Darbs ar magnētismu Filadelfijas eksperimentā pievilināja daudzus NLO 20. gadsimta 40. gadu sākumā, kā liecināja pēkšņais fiksēto redzējumu pieplūdums. Acīmredzot, ja viņi pārvietojas tik tuvu Zemes virsmai, šo kosmosa kuģu iemītnieki izmanto zemes magnētismu, riņķojot ap Zemi.

Novērotāji no kosmosa pašlaik netiek sveikti ar entuziasmu, bet viņi ierodas un, kā tas allaž ir bijis, nāk no dažādām vietām. Šumerus apmeklējušie citplanētieši bija galvenokārt no desmitās planētas, kad tās orbīta pietuvojās mūsējai. Viesi no Sīriusa izglītoja dogonus, un plejādieši šeit vienmēr ir aktīvi līdzdarbojušies. Ja mūsu radars uztver NLO deviņas sekundes, tas traucē lidaparāta datorkontroli un darbību. Palaikam kosmosa kuģi ir spiesti piezemēties. 1948. gadā tāds kuģis trīsdesmit sešu pēdu diametrā un 380 pēdu garš avarēja netālu no Fēniksas Arizonā. Gaisa spēki ir piedāvājuši dažādus šā incidenta izskaidrojumus, bet izmeklētāji pastāv uz to, ka valdības pārstāvji atklāja un apskatīja divus svešiniekus no šā kosmosa kuģa vraka.'Eksperti uzskata, ka lidojošo šķīvīti, ko 1947. gada jūlijā notrieca pie Rozvelas Ņūmeksikā, pērkona negaisa laikā bija ķēris zibens spēriens, un tas pirms nokrišanas bija nolidojis 125 jūdzes. 1948. gadā valdības centieni notikušo slēpt izrietēja no līdzīga, jau iepriekš apgūta izturēšanās modeļa, bet Rozvelas notikumam bija daudz liecinieku, un incidents joprojām piesaista uzmanību.*4* Mūsu vadītāji tur ļoti lielā slepenībā citplanētiešu ierašanos, varbūt tāpēc, ka

Orsons Velss 1938. gadā radiopārraidē dedzīgi paziņoja, ka ir nolaidušies marsieši. Tas bija domāts kā joks, bet tam sekojošā panika iedrošināja ikvienu valdību noliegt visas nākamās citplanētiešu klātbūtnes iespējamības uz Zemes.

Šumeru tekstos ir minēti visdažādākie iemesli viņu dievu ceļojumiem no kosmosa uz mūsu pasauli, lai gan tie pēdējā laikā mainās.

Daži ir vienkārši ziņkārīgi. Citi ir noraizējušies par šīs planētas saslimšanu, jo piesārņotā atmosfēra, kas to iekļauj, no augšas ir skaidri redzama. Svešinieku spējas ceļot kosmosā demonstrē viņu ārkārtīgi attīstītās prasmes, un to apliecina arī kontrole pār tiem, ar kuriem viņi kontaktējas uz Zemes. Dieva dēli un cilvēka meitas radīja spēcīgākas cil- vēkbūtncs. Mūsdienās, šķiet, cita grupa nolaupa cilvēkus uz īsu laika periodu un eksperimentē ar viņiem, varbūt ar tendenci izveidot jaunu rasi, kā tas noticis pagātnē. Hārvarda universitātes psihiatrs Džons Maks, kas ir intervējis vairāk par simtu NLO nolaupīto dažu pēdējo gadu laikā, ir pārliecināts, ka pacientu stāsti par piedzīvoto ir patiesi. Tā ir reāla trauma, nevis sapņi, kas rāda pašā cilvēkā notiekošo. Balstoties uz trim nacionālajām aptaujām, ko veikusi Ropcra organizācija, vairāk nekā pieci miljoni amerikāņu varētu būt bijuši nolaupīti, no kuriem daudziem ir nepatīkamas atmiņas par šo piedzīvojumu.*5*

Atlantīdiešiem un šumeriem kontakti ar kosmosa viesiem nāca par labu, bet mums? Nolaupīto bezpalīdzība, Filadelfijas eksperimenta nelaimīgie rezultāti un Montokas projekts rāda, ka neesam gatavi sazināties uz līdzvērtīga pamata ar talantīgajiem, izglītotajiem un enerģiskajiem citplanētiešiem. Acīmredzot visi svešinieki nevēl mums labu un daži izmanto cilvēkus. Mums tomēr jāpieņem, ka vairākums nekāro redzēt mūsu planētu mirstam. Par laimi, mēs varam sazināties ar tiem, kas palīdzēs mums risināt fundamentālas ekoloģiskas problēmas un novērst tādas briesmas kā atomkaru. Lai saglabātu veselo saprātu, kontaktējoties ar augsti attīstītiem svešiniekiem, mums jāapgūst atlantīdiešu prasmes un jāattīsta spēks un prāta spējas.

Kamēr mēs apdzīvojam šo planētu, spējam kontrolēt savu pašreizējo likteni. Daba attiecīgajā brīdī protestē, bet mēs neesam vienīgi tās upuri. Pagātnē, kad cilvēki no negatīvās enerģijas atbrīvojās caur naidu, grēku un noziegumu, viņi paši sevi noveda līdz iznīcībai. Ja mēs kā attīstītu tautību pilsoņi sekosim ilgi dzīvojušās Atlantīdas civilizācijas piemēram un vienkāršosim savu dzīvi, liksim lielāku uzsvaru uz mīlestību, līdzjūtību un vienotību ar dabu un galu galā ņemsim vērā kosmosa viesu padomu, cilvēku rase un Zeme izdzīvos. Daudzi pareģo, ka Atlantīda pacelsies no jūras. Nav tik svarīgi, vai pacelsies zeme, bet svarīgi ir, lai valdītu tā no materiālisma brīvā gaisotne, apgaismība un garīgums, kas raksturoja

zelta laikmetu. Pagātnes labvēlīgais enerģijas līdzsvars un harmonija atkal reiz tiks atjaunoti uz mūsu planētas.

PĒCVĀRDS

Nesenais ceļojums uz Azoru salām man atdeva brīnišķīgo Atlantīdas zemi. Pēc tūkstošiem gadu tās kalnu virsotnes, kas tagad, bez šaubām, atrodas tuvāk jūras līmenim fiekā kādreiz, ir kļuvušas par dabas paradīzi, kas ļoti līdzinās jaukajai zudušajai salai. Platona burbuļojošie karstie avoti, paparžu un sūnām klāto koku ieskauti, nepārtrauktais visuresošo putnu koncerts, dzelteno kviešu plašie lauki, kas līdzinās zelta matiem (kā rakstījis basku dzejnieks Hacints Verdagers), brīnišķīgi smaržojošās savvaļas puķes, kuras ir lielākas un daudz košākas par tām, ko jebkad esmu redzējusi, un daudz citu dabas dāvanu atdzīvināja Atlantīdu, kāda tā reiz bijusi. Apūdeņošana, apvienojot ar minerāliem bagātos karstos avotus un vēsāku ūdeni, dod cilvēkiem iespēju audzēt divas bagātīgas labības ražas gadā, kā to minējis Platons. Pāri visam stāv Piku kalna milzīgais vulkāniskais konuss, kas pastāvīgi atgādina par Adasa kalnu, kurš balstīja debesis un slējās pār zemi.

Nestabilitāte, kas pastāvīgi traucēja ierasto kārtību atlantīdiešu zemēs, joprojām ir vērojama Azoru salās. Balto tvaiku mākoņi, kas ceļas no vecajiem vulkāniem, norāda uz zināmu aktivitāti, kas citādi nebūtu redzama. 1997. gada jūnijā zemestrīce, kas bija piecas balles stipra pēc Rihtcra skalas, satricināja Terseiras salu. Tai sekoja gandrīz 1000 četru un vairāk baļļu stipri pēcgrūdieni. Šāda veida darbības dēļ jūras dibens šai vietā pastāvīgi paceļas un nolaižas. Pašlaik zeme, kas paceļas Terseiras tuvumā, atrodas tikai septiņas pēdas zem ūdens. Iespējams, kā pareģoja Edgars Keisijs, daļa senās Atlantīdas pacelsies atkal.

PIELIKUMS

Šo autoru darbi sniedza būtisku informāciju "Atlantīdai". īss biogrāfisks pārskats palīdzēs lasītājam saprast rakstnieka izcelsmi un kvalifikāciju.

Senatnes gudrie

Diodors Sikuls (ap 90-21 p. m. ē.), sicīliešu ģeogrāfs un vēsturnieks, 1. gadsimtā p. m. ē. bija liels ceļotājs, pieredzējis informācijas apkopotājs, kurš fiksēja daudzas detaļas par Atlantīdu, ko viņš uzzināja no iedzimtajiem, kad nodevās pētījumiem Ēģiptē, Marokā un citās Ziemeļāfrikas daļās.

Hērodots (485—425 p. m. ē.) bija pirmās plašās stāstītās vēstures autors senajā pasaulē. Viņa pirmā dzīvesvieta bija Grieķija, "bet viņš daudz ceļoja pa Eiropu, Rietumāziju, Krieviju un Ziemeļāfriku. Hērodota uz detaļām trenētā acs un viņa interese par apmeklēto vietu paražām un pagātni ir atspoguļota viņa milzīgajā darbā "Vēsture" (par grieķu-persiešu kariem), kas tagad ir sadalīta deviņos sējumos.

Platons bija dzimis ap 429. gadu p. m. ē. ievērojamā grieķu ģimenē. Runā, ka viņa tēvs varētu pretendēt uz dieva Poseidona pēcnācēja godu. Platons sākumā bija politiķis, bet, kad viņš pārliecinājās, ka cilvēkam ar sirdsapziņu nav vietas Atēnu politikā, pievērsās filozofijas studijām.

Daļu zināšanu par Atlantīdu Platons ieguva no sava drauga Kritija. "'Ilmājā" Platons teic, ka Kritija vectēvs deviņdesmit gadu vecumā šo stāstu atklājis Kritijam. Vectēvs, Kritijs Vecākais, bija uzzinājis par Atlantīdu no sava tēva Dropida, kas faktus bija ieguvis no sava radinieka Solona, prominenta grieķu jurista, kurš ap 579. gadu p. m. ē. ceļoja uz Ēģipti, lai studētu. Platons pieminēja, ka Solons Ēģiptē apmeklējis Saisas plaukstošo galvaspilsētu, kur strādājis ar vairākiem priesteriem, arī ar Psončisu, kurš Solonam tulkoja materiālus par Atlantīdu, kas uzrakstītas uz pīlāriem. Rakstīšana uz akmeņiem senatnē bija atzīts veids, kā saglabāt faktus, jo tā tie saglabājās ilgāk nekā manuskripti.

Atlantīdas temats Platonu tā aizrāva, ka viņš turpināja meklēt informāciju par to, lai papildinātu faktus, ko saņēma no Kritija. Viņš apspriedās ar izglītotiem cilvēkiem, ari ar Pitagora (582-500 p. m. ē.) skolniekiem, kuri bija slaveni ar vēsturiskajām zināšanām, kas zuda, kad tika iznīcinātas Rietumu pasaules plašās bibliotēkas. Savos "Komentāros Tīmajam" filozofs Prokls (5. gs.) apraksta Platona Ēģiptes apmeklējumu. Prokls vēsta, ka Platons ēģiptiešiem pārdevis pārtikas

eļļas, lai apmaksātu ceļojumu, un ka tā laikā viņš runājis ar priesteriem Saisā, Heliopolē un Sebenitā.

Prokls ari stāsta, ka Platona skolnieks Krantors ceļojis uz Ēģipti un Saišu, lai meklētu informāciju, kas pamatotu Platona viedokli. Prokls teic, ka Krantors apmeklējis Neita templi, kur priesteri viņam parādījuši pīlāru, ko klājuši Atlantīdas vēstures aprakšu. Tas, ko izglītotais vīrs tulkojis Krantoram, pilnībā sakrīt ar Platona stāstu (Muks "Atlantīdas noslēpums").

Daudzi citi akadēmiķi ir pētījuši Platona detalizētā ziņojuma par Atiantidu patiesīgumu un apstiprinājuši, ka Solons, Dropids un divi Kritiji tiešām dzīvojuši aprakstītajā laikā, tā ka informācijas nodošana bija iespējama. Pastāv bagātīgas papildu liecības, kas pādara autentiskus Platona avotus. Aleksan- drijas Klements, viens no priesteriem, kuri izglītoja Pitagoru, ziņoja, ka Solons Ēģiptes apmeklējuma laikā runājis ar Psončisu Saisā, kā ari ar Psenofisu Heliopolē (Saikss par Donelija darbu "Atlantīda: priekšdilūvija pasaule", 17). "Tīmajā" Platons rakstīja, ka Solons bija iecerējis poēmu par Adantīdu. Grieķu vēsturnieks Plūtarhs (m. ē. 46-120) darbā "Solona dzīve" iekļāva Solona poēmu, tagad zudušu, kas saucās "Atlantika".

Platons savus divus dialogus par Atiantidu sarakstīja gandrīz savas garās dzīves beigās, iespējams, iecerējis tos kā veidu, kā saglabāt vērtīgo informāciju. Viņš nomira ap 347. gadu p. m. ē.

Mūslaiku gudrie

Čārlzs Berlics (1914) ir Berlica valodu skolu dibinātāja Maksimiliana Berlica mazdēls. Būdams viens no ievērojamākajiem mūsdienu valodniekiem, Čārlzs dažādā līmenī runā divdesmit piecās valodās. (Sk. bibliogrāfiju)

Edgars Evanss Keisijs (1918) ir Edgara Keisija jaunākais dēls. Viņa darbs "Par Adantīdu", kas izdots 1968. gadā, ir precīza sava tēva lasījumu interpretācija par zudušo zemi un tās civilizāciju. "Atgriešanās pie Atlantīdas noslēpumiem", kas tika izdota 1988. gadā un ko viņš sarakstīja kopā ar Geilu

Kcisiju Švarceri un Duglasu G. Ričardsu, piedāvā rūpīgu izvērtējumu līdz tādai pakāpei, līdz kurai zinātnes atklājumi kopš viņa tēva nāves korelē ar informāciju no Edgara Keisija lasījumiem. (Sk. bibliogrāfiju)

Ignatijs Donelijs (1831-1901) bija amerikāņu politiķis un reformators, kā arī pamatīgs un erudīts pēmieks. Divdesmit astoņu gadu vecumā viņš kļuva par Minesotas vicegubernatoru un četrus gadus vēlāk tika ievēlēts ASV Kongresā, kur izcēlās kā ārkārtīgi gudrs,

savam laikam pa priekšu ejošs likumdevējs. Viņš aizstāvēja vienādas vēlēšanu tiesības melnādainajiem, sieviešu balsstiesības, federālo ienākuma nodokli un vides aizsardzību. īsi pēc tam, kad Donelijs pārcēlās uz Vašingtonu, nomira viņa jaunā sieva. Izmisis viņš atgriezās grāmatu pasaulē, meklēdams mierinājumu, un drīz vien iegrima mītu, aizvēstures un Atlantīdas pētīšanā. Donelijs nonāca pie pārliecības, ka viens patiesības grauds kalpo par pamatu daudzām leģendām par notikumiem un cilvēkiem pirms reģistrēto faktu vēstures. Viņš izteica domu, ka sengrieķu dievi un dievietes bija Atlantīdas un citu senatnes attīstīto kultūru vadoņu personifikācijas. Līdzīgi kā Gandijs, Mandela, Cērčils vai Ābrahams Linkolns varētu būt galvenās leģendu personības pēc 15 000 gadu. Donelija juridiskā izglītība un ievērojamais intelekts ir acīmredzami darbā "Atlantīda: priekšdilūvija pasaule", kas satur lielu daudzumu rūpīgi izpētītas un labi pasniegtas informācijas. Tā bija pirmā publikācija, kas deva loģisku pamatojumu ierosinājumam, ka Atlantīdas pastāvēšanu varētu apstiprināt ari zinātnieki. Nākamajā grāmatā, kas saucās "Ragnaroka: uguns un zelta smilšu laikmets", viņš bija pirmais, kurš izteica pieņēmumu, ka Zemi daudzas reizes skārušas kosmiskas katastrofas, kā, piemēram, milzīgi kosmosa objekti, kas iznīcināja kā cilvēkus, tā augus un dzīvniekus. Donelijs arī sarakstīja darbus "Cēzara kolonna: divdesmitā gadsimta stāsts" un "Dižā kriptogramma".

Lusila Teilora Hansena. Advokāte Hansena vadīja plašu statistisko datu vākšanu uz vietas Amerikas kontinentā un Āfrikā, kad centās noskaidrot indiāņu mantojuma izcelsmi Atlantīdā. Viņas pētījumi ietvēra intervijas ar tādiem cilvēkiem, kā, piemēram, virsaiti Sediljo no jaki indiāņiem, kuram bija divu Eiropas universitāšu zinātniskais grāds. Starp daudziem citiem indiāņiem, kas uzticējās Hansenai, bija čoktu, pucblo cilšu vadoņi un apaču vadonis Asa Diladžo.

Marsels F. Ome. Vācu arheologs Ome uzskatīja, ka atlantīdieši bija to daudzo līdzību avots, kas sastopamas Atlantijas okeāna piekrastes zemju kultūrās. Zināšanu meklējumos Ome plaši ceļoja pa Eiropu, Ziemcļāfriku, Amazones upes baseinu, kā ari Ziemeļameriku un Centrālameriku. Sev par pārsteigumu viņš atrada tos kromaņoniešus, kuru skeleti un instrumenti atgādināja viņu eiropiešu līdziniekus, kas dzīvoja Dienvidamerikā, pirms parādījās Eiropā.

Džons Mišels (1933) ir viens no pasaules pirmajiem pētniekiem un rakstniekiem par dabisko un cilvēka roku darināto celtņu svētajām enerģijām un noslēpumiem. (Sk. bibliogrāfiju)

Oto Muks (1928-1965) bija ievērojams vācu fiziķis un slavens inženieris ar 2000 personīgiem patentiem. Viņa izcilā grāmata "Atlantīdas noslēpums" atspoguļo rūpīgos pētījumus un uzskatu, ka auglīgo zemi Atlantijas okeānā pirms 10. gadu tūkstoša p. m. ē. apdzīvoja cilvēki, kuru paražas un ticējumi izplatījās apkārtesošajos

reģionos. '

Zahārijs Sičins (1920). Bībeles pārzinātājs un arheologs Sičins lasa daudzās dažādās valodās, ieskaitot vairākumu seno civilizāciju rokrakstu. Savas trīsdesmit gadu ilgās pētniecības un ceļojumu rezultātā viņš izdevis neskaitāmus izglītojošus darbus, kas sniedz mazzināmu informāciju par citplanētiešu priekštečiem un dažām viņu darbībām uz planētas Zeme pagājušajos simtos tūkstošos gadu. Viņš ir viens no nedaudzajiem, kuri ir pārtulkojuši senos šumeru, asīriešu, babiloniešu un hetu tekstus. (Sk. bibliogrāfiju)

Džeimss Lūiss Tomass Cālmers Spenss (1874-1955) bija augsti godāts skotu mitologs un senatnes vēsturnieks, Skotu antropoloģiskās un folkloras biedrības viceprezidents, un viņam tika piešķirta karaliskā pensija "par kalpošanu kultūrai". Būdams cienījamas okultas organizācijas loceklis, viņš varēja piekļūt Mistisko tradīciju manuskriptiem (okulto brālību reģistrētajiem faktiem), kas bija rakstīti pirms vairāk nekā 1000 gadiem. Senās grāmatas bija angļu, franču, spāņu, vācu, grieķu un arābu valodā — Spenss apguva visas valodas. Tā kā tur bija nedaudzas šo vērtīgo dokumentu kopijas, tās tika skaļi lasītas okultās grupas potenciālajiem jaunajiem biedriem viņu svētās iniciācijas ceremonijas laikā. Spensa erudīcija, paturot atmiņā tautas pasakas un leģendas, palīdzēja viņam precīzi saglabāt interesanto informāciju, ko viņš mutvārdos saņēma savas iniciācijas laikā. Viņu ieintriģēja neskaitāmās atsaukšanās uz Atlantīdu senajā Mistiskajā tradīcijā, un viņš sāka nopietni studēt šo jautājumu.

Kā tas jau noticis ar daudziem gudriem vīriem, kuri uzņēmušies milzīgo Atlantīdas pētīšanas darbu, Spenss attīstīja dedzīgu interesi par unikālo aizvēsturisko zemi un tautu. Viņš bija pārliecināts, ka okultajām mākslām, tāpēc ka tās ir neparasti līdzīgas, lai kādās zemēs ap Atlantijas okeānu tās ari parādītos, bija jāizceļas vienā vietā. Viņš Rietumeiropā neatrada nevienu reģionu ar pietiekami vecu kultūru, lai tā būtu centrs, no kura kaimiņzemes varētu būt saņēmušas šīs reliģiskās, mītiskās un maģiskās idejas. Viņš bija pilnīgi pārliecināts, ka mūsu zināšanas par okultajām zinātnēm ir nākušas no Adantīdas.

Lai ilustrētu savu teoriju, ka okultās mākslas cēlušās Atlantīdā, Spenss norāda, ka daudzas no burvestībām mitoloģijā ir attiecināmas uz Atlantīdu. Homēra "Odisejā'*1* Kalipso bija gudrā Atianta meita un Kirke bija titānu rases. Titāni visur tiek asociēti ar atlantīdiešiem sava varenuma dēļ. Burves Medūzas galva pārvērta Atlasu par akmens kalnu, kas atgādināja Adasa kalnu — Atlantīdas augstāko virsotni. Trīs gorgonas pārstāv nepārvaramo zemestrīču, vulkānisko akdvitāšu un ūdens varenos spēkus, kas iznīcināja Atlantīdu.

Lai atklātu savu plašo pētījumu rezultātus, Spenss produktīvi rakstīja (sk. bibliogrāfiju). Kaut gan Spenss ar entuziasmu pētīja šo tematu, viņš nolēma, ka viņa kā uzticības cienīga, veiksmīga

zinātnieka statuss tiks apdraudēts, ja viņš turpinās atklāti runāt par dzīves kvalitāti Atlantīdas laikā un okultajām mākslām, kas, pēc viņa domām, tur tika koptas. Viņš pārtrauca savu darbu pie šā temata, un, kā izteicās tie, kas viņu pazina, aizliedza jebkad vēlreiz apspriest Atlantīdu (Mišcls "Jauns skats uz Atlantīdu").

Dr. Nikolajs F. Žirovs, krievu 'zinātnieks ar ķīmijas zinātņu doktora grādu ir ari jūras ģeologs un padomju Zinātņu akadēmijas loceklis. Viņa sarežģītā, labi dokumentētā grāmata par Atlantīdu, kas tika izdota 1970. gadā, ietver 825 bibliogrāfiskas atsauces. Daudzi šie avoti nāk no Austrumeiropas, kur Adantīdas realitāti atzinuši zinātnieku sabiedrības cienījami pārstāvji.

Edgartons Saikss (1894-1983) bija erudīts britu students, kas fokusējās uz senatni un īpaši uz Atlantīdu. Papildus darbam britu diplomātiskajā dienestā viņš bija ari inženieris, karavīrs, žurnālists un Karaliskās ģeogrāfiskās biedrības biedrs. Drīz pēc Otrā pasaules kara Saikss nodibināja Atlantīdas Pētniecības centru Braitonā Anglijā. Šeit ar citu aizvēsturiskajam tematam uzticīgu cilvēku palīdzību viņš savāca plašu klasisko atsauču, senās literatūras un uz Atlantīdu attiecināmu leģendu kolekciju. 1949. gadā viņš izdeva Donelija darbu "Atlantīda: priekšdilūvija pasaule", kurā iekļāva prātīgus, padziļinātus komentārus. Savas dzīves laikā viņš publicēja divus periodiskus izdevumus: "Jaunās pasaules senatne" un "Atlantīda". Pēc viņa nāves materiāli no Saiksa bibliotēkas Anglijā tika pārvietoti uz Pētījumu un apgaismības biedrību Virdžīnijbīčā Virdžīnijā.

Harolds T. Vilkinss bija britu antropologs, kurš ceļoja pa Centrālameriku un Dienvidameriku 20. gadsimta sākumā.

Deivids Zinks (1927) ir fiziķis, kurš bijis militāro sakaru virsnieks, kā ari pasniedzis angļu literatūru Gaisa spēku akadēmijā un Lamāra universitātē Teksasā. Viņš iedvesmojās no Keisija lasījumiem un 1974. gadā vadīja ekspedīciju uz Bimini, lai meklētu atlantīdiešu celtņu drupas. (1926. gadā Keisijs pareģoja, ka 1968. vai 1969. gadā daļa no Atlantīdas varētu atkal iznirt un seno tempļu drupas varētu tikt atrastas Bimini, Bahamu salu ziemeļrietumu malā. 1968. gadā lidotāji redzēja akmens blokus un kolonnas tur, kur Keisijs bija pareģojis.) Atklājumu dēļ Bahamās šis lietpratīgais jūrnieks, zemūdens fotogrāfs un prasmīgais nirējs atgriezās šajā rajonā daudzas reizes. Apvienojot savu kompetenci ģeoloģijas, astrofizikas un antropoloģijas zinātnē ar plašām zināšanām mitoloģijā un mūsdienu gaišreģu rūpīgiem lasījumiem uz vietas, Zinks uzrakstīja darbu "Senie akmeņi runā" un "Atlantīdas akmeņi".

Mediji

Teilora Koldvela (1900-1985). Divpadsmit gadu vecumā Teilora Kold- vela uzrakstīja detalizētu romānu par Atlantīdas princesi valsts pēdējo dienu laikā. Grāmatas kulminācijas punkts bija princeses glābšanās kuģī no grimstošās zemes. Koldvelas vectēvs, grāmatas izdevējs, bija šausmās, kad izlasīja manuskriptu, jo tā filozofiskais un intelektuālais briedums viņam lika domāt, ka to ir sacerējis kāds daudz vecāks cilvēks. Patiesībā saturs nāca neapzināti no Koldvelas attālās pagātnes, tāpat kā nezināmais informācijas daudzums citos viņas darbos. Savas veiksmīgās literārās dzīves beigās, izdodot "Atlantīdas romanci" ar Džcsa Sterna palīdzību, viņa redzēja trīs sapņus. Pirmie divi atkārtoja un pastiprināja viņas neapzinātās atmiņas par Adantīdu, un trešais notika dīvainā, karstā kalnu un mežu zemē, kur viņa dzīvoja kopā ar dažiem cilvēkiem, kuri izdzīvoja Atlantīdas, viņu dzimtās salas, bojāejā.

Edgars Keisijs (1877-1945) uzauga Amerikas Savienoto Valstu dienvidos kā mazizglītots nabadzīga fermera dēls. Būdams jauneklis, Keisijs zaudēja balsi, un beigās, izmisīgi pūloties izārstēt savu slimību, viņš padevās hipnozei. Atrodoties transam līdzīgā stāvoklī, viņš sev deva padomu, kā sekmīgi izārstēt savu kaiti. Keisijs drīz atklāja, ka, būdams pašhipnozes stāvoklī, viņš noteica diagnozes un sniedza smalkus un labumu nesošus ieteikumus fizisko un mentālo problēmu risināšanai nelaimē nonākušiem indivīdiem, kuri bieži vien atradās tālu prom. Viņš nolēma veltīt savu dzīvi to cilvēku dziedināšanai, kuri viņam lūdza padomu, sniedzot derīgus norādījumus, kā uzlabot stāvokli.

Tūkstošiem telepātiski gaišredzīgu ziņojumu stcnogrāfiskie pieraksti tika saukti par "lasījumiem". Savos transam līdzīgajos seansos Keisijs bieži atsaucās uz pacientu iepriekšējām dzīvēm, no kurām daļa bija ritējusi Adantīdā, kuras sabiedrību pirms vairāk nekā 12 000 gadu viņš attēloja kā augsti tehnoloģisku ar plašiem komunikāciju un transporta līdzekļiem. Divdesmit viena gada laikā Keisijs sniedza 17 000 lasījumu un konkrēti pieminēja vairāk nekā 700 rein- karnāciju Adantīdā. Kaut arī tajā bija iesaistīts simtiem personu, viņš savos faktos bija absolūti konsekvents. Keisija informācijā neviens ne par vienu tematu vai cilvēku nav atradis nekādus pretrunīgus ziņojumus par datiem vai notikumiem. Viņa dēli apstiprina, ka viņš nekad netika lasījis ne Platona materiālus par Atlantidu, ne kāda cita autora grāmatas par šo zemi. Edgara Keisija lasījumi ir atrodami Pētījumu un apgaismības biedrībā Virdžīnijbīčā Virdžīnijā.

Edgara Keisija gudrība par Atlantīdu iegūst ticamākas aprises, ja apcer faktus no viņa lasījumiem, kuri nebija zināmi tajā laikā, kad viņš tos pavēstīja, bet kuri vēlāk apstiprinājās. Arheologi atrada Nāves jūras tīstokļus vienpadsmit gadus pēc tam, kad Keisijs bija sniedzis dzīves lasījumu par inkarnāciju sievietei, kura bija esēnu mācību

kopienas locekle Nāves jūras ziemeļrietumu piekrastē. Lasījuma laikā Keisijs aprakstīja precīzi to vietu blakus zudušajai esēnu kopienai, kurā ruļļi vēlāk tika atrasti. 1939. gadā Keisijs attēloja Salomes klātbūtni Lācara nāvē un augšāmcelšanā, uz ko vēsturnieki līdz 1960. gadam skatījās kā uz kaut ko pilnīgi neiespējamu, līdz tika atrasta vēstule klosterī netālu no Jeruzalemes, kuru, kā uzskatīja, bija rakstījis Sv. Marks un kura attiecās uz Lācara brīnumu. Vēstulē bija minēts, ka sieviete, vārdā Salome, bijusi notikuma aculieciniece. Viens no Keisija vispārsteidzošākajiem ģeoloģiskās informācijas apstiprinājumiem ir viņa apraksti par seno Sahāru un Nīlu. 1925. gadā viņš teica, ka pirms 10,5 miljoniem gadu Sahāra ir bijusi auglīga zeme un tajā laikā Nīla ir tecējusi uz Atlantijas okeānu. Ar kosmiskā lidaparāta attēlveidošanas radaru zinātnieki to apstiprināja. Viņi ari atrada liecību par nometņu vietām Nīlas augštecē pirms 250 000 gadu tieši Keisija norādītajā apdzīvotajā vietā (Edgars Evanss Keisijs "Atgriešanās pie Adanudas noslēpumiem").

Ar viņa talantu piekļūt informācijai par tik senām civilizācijām vēsturē kā Atlantīda Keisijs varētu viegli izmantot savas spējas paša interesēs, bet viņš savu dzīvi veltīja tam, lai sniegtu dziednieciskus padomus tiem, kas meklēja viņa palīdzību.

Menlijs Palmers Hols (1901-1990) jau bērnībā parādīja savu milzīgo intelektu un noslēpumu izpratni. Divdesmit gadu vecumā viņš rakstīja enciklopēdisku iztirzājumu par Rietumu okultajām tradīcijām — "Visu laiku slepenās mācības" — un savā garajā mūžā turpināja radīt būtisku literāri izveidotu informāciju. 1934. gadā Losandželosā viņš nodibināja Filozofisko pētījumu biedrību.

Fils. 1884. gadā astoņpadsmit gadu vecais Frcderiks S. Olivers sastapās ar Fila Tibetieša klātbūtni. Fils mentālu attēlu veidā Oliveram aprakstīja savu dzīvi Atlantīdā pirms 13 000 gadu, 11 650. gadā p. m. ē. Par saņemto informāciju Olivers vēstīja 1952. gadā izdotajā darbā "Divu planētu iemītnieks". Tāpat kā Rūtas Montgomerijas darbs "Sākotnējā pasaule", kas balstās uz līdzīgā gaišredzības veidā iegūtām zināšanārrf, ari Olivera informācija ir kritiski vērtējama, bet grāmata ir nopietnu pārdomu vērta.

Rendels Stīvenss uzauga kā parasts britu jauneklis, kurš bija Karaliskās jūras kara flotes Gaisa spēku pilots un vēlāk kļuva par populāru dziedātāju. Viņš īpaši neinteresējās par okultajām lietām, bet 1925. gadā Senās Ēģiptes iniciētais ar automātisku diktātu viņam nodeva informāciju par Atiantidu un Seno Ēģipti. Šīs sazināšanās sērijas kļuva pazīstamas kā Ozīrisa raksti. 1928. gadā Rendels Stīvenss publicēja vienu no šiem rakstiem un pēc tam arī pārējos. Ceturtais — "Atlantīda līdz mūsdienām" — tika publicēts 1957. gadā. Citi viņa darbi: "Patiesības grāmata", "Ozīrisa hronikas", "Dvēseles gudrība", "Ozīrisa mācības" un "Gudrības pērles".

PIEZĪMES

Ievads

1. Pliny, Natūrai History (Roman, first ccntury A.D.).
2. Spencc, The Occult Sciences in Atlantis, 38.
3. Caycc, Rcading 315-4.
4. Spencc, Ihe Occult Sciences in Atlantis, 49-50.
5. Hornct, Sons of the Sun.

I. nodaļa

1. Zhirov, Atlantis, 247.
2. Spcnce, The Problem of Atlantis, 205.
3. VValters, Book ofthe Hopi.
4. Muck, Atlantis, 149.
5. Donato, A Re-Examination ofthe Atlantis Theory, 113.
6. Muck, The Secret of Atlantis, 46.
7. 50 jūdžu no Āfrikas ziemeļrietumu krasta trīspadsmit Kanāriju salas iestiepjas vairāk nekā 300 jūdzes Atlantijas okeānā. Madeiras salas atrodas 300 jūdžu uz ziemeļiem no Kanāriju salām, un desmit Zaļā raga salas, kas aizņem vairāk par 1500 kvadrātjūdzēm, atrodas 320 jūdžu uz dienvidiem. Deviņas Azoru salas atrodas Vidusatlantijas grēdas vidū 800 jūdžu uz rietumiem no Portugāles.
8. Muck, The Secret of Atlantis, 101.
9. Plato, Critias, Trans. R. B. Bury, 291.
10. Hanscn, The Ancient Atlantic, 140.

II. Zhirov, Atlantis, chaptcr 9.

12. Turpat.
13. Turpat, chapter 13.
14. Turpat, 315.
15. Courtillot, "VVhat Causcd the Mass Extinction?," Scientific American, Octobcr 1990, 89.
16. Cald\vcll, The Romance of Atlantis, 35.
17. Muck, The Secret of Atlantis, 66-69.
18. Zhirov, Atlantis, chaptcr 10.

2. nodaļa

1. Scott-Elliot, The Story of Atlantis and the Lost Lemuria.
2. Hcinberg, Memories and Visions of Paradise, 177.
3. Vigcrs, Atlantic Rising, 31.
4. Coustcau, Calypso Lojj, Fcbruarv 1989.
5. Caycc, Rcading 364-10.
6. White, "Divine Fire: A Littlc-known Psychic Povver," Venture Intvard, March/April 1990.
7. Plato, Critias.
8. Sitchin, The Tvelfth Planēt, 60.

9. Robinson, Edgar Cayce's Story of the (Mjjin and Destiny of Man, 53.
10. Montgomcrv, The World Before.
11. Caldwcll, .'Ihe Romance of Atlantis, 50.
12. Robinson, Edgar Cayce's Story of the Origin and Destiny of Man, 54.
13. Caycc, Rcading 262-39.
14. Turpat.
15. Cayce, Rcading 1977-1.
16. Cayce, Edgar Evans, On Atlantis, 80.
17. Robinson, Edgar Cayce's Story ofthe Origin and Destiny of Man, 55.
18. Cavce, Edgar Evans, Mysteries of Atlantis Revisited, 78.
19. Oliver, A Dveller on Two Planēts, 174.
20. Robinson, Edgar Cayces Story of the Origin and Destiny ofMan, 110.
21. Turpat, 111.
22. Montgomery, 'Ihe World Before, 126.
23. Oliver, A Dtveller on Two Planēts, 420.
24. Turpat.
25. Ravmo, "Icc Agc Vcnus," The Boston Globe, Januarv 15, 1990.
26. Edgar E. Cavce, Mysteries of Atlantis Revisited, 77.
27. Donato, A Re-examination ofthe Atlantis Theory, 87. (VVilliam M. Donato, A Re-examination ofthe Atlantis Theory,
to thc Facultv of California State Uni- versity in Fullcrton, Califbrnia in 1979 in parrial fulfillmcnt of the rcquircments for thc degree of Master of Arts in Anthropologv.
28. Turpat, 75.
29. Mcrtz, Atlantis, Drvelling Place of the Gods, 57.
30. Spence, Atlantis in America, 18.
31. Robinson, Edgar Cayce's Story ofthe Origin and Destiny of Man, 123.
32. Cavcc, Reading 5750-1.
33. Ashcr, Ancient Energy, 101.
34. Turpat.
35. Hanscn, The Ancient Atlantic, 384.
36. Donato, A Re-Examination of the Atlantis Theory, 185.
37. Turpat, 117.
38. Hanscn, The Ancient Atlantic, 384.
39. Hornet, Sow of the Sun, 231.
40. Turpat, 82.
41. Turpat, 109.
42. Spence, The Occult Sciences in Atlantis,90.*r*

43. Turpat.
44. Spence, Atlantis in America, 130.
45. Spence, The Occult Sciences in Atlantis, 97..
46. Patten, The Biblical Flood and the Ice Epoch, 106.
47. Muck, The Secret of Atlantis, 184.
48. Bricker and Denton, *u* What Drivcs Glacial Cycles?," Scicntific American, Januarv 1990, 56.
49. Sitchin, The Tmelfth Planēt, 254.
50. Turpat.
51. Turpat, 402.
52. Genesis 7:11.
53. Sitchin, The Ttvelfih Planēt, 404.
54. Beardslev, "Thc Big Bang," Scicntific American, Novembcr 1991, 30.

3. nodaḷa

1. Begley and Lief, "Thc Way Wc Wcrc," Newstveek, Novembcr 10, 1986.
2. Cavce, Reading 225-12.
3. Robinson, Edgar Cayce's Story of the Origin and Destiny of Man, 54.
4. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain, 32.
5. Montgomcry, The World Before, 107.
6. Turpat, 89.
7. Vigers, Atlantis Rising, 29.
8. Turpat.
9. Turpat.
10. Scott-Elliot, The Story of Atlantis and Lost Lemuria, 50.
11. Vigers, Atlantis Rising, 29.
12. Turpat.
13. Hornet, Sons of the Sun, 151-153.
14. Donnelly, Atlantis: The Antediluvian World, 152-154.
15. Romant, I.ifc in Ancient Egypt, 18.
16. Donncllv, Atlantis: The Antediluvian World, 210.
17. Spcncc, Atlantis in America, 99.
18. Turpat.
19. Goodman, The Genesis Mystery, 206.
20. Turpat, 250.
21. Hornet, Sons ofthe Sun.
22. Turpat.
23. Hanscn, The Ancient Atlantic, 99.
24. Turpat, 100.
25. Donpellv, Atlantis, The Antediluvian Worl4, 180.
26. Spcncc, Atlantis in America, chaptcr vi.
27. Vigers, Atlantis Rising, 26.

28. Cavcc, Reading 914-1.
29. Vigers, Atlantis Rising, 26.
30. Cavcc, Reading 275-38.
31. Vigers, Atlantis Rising, 29.
32. Hope, Practical Atlantean Magic, 153.
33. Turpat.
34. Cayce, Reading 275-38.
35. VVilkins, Mvsteries of Ancient South America, 70.
36. Charroux, The Mysterics of the Andes, 46, and Beglev and Lief, "Thc Way We Wcrc," Newsweek, Novembcr io, 1986, 62-72.
37. Turpat, 83.
38. Beglev and Lief.
39. Turpat.
40. Turpat.
41. Hopc, Practical Atlantean Magic, 115.
42. Zhirov, Atlantis, 43.
43. Donato, 188.
44. Phelon, Our Story of Atlantis, 90-102.
45. Hanscn, The Ancient Atlantic, 105.
46. Wilkins, Secret Cities ofOld South America, 64.
47. Halifax, The Fruitful Darkness, 97.
48. Vigers, Atlantis Rising, 27.
49. Zink, The Stones of Atlantis, 261.
50. Montgomcrv, The World Before, 97.
51. Firman, Atlantis, A Definitive Study, 38.
52. Goodman, The Genesis Mystery, 7.
53. Turpat.
54. Goodman, The Genests Mystery, 251, and Bahn and Vertut, Images of the Ice Age, 96.
55. Genesis XI.
56. Rcriitz, Atlantis, The Eighth Contincnt, 56.
57. Wright, "Qucst for the Mother Tongue," The Atlantic Monthly, April 1991, 39-64.
58. Muck, Atlantis, 128.
59. Berlitz, The Mystery of Atlantis, 158.
60. Turpat.
61. Asher, Ancient Energy, 91.
62. Hansen, The Ancient Atlantic, 295-98, from VVillian Coxon, "Arizona High- ways," Ancient Mattuscripts on American Stones, Scptcmber 1964.
63. Turpat.
64. Noorbergen, Secrets of the Ix>st Races, 27.
65. Hopc, Practical Atlantean Magic, 96.
66. Cavce, Rcading 3345-1.

67. Berlitz, The Mystery of Atlantis, 173.
68. Phclon, Our Story of Atlantis, 103.
69. Hcrma VValdthausen.
70. Dāvid Hall.
71. Vigers, Atlantis Rising, 24, and Ccrmi- nara, Many Mansions, 175.
72. Scott-Elliot, The Story of Atlantis and Lost 1.emuria, 45.
73. Turpat, 46.
74. Oliver, A Dveller on Tvvo Planēts, 27.
75. Turpat.
76. Turpat.
77. Bahn and Vcrtut, Images ofthe Ice Age, 74.
78. Hadingham, Secrets ofthe Ice Age, 163.
79. Bahn and Vcrtut, Images ofthe Ice Age, 132.
80. Plato, Critias.
81. Bain and Vertut, Images of the Ice Age, 156.
82. Encyclopcdia Britannica, volumc 15,291.
83. Goodman, The GenesisMystery, 238.
84. Halifax, Shamanic Voices, 17.
85. Bahn and Vcrtut, Images ofthe Ice Age, 190.
86. Hornet, Sons of the Sun, 66.
87. Turpat, 205.
88. Goodman, Ihe Genesis Mystery, 251.
89. Hornet, Sons ofthe Sun, 207.
90. Turpat, 253.
91. Bo\ver, Science News, Dcccmbcr 13,1986, 378, 379.
92. Turpat.
93. Brvant and Gaide, Ihe Message of the Crystal Skull, 4.
94. Garvin, Ihe Crystal Skull, 89.
95. Turpat, 14.
96. Turpat, 87.
97. Brvant and Gaide, The Message of the Crystal SkuU, 48.
98. Garvin, The Crystal Skull, 1.
99. Turpat, 10.
100. Turpat, 62.
101. Bryant and Gaide, The Message ofthe Crystal Skull, 55.
102. Sykcs, Atlantis, volumc 27, no. 4, Julv- August 1974, 64.
103. Turnbull, Sema-Kanda—Threshhold Memories, 55.
104. Clapp, Anne Lee, Lecturc re: Edgar Cayce Readings. A.R.E., Septembcr 23, 1988.
105. Turnbull, Sema-Kanda—Threshhold Memories.
106. Turpat, 55.
107. Plato, Critias.
108. Turpat.

109. Donato, A Re-examination of the Atlantis Theory, 135.
110. Plato, Critias.
111. Scott-Elliot, The Story of Atlantis and Lost Lemuria, 56.
112. Oliver, A Dweller on Two Planēts, 52.
113. Turpat, 54-58.
114. Turpat, 182.
115. Blakcslcc, Sandra, "Pulsing Magnets Oftcr Nc\v Method of Mapping Brain," The Neip Tork Times, Mav 21, 1996.
116. Spencc, The Ȩccult Sciences in Atlantis, 54-55.
117. Hansen, The Ancient Atlantic, 312.
118. Turpat.
119. Turpat, 307.
120. Caycc, Rcading 364-12.
121. VVinston, Shirlev Rabb, lccturcrc: Edgar Cavce Readings. A.RE., Scptember 22ˆ 1988.
122. Hansen, The Ancient Atlantic, 307.
123. Turpat, 395.
124. Plato, Timaeus.
125. Turpat.
126. Donato, A Re-examination ofthe Atlantis Theory, 68, 188.
127. Spencc, The Occult Sciences in Atlantis, from the work of Michacl Scot, 55.
128. Turpat.
129. Hansen, The Ancient Atlantic, 106.
130. Turpat, 184,314.
131. Feiffer, "Cro-Magnon Hunters Were Really Us, VVorking Out Strategies for Survival," Smithsonian, Octobcr 1986.
132. Pridcaux, Cro-Magnon Man, Time-Life Book, 62.
133. Fix, Pyramtd Odyssey.
134. Turpat.
135. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain, 31.
136. Hansen, The Ancient Atlantic, 394.
137. Cayce, Reading 5750-1.
138. Cayce, Reading 5750-1.
139. Hope, Practical Atlantean Magic, 106.
140. Michell, The New View Over Atlantis, 208.
141. Hitching, Earth Magic, 164.
142. Bibbv, Testimony of the Spade.
143. Hitching, Earth Magic, 191.
144. Michell, The New View Over Atlantis, 208.
145. Spence, History of Atlantis, 223.
146. Rvan, Notēs on the Place of Atlantis in World Evolution, 19.
147. Halifax, Shamanic Voices.
148. Spence, The Occult Sciences in Atlantis, 50.

149. Donnclly, Atlantis, The Antedilu vian World, 283.
150. Hornet, Sons ofthe Sun, 208. ,
151. Turnbull, Sema-Kanda—Threshold Memories.
152. Klossowski dc Rola, Alchemy, Ihe Secret* Art.
153. Spcncc, The Occult Sciences in Atlantis, 98.
154. Spcncc, Atlantis in America, 128, and Spcncc, The Occult Sciences in Atlantis, 98.
155. Spcncc, The History of Atlantis, 224.

4. nodaḷa

1. Plato, Critias.
2. Turpat.
3. Turpat.
4. Stahel, Atlantis IUustrated, 102. Archi- tcct H.R. Stahel attempts to accurately portray the City of thc Golden Gatcs on thc basis of Plato's deseription.
5. Plato, Critias.
6. Michcll, Netv Victv Over Atlantis, 91.
7. Spcncc, The Occult Sciences in Atlantis, 82.
8. Plato, Critias.
9. Zhirov, Atlantis, 46.
10. VVilkins, Secret Cities ofOld South America, 86.
11. Muck, The Secret of Atlantis, 43, and Cavcc, Reading, 470-33.
12. Sykes in Donnclly, Atlantis, The Antediluvian World, 298.
13. Berlitz, Mystery of Atlantis, 107.
14. Plato, Critias.
15. Turpat, 291.
16. Plato, Critias.
17. Sykes, Atlantis, volume 27, no. 3, May-Junc 1974, 44.
18. Hope, Practical Atlantean Magic, 83.
19. Plato, Critias.
20. Sitchin, The Tivelfth Planēt, 16.
21. Turpat.
22. Plato, Critias.
23. Cayce, Reading 364-12.
24. Turnbull, Sema-Kanda—'Ihreshold Memories.
25. Plato, Critias.
26. Turpat.
27. Stahel, Atlantis Illustrated, 54.
28. Turpat, 52, 57.
29. Cayce, Reading 364-12.
30. Oliver, A Dweller on Two Planēts, 50.
31. Turpat, 50.
32. Caldvvcll, The Romance of Atlantis, 100.

33. Oliver, A Divcller on Trvo Planēts, 135.
34. Turpat, 136-138.
35. Plato, Critias.
36. Hansen, The Ancient Atlantic, 133.
37. Hope, Practical Atlantean Magic, 101.
38. Vigers, Atlantis Rising, 25.
39. Hope, Practical Atlantean Magic, 82.
40. Donnellv, Atlantis, 202.
41. Donato, A Re-Fjcamination of the Atlantis Theory, 282.
42. Berlitz, Atlantis, The Eītfhth Continent, 176.
43. Hansen, The Ancient Atlantic, 124.
44. Turpat, 282.
45. Turpat.
46. Zink, The Stones of Atlantis, 142.
47. Turpat, 143.
48. Svkcs, Atlantis, Volume 27, no. 4, 64.
49. Turpat.
50. Zink, The Stones of Atlantis, 272.
51. Turpat, 142,143.
52. Sykes, Atlantis, volume 27, no. 4, 69.
53. Berlitz, Atlantis: The Eighth Continent, 108.
54. Laffertv and Holowell, The F.ternal Dance, 154-155.
55. Berlitz, Atlantis: The Eighth Continent, 108.
56. Zink, 'Ihe Stones of Atlantis, 154.
57. Turpat.
58. Edgar Evans Cayce, Mysteries of Atlantis Revisited, 168-i70.
59. Stcigcr, Atlantis Rising, 17.
60. Tomas, The Home of the Gods, 1.
61. Hornet, Sons of the Sun, 176, 221.
62. Stcigcr, Atlantis Rising, 79.
63. Hornet, Sons of the Sun, 212.
64. Hansen, The Ancient Atlantic, 422.
65. Wilkins, Mysteries of Ancient South America, 189.
66. Turpat, 188.
67. Hornet, Sons ofthe Sun, 222.

5. nodaḷa

1. Hansen, The Ancient Atlantic, 386.
2. Vigers, Atlantis Rising, 26.
3. Muck, Atlantis, 41.
4. Firman, Atlantis, a Definitive Study, 46.
5. Plato, Critias.
6. Zhirov, Atlantis, 36-37.
7. Sitchin, Thc Ttvelfih Planēt, 414.
8. Goodman, The Genesis Mystery, 6.

9. Boid, A Description of the Azores, 24, 33, 34.
10. Cayce, Reading 364ˆ1.
11. Donnclly, Atlantis: The Antediluvian World, 445.
12. Goodman, The Genesis Mystery, 216.
13. Hansen, The Ancient Atlantic, 394.
14. Goodman, The Genesis Mystery, 171.
15. Tomas, The Home of the Gods, 140.
16. Firman, Atlantis, A Definive Study, 8.
17. Turpat.
18. Turpat, 8.
19. Turpat, 13.
20. Turpat, 12.
21. Turpat, 56-57.
22. Cayce, Edgar Evans, On Atlantis, 98.
23. Hancock, Fingerprints of the Gods, 22.
24. Turpat, 99.
25. Hanscn, The Ancient Atlantic, 381.
26. Turpat, 312.
27. Nova, WGBH Transcripts, Dcccmbcr 15, 1987; Secrets ofthe Red Paint People, 6, 7.
28. Turpat, 11.
29. Anon, The Truth About Atlantis, 12-13.
30. Turpat.
31. VVilkins, Secret Cities of Ancient South America, 77.
32. Turpat.
33. Turpat, 78.
34. Cavce, Reading 364-6.
35. Cayce, Reading 1735-2.
36. Hancock, Fingerprints ofthe Gods, 488, 489.
37. Cayce, Reading 1859-1. For referenccs to flying vehicles, see Ezekiel 1:4—5, 15-28.
38. Winston, Shirley Rabb, lecture re: Edgar Cayce Rcadings. A.R.E., September 22, 1988.
39. Turpat.
40. Oliver, Dwcllcr on Two Planēts, 148-172.
41. Childress, Lost Cities of China, Central Asia & India, 241.
42. Donato, A Re-examination ofthe Atlantis Theory, 153.
43. Genesis 6:4.
44. Caycc, Reading 1681-1.
45. Caycc, Reading 1616-1.
46. Jphn Mack, Conference at Association for Rcscarch and Enlightcnment, May
14, 1995.
47. Hope, PracticalAtlantean Magic, 159.

48. Tomas, The Home of the Gods, 103.
49. Otrā Ķēniņu grāmata 2:6:17.
50. Otrā Ķēniņu grāmata 2:11-12.
51. Cakarijas grāmata 6:1-7.
52. Jesajas grāmata 19:1; 1:9.
53. Pirmā Mozus grāmata 19:1.
54. Otrā Mozus grāmata 24: 15-18.
55. Sitchin, The Trvclfth Planēt, 25-27.
56. Stcigcr, The Fellowship, 40.
57. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain, 77.
58. Ywahoo, Voices of our Ancestors, 11.
59. Kindtfr, Light Tears, 67.
60. James Mullan<!y, astronomer, Conference at Association for Rcscarch and Enlightcnment, May 12, 1995.
61. Ray Stanford, Conference at Association for Rcscarch and Enlightenment, May 12, 1995.
62. Davenport, Visitorsfrom Time, 85.
63. Ray Stanford, Conference at Association for Research and Enlightenment, May 12, 1995.

6. nodaļa

1. Stciner, Cosmic Memory, 45.
2. Michell, The Nevu Vieiv over Atlantis, 90.
3. Vigers, Atlantis Rising, 27.
4. Turpat.
5. Asher, Ancient Energy, 18.
6. Tomas, Home of the Gods, 92.
7. Tomas, Atlantisfrom Legend to Discovery, 132.
8. VVilkins, Secret Cities of Ancient South America, 79.
9. Raloff, Science Nervs, Novembcr 28,1987.
10. Donato, A Re-examination of the Atlantis Theory, 153.
11. Montgomerv, The World Before, 61.
12. Cavce, Readings 621-1 and 419-1.
13. Cavce, Rcading 262-39.
14. Caycc, Edgar Evans, Mysteries of Atlantis Revisited, 38.
15. Caycc, Rcading 621-1.
16. Childress, Lost C.ities of Central Asia & India, 243.
17. Berlitz, Atlantis, The Eighth Continent, 215, and Childress, Lost Cities of Central Asia & India, 245.
18. Turpat, 216, and Berlitz, Mysteries from Forgotten Worlds, 215.
19. Turpat, 215.
20. Sitchin, The Wars of Gods and Men, 342.
21. Turpat.
22. Childress, Lost Cities of Central Asia & India, 244.

23. Montgomery, The World Before, 75.
24. Donato, A Re-examination of the Atlantis Theory, 159.
25. Cayce, Rcading 440-5.
26. VViner, The Devil's Triangle, 212.
27. Caycc, Reading 2329-3.
28. Cavce, Rcading 440-5.
29. Hoffiiian, "Ancient Magnctic Re versals: Clues to the Gco Dvnamo," Scientific ' American, May 1988, 76. Turpat.
30. Michcll, The Nav Vien' Orer Atlantis, 211.
31. VVatkins, Ley Hunters Matiual, chaptcr 2.
33. Noorbergen, Secrets ofthe Ijost Races, 115.
34. Asher, Ancient Energy.
35. Turpat, ix.
36. Davcnport, Visitorsfrom Time, 248.
37. Moorc and Berlitz, The Philadclphia Experiment.
38. Nichols, Ihe Montauk Project.
39. Turpat, 65.
40. Turpat, 142.
41. Hitching, Earth Magic, 256.
42. Turpat, 96.
43. Michcll, Ihe New Vietv Over Atlantis, 208.
44. Turpat, 47.
45. Hancock, Fingerprints of the Gods, 190.
46. Sitchin, The Tivelfth Planēt, 197.
47. Turpat, 189.
48. Marshack, Reading before Writing.
49. Michdl The Neiv View Over Atlantis, 88.
50. Turpat, 86.
51. Turpat, 87.
52. Wilkins, Secret Cities of Ancient South America, 72.
53. VVest, Serpent in the Sky, 71.
54. Carlson, 'Ihe Great Migration, 33, 34.
55. Cald\vell, The Romance of Atlantis, 42, and Oliver, A Dwelleron Trvo Planēts, 48.
56. Calducll, The Romance of Atlantis.
57. Oliver, Dvveller on Two Planēts, 136.
58. Hope, Practical Atlantean Magic, 110.
59. Noorbergen, Secrets ofthe Lost Races, 117.
60. Dave and Lanc, The Rainbo\v ofLife, 30.
61. Caycc, Auras.
62. Dave and Lane, The Rainbov ofLife, 13,61.
63. Asher, Ancient Energy, 52.
64. Turpat, 10.
65. Cayce, Auras, 15.

66. Herma Waldthausen.
67. VVood, Ihe Healing Porver of Color.
68. Campbell, "Music: Mcdicinc for the Ncvv MiUennium," Venture Intvard, January/ Fcbruarv 1996, 11, 12.
69. Alpcr, Fjcploring Atlantis, 21.
70. Turpat, 16.
71. Caycc, Rcading 470-33.
72. VVarrcn Russcll.
73. Valentinc, Psychic Surgery.
74. Sitchin, The Trvelfth Planēt, 33.
75. Turpat, 33-35.
76. Berlitz, Mysteries from Forgotten Worlds, 55.
77. Steiger, Atlantis Rising, 78.
78. Turpat.
79. Turpat.
80. Goodman, American Genesis, 223.
81. Cerminara, Many Mansions: 'Ihe Edgar Cayce Story of Reincarnation, 176.
82. Wood, "The Body Electric," Backpacker Magazine, November 1986.
83. Michcll, Ihe Netv Vietv Over Atlantis, 88.
84. Cavce, Rcading 440-5.
85. Caldvvcll, Ihe Romance of Atlantis, 18.
86. Solomon, Excerpts from the Paul Solomon Tapes, 9.
87. Caldwcll, The Romance of Atlantis, 18.

7. nodaja

Vigers, Atlantis Rising, 32.
Oliver, A Dtveller on Ttvo Planēts, 420.
Spencc, The Occult Science in Atlantis, 23.
Turpat, 92-94.
Turpat.
VVilkins, Secret Cities of Old South America, 68.
Firman, Atlantis, A Dejinitive Study, 6.
Anon., The Truth About Atlantis, 38.
Wagncr immortalizes Wotan as a God who is a povverful manifestation of the
source of life in his vast opera Der R ing des Nibelungcn.
Hansen, The Ancient Atlantis, 355, 356.
Turpat.

8. nodaļa

1. Cavcc, Reading 1681-1.
2. Randall-Stcvcns, Atlantis to the Latter Days, 157.
3. Spcncc, The Problem of Atlantis, 63.
4. Berlitz, Mysteries from Forgotten VJorlds, 112.

5. Spanuth, Atlantis of the North, 124.
6. Donato, A Re-examination of the Atlantis 'lheory, 195.
7. Spcncc, Occult Sciences in Atlantis, 100.
8. Turpat.
9. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain, 106.
10. Donato, A Re-examination of the Atlantis Theory, 183.
11. Zhirov, Atlantis, 211.

9. nodaḷa

1. Bovver, "Rivers in thc Sand," Science Nervs, August 26, 1989, 136.
2. Berlitz, Atlantis: The Eighth Continent, 123.
3. Hanscn, The Ancient Atlantic, 187.
4. Svkcs in Donnellv, Atlantis: Thc Antediluvian World, 223.
5. Tomas, Atlantis from Legend to Discovery, 141.
6. Hanscn, The Ancient Atlantic, 33,381.
7. Turpat, 130.
8. Turpat, 107.
9. Porch, The Conijuest of the Sahara, 35.
10. Berlitz, The Mystery of Atlantis, 172.
11. Donato, An Examination ofthe Atlantis Thcorv, 191.
12. Hanscn, The Ancient Atlantis, 291.
13. Turpat, 128.
14. Caycc, Hdgar Evans, On Atlantis, 136-142.
15. Clapp, Annc I>cc, Iccturc rc: Edgar Cayce Rcadings at A.RE., Scptembcr 22, 1988.
16. Cayce, Reading 966-1.
17. Cerminara, Many Mansions: The Edgar Cayce Story on Reincarnation, 176.
18. Pridcaux, Cro-Magnon Man, Time-Life Book, 46.
19. Hancock, Footprints of the Gods, 412.
20. West, Serpent in the Sky.
21. Sitchin, The Trvelfth Planēt, 84.
22. Zhirov, Atlantis, 378.
23. Hancock, Fingerprints ofthe Gods, 449.
24. Tompkins, Secrets of the Great Pyramid, 1,220.
25. Turpat, 103.
26. Turpat, 17.
27. Tomas, Atlantis from Legend to Discovcry, 114.
28. Turpat.
29. Tompkins, Mysteries of the Mexican Pyramids, 279.
30. Turpat, 241.
31. Tompkins, Secrets ofthe Great Pyramid, 193.
32. Hcinbcrg, Memories and Visions of Paradise, 181.
33. Sitchin, The Stairway to Heaven, 302.

34. Cavcc, Reading 5748-6.
35. Cayce, Edgar Evans, Mysteries of Atlantis Revisited, 151.
36. Cayce, Reading 5748-6.
37. Solomon, Excerptsfrom the Paul Solomon Tapes, 12.
38. King, Pyramid Energy Handbook, 27.
39. Braghine, Thc Shadorv of Atlantis, 216.
40. Hancock, Fingerprints ofthe Gods, 438.
41. Tomas, From I-egend to Discovery, 138.
42. Braghine, The Shadorv of Atlantis, 111.
43. Mertz, Atlantis, Drvelling Place ofthe Gods, 74. •
44. Hancock, Footprints of the Gods, 386.
45. Svkes in Donnellv, Atlantis: The Antediluvian World, 262.
46. Donato, Examination of the Atlantis 'Theory.
47. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain, 32.
48. Turpat, 40.
49. Turpat.
50. Turpat.
51. Gregorv, Gods and Fighting Men, 27.
52. Hope, Practical Atlantean Magic, 109.
53. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain.
54. Turpat, 77.
55. Zink, The Stones of Atlantis, 154.
56. Wilkins, Secret Cities ofOld South America, 71.
57. Turpat.
58. Hansen, The Ancient Atlantic, 290.
59. Wilkins, Secret Cities ofOld South America, 71.
60. Hansen, The Ancient Atlantic, 290.
61. Spence, The History of Atlantis, 179.
62. Michell, The Nerv Vierv over Atlantis, 200.
63. Roberts, Atlantean Traditions in Ancient Britain.
64. Turpat.
65. Turpat, 54.
66. Turpat, 9.
67. Turpat, 16.
68. Strabo, Greck gcographcr and historian 63 B.C.—A.D. 21.
69. Berlitz, Mysteries from Forgotten Worlds.
70. Asher, Ancient Energy, 123.
71. Cayce, Readings 3541-1, 2545-1, 2677-1.
72. Cavalli-Sforza, "Luigi Luca, Genes, Peoples and Languages," Scientific American, Novem ber 1991, 108.
73. Siebert, Atlantis in Peru, 18, and Braghine, The Shadow of Atlantis, 187.
74. Berlitz, TheMystery of Atlantis, 157-158.
75. Schonfield, Secrets of the Dead Sea Scrolls, from Vigers,

Atlantis Rising, 6.

76. Vigers, Atlantis Rising, 6.
77. Wilkins, Secret Cities ofOld South America, 369. r
78. Turpat.
79. Wilkins, Secret Cities ofOld South America, 69. •
80. Spencc, The Occult Sciences in Atlantis, 98.
81. Tompkins, Mysteries of the Mexican Pyramids, 333-338.
82. Turpat, 280.
83. Braghine, The Shadorv of Atlantis, 222.
84. Carlson, The Great Migration.
85. Braghine, The Shadow of Atlantis, 222.
86. Goodman, American Genesis, 270, and Ebcn, Atlantis, The New Evidence, 13.
87. VVilkins, Secret Cities of Ancient South America, 64.
88. Noorbergen, Secrets ofthe Lost Races, 136.
89. Cavce, Edgar Evans, Mysteries of Atlantis Revisited, 105.
90. Zhirov, Atlantis, 378.
91. Caycc, Rcading 1616-1.
92. VVilkins, Secret Cities of South America, 69.
93. Brarmvcll, Lost Atlantis, 269 (translation ofO. A. Pritchard, 1911).
94. Turpat.
95. Berlitz, The Mystery of Atlantis, 52.
96. Muck, Atlantis, 200, 201.
97. Hansen, The Ancient Atlantic, 282.
98. Berlitz, Mysteries from Forgotten Worlds, 131.
99. Berlitz, Atlantis, The Eighth Continent, 56.
100. Spence, The Myths of Mexico and Peru.
101. Tompkins, Mysteries of the Mexican Pyramids, 340.
102. Hadingham, Lines tothe Mountain God, 202.
103. Turpat.
104. Beltran, Cuzco, Window on Peru, 46-48.
105. Tomas, The Home of the Gods, 76.
106. Siebert, Atlantis in Peru.
107. Verrill and Verrill, Americas Ancient Civilizations, 310—315.
108. Michcll, The New Vieiv Over Atlantis, 208.
109. Zhirov, Atlantis, 353.
110. Cayce, Rcading 1219-1.
111. Zink, Atlantis, 112.
112. Cayce, Rcading 3528-1.
113. Berlitz, Mysteriesfrom Forgotten Worlds, 146.
114. Hansen, The Ancient Atlantic, 302.
115. Mcrtz, Atlantis, Thvelling Place of the Gods, 127.

116. Hansen, The Ancient Atlantic, 39.
117. Turpat, 99.
118. Turpat, 103.
119. Tcd Baucr in The Marietta Times.
120. Ywahoo, Voices of Our Ancestors, 16.
121. Hansen, The Ancient Atlantic, 281.
122. Turpat, 274.
123. Turpat.
124. VVatcrs, The Book ofthe Hopi, 17.
125. Noorbergen, Secrets of theljost Races, 156.
126. Turpat, 156.
127. Hansen, 'Ihe Ancient Atlantic, 292.
128. Turpat.
129. Noorbergen, Secrets of the Lost Races, 156.
130. Hansen, The Ancient Atlantis, 304.
131. Turpat, 99.

10. nodala

1. Sykes, Atlantis, Volume 27, no. 3, 48.
2. Braghine, The Shadorvof Atlantis, 53.
3. Stevens, UFO . . . Contact from Reticulum, 139, 386.
4. Davenport, Visitors from Time, 33-35.
5. Turpat.

BIBLIOGRĀFIJA

Par Atlantīdu bez šeit minētajiem ir bezgala daudz izziņas avotu. Es iekļāvu vienīgi tās atsauces, kuras, kā man likās, palīdzēs lasītājam, kura interese par šeit skarto jomu izrādīsies daudz pamatīgāka, vai arī noderēs šajā grāmatā sniegtās informācijas apstiprināšanai.

Allegrc, Claude. Thc Bchavior ofthe Earth, Continental and Seafloor Mobility. Cambridgc, Mass.: Harvard University Press, 1988.

Alpcr, Frank, Dr. Exploring Atlantis. Irvinc, Calif.: Quantum Productions, 1981.

Alvarcz, VVilliam and Asaro, Frank. What Caused thc Mass Extinction? An Extratcr- rcstrial Impact. Scicntific American, Octobcr, 1990.

Anon. The Truth about Atlantis. Albuquerquc, N. Mex.: Sun Publishing, 1971.

Ashcr, Maxine. Ancient Energy. Ne\v York: Harper & Row, 1979.

Bahm, Paul G. and Jean Vcrtut. lmagu of the Ice Age. London: Bellovv Publication Co., Ltd., 1988.

Beglev and Lief. The VVay Wc Were. Newsweek, Novembcr 10, 1986.

Bellamy, H. S. The Atlantis Myth. London: Fabcr & Faber Ltd., 1947.

Bcltran, Marian. Cuzco, Window on Peru. Ncw York: Alfred A.

Knopf, 1970.

Berlitz, Charles. Atlantis: The Eighth Continenet. Ncw York: Favvcctt Crest, 1984.

Berlitz, Charles. Mysteries from Forgotten Worlds. Ne\v York: Doubleday & Co., Inc.,

1972.

Berlitz, Charles. The Mystery of Atlantis. New York: Grosset & Dunlap, 1969.

Bloxham, Jeremy and Dāvid Gubbins. The Evolution of thc Earth's Magnctic Field. Scicntific American, Deccmber 1989.

Bord, Janet and Colin. Mysterious Britain. St. Albans, England: Granada Publishing Ltd., 1975.

Bowcr, Brūce. Rivers in the Sand. Science Nevs, August 26, 1989.

Bosvcr, Brūce. Humāns in the Late Ice Age. Science News, Dccember 13, 1986.

Boid, Captain G. A Description of the Azores or Western Islands. London: Ed\vard Chur- ton, 1835.

Braghine, Alexandcr Pavlovitch. The Shadow of Atlantis. VVcllingborough, Northamp- tonshirc: The Aquarian Press, 1940.

Bramwell, James. Ijost Atlantis. Ncw York: Harper & Bros., 1938.

Broccker, VVallacc C. and Gcorgc H. Dcnton. What Drives Glacial Cvcles? Scicntific American, Januarv 1990.

Bryant, Alice and Phyllis Gaide. The Message of the Crystal Skull. St. Paul, Minn.: Llcwcllyn Publications, 1989.

Caldvvcll, Tavlor. The Romance of Atlantis. New York: William Morrow & Co., 1975.

Carlson, Vada F. The Great Migration. Virginia Beach, Va.: A.R.E. Press, 1970.

Cavcc, Edgar Evans. On Atlantis. New York: Hawthornc Books, 1968.

Cayce, Edgar Evans. Mysteries of Atlantis Rn'isited. San Francisco: Harper 8c Rovv, 1988. Cavce, Edgar Evans. Auras. Virginia Beach, Va.: A.R.E. Press, 1987. Cerminara, Gina. Many Mansions: The Edgar Cayce Story of Reincarnation. Ne\v York: Ncw American Librarv Signet Book, 1950.

Charroux, Robert. The Mysteries of the Andes. New York: Avon Books, 1977. Childress, Dāvid Hatchcr. lj>st Cities of Atlantis, Ancient Europe & the Mediterranean. Stellē, 111.: Adventurcs Unlimited Press, 1996.

Childress, Dāvid Hatcher Lost Cities of Central Asia & India. Stellē, 111.: Adventurcs Unlimited Press, 1991.

Clark, Thurston. 'Ihe Last Caravan. Ne\v York: G. P. Putnam's Sons, 1978. Coleman, Arthur P. The Last Million Tears. Toronto: University of Toronto Press, 1941. Colinvaux, Paul A. The Past and

Future Aniazon. Sciqentific American, May 1989. Countrvman, J. Atlantis and the Seven Stars. New York: St. Martins Press, 1979. Courrillot, Vincent E. VVhat Caused the Mass Extinction? A Volcanic Eruption. Scientific American, October, 1990.

Cummins, Geraldine. The Fate ofColonel Fawcett. London: The Aquarian Press, 1955. Davenport, Marc. Visitors from Time. Tigard, ©regon: VVildfirc Press, 1992. Dc Camp, L. Spraguc. Lost Continents: The Atlantis Theme in History, Science, and Literature. New York: Dover, 1970.

Donato, VVilliam M. A Re-examination of the Atlantis Theory. Self-published, 1979. Donnclly, Ignatius. Atlantis: The Antediluvian World. F.ditcd by Edgarton Sykcs. Nevv York: Gramcrcv Publishing Co., 1949.

Donncllv, Ignatius. 'Ihe Destructiort of Atlantis, Ragnarok: The Age ofFire and Gravel. Nevv York: Steiner Publications, 1971.

Downing, Barrv H. The Bible & Flying Saucers. Ncw York: Avon Books, 1968. Durning, Alan T. How Much is Enough? New York: Norton & Co., 1992. Ebon, Martin. Atlantis, The New Evidence. Ne\v York: Ne\v American Librarv, 1977. Ferro, Robert and Michacl Grumlcv. Atlantis: Ihe Autobiography ofa Search. Ncw York: Doubledav 8t Co., Inc., 1970.

Firman, George. Atlantis, A Definitive Study. Hallmark Litho, Inc., 1985. Fix, William R. Pyramid Odyssey. Nevv York: Mavflovver Books, 1978. Folliot, Kathcrinc, A. Atlantis Revisited. Great Britain: Information Printing, 1984. Garvin, Richard. The Crystal Skull. Nevv York: Doubledav 8c Co., Inc., 1973. Germinara, Gina. Many Mansions. Nevv York: Nevv American Librarv Signet Book, 1950. Goodman, Jcffrey. American Genesis. Nevv York: Summit Books, 1981. Goodman, JcfFrcy. The Genesis Mystery. Nevv York: Times Books, 1983. Gordon, Cyrus, H. Before Columbus. Nevv York: Crovvn Publishing, 1971. Grcgory, Ladv Augustus. Gods and Fighting Men. Nevv York: Oxford Universitv Press,

1970.

Grigson, Gcoffrcy. The Painted Caves. London: Phoenix House Ltd., 1957. Guilcy, Roscmarv Ellcn. 'Iales of Reincarnation. Nevv York: Pocket Books, 1989. Fladingham, Evan. Secrets of the Lee Age. Nevv York: Walkcr, 1979. Hadingham, Evan. Lines to the Gods, Nazca and the Mysteries of Peru. Nevv York: Random House, 1987.

Halifax, Joan. Shamanic Voices. Nevv York: Penguin Books, 1979. Halifax, Joan. The Fruitful Darkness. San Francisco: HarpcrCollins, 1993. Hall, Manly P. Atlantis. Los Angeles: Philosophical Research Societv, 1976. Hall, Manly P. The Secret Teachings ofAll Ages. Los Angeles: Philosophical Research Society, 1977.

Hammerschlag, Cari A., M.D. Ihe Dancing Healers. San Francisco:

Harper 8t Rovv, 1988. Hancock, Graham. Fingerprints of the Gods. Nevv York: Crovvn Publishcrs, Inc., 1995. Hansen, Lucille Tavlor. The Ancient Atlantic. Amhcrst, VVis.: Amhcrst Press, 1969. Hapgood, Charles. Maps ofthe Ancient Sea Kings: Evidence of Advanced Civilization in the Lee Age. Philadclphia: Chilton 8c Co., 1966.

Hapgood, Charles. The Path ofthe Pote. Philadclphia: Chilton Book Co., 1970. Heinherg, Richard. Memories and Visions ofParadise. Los Angclcs: Jcrcmv P. Tarchcr, Inc., 1989.

Hitchings, Francis. Earth Magic. Nc\v York: Pockct Books, 1976. Hoffman, Kenneth A. Ancient Magnctic Reversais, Clucs to thc Geodvnamo. Scicntific American, May 1988.

Holt, Etelka. The Sphinx and the Great Pyramid. Church Universal and Triumphant Inc.,

1975.

Hornet, Marccl P. Sons ofthe Sun. 1.ondon: Hapgood, 1963.

Hope, Murry. Practical Atlantean Magic. London: Thc Atļuarian Press, 1991.

Hope, Murry. Atlantis—Myth or Reality?London: Penguin Books, 1991.

Imbric, John and Kathcrinc Palmer. Lee Ages. Hillside, New Jersev: Enslow Publishers,

1979.

Joseph, Francis. The Destruction of Atlantis. 01ympia Ficlds, Illinois: Atlantis Research Publishers, 1987.

Kinder, Gary. Light Tears. New York: The Atlantic Monthlv Press, 1987. King, Scrgc V. Pyramid Energy Handbook. Ncw York: Warner Books, 1977. Klossovski dc Rola, Stanislas. Alchemy. Ncvv York: Avon Books, 1973. LafFertv, Laverdi and Bud Holovvell. The Eternal Dance. St. Paul, Minn.: Llewcllyn Publications, 1983.

Lc Plongcon, Augustus. Maya/Atlantis: Queen Moo and the Egyptian Sphinx. New York: Stcincr Publications, 1973.

Le Plongcon, Augustus. Sacred Mysteries. Ncw York: Macov Publishing and Masonic Supplv Co., 1909.

Ixvin, Harold L. The Earth Through Time. Ne\v York: Saunders College Publishing, 1983. Lovclock, James. The Ages of Gata. Nc\v York: Norton & Co., 1988. Luce, J. V. Lost Atlantis, Ne»> Light on an Old Lcgend. New York: McGraw-Hill, 1969. MacLeish, William H. The GulfStream. Boston: Houghton Mifflin Co, 1989. Mavcr, James W. Voyage to Atlantis. Nevv York: G. P. Putnam's Sons, 1969. Mcrtz, Hcnricttc. Atlantis, Drvelling Place of the Gods. Čhicago, 111.: Mertz, 1976. Michell, John. The Vierv over Atlantis. Ncw York: Balantine, 1969. Michell, John. The New Vierv over Atlantis. San Francisco: Harper 8c Row, 1983. Montgomery, Ruth. The World Before. Nevv York: Ballantine Books, 1976. Moorc, William L. and Charles Berlitz.

The Philadclphia Experiment. Ne\v York: Favvcett Crest, 1979.

Muck, Otto Heinrich. The Secret of Atlantis. Ncvv York: Times Books, 1978. Nichols, Prcston B. and Peter Moon. The Montauk Project. Nevv York: Sky Books, 1992. Noorbcrgcn, Rene. Secrets of the Lost Races: Nerv Discoveries of Advanced TechnoU>gy in Ancient Civilization. Ncvv York: Thc Bobbs-Merrill Co., Inc., 1977.

Nova, Show #2107, In Search of Human Origins, Part 2. March 1, 1994. O'Brien, Henrv. Atlantis in Ireland: The Round Totvers of Ireland. Ncvv York: Stcincr Publications, 1976. Oliver, F. S. and Phvlos. A Drvcller on Trvo Planēts. Los Angclcs: Bordcn Publishing Co., 1952.

Patten, Donald Wesley. The Biblical Flood and the Ice F.poch. Scattlc: Pacific Mcridian Publishers, 1966.

Pcllcgrino, Charles. Vnearthing Atlantis: An Archaeological Odyssey. Ncw York: Rindom Housc, 1991.

Pcnnick, Nigcl. The Ancient Science of Geomancy. London: Thames & Hudson, 1979. Pheiffer, John E. Cro-Magnon Huntcrs Wcrc Rcallv Us, Working Out Stratcgies for Survival. Smithsonian, 1986.

Phclon. Our Story of Atlantis. Calif.: Hermetic Brothcrhood, 1903. Plato. Timaeus and Critias. Trans. R. G. Burv. Cambridge, Mass.: Harvard Universitv Press, 1929.

Porch, Douglas. The Contḷuest of the Sahara. Nevv York: Alfred A. Knopf, 1984.

Prideaux, Thomas. Cro-Magnon Man. Nevv York: Time—Life Books, 1973. Rae, Stephen. John Mack. New Tork Tintes Magazine, March 20, 1994. Ramage, Edwin S. Atlantis, Fact or Fiction? Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1978.

Randall-Stevens, H. C. Atlantis to the Latter Days. London: Knights Tcmplars of Aquarius, 1957.

Roberts, Anthonv. Atlantean Traditions in Ancient Britain. London: Rider & Co., 1975. Robinson, Lytle. Edgar Cayces Story of the Origin and Destitiy of Man. Ncvv York: Bcrkclcy Publishing Corp., 1972.

Romant, Bernard. Life in Egypt in Ancient Times. Geneva: Editions Mincrva, 1978. Ryan, Charles J. Notēs on the Place of Atlantis in World Evolution. Escondido, Calif.: Thc Book Trcc, 1997.

Schul, Bili and Edvvard Pcttit. The Secret Power ofPyramids. Nevv York: CBS Publications, Ballantine Books, 1975.

Scott-Elliot, VV. The Story of Atlantis and the Lost Lemura. London: Theosophical Publishing Housc Ltd., 1930.

Schure, Edouard. From Sphinx to Christ: An Occult History. Nevv York: Steiner, 1970. Sicbert, Karola. Atlantis in Peru. London: Nḳrkham Housc Press, 1968. Sitchin, Zecharia. Genesis Revisited. Ncvv York: Avon Books, 1990. Sitchin, Zccharia. Stairway to Heaven.

Nevv York: Avon Books, 1980. Sitchin, Zecharia. The Twelfth Planēt. Nevv York: Avon Books, 1976. Sitchin, Zccharia. Wars of Gods and Men. Nevv York: Avon Books, 1985. Solomon, Paul. Fjccerpts from the Paul Solomon Tapes. Fcllovvship of Inncr Light, 1974. Spanuth, Jcrgcn. Atlantis of the Horth. London: Reinhold Co., 1979. Spcncc, Levvis. Atlantis in America. Santa Fe, N. Mcx.: Sun Publishing Co., 1981. Spcncc, Levvis. The Problem of Atlantis. London: Rider & Son., 1924. Spence, Levvis. The History of Atlantis. Ncvv York: Universitv' Books, Inc., 1968. Spence, Levvis. Ihe Myths of Mexico and Peru. London: George C. Harrapt and Co., 1913. Spcncc, Levvis. The Occult Sciences in Atlantis. Nevv York: Samucl VVeiser, Inc., 1978. Stahel, H. R Atlantis Illustrated. Nevv York: Grossct & Dunlop, 1971. Steiger, Brad. Atlantis Rising. Nevv York: Dell Publishing Co., Inc., 1973. Steiger, Brad. Ihe Fellowship. Nevv York: Doubledav & Co., Inc., 1988. Stcincr, Rudolph. Thc Story of Atlantis and the Lost Lcmuria. London: Thc Theosophical Publishing House, Ltd., 1930.

Steiner, Rudolph. Cosmic Memory. West Nyack, Ncvv York: Steiner Publications, 1959. Stemman, Roy. Atlantis and the Lost Lands. Ncvv York: Doublcday & Co., Inc., 1977. Stevcns, VVcndell C. UFO.. . Contact from Reticulum. Tucson, Ariz.: VVendell Stevcns (sclf-publishcd), 1981.

Sugrue, Thomas. There is a Rtver—'Ihe Story of Edgar Cayce. Nevv York: Dell Publishing Co., Inc., 1970.

Svkes, Egcrton. Atlantis. Volume 27, No. 3, May—June 1974. Brighton, England: Markham Housc Press.

Sykes, Egerton. Atlantis. Volume 27, No. 4, Julv-August 1974. Brighton, England: Markham Housc Press.

Temple, Robert K. G. The Sirius Mystery. Nevv York: St. Martins Press, 1976. Tomas, Andrevv. Atlantis from Legend to Discovery. London: Robert Hale & Co., 1972. Tomas, Andrevv. The Home of the Gods. Nevv York: Bcrkclcv Publications, 1972. Tomas, Andrevv. We Are Not First. Nevv York: Bantam Books, 1971. Tompkins, Pctcr. Mysteries of the Mexican Pyramids. Nevv York: Harper & Rovv, 1976. Tompkins, Peter. Secrets ofthe Great Pyramid. Nevv York: Harper & Rovv, 1971. Trcfil, James. Stop to Considcr thc Stones that Fall from thc Sky. Smithsonian, Scptcmbcr

1989.

Turnbull, Coulson. Sema-Kanda—'Ihreshold Memories. Nevv York: Mayflower, 1978. Valcntinc, Thomas. Psychic Surgery. Chicago: Henry Regncrv Co., 1973.

Van Sertima, Ivan. They Came Before Columbus. Ncw York: Random House, 1976.

Vclikovsky, Immanucl. Earth in Upheaval. New York: Dell Publishing Co., Inc., 1973.

Vclikovsky, Immanucl. Worlds in Collision. Ne\v York: Macmillan, 1950.

Vcrrill, Alpheus Hvatt and Ruth. Ameriea's Ancient Civilization. Ncw York: G. P. Put- nam's Sons, 1953.

Vigers, Daphinc. Atlantis Rising. London: Aquarian Press, 1952.

von Danikcn, Erich. Pathways to the Gods. New York: G. P. Putnam's Sons, 1982.

Warshofšky, Fred. Noah, the Flood, the Facts. Readers Digest, Vol. III, No. 665, September 1977.

Watcrs, Frank. Book oftheHopi. Nevv York: Pcnguin Books, 1963.

VVatkins, Frank. Ley Hunters Manual. VVellingborough, Northamptonshirc: Turnstonc Press Limited, 1983.'

Wauchope, Robert. Lost Tribes and Sunken Continents: Myth and Method in the Study of American Indians. Chicago: Univcrstiv of Chjcago, 1962.

Wcst, John Anthonv. Serpent in the Sky. New York: Harper 8c Ro \v, 1979.

WGBH Transcripts. Secrets of the Lost Red Paint People. Boston, Mass.: WGBH Edu- cational Foundation, 1987.

White, John. Pote Shift. Virginia Bcach, Va.: A.R.E. Press, 1986.

VVhitc, Pctcr. The Past Is Human. Ne\v York: Taplinger Publishing Co., 1974.

White, Robert S. and Daniel P. McKenzie. Volcanism at Rifts. Scientific American, July 1989.

Wilkins, Harold T. Mysteries of Ancient South A merica. Nevv York: The Citadcl Press, 1956.

VVilkins, Harold T. Secret Cities of Old South America. London: Rider 8c Co., 1950.

Wincr, Richard. The Devils Trianjfle. Nevv York: Bantom Books, Inc., 1974.

Wood, Bettv. The Healinjj Pover of Colour. Wcllingborough, Northamptonshirc: Aquarian Press, 1984.

Wright, Machaclla Small. Perelandra Garden Workbook. Jeflersonton, Va.: Perelandra, Ltd., 1987.

VVright, Robert. Quest for the Mother Tongue. The Atlantic Monthly, April 1991.

Wycoff, James. The Continent of Atlahtis. Nevv*1* York: G. P. Putnam Sons, 1968.

Yvvahoo, Dhyani. Voices of Our Ancestors. Boston: Shanibhala, 1987.

Zhirov, Nicolai F. Atlantis. Moscovv: Progress Publishers, 1970.

Zink, Dāvid D. The Stones of Atlantis. Nevv York: Prentice-Hall, Inc., 1978.

Zink, Dāvid D. The Ancient Stones Speak. Nevv York: Prcnticc-

Hall, Inc., 1990.

Par autori

Šērlija Endrūza dzīvo Konkordā pie Konkordas upes, Masaeūsetsā, ar savu vīru Bilu, Hārvarda universitātes Juridiskās fakultātes profesoru. Viņa ir beigusi Midlbērijas koledžu un vairāk nekā divdesmit gadu mācījusies, uzstājusies un pasniegusi flautas spēli. Pastiprinātā interese par Atlantīdu vienmēr bijusi daļa no viņas, un viņa uzskata, ka tās iemesls ir vienas vai vairāku iepriekšējo dzīvju pieredze tur. Pēc sešu bērnu izaudzināšanas Sērlija veltīja laiku un enerģiju Atlantīdas pētījumiem Britu muzeja bibliotēkās, Hārvardā, Čikāgas universitātē un Pētījumu un apgaismības biedrībā Virdžīnijbīčā, kā ari ceļojumos uz Azoru salām, Andiem, Centrālameriku, Dordoņas ieleju Francijā un Tito Bustiljo alu Spānijā. Viņa kopā ar vīru ir ne tikai daudz ceļojusi, bet ari devusies pārgājienos un kāpusi kalnos visā pasaulē, bieži vien īpašu uzmanību pievēršot nomaļu vietu iedzīvotāju paražām un ticībai, kas atspoguļo tālās pagātnes garīgumu. Viņas vislielākā vēlēšanās ir dalīties apgūtajā ar citiem un rosināt viņos zinātkāri, lai viņi uzzinātu vairāk par šiem aizraujošajiem jautājumiem.